

anh
Hân
anh
Hân em

Tiểu
Hải
Tú
Người
Tốt
Đẹp

vn
Vietnam
Vietnam

Logo of the
Vietnam
Vietnam

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79](#)
[Chương 80](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89](#)
[Chương 90](#)
[Chương 91](#)
[Chương 92](#)
[Chương 93](#)

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98: Ngoại Truyện 1 – Tỉnh Lại

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Khi người phụ nữ dẫn theo cô con gái với cái bụng nhô cao đến trước mặt Thượng tướng Lục quân – Hình Phục Quốc, thì ông đã hiểu, ông không thể quản được thằng con trai ngỗ nghịch quá mức của mình.

Một đứa trẻ được sinh ra trong gia đình quân nhân, là con trai độc nhất, mà lại có thể phản nghịch tới mức này.

Mười một tuổi: Trong lúc chơi đùa đã cố ý kéo váy của bạn gái, khiến bố mẹ cô bé tức giận kéo đến đại viện Lục quân gây náo loạn âm ỉ.

Mười hai tuổi: Khi Hình Phục Quốc thay xong quân trang để chuẩn bị ra ngoài thì ông phát hiện trên thân chiếc xe Hồng Kỳ của mình bị vạch ngang vạch dọc bằng dao dục giấy, thê thảm tới mức không dám nhìn.

Mười ba tuổi: Kéo bè kéo nhóm đi gây sự, đánh một người đàn ông trung niên ba mươi mấy tuổi gãy xương và chấn thương sọ não.

Mười bốn tuổi: Hút thuốc uống rượu trong nhà, gây ra hỏa hoạn, kinh động tới cả cảnh sát phòng cháy chữa cháy và khiến hàng xóm được một phen khiếp hãi.

Mười lăm tuổi: Bắt đầu tò mò trước thân thể con gái, trong chiếc hộp giấy dưới gầm giường giấu rất nhiều đĩa film sex các nước, tạp chí sex vứt lăn lóc cạnh gối.

Còn hôm nay giờ này, cậu con trai vừa tròn mười sáu tuổi của ông lại làm cho một cô gái mười tám tuổi có thai, mặc dù sau khi điều tra, việc này

hoàn toàn không phải do Hình Khải làm, nhưng Hình Phục Quốc cũng hiểu rất rõ rằng, ông không quản được thằng con trai duy nhất của mình.

Tiền có thể giải quyết được rất nhiều vấn đề, nhưng lại không thể giải quyết được vấn đề tâm lý của một thằng con trai.

Thế là, sau khi cân nhắc đắn đo rất lâu, Hình Phục Quốc đưa về nhà một cô bé gầy gò nhỏ bé, nói với Hình Khải bằng giọng ra lệnh rằng, đây là cô bé mồ côi, bố mẹ cũng là quân nhân, nhưng không may hy sinh trong một lần đi cứu trợ thiên tai. Cô bé năm nay mười lăm tuổi, Hình Phục Quốc đặt cho cô một cái tên mới, gọi là Hình Dục. Hình Dục bước vào gia đình họ Hình với thân phận là cô con gái nuôi, cũng là vợ tương lai của Hình Khải.

Trong nhà có thêm một người con gái chăm lo cho cậu con trai, Hình Phục Quốc mới cảm thấy yên tâm công tác.

Hình Phục Quốc chắc chắn Hình Dục có khả năng đưa cậu con trai lạc lối của mình về đúng đường, còn tại sao lại chắc chắn như thế, chính ông cũng không lý giải được.

Cũng có thể chỉ vì một câu nói của cô bé đó rằng, khi cô nhìn thấy thi thể của bố mẹ mình, thì trên thế giới này không còn chuyện gì có thể khiến cô cảm thấy sợ hãi nữa.

Hình Khải không có gan chống lại lệnh cha, đành chọn cách im lặng.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, Hình Phục Quốc sắp xếp để Hình Dục học cùng một lớp với Hình Khải. Và vị hôn thê này lại nhất nhất nghe theo sự sắp đặt của ông bố chồng tương lai. Thậm chí, Hình Phục Quốc còn giao quyền quản lý kinh tế trong gia đình cho Hình Dục nắm giữ. Hình Dục ít nói, công việc hàng ngày của cô là giám sát chuyện học hành của Hình Khải, chăm sóc bữa ăn giấc ngủ cho anh, và dính lấy anh “chồng” mình như hình với bóng không lúc nào rời.

Cũng bắt đầu từ ngày hôm đó, anh chàng quý tử Hình Khải từ trước tới nay vẫn quen tiêu tiền như nước này, trên người không một xu dính túi.

Không thể không nói, Hình Dục là một cô bé rất xinh đẹp, vô cùng xinh đẹp, đôi mắt to tròn như được khảm trên khuôn mặt thanh tú. Nhưng trong mắt phẳng phất nét buồn, cô gần như không biết cười, đôi môi nhỏ xinh luôn mím thành một đường thẳng, thần thái trầm tĩnh khiến cô như mất đi vẻ hoạt bát đầy sức sống của một thiếu nữ đang tuổi xuân thì. Cô luôn đi một đôi giày thể thao màu trắng kiểu cũ, mặc chiếc quần màu xanh bộ đội quê mùa, lạng lẽ theo sau Hình Khải. Cho dù Hình Khải có dùng bao nhiêu từ ngữ khó nghe đến thế nào để nhục mạ cô, cô cũng chỉ cúi đầu, nhắm mắt theo đuôi.

Hình Khải rất ghét Hình Dục, nói một cách chính xác thì là, anh cảm thấy rất ác cảm với cô.

Ngày nào cũng như ngày nào, sau khi tan học, Hình Khải cùng cậu bạn thân và cũng là bạn học cùng lớp – Đặng Dương Minh, ngồi xõm ở đầu con ngõ nhỏ hút thuốc và nói... khoác.

Hình Dục ôm cặp sách của cả ba người, đứng đợi đầu ngõ.

“Cút!”

“Trước 7 giờ 30 phải về nhà.”

“Nghe không hiểu tiếng người à? Tôi bảo cậu cút!”

“Bố anh hôm nay sẽ về nhà ăn cơm. Nếu anh không muốn bị đòn thì về nhà ngay đi.” Hình Dục vẫn giữ thái độ điềm tĩnh như mọi ngày.

Hình Khải ghét nhất là Hình Dục luôn mượn danh bố anh để khống chế, anh cầm chiếc bít lửa trong tay tức giận ném vào người Hình Dục, Hình Dục nhanh nhẹn giơ cặp sách lên đỡ, dường như cô đã nắm rất rõ cách anh thường “bạo hành”.

“Hình Khải, cùng về đi. Bố cậu mà nổi giận là không đùa được đâu.” Đặng Dương Minh lấy gót giày di di tàn thuốc, bước lên trước một bước đón lấy mấy chiếc cặp sách trên vai Hình Dục, tay cầm cặp sách của cả ba người, chân bước về hướng quân khu đại viện.

Bố của Đặng Dương Minh và bố Hình Khải là quan hệ cấp trên cấp dưới.

Đặng Dương Minh sinh trước Hình Khải vài ngày, hai người từ nhỏ đã sống trong quân khu đại viện này. Trong đại viện là những căn biệt thự nhỏ độc lập, nhìn bề ngoài khá cũ kỹ cổ kính, nhưng bên trong đều là những thứ hiện đại nhất. Sân bóng rổ, bể bơi trong nhà, phòng thể hình v.v..., không thiếu bất kỳ thứ gì. Đây là khu biệt thự cao cấp tọa lạc tại một trong những vị trí đặc địa nhất của Bắc Kinh, có binh sĩ canh gác và đi tuần suốt 24 giờ. Con cái của những cán bộ cốt cán này sau khi ra đời, đã biết ngay mình không giống với những đứa trẻ bình thường khác.

Trước khi vào tiểu học, về cơ bản chúng không được phép ra khỏi quân khu đại viện. Bắt đầu vào tiểu học, đám con ông cháu cha này được đưa đón bằng xe của quân đội, ngoài bậc đại học thì những bậc học khác không cần phải điền nguyện vọng, vào học thẳng trường riêng thuộc Lục quân quản lý. Một ngày ba bữa đều do những anh nuôi trong quân đội phục vụ. Nếu muốn gặp mặt bố mẹ, chúng còn phải xin phép thư ký mới được gặp.

Hình Khải thường xuyên gây chuyện thị phi, chính là vì cảm thấy quá bức bối.

Có điều, Hình Khải cũng là đứa trẻ bướng bỉnh rách giời rơi xuống, Hình Phục Quốc lại là ông bố nóng tính, chỉ một câu nghe không lọt tai là giơ tay đánh liền, cứ năm ngày ba bận lại đánh Hình Khải một trận phải vất chân lên cổ mà chạy. Từ khi ba tuổi, Hình Khải đã trở thành tấm gương giáo dục tiêu cực được mọi người bàn tán sôi nổi.

Nếu như con cái nhà ai không nghe lời, bố mẹ chúng sẽ lấy Hình Khải ra để nói: “Con à, có biết tại sao ngày nào Hình Khải cũng bị bố đuổi chạy khắp đại viện không? Chính là vì cậu ta không chịu ăn cơm; chính là vì cậu ta thi trượt; chính là vì cậu ta không chịu làm bài tập... Nếu con cũng không nghe lời thì chú Hình – lãnh đạo cao nhất của Lục quân không phải chỉ là làm chơi đâu, sẽ cho con một trận ngay đấy!”

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Chính vì vậy, đám trẻ con trong đại viện khi nhìn thấy Hình Phục Quốc là sợ nơm nớp như nhìn thấy sói. Bọn họ cũng không chơi với Hình Khải, sợ chú Hình lại túm nhằm đối tượng.

Đặng Dương Minh là người duy nhất chịu làm bạn với Hình Khải, cũng có thể là hợp tính hợp nết không chừng. Hai vị trưởng bối thường xuyên phải đi công tác, mặc dù ban cấp dưỡng cử người tới dọn dẹp và đưa cơm đúng giờ, nhưng hai chàng trai bắt đầu chán ngấy việc phải nhìn những bộ mặt lúc nào cũng nghiêm trang hình sự kia, không chịu dậy đúng giờ, cũng không chịu ăn cơm đúng bữa, chơi điện tử tới khuya sau đó nằm lăn ra ngủ, không phân biệt nhà cậu nhà tôi, thân thiết như anh em ruột.

Có điều, từ sau khi Hình Dục vào nhà họ Hình, Đặng Dương Minh và Hình Khải không còn đi học muộn nữa. Hình Dục gọi Hình Khải dậy, tiện thể cũng đánh thức Đặng Dương Minh luôn, khi hai chàng trai làm xong vệ sinh cá nhân, cũng là lúc cháo và quấy nóng được dọn lên bàn. Rất nhiều người hiểu lầm cho rằng con cái của những cán bộ cấp cao được sống một cuộc sống sung sướng như hoàng thái tử, nhưng nói thật, chỉ có tiền tiêu vật là nhiều hơn một chút thôi. So với những đứa trẻ bình thường khác, chúng gần như không có được sự chăm sóc yêu chiều của cha mẹ, càng rất hiếm khi được biết đến một bữa sáng đêm ấm quây quần cả gia đình.

Đặng Dương Minh phần nào hiểu thân phận của Hình Dục, nên đôi lúc anh rất thông cảm với cô bé. ở thời đại mà những cô bạn cùng tuổi còn mãi mê với shopping, lướt mạng hay điên cuồng hâm mộ một ngôi sao Hàn Quốc nào đó, thì Hình Dục phải đích thân tới ban cấp dưỡng chọn rau chọn

thịt, một ngày nấu ba bữa theo đúng thực đơn mà Hình Khải yêu cầu. Không chỉ thế, cô còn phải giặt giũ quần áo chần đệm cho Hình Khải. Tóm lại, toàn bộ việc nhà đều dồn lên đôi vai bé nhỏ đó, những binh sĩ hậu cần phụ trách việc chăm sóc cho Hình Khải như trút được phần nào gánh nặng.

Đúng lúc này, Hình Khải một tay kẹp chặt lấy cổ Đặng Dương Minh, cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

“Đang nghĩ gì thế?” Hình Khải nhìn anh huyết sáo hỏi.

“Đối xử với vợ cậu tốt một chút đi.” Rất ít khi Đặng Dương Minh tỏ ra nghiêm túc như thế này.

Hình Khải rùng mình: “Cậu đừng làm mình buồn nôn, người khác không biết đã đành, cậu còn không biết? Cô ta đích thị là bảo mẫu của mình.”

“Vậy cậu có dám phản đối mệnh lệnh của bố cậu để khỏi phải cưới cô ấy không?” Đặng Dương Minh nhướn mày hỏi.

“Chuyện này...” Hình Khải quay người lại trừng mắt với Hình Dục, nói bằng âm lượng đủ để Hình Dục có thể nghe thấy: “Mình đã tìm hiểu rồi, theo quy định của pháp luật phải hai mươi hai tuổi mới có thể kết hôn, ít nhất mình cũng còn tới sáu năm để đuổi cô ta đi.”

Hình Khải quay đầu lại nói thêm một câu: “Này! Tránh xa bọn tôi ra một chút, đúng là cái thứ đức hạnh quê mùa chết tiệt!”

Bước chân Hình Dục như thoáng chậm lại, cô khẽ đưa tay vuốt vuốt mái tóc tết đuôi sam đang vắt ra phía vai trước.

Đặng Dương Minh khẽ thở dài, càng thấy thêm phần ái ngại cho cô gái bé nhỏ kia.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Hình Khải đứng vịn trước lan can tầng hai hút thuốc, thoáng thấy bóng bố đi vào cửa lớn tầng một, vội vàng dập lửa, nhét mẫu thuốc vào bồn hoa.

Quan hệ giữa cha con họ, giống như chuột nhìn thấy mèo.

Hình Dục đứng ở cửa đón Hình Phục Quốc, đỡ lấy áo khoác ngoài của ông rồi treo lên mắc, cúi người đưa cho ông đôi dép lê.

Nụ cười hiếm hoi của Hình Phục Quốc chỉ nở khi ở trước mặt Hình Dục, từ tận đáy lòng ông rất quý đứa trẻ này, một đứa trẻ rất hiểu biết.

“Hình Khải đâu?”

Lời vừa dứt, Hình Khải chạy từ trên tầng hai xuống như một cơn gió, anh cất tiếng chào bố, một tay bất giác đưa lên che tai.

“Bỏ tay ra!” Hình Phục Quốc vừa nhìn thấy Hình Khải là đau đầu.

Hình Dục biết Hình Khải lén đi bắm lỗ tai, cô đã không giữ được anh.

Hình Khải vô thức nhích từng bước nhỏ ra phía sau Hình Dục, đá nhẹ vào gót chân cô.

“Chú Hình, ăn cơm đã!” Hình Dục chỉ vào bếp, nói với Hình Khải: “Còn một món canh nữa, anh vào bê ra đây.”

Hình Khải đáp lời, nhanh nhẹn chạy vào bếp. Lần này coi như con nhỏ quê mùa đã nhanh trí, nếu còn dám tố cáo anh, thì hình phạt dành cho cô ta

không chỉ đơn giản là bỏ chuột vào cặp sách nữa!

Hình Phục Quốc buồn rầu, ghé tai nói với Hình Dục: “Chú hy vọng con sẽ không dung túng cho nó lần nữa.”

Hình Dục cúi đầu nhận lỗi: “Tuần sau là thi rồi, trận đòn này coi như ghi nợ để đấy.”

Hình Phục Quốc thoáng sửng người lại, vỗ vỗ đầu Hình Dục, bất giác phì cười: “Chú đáng sợ đến thế sao?”

Hình Dục từ từ ngược mắt lên: “Chú không đáng sợ, là con không biết ăn nói thôi ạ!”

...

Trong bữa ăn, trước mặt Hình Khải, Hình Phục Quốc nói với Hình Dục: “Con là con gái nuôi của ta, cũng là con dâu tương lai của nhà này, con không phải là người giúp việc của Hình Khải, đừng có chuyện gì cũng chiều theo nó, việc gì cần dạy bảo vẫn nên dạy bảo.”

Hình Dục gật gật đầu, trước sau vẫn không nhìn Hình Khải, cô đứng dậy lấy thêm cơm cho Hình Phục Quốc. Hình Khải tỏ thái độ khinh khỉnh, ông già thật nực cười, một con nhỏ quê mùa mười lăm tuổi liệu có quản nổi mình không?

“Hình Khải, ăn cơm xong mang bảng thành tích học tập kỳ gần nhất của con vào phòng đọc sách cho bố.”

“...” Hình Khải cúi đầu và cơm, trong lòng nghĩ liệu có phải ông già không đánh được anh một trận thì ngủ không ngon chăng?

Quả nhiên, kiếp nạn này Hình Khải không thoát được. Từ trong phòng đọc sách vọng ra những tiếng kêu gào thảm thiết, Hình Dục đứng trong

bếp, vừa lau bát vừa nghe tiếng roi da vung lên vun vút.

Trong lúc Hình Phục Quốc đang “bạo hành” thì nhận được điện thoại của thư ký, vì cuộc điện thoại này mà ông phải quay về phòng làm việc để giải quyết công vụ, Hình Khải coi như may mắn, thoát được mấy roi da.

Hình Khải gần như phải bò về phòng, cảm nhận được cơn đau đốn nóng rục ở lưng, nhưng anh phát hiện ra khả năng chịu đòn của mình càng ngày càng khá, bị đánh đau như thế mà không rơi dù chỉ một giọt nước mắt.

Hình Khải đáng thương nằm sấp trên giường, trong lúc đau đốn vẫn không quên với tay lấy mấy cuốn tạp chí để giải sầu.

Đúng lúc ấy, Hình Dục bê một chậu nước nóng đi vào, ngồi xuống mép giường, đặt lọ cao trị thương lên chiếc tủ đầu giường, vén áo sơ mi của Hình Khải lên, nhúng chiếc khăn vào chậu nước nóng rồi vắt kiệt, nhẹ nhàng lau lên những vết roi sưng phồng.

“Ôi... Đừng có động vào tôi!” Hình Khải hung hăng gạt rơi chiếc khăn trên tay Hình Dục.

“Thành tích học tập tốt một chút đã không bị đánh.”

“Biết vì sao tôi bị đòn không? Đều là do cô hại cả, cô học kém đi một chút có được không?! Cút cút cút, nhìn thấy cô là phát bực!” Hình Khải vì thể diện vốn định không nhắc đến chuyện này, nhưng Hình Dục rõ ràng là có ý mè nheo chọc chuột.

“Thuốc bôi trên bàn.” Hình Dục nhặt chiếc khăn dưới nền lên, bê chậu nước đứng dậy bỏ ra ngoài.

Hình Khải cảm phần nhìn theo bóng cô. Từ khi cô xâm nhập vào địa bàn của anh, anh có cảm giác cô như một loài sinh vật biển đập dờn trước

mắt anh, cuộc sống trước kia tạm coi là được của anh đã hoàn toàn bị đảo lộn!

Anh không bao giờ sống cả đời với một người vừa cứng nhắc vừa biến thái như thế, không bao giờ!

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Ngày hôm sau, trong giờ học Hình Khải nhận được một lá thư, là cô gái quen qua thư mà anh thích từ rất lâu hẹn gặp mặt. (Lúc này đang thịnh hành kiểu kết bạn qua thư, hay còn gọi là bạn bút)

Nhưng trong túi không có tiền, anh đành phải gặp Hình Dục để lấy. Giờ cơm trưa, anh kéo Hình Dục ra một góc khuất ở sân vận động.

“Đưa cho tôi ít tiền.”

“Bao nhiêu?”

“1000.”

“Dùng vào việc gì?”

Hình Khải giơ nắm đấm lắc qua lắc lại trước mặt cô: “Không cần cô lo, mau đưa đây.”

“Anh không nói rõ em không thể đưa cho anh.” Nói xong, Hình Dục quay người bỏ đi.

Hình Khải kéo tay áo cô, vội nói dối: “Sắp sinh nhật một người bạn, dù sao cũng phải mua cho người ta món quà chứ!”

Hình Dục nhìn anh với ánh mắt hoài nghi, lấy từ ví tiền ra tờ 100 tệ: “Anh đang là học sinh, không cần mua quà quá đắt đâu.” Cô lại lấy ra một cuốn sổ nhỏ, đặt lên tường ghi rõ lý do chi tiền xong, nói: “Ký tên rồi nhận tiền.”

Hình Khải bất lực thở dài: “Nếu cô không phải con gái, tôi đã cho cô một trận rồi.”

Hình Dục thật thà trả lời: “Chưa chắc anh đã đánh được em.”

Hình Khải trợn mắt, giơ hai tay lên trời làm như đầu hàng: “Tôi đi gặp bạn bút, cô cho tôi 100 tệ chẳng phải muốn người ta mất mặt sao?”

“Nam hay nữ?”

“Nữ.” Hình Khải xoa xoa tay, cười kỳ dị.

Hình Dục nhìn anh không chớp mắt, Hình Khải chau mày: “Này! Không phải cô vẫn nghĩ cô là vợ tôi đấy chứ? Tôi muốn gặp ai thì gặp, cô lại còn muốn can thiệp vào cuộc sống riêng của tôi nữa sao?”

Hình Dục nhét cuốn sổ vào túi: “Tiền có thể đưa cho anh, nhưng phải đưa em đi cùng.”

“Dựa vào cái gì chứ? Cô đừng quá đáng như thế!”

“Em sẽ không làm phiền hai người nói chuyện.” Hình Dục cho rằng cô có nghĩa vụ bảo vệ Hình Khải, thân phận của Hình Khải đặc biệt, lại là con trai duy nhất của chú Hình, không thể để anh gặp chuyện gì bất trắc.

Hình Khải không còn cách nào khác, dù sao cô cũng là người nắm quyền chi tiêu trong nhà, xem ra đành phải tùy cơ ứng biến, tìm cách cắt đuôi Hình Dục vậy.

Bạn bút là nữ, lấy tên Coco, trong thư tự xưng mười tám tuổi, hẹn gặp mặt Hình Khải ở quán McDonald.

Hình Khải cố ý chọn một bàn gần cửa sổ, thấy Coco vẫn chưa đến, quay người lại dùng mắt tìm Hình Dục đang ngồi cách đó ba bàn, chỉ đạo cho cô đi mua đồ ăn trước.

Từ nhỏ, Hình Dục sống ở miền rừng núi hẻo lánh, chưa bao giờ bước chân vào cửa hàng đồ ăn nhanh, cô bước tới trước quầy, nhìn hàng dài những món ăn được chụp ảnh và dán trước mặt, rồi quay sang nhìn Hình Khải: “Anh muốn ăn gì?”

“Tùy cô!” Hình Khải không buồn nhìn cô, mắt đang ngó ra ngoài cửa sổ.

Hình Dục đành mượn tờ thực đơn của nhân viên phục vụ, đi đến đặt trước mặt Hình Khải: “Anh chỉ đi, em không biết gọi món nào.”

Thời buổi này rồi, Hình Khải không tin vẫn còn có người không biết đến “fastfood” là gì, anh bất mãn ngẩng đầu lên: “Định gây sự?”

Đúng lúc đó, một cô gái với thân hình bốc lửa đi về phía họ, cô gái đó giơ tay vẫy vẫy Hình Khải, phong cách rất Tây.

Hình Khải thấy Coco giống hệt trong bức ảnh đã gửi cho mình, dáng lại đẹp, vội đẩy Hình Dục ra, đứng lên đón.

Coco lười biếng ngồi xuống, nhìn Hình Khải với ánh mắt dò xét, mặc dù Hình Khải còn non, nhưng có thể nhận ra ngay, cô ta rất hài lòng với diện mạo của anh.

“Yo, yo, đẹp trai hơn trong ảnh. Hi, cậu bé đẹp trai đáng yêu...” Coco giơ ngón tay ra, đang định nâng cằm Hình Khải lên, lập tức bị Hình Dục ngăn lại.

Coco sững người, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô gái quê mùa đứng bên cạnh, chán nản thu tay lại, hỏi Hình Khải với giọng không vui: “Cô gái

này là ai thế?”

Hình Khải rất không muốn có quan hệ gì với Hình Dục lúc này, nhưng Hình Dục lại như vệ sĩ của anh, nhất định không chịu rời đi.

“Em gái.”

“Em gái? Đi gặp bạn bút còn mang theo em gái? Hai người trông không giống nhau chút nào.” Thái độ của Coco đã mềm mỏng hơn một chút, chỉ cần không phải cô bạn gái chui từ dưới đất lên là được.

Hình Khải thở phào, kéo Hình Dục ngồi vào chỗ, không biết phải nói gì.

Hình Dục lại chỉ nhìn Coco chăm chăm, khuôn mặt nghiêm túc không nở một nụ cười.

Coco chưa bao giờ gặp ánh mắt như thế, khiến người ta phải nổi hết da gà. Cô ta vắn vắn ngón tay hỏi: “Em gái anh bị bệnh tự kỷ à?”

“...” Hình Khải tay đỡ trán, mắt mặt quá sức.

Đột nhiên, Hình Dục đẩy tờ thực đơn đến trước mặt Coco, lạnh lùng nói: “Ăn gì, tôi đi mua.”

Coco cảm thấy không khí thật kỳ lạ, cô ta không muốn tham gia cuộc hẹn ba người chút nào: “Không cần đâu, tôi đi ngay bây giờ.”

“Ồ, cũng được.” Hình Dục cầm lại tờ thực đơn, đặt trước mặt Hình Khải: “Bạn bút của anh có việc phải đi, anh còn muốn ăn không?”

Hình Khải nhìn chăm chăm vẻ mặt ảm đạm của Hình Dục, đột nhiên cảm thấy nổi hết da gà, một ngón tay cắn giận chỉ thẳng vào mặt Hình Dục, giật phắt túi xách, đứng dậy bỏ đi.

Hình Dục không vội vàng đuổi theo, bởi vì Hình Khải đã lên taxi. Anh không có tiền, chắc chắn là phải quay về đại viện, anh lính gác cổng sẽ tự động giúp anh trả tiền xe. Vì vậy, Hình Dục quay sang nhìn Coco nở nụ cười nhạt: “Xin lỗi, tính khí anh ấy thật thường.”

Coco xua xua tay, lần sau nếu gặp mặt bạn bút, cần phải thêm vào một điều kiện, đó là không được mang theo người nhà.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Tiền bàn bút của Hình Khải đi rồi, Hình Dục đón xe buýt về đại viện, dọc đường cô thường thức cảnh đêm của Bắc Kinh, những ánh đèn màu sáng lấp lánh dọc hai bên đường Tràng An, lộng lẫy nhưng không mất đi vẻ uy nghiêm – thành phố huy hoàng này đã trở thành quê hương thứ hai của cô.

Khi cô mở cửa, phòng khách tối như mực, lần bên cạnh cửa được công tắc đèn thì lại bị một lực rất lớn đẩy ngã xuống nền.

Hình Dục trong lúc hoảng hốt đầu óc quay cuồng, vẫn nhìn rất rõ cái bóng đang ngồi trên người mình.

Hình Khải ngồi trên người Hình Dục, dùng sức đè chặt hai tay cô xuống sàn nhà, giật phăng chiếc áo đồng phục của cô ra, Hình Dục khẽ kêu một tiếng, nhanh chóng phản ứng trước sự tấn công của Hình Khải.

Thực ra, Hình Khải cũng không định làm gì cô, chỉ muốn cô đừng thò tay ngăn chân đeo bám anh nữa.

Nhưng, khi Hình Khải vừa hôn vừa lần sờ khắp người cô, Hình Dục lại nói một câu: “Xin lỗi!”

Hình Khải còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì Hình Dục đã nhấc bổng chiếc ghế bên cạnh nện mạnh vào sau gáy anh, Hình Khải chỉ cảm thấy có thứ gì đó rơi vào đầu mình, nhưng chưa kịp cảm thấy đau đã ngã lăn ra hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh dậy, anh thấy mình đang nằm ở phòng y vụ, định ngồi dậy, y tá lập tức bước đến ấn vai anh xuống.

“Khâu sáu mũi, đừng cử động.”

Hình Khải sờ sờ trán, quả nhiên đang được băng bó. Anh liếc mắt nhìn, trên ghế vắt chiếc áo đồng phục của anh, một chiếc áo màu trắng bị máu nhuộm đỏ.

“Này Tiểu Khải, nếu để ba cháu biết cháu lại đi đánh nhau thì cháu còn phải vào đây lần nữa.” Bác sĩ ngoại khoa cùng Hình Dục đi vào phòng. Hình Khải là “khách quen” của phòng y vụ, ở đây không ai là không biết anh.

Trước khi lại ngất lịm đi lần nữa, Hình Khải chỉ về phía kẻ gây họa, không nói nên lời.

Qua chuyện này, anh biết rằng cô bé quê mùa đó không dễ bắt nạt, và cũng không nường tay. Cuối cùng anh cũng cam tâm tình nguyện đi học Taekwondo, chăm chỉ luyện tập không bỏ một buổi nào.

Một năm sau, Hình Khải mười bảy tuổi, nhận được giải thưởng đầu tiên trong cuộc đời, quán quân cấp trường môn Taekwondo.

Sau khi Hình Phục Quốc biết tin con trai đoạt giải, ông mỉm cười đầy kiêu ngạo.

Trong lễ nhận giải, Hình Khải đã phát biểu thế này: “Tôi phải cảm ơn một người, là cô ấy đã dạy cho tôi một bài học đẫm máu, khiến tôi hiểu

rằng, người ta ai cũng phải có một chiêu thức tử mới là thứ vũ khí mạnh nhất để chống lại kẻ thù!”

Hình Dục ngồi dưới khán đài cổ vũ, giơ ngón tay cái về phía Hình Khải, thật lòng mừng cho anh.

Hình Khải trừng mắt với Hình Dục, vẫn chán ghét như thế.

Chuyện gì cũng có tính hai mặt. Từ sau khi Hình Khải học Taekwondo xong, lại càng thích thú với việc gây sự đánh nhau hơn, một hạ ba không quá khó khăn, có điều, đã thương người khác nhiều hơn, chứ chưa thật sự đánh ai tới mức tàn tật.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, thanh niên đang tuổi mười sáu, mười bảy, có cậu con trai nhà nào là không ra ngoài đánh chó chọc mèo? Cũng chỉ ở tuổi này mới có thể dễ dàng chia làm hai kiểu: mọt sách và hoang dã.

Hình Khải hoàn toàn chẳng bận tâm việc mình bị coi là đứa trẻ hư hỏng. Có một câu nói thế này, đàn ông không hư đàn bà không yếu, luôn có những đứa con gái thích những thằng con trai hư hỏng có phần ngô nghê nhưng cũng rất đẹp trai như anh. Nếu không sao có thể gọi là những năm tháng củ hành(1) chứ? Dù rất cay, cay vô cùng nhưng không để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng người ta, ăn xong là quên ngay.

Mặc dù đã vào thu nhưng nhiệt độ vẫn khá cao, bên ngoài khô nóng như mùa hè, lại là Chủ nhật, Hình Khải cũng lười không ra ngoài gây sự, hẹn Đặng Dương Minh đến nhà chơi điện tử.

Điều hòa chạy mát rượi, hai người bọn họ chơi game hăng say tới mức mồ hôi ra ướt cả lưng.

“Nghe nói cậu đánh cháu trai của hiệu trưởng?” Đặng Dương Minh gần đây không đi học, lý do rất đơn giản, trời nóng.

Hình Khải tập trung cao độ nhìn màn hình, đáp: “Chẳng phải vẫn là vì hoa khôi của lớp ba đấy, tên tiểu tử đó định tranh phần của mình, đòi cướp người của mình? Hảo huyền!”

Đặng Dương Minh liếc mắt nhìn ra cửa, khẽ hỏi: “Cậu vì một nữ sinh khác mà đánh nhau, Hình Dục sẽ nghĩ thế nào?”

“Mình quan tâm cô ta thế nào để làm gì? Không vui thì thu dọn đồ đạc, biến.” Hình Khải phì cười.

Đặng Dương Minh suy nghĩ, Hình Dục đúng là không giống những thanh niên thời hiện đại, cô giống cô con dâu thời xưa được gia đình nhà chồng nuôi từ tấm bé, mặc chồng ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, tán tỉnh khắp nơi, còn mình như không nhìn không nghe thấy.

“Hình Khải, anh Dương Minh, xuống nhà ăn dưa hấu đi.” Hình Dục đứng dưới cầu thang gọi lớn.

Nhìn thấy chưa, còn bố dưa hấu cho người ta giải nhiệt.

Hình Dục vừa tắm xong, những giọt nước vẫn còn đọng trên tóc mai, đi ra đi vào bện rộn. Cô mặc chiếc áo cộc tay hoa nhí mang theo từ quê, quần ngắn, mùa hè mà mặc quần áo may bằng loại vải Polyester này rất dễ chịu, không dính vào người mà lại thoáng.

Cô đặt đĩa dưa hấu lên bàn trà, cầm một miếng, vừa ngồi ăn vừa xem tivi.

Hình Khải và Đặng Dương Minh kẻ trước người sau đi xuống, Hình Khải lười biếng ngáp dài, ánh mắt vô tình dừng lại trên lưng Hình Dục, mái tóc ướt rượt nhỏ nước thấm xuống vai cô, khiến dây áo trong hằn rất rõ.

Hình Khải cười đầy tà ý, dùng cùi chỏ huých Đặng Dương Minh: “Cô ta làm gì có ngực, còn bày đặt mặc áo con.”

Đặng Dương Minh vô thức nhìn qua, sau đó ngượng ngùng đánh mắt nhìn sang hướng khác: “Cậu thật vớ vẩn, nói với mình chuyện ấy để làm gì?”

Hình Khải không trả lời, lướt nhanh xuống phòng khách, nhảy phốc một cái lên ghế sofa, khiến Hình Dục giật mình.

Thấy Hình Dục không có phản ứng gì, anh khoanh chân ngồi trên ghế, vừa ăn dưa hấu vừa quan sát ngực Hình Dục.

Hình Dục chưa bao giờ sấy tóc, mấy sợi tóc ướt thả qua vai, tạo thành một đường gấp khúc ngay phía trước ngực.

Hình Khải tặc tặc lưỡi, bất thành hình gọi Hình Dục một tiếng, Hình Dục quay sang đợi xem anh định nói gì, nhưng Hình Khải không nói gì, cô lại quay sang xem ti vi.

Những thứ khác không nói, còn cái màn hình phẳng năm ngoái nay đã như có hai cái bánh bao nhỏ nhô lên.

Còn Đặng Dương Minh lại rơi vào tình trạng vô cùng khó xử, không phải anh nho nhã lịch sự gì, chỉ có điều cô bé này không phải là người có thể ngấm nhìn bừa bãi, nhưng Hình Khải lại nhất định hướng sự chú ý của anh vào nơi không nên nhìn thế kia, nên bất giác thỉnh thoảng cũng len lén liếc sang.

Những cậu con trai mười sáu mười bảy, đang ở độ tuổi rất tò mò về cơ thể của người khác giới. Hình Khải nhân lúc vươn tay ra lấy đồ uống đã khéo léo để khuỷu tay mình khẽ chạm vào ngực Hình Dục, Hình Dục nhạy cảm so vai lại, ngồi nhích sang đầu bên kia của ghế sofa, hai tay khoanh trước ngực, tiếp tục xem ti vi.

Hình Khải khẽ cười hắc hắc, nhìn sang Đặng Dương Minh, nháy mắt nói: “Tuyệt, rất mềm.”

Đặng Dương Minh cúi đầu chăm chú ăn dưa hấu, Hình Khải thật chẳng ra sao, mềm hay không mềm thì anh cũng được sờ chắc?

“Cái gì mà rất mềm?” Hình Dục buột miệng hỏi.

“Hả? À, sô pha, ghế sô pha rất mềm.” Hình Khải nhún nhún mông trên ghế.

Đúng lúc ấy, chuông điện thoại réo vang, Hình Dục lau tay, rồi nhắc điện thoại cạnh đó lên nghe.

“Tìm anh đấy.” Hình Dục đưa ống nghe cho Hình Khải, cô vốn định đứng dậy ngồi sang bên cạnh, Hình Khải lại đưa tay đón lấy ống nghe, áp sát vào tai, vì dây điện thoại không đủ dài nên Hình Khải gần như dựa vào vai Hình Dục để nghe điện, rất hợp ý.

Hình Dục vừa tắm xong, không muốn tiếp xúc quá gần với Hình Khải người đầy mồ hôi, nên cô nhắc điện thoại đặt lên đùi, ý bảo anh ngồi thẳng người dậy.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Hình Khải lại vờ như đang nói chuyện rất nhập tâm, lúc thì ngửa đầu cười lớn, lúc lại cúi đầu xuống thì thầm, thực ra là muốn mượn gió bẻ măng, nghiêng lên ngó xuống để nhìn vào phía trong cổ áo của cô.

Đặng Dương Minh húng hắng ho hai tiếng, bịt miệng cười, chỉ anh mới biết Hình Khải đang dùng mắt để “sờ soạng” Hình Dục.

Cuối cùng, Hình Dục cũng cảm thấy có gì đó không ổn, cô nhìn chăm chăm vào mắt Hình Khải, Hình Khải thu nụ cười về, lập tức cúp máy.

Hình Dục đứng lên, bỏ chạy về phòng ngủ, một lúc sau đã thấy thay chiếc áo dài tay quay trở lại phòng khách.

“Trời nóng thế này, cô che che đậy đậy gì chứ?” Hình Khải tỏ vẻ bất mãn.

Hình Dục không đáp, đi vào bếp: “Buổi trưa hai anh muốn ăn gì?”

“Lẩu cay.” Hình Khải lập tức đưa ra ý kiến.

Đặng Dương Minh phì cười: “Cậu cũng được đấy, vì muốn cô ấy cười mà hai chúng ta lại phải cảm nóng à?”

Hình Khải liếc mắt nhìn Đặng Dương Minh, chỉ chỉ vào chỗ sau gáy mình, ở đấy vẫn còn vết sẹo mà Hình Dục tặng.

“Cho dù mình trong lòng ngứa ngáy, nhìn thì nhìn, nhưng không thể để cô ta phát hiện, nếu không sẽ lại ra tay với mình.”

“Đi mà nhìn cô bé hoa khôi của cậu.”

“Chẳng nhìn hết từ lâu rồi...” Hình Khải ngửa mặt lên trời huýt sáo: “Haizz, quái sao có thể bì với quýt được?”

“Thế sao cậu còn đánh nhau vì người ta?” Đặng Dương Minh chau mày.

“Cho dù mình không dùng nữa cũng không thể cho người khác dùng. Vấn đề này liên quan đến thể diện mà.” Hình Khải đốt một điếu thuốc, tỏ vẻ bất cần than: “Đến người anh em còn ghen tức với mình, nói chi tới người khác.”

Đặng Dương Minh cầm dép lê lên đập vào người Hình Khải, chửi anh là vô lại.

Giữa Hình Khải và Đặng Dương Minh không có chuyện gì là không thể nói, chuyện mất mặt đến đâu Hình Khải cũng không bao giờ giấu Đặng Dương Minh. Còn Đặng Dương Minh cũng không bao giờ lấy chuyện xấu của bạn ra làm trò cười. Đây là một tình bạn thật sự, ngoài vợ thì cái gì cũng có thể chia sẻ với nhau.

Có điều việc Hình Khải giở trò lưu manh lại bị đánh khiến Đặng Dương Minh rất ngạc nhiên, anh vẫn luôn cho rằng Hình Dục là một cô bé ngoan, chỉ biết phục tùng, không ngờ vẫn còn rất tự trọng như thế.

Hai người ồn ào cười đùa một lúc, thấy Hình Dục đúng là đang mang bếp điện từ từ trong bếp đi ra.

Đặng Dương Minh hít một hơi thuốc, bật ngòi thẳng dậy bên cạnh Hình Khải: “Hình Dục nhà cậu rất nghe lời, nếu sau này vợ mình mà được một nửa sự ngoan hiền như của cô ấy, bố mình chắc sẽ rất vui.”

“Thích thì mang về nhà cậu đi, anh em với nhau cả mà, mình rất trọng nghĩa.” Hình Khải vỗ ngực, nhìn vào bếp gọi: “Hình Dục, ăn cơm xong mau thu dọn đồ đạc, anh Minh thu nạp cô... ah... đồ thối tha, cậu dám đánh mình?” Hình Dục xoa xoa gáy, nhăn nhó cười với Đặng Dương Minh.

Hình Dục vẫn giữ vẻ mặt hết sức bình thản thường thấy, sắp xếp một bàn đầy rau đã được rửa và cắt gọn gàng, cô càng không hứng thú tham gia vào đề tài vô vị đó.

Chuẩn bị xong nồi lẩu, khói bốc lên nghi ngút, đúng là không phải nóng bình thường nữa, nhưng điều khiến Hình Khải thất vọng hơn cả là, Hình Dục chuẩn bị cho mình một bát mì lạnh, sau đó bê bát mì vào phòng ăn.

Đặng Dương Minh nhìn Hình Khải mồ hôi đầm đìa, vừa thò đũa vớt thịt trong nồi, vừa cười lớn: “Trộm gà không được còn mất thêm năm thóc, ăn thôi.”

Hình Khải chọc chọc đầu đũa, mắt đảo liên hồi, lại nghĩ ra một cách hay để nhìn trộm cơ thể Hình Dục.

Ánh mắt anh lóe lên sự giao hoạt, cửa phòng tắm gần phòng khách là cửa trượt, anh sẽ làm hỏng khóa, sau đó đợi khi Hình Dục đi tắm, vờ mơ ngủ rồi kéo cửa xông vào.

Đây đúng là bản tính của đàn ông, miếng ngon dâng đến miệng lại chê, nhưng thứ gì mà không có được thì lại càng muốn giành lấy.

Hình Khải nghĩ gì là lập tức tiến hành, cầm lấy cái búa, phá hỏng khóa cửa, vừa làm vừa sợ Hình Dục đột ngột đi từ phòng ngủ ra nên nhờ Đặng Dương Minh trông chừng.

Đặng Dương Minh nhận thấy tế bào tà ác trong người mình đang nhảy nhót điên cuồng, bất giác phì cười.

9 giờ 30 tối.

Hình Khải nằm bò dưới sàn nhà nhìn qua khe cửa mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng thấy Hình Dục đi vào phòng tắm.

Hình Dục rất nhanh nhận thấy khóa cửa đã hỏng, cô đứng trước cửa phòng tắm thử mấy lần, sau khi xác định cửa không thể khóa được nữa, cô vô thức nhìn về phía cửa phòng ngủ của Hình Khải, còn Hình Khải đã tắt điện từ sớm, tạo hiện trường giả là mình đã đi ngủ.

Qua khe cửa Hình Khải thấy Hình Dục đi vào trong, vội vàng vò tóc cho rối bù, làm bộ như vừa ngủ dậy, sau đó anh cởi dép, nhón chân đi xuống phòng khách, ngồi xồm đằng sau ghế sofa chờ thời cơ.

Một bóng người gầy và mỏng xuất hiện sau lớp kính mờ mờ ảo ảo, cởi áo, cúi người cởi quần, anh thấy rất rõ.

Hình Khải nuốt nước miếng, thật kích thích quá! Không phải sự hấp dẫn bình thường.

Trong vọng ra tiếng nước chảy róc rách róc rách...

Qua lớp cửa kính mờ ảo, có thể thấy là Hình Dục đang gọi đầu, gọi đầu sẽ phải nhắm mắt, cũng sẽ không kịp phản ứng gì, đương nhiên đây chính là lúc thích hợp nhất để Hình Khải xông vào!

Thế là, Hình Khải bò đến bên cạnh cửa phòng tắm, ngồi xồm, hít một hơi thật sâu, sau đó lại hít thêm một hơi nữa, vò cho tóc rối thêm, lấy tay

dụi dụi mắt, mở to miệng vờ ngáp dài, được rồi, mọi việc đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ cần kéo cửa nữa thôi...

“Xoạch!” Thành công bước đầu tiên.

Nhưng điều khiến anh thất vọng là, khi Hình Dục gọi đầu... tại sao, mẹ kiếp, lại phải quần khăn tắm quanh người?

Hình Dục nheo mắt, đầu đầy bọt xà phòng, nhìn về phía Hình Khải, lúc này đang đứng ở cửa. “Đi ra!”

“...” Hình Khải do quá căng thẳng nên quên mất lời thoại đã chuẩn bị sẵn. Ái chà chà, xin lỗi, tôi ngủ nên mơ mơ màng màng, không biết cô đang tắm ở trong.

Hình Dục thấy anh đứng bất động, vội vàng rút một chiếc khăn tắm khác che trước người, cô không nói gì nữa, cũng có thể là do quá sợ hãi, cũng có thể đoán biết được anh không có ý gì tốt, bình tĩnh nhìn Hình Khải, cầm chiếc ghế nhựa ở dưới chân lên, rõ ràng muốn cảnh cáo anh phải mau mau đi ra.

Hình Khải liếc mắt nhìn “hung khí” trên tay cô... Xì, khả năng sát thương có vẻ không ổn nhỉ?

Đồng thời, Hình Khải nhìn vào mắt cô, có ý coi thường và cười nhạo.

Hình Dục thấy Hình Khải đang trượt dần từng bước về phía mình, cô giật lùi về phía bồn rửa mặt, lần này không đợi Hình Dục giơ ghế lên, Hình Khải tấn công áp đảo trước, giơ chân đá bay chiếc ghế nhựa trong tay Hình Dục, giữ chặt hai tay cô ép vào tường. Vai anh run lên, giọng nói đầy hưng phấn: “Không cần phải nhìn tôi bằng ánh mắt hung dữ đó, tôi cũng biết cô sẽ trả thù, nhưng trước hết phải cho tôi nhìn đã... hắc hắc...”

Nói xong, Hình Khải giật phắt chiếc khăn đang quấn chặt quanh người Hình Dục ra, khi chiếc khăn tằm rơi xuống, Hình Dục thúc mạnh đầu gối vào... háng anh.

“Áaaaaaaa...” Hình Khải sém chút nữa là bật cả nước mắt, hai chân mềm nhũn ngã xuống nền, tay ôm chặt hạ bộ, đau co rút cả người.

Hình Dục nhanh chóng quấn lại khăn, bước qua ngực anh, ra khỏi phòng tắm.

Mặc dù chỉ có một giây, nhưng anh cũng đã nhìn thấy rồi, nhìn thấy rồi.

Có điều vì một giây đó trong phòng tắm mà Hình Khải thấy ấm áp ngọt ngào suốt hai tiếng đồng hồ, cuối cùng vịn cây lau nhà mà đứng dậy, đi ra.

Khi anh lê bước trở về phòng, phát hiện trên cửa có dán một tờ giấy.

Nếu thi cuối kỳ được 85 điểm, tôi sẽ cưới hết cho anh nhìn.

Khóe miệng Hình Khải giật giật, đủ điểm còn được, 85 điểm đối với anh mà nói đúng là khó hơn lên trời.

Hơn nữa từ nay tới lúc thi cuối kỳ cũng chỉ còn năm tháng.

Vì muốn cô ta cam tâm tình nguyện cưới đồ cho mình xem mà phải ép mình khổ sở ôn luyện, có đáng không?

Hình Khải giật tờ giấy xuống, tập tễnh bước vào phòng.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Một quả bóng rổ được đánh lên ban công tầng hai, rõ ràng là muốn gây chú ý với Hình Khải.

“Hình Khải, xuống đây chơi bóng đi!”

“Không chơi, đang đọc sách.”

“Sách gì? Sách... vàng hả?”

“Cút ra ngoài kia, không thấy đang bận à?”

Hình Khải gãi gãi đầu, cầm quyển sách toán quay vào phòng ngủ.

Anh lật người nằm lên giường, nhìn đống sách giáo khoa xếp cao trên chiếc tủ cạnh đầu giường... Kể ra thì cũng lạ, trước khi Hình Dục dùng điểm số để cá cược, Hình Khải thường không tự giác giở sách ra xem bao giờ. Có lẽ là do lòng tự tôn của một thằng đàn ông, không muốn bị con gái coi thường, đặc biệt là nha đầu Hình Dục kia, thua ai thì thua chứ không thể thua Hình Dục, vì vậy, lòng tự tôn đã ép anh phải thể hiện cho Hình Dục thấy – anh đây hoàn toàn không phải nhung gì tẩm thân trần của cô mà lao tâm khổ tứ, cô muốn cười, anh cũng chưa chắc muốn nhìn đấy!

Hình Khải nghe thấy tiếng bước chân đi lên tầng, vội vàng nhét quyển sách giáo khoa xuống gối, tiện tay với lấy một cuốn tạp chí lật lật để trước mặt.

“Em đi lấy kem, anh vẫn ăn loại lần trước chứ?” Hình Dục gõ gõ cửa phòng, không có ý định vào trong.

“Gì cũng được! Mấy chuyện vặt vãnh như thế mà cũng phải hỏi sao?!” Hình Khải phát hiện ra một điều, chỉ cần không giở trò sàm sỡ với Hình Dục thì mắng mỏ cô thế nào cũng được. Nhưng nói chuyện không được đệm từ bậy, thực ra có đệm từ bậy vào cũng chẳng sao, Hình Dục cũng không cãi lại, nhưng cô sẽ tỏ vẻ khó chịu, vẻ mặt như ai đó nợ cô 300 tệ vậy.

Vì thế, để duy trì tâm trạng vui vẻ, Hình Khải cố gắng không đệm từ bậy trong khi nói chuyện với Hình Dục.

Tiếng bước chân Hình Dục xa dần rồi mất hút nơi góc quanh của cầu thang. Sống ở những đại viện dành cho cán bộ cao cấp có một đặc điểm rất hay, cho dù bố mẹ đi vắng mấy năm không về nhà, con cái họ vẫn sẽ được ăn được uống đầy đủ, và không phải trả dù chỉ một đồng.

Hình Khải đọc thêm vài trang sách, thấy khát, mở cửa phòng gọi Hình Dục mang đồ uống, gọi được hai câu mới nhớ ra là cô không có trong phòng, anh đành cất bước ngọc đi xuống nhà.

Anh lấy một chai nước uống từ tủ lạnh ra, vừa mở nắp vừa lê bước ra phía cửa, nghe thấy vườn nhà bên cạnh rất ồn ào, anh liền đi qua đó liếc mắt nhìn, thấy mấy đứa trẻ đang chơi bài trong vườn. Đọc nhiều sách giáo khoa quá đau đầu, vì vậy anh cũng đến bên cạnh để xem.

Lúc này, anh lính cần vụ đẩy xe rác đi đến, kêu gọi mọi người mau mau đổ rác.

Hình Dục không có nhà, anh lính cần vụ lại đang đứng đợi dưới trời nắng chang chang, Hình Khải thấy hôm nay thật nóng nực, mềm lòng quay vào bếp lấy túi rác. Khi anh xách túi rác đã được gói ghém cẩn thận ra tới cửa liền nhìn thấy đôi giày thể thao màu trắng trên nền, đôi giày này đã

theo Hình Dục hơn một năm rồi, bố mua cho cô một đôi giày hàng hiệu cô cũng không đi, nhưng lại rất yêu quý chăm chút cho đôi giày này, đánh đánh giặt giặt, bạn bè đều đặt cho cô biệt hiệu “công chúa giày trắng” với hàm ý chê cô quê mùa. Thực ra Hình Khải rất ghét nghe bạn bè gọi cô như thế, vì dù sao bây giờ cô cũng đã mang họ Hình.

Nghĩ đến đây, Hình Khải giơ chân đá đôi giày trắng ra cửa, ném vào xe rác cùng với túi rác.

Xe rác đi chưa được bao xa thì Hình Dục tay cầm túi kem quay lại. Vừa vào cửa cô đã chạy vội vào bếp, sợ kem tan hết.

Cắt kem xong, Hình Dục lại bắt đầu rửa bát, sau khi đứng ở bếp hơn nửa tiếng đồng hồ, cô mới lấy một chiếc kem đi ra phòng khách.

“Tiểu Dục, ra lấy thư chuyển phát nhanh.” Anh lính cần vụ đứng ngoài cửa gọi.

Hình Dục đáp một tiếng, khi cô mở cửa ra cũng là lúc phát hiện đôi giày trắng đã biến mất.

“Bing bang” một tiếng, Hình Dục đẩy bật cửa phòng Hình Khải.

Hình Khải giật thót mình, không kịp giấu quyển sách trên tay.

“Cô bị điên à?” Anh tức tối bật người ngồi dậy.

“Đôi giày thể thao của em đâu?” Vẻ mặt Hình Dục vẫn bình tĩnh, nhưng giọng nói run run.

Hình Khải thấy khóe mắt cô hơi đỏ, lòng thoáng lo lắng, lại nằm xuống gối tiếp tục xem tạp chí.

Hình Dục đi hai ba bước tới trước mặt anh, giật tờ tạp chí trên tay anh ném xuống nền, năm đấm của Hình Khải vừa vung lên thì phát hiện mặt

Hình Dục giần giụa nước mắt.

Năm đấm của Hình Khải lơ lửng giữa không trung, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô khóc, mà lại khóc vì một đôi giày rách nát.

Hình Dục lấy tay quệt nước mắt, đẩy tay Hình Khải ra, chất vấn: “Đôi giày đâu? Đôi giày màu trắng của em đâu?”

Hình Khải không chịu nổi thái độ áp chế người khác đó, đập vào cánh tay cô một cái, hét lên: “Vứt rồi, vứt rồi! Đôi giày rách mà cứ làm như bảo bối không bằng. Tôi vứt rồi thì làm sao?”

“Vứt ở đâu, vứt ở đâu, anh mau nói anh vứt ở đâu?” Hình Dục nắm chặt cổ áo, cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình, giọng càng lúc càng run hơn.

Hình Khải còn chưa kịp trả lời thì từ không trung vang tiếng sấm rền, ngay sau đó, cơn mưa xối xả trút xuống.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Hình Khải thân nhiên nằm xuống, chế nhạo nói: “Trời đang mưa, giày đang bị bán phế liệu... ha ha!”

Hình Dục nghe xong, vội vã quay người chạy ra khỏi cửa.

Hình Khải lại ra ngoài ban công ngó xuống xem kịch vui, chỉ thấy Hình Dục đội mưa, lúc thì ngồi xổm trong vườn lật tìm trong thùng giấy, lúc thì lại kéo xem dưới đế chậu hoa. Những hạt mưa lớn như xuyên thấu vào cơ thể cô, còn cô chạy khắp nơi như một kẻ điên.

Hình Khải chưa bao giờ thấy cô có tâm trạng kích động như thế, cô đã mất đi vẻ bình thản thường ngày, chỉ còn là một cô bé mười lăm, mười sáu tuổi, bị mất thứ đồ mà mình yêu quý nhất, tiếng khóc thảm thiết đó khiến trái tim Hình Khải nhức nhối, dần dần, nụ cười trên môi anh tắt lịm.

Anh chạy xuống tầng, túm lấy chiếc ô để cạnh cửa, nhưng càng cố gắng thì càng không thể bật được ô ra. Hình Khải vừa nghiêng răng vừa giậm chân, đội mưa chạy đến bên cạnh Hình Dục, cầm cổ tay cô kéo kéo, Hình Dục ngồi bệt xuống sân cỏ đầy bùn nước, ngẩn ngơ bất động.

Hình Khải lau nước mưa trên mặt, sững lại một giây, anh hoàn toàn không có ý định ép Hình Dục phát điên, nhưng cô lúc này, cũng sắp phát điên rồi.

“Cô vào nhà trước đi, tôi đi tìm.” Anh vừa khom người định đỡ cô dậy, Hình Dục lại vừa đá vừa giăng ra.

“Anh cứ nói anh vứt ở đâu, em tự đi tìm.” Hình Dục cứ nghĩ đến cảnh đôi giày trắng đang nằm ở một xó xỉnh bẩn thỉu nào đó, là lại muốn bùng nổ.

Hình Khải thấy cô đã ra nông nổi này rồi, sao anh dám khai thật, anh dìu cô vào ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, không đợi cô đứng bật dậy, anh vội vã chạy ra ngoài, khóa trái cửa.

Hình Dục đập cửa liên hồi, không ngừng gào thét đòi Hình Khải thả mình ra. Hình Khải đá chân vào cánh cửa, gầm lên: “Tôi đã nói sẽ tìm về cho cô là tìm về cho cô. Mẹ kiếp, để tôi yên một lát đi.”

Nói xong, anh lao vào làn mưa xối xả đi thẳng đến phòng cần vụ.

Phòng cần vụ nói với anh rằng, vì trời nóng nên rác thu về đều đã được đưa ra bãi rác cả rồi.

Hình Khải khóc thầm, sau khi hỏi rõ là bãi rác nào, nhảy lên chiếc xe đạp ngoài phòng cần vụ, đạp như bay tới nơi cần đến.

Nhưng đến bãi rác rồi, nhìn đống rác cao ngất tới tận chân trời, anh mới hiểu thế nào là “mò kim đáy bể”.

Anh lau mặt, chặn một ông già đầu đội mũ lại, hỏi: “Ông ơi, rác của khu nhà ở cán bộ cấp cao đổ ở đâu ạ?”

Ông lão khó chịu nói: “Đã ra đến bãi rác rồi còn phân cao cấp với không cao cấp gì chứ, tất cả đều là rác. Sao? Cậu định lật tìm văn kiện cơ mật nào nữa? Ha ha ha...”

Hình Khải lại hỏi: “Vậy ông cho cháu biết, trong vòng một giờ vừa rồi rác đổ ở đâu?”

Ông lão quét mắt một lượt rồi chỉ ra đồng rác gần rìa phía đông, Hình Khải cảm ơn, quay người chạy đi, mưa càng lúc càng lớn, anh càng không thể lý giải được việc ngu ngốc mà mình đang làm, chỉ vì vài giọt nước mắt của nha đầu đó, anh sao lại đội mưa đi bới rác chứ?

Có điều, nghĩ thì cứ nghĩ, nhưng Hình Khải vẫn không ngừng bới rác, mùi hôi thối xộc thẳng vào mũi, anh vừa tìm vừa buồn nôn.

...

Mây đen kéo đến đầy trời, trong nháy mắt trời tối đen như mực.

Tự tạo nghiệt thì khó sống, Hình Khải, mà đúng là thằng ngốc! Anh không ngừng nhắc đi nhắc lại câu đó, đầy tức giận.

Hình Khải ngồi bệt xuống đồng rác, nước mưa rơi như quất vào mặt, anh đã mệt mỏi lắm rồi, nhưng vẫn không tìm thấy đôi giày trắng đó.

Lúc này, một chiếc ô đột ngột che trên đỉnh đầu anh, anh vô thức quay lại, khi đã nhìn rõ người cầm ô là ai, anh lại lao đảo ngã xuống.

“Sao cô ra được đây?!”

Hình Dục giơ chiếc ô về phía trước, vẻ mặt đã lấy lại được sự bình tĩnh vốn có.

“Trèo ban công ra, anh... đừng tìm nữa, em không cần nó nữa...” Hình Dục một tay cầm ô, một tay kéo anh đứng dậy, thực ra suốt dọc đường cô theo sát phía sau Hình Khải, có điều anh đạp xe nhanh quá nên cô đành lần mò tìm đến đây.

Nếu anh đã biết hối lỗi, lại đội mưa ngồi tìm suốt mấy tiếng đồng hồ, thì cô còn có thể nói gì được nữa.

Không biết Hình Khải nghĩ gì, có lẽ là không chịu nổi bộ dạng buồn bã của cô, anh một tay kéo cô đến trước mặt, nói như tuyên thệ: “Đợi hết mưa, tôi sẽ tìm giày về trả cho cô, để cô không thể trách tôi không giữ chữ tín.”

Hình Dục chỉ lắc đầu, giơ cao ô che người Hình Khải, còn mình đứng dầm trong mưa.

Tâm trạng Hình Khải thật khó đoán, mặc dù không biết đôi giày trắng đó có ý nghĩa thế nào với Hình Dục, nhưng anh thật sự cảm thấy hối hận.

Anh dứt khoát kéo cánh tay Hình Dục, kéo cô đứng cùng dưới ô, Hình Dục ngửi thấy mùi lạ trên người anh, cười cười, đưa tay bịt mũi.

“Cười khi gì, chẳng phải đều tại cô sao?!” Hình Khải thấy cô cuối cùng cũng đã chịu cười, bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Khi hai người đi đến cổng bãi rác, Hình Khải ngồi lên xe đạp, chỉ chỉ vào gióng xe phía trước, nhưng Hình Dục chần chừ đứng bên cạnh không chịu lên xe, đứng đó cầm ô che.

“Chê tôi hôi phải không? Mau ngồi lên đi!” Hình Khải vừa nói vừa kéo cô ngồi lên gióng trước, Hình Dục tay nắm vào ghi đông xe vừa dịch lại phía sau, giơ cao ô che cho anh.

Hình Khải nhấn pê đan, nhớ lại lý do anh đòi học đi xe đạp: Lúc rảnh rỗi ngồi xem một bộ phim có tên là “Ngọt ngào”, nam chính luôn đi một chiếc xe cuốc đèo nữ chính đi khắp nơi, mặc dù hoàn cảnh hai người khó khăn, nhưng nữ chính mỗi khi ngồi lên xe của nam chính đều cười rất ngọt ngào, vui vẻ. Vì vậy Hình Khải cũng không biết dây thần kinh nào của mình bị đặt nhầm vị trí, ngã tới thâm tím mặt mày cuối cùng cũng học đi được xe đạp. Nhưng, bây giờ nhà nào nhà nấy đều có xe đưa xe đón, nên anh chưa có cơ hội nếm thử cảm giác “Một túp lều tranh, hai trái tim vàng”.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, anh ngẩng đầu muốn nhìn nét mặt của Hình Dục, nhưng Hình Dục chỉ nhìn về phía trước, thêm cảnh đèn đường mờ mờ ảo ảo dưới làn mưa lớn, anh có quay sái cả cổ cũng không nhìn rõ được gì.

“Nếu lần này thi cuối kỳ điểm số của tôi hơn 85, cô có giữ lời không?”

Sống lưng Hình Dục dường như hơi khựng lại, đầu nhòai về phía trước.

Hình Khải tặc tặc lưỡi: “Đừng sợ, tôi hỏi chơi vậy thôi.”

Trận mưa lớn đó đã quật ngã Hình Khải, Hình Khải ốm nằm trên giường, mồm ngậm nhiệt kế, lòng than thầm, Hình Dục gầy gò ốm yếu lại không sao, anh cao to vạm vỡ thế này lại gục trước.

“Đôi giày đó là ai tặng cho cô?”

Hình Dục đang ngồi ở đầu giường thay khăn lạnh cho anh, những ngón tay khê khựng lại.

“Bố mẹ em. Quê em ở miền núi xa xôi, giao thông đi lại khó khăn, trước khi bố mẹ em đi làm nhiệm vụ, hỏi em muốn được tặng quà gì nhân ngày sinh nhật, em nói em muốn có một đôi giày thể thao màu trắng, bố mẹ liền đồng ý, em mong chờ ngày đêm, nhưng khi đôi giày đó được chuyển đến tay em, còn có cả di ảnh của bố mẹ...”

Có thể nhìn thấy cô đang cố gắng kìm nén những giọt nước mắt, nhưng chúng vẫn lách tách rơi xuống mu bàn tay Hình Khải. Trái tim Hình Khải khê thắt lại.

Hình Khải rất muốn nói với cô một câu xin lỗi, Hình Dục lại lấy tay che miệng anh, mỉm cười.

Nhưng nụ cười phảng phất nét đau buồn đó đã giày vò Hình Khải suốt cả đêm không thể chợp mắt.

Sáng sớm hôm sau, Hình Khải mặc dù sốt cao hừng hực vẫn chạy khắp Bắc Kinh, dựa vào trí nhớ tìm mua bằng được một đôi giày thể thao màu trắng giống hệt như đôi cũ. Nhưng anh không vội đưa cho Hình Dục, mà nhân lúc Hình Dục ngủ, một mình ngồi trong phòng tắm lau lau rửa rửa đôi giày đó rất nhiều lần, ít ra thì cũng phải khiến nó có vẻ bề ngoài giống như đôi cũ, nếu có thể che mắt cô vượt qua kiếp nạn lần này thì quá tốt.

Anh chỉ mong, cô đừng khóc nữa.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Một tháng sau, Hình Khải cầm đôi giày đã được anh giặt giặt đánh đánh tới mức thành giày cũ, đứng lặng hồi lâu trước cửa phòng ngủ của Hình Dục, phòng cô ở tầng một ngay bên cạnh phòng đọc, bình thường hay đóng cửa. Hình Khải cứ nghĩ rằng cô khóa cửa theo thói quen, thực ra cửa không khóa. Đây cũng là lần đầu tiên anh bước vào phòng ngủ của cô.

Đẩy cửa bước vào, đồ đạc trong phòng cũng giống như những căn phòng khác, cô rất gọn gàng sạch sẽ, ga giường phẳng phiu, chăn đệm được gấp gọn như bánh đậu phụ, xếp chồng lên nhau. Sách vở ngăn nắp trên bàn. Liếc mắt nhìn quanh phòng, cảm giác không giống với phòng con gái, giống với phòng của một quân nhân hơn. Hình Khải định đặt đôi giày ở đấy rồi đi ra ngay, nhưng lại nhìn thấy một tờ giấy được cuộn tròn nhét trong bình hoa, Hình Khải thuận tay mở ra xem, là một tờ giấy khen đã ngả vàng dành cho người đứng thứ hai trong giải thi đấu võ thuật cấp xã, người chiến thắng là An Diêu.

Anh đoán đấy là tên thật của Hình Dục, từ sau khi Hình Dục bước vào nhà họ Hình một cách đột ngột và kỳ lạ, anh chỉ quan tâm bao giờ thì cô xéo đi, chứ không quan tâm tới quá khứ của cô.

Lòng tò mò trời dậy thúc giục anh đi đến trước bàn học, chiếc ngăn kéo to ở giữa bị khóa chặt. Hình Khải kéo ngăn kéo nhỏ bên cạnh ra, thò tay vào khe hở ở giữa ngăn kéo rồi sờ vào trong ngăn kéo giữa, đầu tiên anh sờ thấy hai quyển vở mỏng bọc bì nhựa bên ngoài, rút ra xem, thì ra đấy là giấy chứng nhận tôn vinh liệt sĩ, nam liệt sĩ tên: An Quốc Lương, nữ liệt sĩ: Diêu Thư Mẫn.

Hình Khải trầm ngâm, chẳng trách bố anh lại đổi tên cho Hình Dục, tên của cô ghép từ họ của bố và mẹ mà thành, bố anh rõ ràng là muốn cô quên đi những chuyện đau buồn đã qua đó.

Từ bức ảnh trên giấy chứng nhận, anh thấy mẹ Hình Dục rất đẹp, Hình Dục giống mẹ, trong những đường nét xinh đẹp dịu dàng còn toát lên sự cương nghị của một quân nhân.

Hình Khải dứt hai tờ chứng nhận vào lại ngăn kéo, rồi tiếp tục thò tay lần vào sâu hơn, ngón tay chạm vào một quyển vở rất dày, anh định rút ra, nhưng lại bị kẹp giữa khe ngăn kéo không rút ra được. Đúng lúc ấy, anh nghe thấy tiếng mở cửa, vội vội vàng vàng để vào chỗ cũ, sau đó chạy lẩn sang phòng đọc sách bên cạnh.

“Về... về rồi à...” Hình Khải tay với cuốn sách “Thập đại nguyên soái”, cầm ngược mà cũng không biết. Hình Dục “ừm” một tiếng, mở cửa phòng, đặt cặp sách lên bàn, nhưng cô ở trong phòng chưa đến một phút lại chạy ra ngoài. Hình Khải lo lắng, cầm cúi giờ sách, kiên quyết không nhìn vào mắt Hình Dục. Hình Dục lặng lẽ đi đến trước mặt anh, Hình Khải có cảm giác như ngày tận thế sắp đến, ra sức lảng tránh ánh mắt cô. Nhưng đúng lúc ấy, Hình Dục nhảy một bước tới trước mặt Hình Khải, đôi mắt mở to đầy vui sướng, bật ngón tay cái lên: “Hình Khải, anh thật lợi hại. Anh tìm thấy đôi giày ở đâu thế?”

“...” Lúc này Hình Khải mới nhớ ra mục đích anh chạy vào phòng người ta là để trả giày.

Anh lặp ba lần những lời đã học thuộc lòng từ trước: “Ồ! Chuyện này kể ra cũng thật thần kỳ, người ta khi vứt rác chẳng phải để từng túi từng túi một sao? Anh lính cần vụ đó khi đưa xe rác ra bãi rác đổ đã sót cái túi đựng đôi giày! Sau đó thì mưa to nên anh ta quên không vứt, vừa rồi tôi đi lấy nước nên nhìn thấy cái túi đó vẫn bị vứt lẫn lóc trong góc phòng... bỏ qua đi! Làm tôi phải căng mắt lục tung bãi rác cả mấy tiếng liền!”

Nghe xong, đôi mắt Hình Dục cười cong lên như vành trăng khuyết, trong ánh mắt không hề có dù chỉ là một tia nghi ngờ.

“Cảm ơn anh đã tìm lại đôi giày giúp em. Tối nay sẽ nấu đãi anh món tôm chao dầu.” Nói xong cô nhảy chân sáo đi vào nhà bếp, miệng khẽ ngân nga một giai điệu quê hương.

Hình Khải đặt cuốn sách dày cộp xuống, thở phào nhẹ nhõm, lần đầu tiên thấy cô cười ngọt ngào như thế, hơn nữa cô còn không hề tỏ ý nghi ngờ câu chuyện anh sáng tác, cảm giác tội lỗi trong anh bỗng nhẹ đi rất nhiều.

Hình Khải neho mắt, ngửa cổ lên, siết chặt nắm tay... Từ nhỏ anh đã quen với việc được hầu hạ phục vụ tới tận chân răng kẽ tóc, vậy mà trong một tháng qua, quần áo bẩn tự mình giặt, nửa đêm đói bụng ăn mì gói hoặc gặm bánh quy, khát nước tự xuống nhà lấy, đến bước đi cũng phải rón ra rón rén, sợ đánh động đến người đang mang trong mình “vết thương lòng” là Hình Dục. Gái có công chông chảnh phụ, đôi giày giả đã thành công trong việc che mắt Hình Dục. Thật chẳng dễ dàng gì, chẳng dễ dàng gì, cuối cùng anh lại có thể thân nhiên sai bảo Hình Dục rồi! Ha ha.

Nghĩ đến đây Hình Khải lười biếng thả người xuống ghế sofa, liếc mắt nhìn điều khiển ti vi và điều hòa trên bàn, quay về phía bếp gọi: “Hình Dục... lấy điều khiển ti vi và điều hòa cho tôi.”

Hình Dục vâng một tiếng, lau lau tay rồi đi ra khỏi bếp, cầm điều khiển ti vi và điều hòa, chỉ cần quay người là có thể đưa tận tay cho Hình Khải.

Hình Khải hai chân gác lên bàn trà, một tay bật điều hòa, một tay day day cổ họng: “Khát quá, khát quá! Nước suối đâu?”

“Lạnh hay không lạnh?”

“Trời nóng thế này, sao cô không hỏi thằng là tôi có uống nước nóng không cho xong...” Hình Khải ngọ nguậy ngón chân, bất mãn nhướn mày nói. Hình Dục đi đến trước tủ lạnh, lấy ra một chai nước suối và một chiếc cốc thủy tinh đựng đầy đá, mở nắp chai, đổ nước đầy cốc rồi đặt lên bàn trà.

“Được rồi, đi nấu tiếp đi, hôm nay làm thêm mấy món, tôi định gọi anh Dương Minh của cô đến nhà ăn cơm.”

Hình Dục gật gật đầu, quay vào bếp tiếp tục công việc.

Hình Khải nhìn bộ dạng phục tùng vô điều kiện của Hình Dục, trong lòng tràn đầy cảm giác khoan khoái, dễ chịu.

Một lúc sau.

Đặng Dương Minh tay cầm máy chơi game cầm tay đi vào nhà họ Hình (lúc này đang thịnh hành trò chơi xếp gạch), anh vừa bước vào cửa đã nhìn thấy Hình Khải ngồi cười ngất trên ghế sofa. Đặng Dương Minh tiện tay tắt máy chơi game, đá đá vào chân Hình Khải: “Tiểu tử cậu biến đi đâu thế? Cả tháng trời không đi học, cũng không mở cửa là sao?”

Đúng là họ cùng ở trong đại viện của quân đội, nhưng từ khu này sang khu kia cách nhau một chiếc cổng sắt lớn, chỉ cần đóng cổng là lập tức hai khu trở thành hai thế giới độc lập.

Hình Khải hất hất tóc mái, cảm thán nói: “Ở nhà ôn tập mà, mình thì có thể đi đâu?”

“Trời ạ, mình không tin mặt trời có thể mọc từ hướng tây, chắc chắn bố cậu đã đưa ra chỉ thị thép cho cậu phải không?”

Hình Khải không buồn giải thích, cơ bản là chính anh cũng không biết mình đã phát điên vì chuyện gì?

“Hình Dục! Không thấy anh Dương Minh của cô bước vào cửa hay sao, chẳng có phép tắc gì cả, mau ra chào anh, mang trà lên đây!”

Đặng Dương Minh dấm khẽ Hình Khải: “Cậu điên rồi à, mình tự đi lấy là được.” Anh đứng dậy, đi đến cửa phòng bếp, vừa đúng lúc đón lấy cốc nước từ tay Hình Dục, anh cười nói với cô: “Đừng để ý đến cậu ta, muốn tìm cảm giác làm đại lão gia với em đấy mà.”

Hình Dục mím môi, ba người bạn họ học cùng lớp, cô và Đặng Dương Minh thường xuyên chạm mặt nhau.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Đặng Dương Minh dựa người vào cánh cửa bếp nhìn Hình Dục rửa rau. Anh cảm thấy hình ảnh người phụ nữ bận rộn trong bếp thật sự rất thú vị, cũng có thể coi là một ký ức đẹp được lưu giữ từ thời ấu thơ. Mẹ thường vừa vặt rau vừa kể chuyện cho anh nghe, nhưng sau khi anh vào tiểu học, mẹ không có thời gian để vào bếp nữa, thậm chí muốn gặp mặt mẹ cũng khó.

Đặng Dương Minh vẫn đang hồi tưởng tuổi thơ của mình thì bị Hình Khải hăng giọng gọi vào phòng khách.

“Dương Minh, gần đây trong trường có chuyện gì mới không?” Hình Khải ném cho Đặng Dương Minh một miếng thuốc.

Đặng Dương Minh vừa châm thuốc vừa ngồi xuống, hào hứng nói: “Lớp chúng ta vừa có một nữ sinh chuyển đến...”

“Nhìn thế nào?”

“Cũng được.” Đặng Dương Minh khum hai tay trước ngực, làm động tác “đồi núi” nhô cao.

Hình Khải nhìn động tác tay của Đặng Dương Minh là biết “đồi núi” rất nhấp nhô, lập tức sán lại, ghé sát mặt vào mặt Đặng Dương Minh, nháy nháy mắt hỏi: “Đồi cao đã có chủ chưa?”

“Chưa. Mình thấy cô ta toàn chơi một mình, không biết tính cách hướng nội hay vẫn còn lạ trường lạ lớp. À, đúng rồi, cô bạn đấy chỉ chịu

nói chuyện với Hình Dục thôi.”

Hình Khải nghiêng răng kèn kẹt, Hình Dục thật chẳng được việc gì, lớp có “hàng” mới mà không chịu thông báo với anh một tiếng.

Ngày hôm sau Hình Khải gặp ngay cô bạn “đồi núi” trong lớp, anh nuốt nuốt nước miếng, đúng là rất “cuồn cuộn trào dâng”.

Ngày buổi đầu tiên Hình Khải đã hỏi xong mọi thông tin, cô bạn mới đó tên là Phùng Xuyên Xuyên, mười bảy tuổi. Quan trọng là, hiện tại vẫn chưa có bạn trai.

“Xinh như thế mà cậu dám nói “cũng được”? Vậy trong mắt cậu thì tiêu chuẩn mỹ nữ phải như thế nào?” Hình Khải chọc chọc vào người Đặng Dương Minh.

Đặng Dương Minh vô thức nhìn về phía Hình Dục, sau đó cúi đầu đọc sách.

Hình Khải cũng nhìn theo ánh mắt bạn, nhưng anh lại không để ý đến Hình Dục, mà nhìn cô bạn có thân hình mập mạp bên cạnh Hình Dục: “Thì ra kiểu mà cậu thích là phì nhiêu... có điều cô bạn đó có vẻ phì nhiêu quá mức nhỉ? Ha ha...”

Nhằm thì cho nhằm luôn, Đặng Dương Minh cũng hòa vào nói đùa: “Như thế ôm mới có cảm giác.”

Hình Khải biết Đặng Dương Minh đang nói kháy, ánh mắt lại liếc nhìn Phùng Xuyên Xuyên... khuôn mặt trái xoan trắng mịn, mắt phượng môi mỏng. Đúng kiểu con gái mà Hình Khải thích, anh đã trúng tiếng sét ái tình với cô bạn này ngay từ cái nhìn đầu tiên mất rồi.

Đến giờ nghỉ trưa.

Hình Khải thấy Hình Dục và Phùng Xuyên Xuyên cùng nhau đi ra khỏi lớp, anh lập tức kéo Đặng Dương Minh đuổi theo đến gần.

“Tiểu Dục, đi ăn cơm phải không?” Hình Khải tỏ vẻ “hòa nhã dễ thương” hỏi, Đặng Dương Minh ôm bụng muốn buồn nôn.

Hình Dục vâng một tiếng, rồi cùng Phùng Xuyên Xuyên tiếp tục đi về phía trước.

Hình Khải mặt dày kiên quyết bám theo, cố ý đụng vào vai Phùng Xuyên Xuyên một cái, Phùng Xuyên Xuyên nghiêng người sang một bên có ý tránh, thần sắc hơi thảng thốt.

Hình Khải cười khan hai tiếng: “Cậu là học sinh mới ghép vào lớp phải không? Cả tháng nay mình không đi học nên bây giờ chúng ta mới có dịp gặp nhau, mình là Hình Khải, hoan nghênh cậu đến với đại tập thể lớp số 5, hì hì...”

Phùng Xuyên Xuyên thấy anh đưa tay ra tỏ vẻ thân thiện, ngấp ngừng một giây, cười nhút nhát, đưa tay ra bắt, lịch sự đáp lễ.

Hình Khải có cảm giác như một dòng điện mạnh vừa chạy dọc sống lưng mình, cứ nắm chặt tay Phùng Xuyên Xuyên quên buông ra.

Phùng Xuyên Xuyên thấy vậy có chút ngại ngùng, mặt đỏ dần.

Hình Khải nhìn cô gái đang xấu hổ, tim đập thình thịch thình thịch.

Anh nghĩ, lần này thì yêu thật rồi.

Đặng Dương Minh liếc nhìn Hình Dục, Hình Dục vẻ mặt thờ ơ, đứng đợi bên cạnh. Đặng Dương Minh kéo vai Hình Khải: “Đừng đứng chắn giữa đường nữa, có chuyện gì vào căng tin rồi nói.”

Khi nhóm bốn người bọn họ đi vào, căng tin đông nghình nghịt, Hình Khải không giống mọi ngày chỉ huy Hình Dục xông lên tiên tuyến để chọn những món ngon, mà tự mình chen ngang chen dọc mua hai suất cơm trưa cho hai cô nữ sinh, lúc đấy đúng là hăng như gà chọi, đương nhiên anh cũng không tha cho Đặng Dương Minh, ít ra thì phải có người bê khay chứ.

Phùng Xuyên Xuyên nhìn Hình Khải toàn thân ướt đẫm mồ hôi, bất giác mím môi cười.

“Hình Dục, Hình Khải là anh trai cậu à?”

“Mình nhỏ hơn anh ấy một tuổi.” Hình Dục uống một ngụm nước, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Mình cứ nghĩ rằng anh ấy cũng giống mình, là học sinh chen ngang, hiểu lầm rồi.” Phùng Xuyên Xuyên mỉm cười nói, thực ra ngay từ khi bước vào lớp cô đã để ý Hình Khải. Kiểu nam sinh cao lớn đẹp trai như thế rất thu hút các bạn nữ.

Lúc ăn cơm, Hình Khải dùng vũ lực bá chiếm một chiếc bàn rộng đủ cho tám người ngồi, sự hung hãn đối với những bạn khác hoàn toàn tương phản với hành động quan tâm chăm sóc của anh dành cho ba người bạn cùng bàn.

Tuổi mười sáu, mười bảy ngây thơ, trong sáng, đám con trai thể hiện vẻ nam tính của mình trước mặt các bạn nữ, đối với con gái mà nói thì đấy là những bạch mã hoàng tử có thể bảo vệ họ cả đời. Phùng Xuyên Xuyên len lén nhìn Hình Khải cao lớn ngồi bên cạnh, trong tim như có đợt sóng ngầm trào dâng.

Đặng Dương Minh thấy Hình Khải liên tục gấp thức ăn, lấy nước uống cho Phùng Xuyên Xuyên, khẽ đá vào chân Hình Khải một cái dưới gầm bàn, còn Hình Khải khi ấy đang chìm đắm trong dòng sông tình yêu lại không có phản ứng gì.

Đặng Dương Minh lại nhìn Hình Dục, sắc mặt cô vẫn hết sức bình thản, bình thản tới mức khiến người ta phải lo ngại.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hà Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Chỉ trong thời gian ăn một bữa cơm trưa, Hình Khải đã có được Phùng Xuyên Xuyên, hai người bọn họ vai kề vai bỏ đi trước.

Đặng Dương Minh liếc sang nhìn Hình Dục đang chậm rãi thưởng thức bữa trưa, lẽ nào cô ấy vẫn còn ăn được hay sao?

“Hình Dục, Hình Khải cũng chỉ là có tính ham vui, đợi khi sự mới mẻ qua rồi...”

Hình Dục từ từ ngẩng đầu lên, cười đáp: “Anh Dương Minh, em không sao. Hơn nữa, đây đâu phải lần đầu tiên.”

Đặng Dương Minh không nói thêm gì nữa, anh có thể nhận thấy, Hình Khải tán tỉnh con gái lần này không giống với trước kia, có vẻ cậu ta đặc biệt quan tâm đến Phùng Xuyên Xuyên, anh cũng có thể nhận ra, Hình Dục không phải là không cảm nhận được điều đó.

“Hình Dục, chi bằng em cứ nói thật với Phùng Xuyên Xuyên, quan hệ của em và Hình Khải là...”

Hình Dục đưa một ngón tay đặt lên môi Đặng Dương Minh, nói một câu khiến anh không thể không suy nghĩ.

“Anh Dương Minh, anh phải biết, người nham hiểm nhất là em. Người xấu không cần người khác an ủi.”

Đặng Dương Minh lặng lẽ nhìn cô, một cô bé mới mười sáu tuổi, rút cuộc là trong tim đang che giấu những gì?

Lãng tử quay đầu chỉ là vợ vẫn

Chưa đến ba ngày, Hình Khải và Phùng Xuyên Xuyên chính thức công khai quan hệ, đang trong thời gian yêu đương mặn nồng, Hình Khải liền quên ngay bài vở.

Hình Dục không vì chuyện này mà lạnh nhạt với Hình Khải, vẫn chăm sóc anh như thường ngày, lại càng không có chuyện cô đi theo hai người mỗi khi bọn họ hẹn hò, về nhà đúng giờ, nấu đủ cơm và thức ăn cho mình mình ăn, vừa ăn cơm vừa xem ti vi. Đặng Dương Minh thỉnh thoảng vẫn đến nhà cô ăn cơm. Hai người bọn họ trong lúc ăn cơm gần như không nói chuyện, bởi vì Đặng Dương Minh không thể nắm bắt được tâm trạng Hình Dục lúc ấy.

“Sắp 11 giờ rồi, Hình Khải còn chưa về sao?” Đặng Dương Minh nằm trên sofa phòng khách đọc sách, ngủ thiếp đi tự lúc nào.

Hình Dục thấy anh tỉnh dậy, rót cho anh một cốc nước ấm, nói: “Gần đây anh ấy thường về rất muộn, sớm cũng phải 1, 2 giờ sáng.”

Đặng Dương Minh sửng lại, nhìn vào khuôn mặt bình thản của Hình Dục, hỏi: “Em đang cố tỏ ra bình tĩnh phải không?”

“Đương nhiên là không.” Hình Dục nghiêng đầu cười.

“Tiểu Dục, anh phải nhắc nhở em, đối với đàn ông không thể buông thả như thế, càng thả càng hoang dã, cái gọi là lãng tử quay đầu chỉ là vợ vẫn.” Đặng Dương Minh dụi dụi mắt, đàn ông hiểu đàn ông, nếu không biết ghìm cương đúng lúc thì kết cục sẽ đi rất xa.

“Anh nghĩ Hình Khải yêu Phùng Xuyên Xuyên à?” Hình Dục bình tĩnh mấp máy môi hỏi.

“Yêu thì chắc là không, nhưng cứ dính lấy nhau như thế thì thật không công bằng với em.”

Hình Dục khẽ cười: “Nhưng em chẳng quan tâm, thật sự không quan tâm. Anh Dương Minh, anh về đi ngủ đi.”

Không biết là do cô che giấu quá giỏi, hay đúng là vô cảm trước vấn đề đó, Đặng Dương Minh không tìm được câu trả lời từ ánh mắt cô.

Đặng Dương Minh thấy sắc mặt mệt mỏi của Hình Dục, lúc ấy mới nhớ ra đã quá giờ đi ngủ của Hình Dục từ lâu, vội vàng đứng dậy: “Em ngủ trước đi, khóa cửa phòng vào. Anh đợi Hình Khải thêm một lát nữa.”

Hình Dục không nói gì thêm, chào anh rồi quay vào phòng mình, tiện tay khóa luôn cửa phòng.

Đặng Dương Minh nằm bò ra ghế sofa. Bỏ mặc một người con gái ngoan hiền như thế ở nhà không quan tâm, nói một câu thật lòng, Đặng Dương Minh thấy tiếc thay cho Hình Khải. Cũng có thể chính bởi vì Hình Khải biết người phụ nữ ở nhà sẽ bao dung đối với tất cả những gì anh làm, nên anh mới dám bừa bãi như thế.

12 giờ 30.

Đặng Dương Minh định không tiếp tục đợi nữa, nhưng vừa đi ra khỏi cửa lớn nhà họ Hình thì gặp Hình Khải.

“Ái chà, nửa đêm nửa hôm xuất hiện ở đây làm gì vậy?” Hình Khải hỏi với bộ mặt hết sức tò mò.

“Không biết à? Đương nhiên là nhân lúc cậu không có nhà tìm vợ cậu tâm sự rồi.” Đặng Dương Minh nói đùa.

Hình Khải phì cười, ngay lập tức nháy mắt với Đặng Dương Minh, rồi liếc xéo anh: “Sau này có hẹn hò gì với vợ mình phải canh giờ cho chuẩn, để mình bắt gặp nữa là không xong đâu đấy.” Nói xong anh giơ tay chào bạn, mệt mỏi uể oải đẩy cửa vào nhà.

Đặng Dương Minh bất lực thở dài, tên tiểu tử này đúng là có phúc mà không biết hưởng.

Rõ ràng vốn chỉ là một câu nói đùa, một câu nói đùa mà không ai cho là thật, nhưng cho tới tận 3 giờ đêm, Hình Khải vẫn nằm trên giường lăn qua lăn lại, bần thần không ngủ.

“Hình Dục! Mau mở cửa ra cho tôi.” Hình Khải dấm thình thình vào cửa phòng Hình Dục. Đặng Dương Minh từ trước tới nay vốn không có hứng với chuyện yêu đương trai gái, nhưng lại rất dịu dàng nhẹ nhàng với Hình Dục, Hình Khải càng nghĩ càng thấy kỳ lạ.

Anh gõ phải đến 10 phút mới nghe thấy tiếng mở cửa lạch cạch, không đợi Hình Dục kéo cửa ra, anh đã vội vàng đẩy cửa xông vào.

Hình Dục nhìn bộ dạng tức tối của anh, không hiểu, hỏi: “Sao thế?”

Hình Khải không định trả lời, bước chân vào phòng, với tay bật đèn. Hình Dục lấy tay che ánh sáng, nhìn qua kẽ ngón tay, hành động của Hình Khải rất hài hước, trèo lên giường cô, lật gối lật ga giường, thỉnh thoảng lại đưa lên mũi ngửi.

Hình Dục không biết anh đang tìm gì, bước lên kéo kéo vạt áo T-shirt Hình Khải đang mặc, nói: “Làm gì thế? Đừng đi cả dép leo lên giường như

vậy.”

Đột ngột Hình Khải quay phắt đầu lại nhìn cô, ánh mắt sáng quắc. Anh không tìm thấy trên giường Hình Dục sợi tóc đáng ngờ nào, nhưng điều đó cũng không thể chứng minh là cô trong sạch!

“Nói! Tại sao tóc cô lại rối tung ra thế kia?” Hình Khải nhướn mày, đầu tóc rối bù rất đáng nghi.

Hình Dục vuốt vuốt mái tóc dài: “Đầu tóc anh cũng rối bù kia.”

Hình Khải hừ lạnh một tiếng, với lấy chiếc gương đặt trên tủ đầu giường soi, quả nhiên giống cái tổ quạ.

Hình Khải ngẩng cái đầu rối bù của mình lên, ra lệnh cho Hình Dục ưỡn ngực ngẩng cao đầu đứng nghiêm, Hình Dục ngoan ngoãn đứng thẳng người, sợ hãi chớp chớp mắt.

“Nhìn thẳng vào tôi! Tại sao không dám nhìn thẳng vào mắt tôi? Sợ phải không?” Hình Khải bật người dậy, ép Hình Dục lùi sát vào tường.

Hình Dục dụi dụi mắt, nghiêng người nhìn Hình Khải: “Giờ là ba giờ rưỡi sáng, anh muốn em nhìn anh với ánh mắt thế nào?”

“...” Hình Khải tức giận giơ ngón tay lên, những lời định nói lên tới cổ họng lại bị nuốt xuống, dù sao chuyện này cũng không thể đoán mò, nếu như Hình Dục chạy đến tìm Đặng Dương Minh tố cáo anh, nhất định tình cảm huynh đệ sẽ rạn nứt.

Ánh mắt anh chiếu hơi lệch, lại đúng vào vị trí ngực Hình Dục. Ngực Phùng Xuyên Xuyên to hơn của Hình Dục nhiều, xì! Có con bò sữa ai còn tiếc quả đào nhỏ! Đúng thế! Thần kinh chắc? Nghĩ đến đây, Hình Khải hai tay chấp sau lưng, làm như không có chuyện gì, đi ra khỏi phòng ngủ của Hình Dục.

Nhưng anh vừa bước ra khỏi cửa, Hình Dục đã đóng sập cửa sau lưng, hoàn toàn không truy hỏi anh dù chỉ một câu.

Chỉ riêng hành động này thôi lại khiến trái tim Hình Khải phải bần khoăn.

Sáng hôm sau.

Hình Khải sau cả đêm không ngủ, mang đôi mắt gấu mèo ra khỏi phòng.

“Bữa sáng anh ăn gì?” Hình Dục đang ngồi ở bàn uống sữa đậu nành, không chuẩn bị phần cho Hình Khải, bởi vì cô không nghĩ anh lại dậy sớm như thế.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 12

“Không ăn. Tôi đi đón Phùng Xuyên Xuyên đến trường.” Hình Khải vừa nói vừa để ý xem ánh mắt Hình Dục có biểu lộ gì không.

Hình Dục vâng một tiếng, đi vào phòng tắm, bôi kem đánh răng lên bàn chải, đặt lên miệng cốc súc miệng, thấy anh mặc quần dài, liền đi đến tủ giày, lấy ra một đôi giày da đã được đánh bóng loáng, sau đó đi rửa tay rồi quay lại bàn ăn tiếp tục uống sữa.

“...” Hình Khải vò vò đầu, mặc dù hai người bọn họ chán ghét nhau, nhưng trên danh nghĩa vẫn là vợ chồng chưa cưới, hay là do anh mắng mỏ Hình Dục nhiều quá? Sao chẳng thấy có phản ứng gì thế?

“Tôi nói với cô một chuyện. Tối qua tôi đã hôn môi Phùng Xuyên Xuyên rồi. Cô có suy nghĩ gì không?”

“Không.” Hình Dục cắn quấy đọc báo, không buồn nhướn mắt lên nhìn.

“...” Hình Khải không vui sờ sờ cằm, anh gần như chưa bao giờ nghĩ đến một vấn đề, rút cuộc Hình Dục nghĩ gì về anh.

Đột nhiên, anh dùng lực lắc mạnh đầu, sao anh phải quan tâm đến cảm nghĩ của Hình Dục chứ? Nếu anh thật sự quan tâm đến cô thì đã không yêu đương nhăng nhít với các cô gái khác ngay trước mặt cô, thế này chẳng phải rất mâu thuẫn sao?!

Mười phút trước giờ vào lớp.

Hình Khải cảm thấy do dự trước Phùng Xuyên Xuyên, nhưng khi anh nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng phấn của Phùng Xuyên Xuyên, anh không còn thấy rối bời nữa.

Khi tiếng chuông vào học chuẩn bị vang lên, trước cửa lớp đột nhiên xuất hiện một nam sinh hung hăng, cậu bạn đó đứng ở cửa lớp quét mắt nhìn một lượt, gọi lớn: “Ai là Hình Dục? Mau ra đây!”

Âm vực đó lập tức khiến Hình Khải chú ý, anh thấy Hình Dục đi về phía cửa lớp, vội buông tay Phùng Xuyên Xuyên ra, nhảy hai ba bước đã tới đứng chắn trước mặt Hình Dục, hai tay khoanh trước ngực, mặt đối mặt với cậu nam sinh kia.

“Tìm Hình Dục có chuyện gì? Nói với tôi được rồi.” Hình Khải hất cằm, ánh mắt rất hiếu chiến.

Cậu nam sinh đó thấy thần thái Hình Khải ngạo mạn, cầm quyển vở bài tập trong tay đập vào tay Hình Khải, ồm ồm nói: “Nhặt được ở chân cầu thang.”

Lúc này Hình Khải mới hiểu, cậu nam sinh đó không có ác ý gì, giọng cậu ta vốn oang oang như thế.

Thấy thế, Hình Dục đi vòng qua người Hình Khải lên phía trước, cúi mình cảm ơn.

Nhưng khi Hình Dục đưa tay ra nhận lấy quyển vở thì cậu ta lại không chịu buông, đôi mắt nhìn Hình Dục chăm chăm, đầy say mê. Cậu nam sinh đó kéo tay Hình Dục trước mặt toàn bộ học sinh trong lớp, cười nói: “Cậu thật sự rất xinh đẹp. Mình là Điền Húc, đội trưởng đội bóng đá. Làm bạn nhé?”

Hình Dục còn chưa kịp từ chối thì cậu nam sinh đó đã bị Hình Khải đập cho một cái ra ngoài cửa, cùng lúc đó chuông báo vào học vang lên,

lớp trưởng bình tĩnh đứng trên bục giảng, ra lệnh cho tất cả quay về chỗ ngồi.

Phùng Xuyên Xuyên thấy đối phương cao lớn lừng lừng, sợ bất lợi cho Hình Khải, khi cô hoảng hốt vội vàng vàng chạy ra đến cửa lớp, thấy Hình Dục không những không can ngăn mà còn bồi thêm một cú nữa vào đầu gối của cậu nam sinh đó, khiến cậu ta quỳ mọp dưới đất, Hình Khải thuận tay túm tóc cậu ta, tay dấm chân đá, rồi kéo cậu ta nện vào tường. Phùng Xuyên Xuyên nhìn chăm chăm vào đôi mắt đỏ au của Hình Khải, dường như lúc ấy anh dám giết ngay cậu nam sinh đó, mà Hình Khải vừa đánh đối phương vừa la lối, từng từ từng chữ anh nói khi ấy khiến cô còn thất kinh hơn.

Hình Dục nghe thấy có tiếng bước chân trên hành lang, túm chặt lấy tay Hình Khải kéo vào lớp nhưng không đủ sức, vội vàng gọi Phùng Xuyên Xuyên tới giúp một tay: “Xuyên Xuyên, giúp mình kéo họ ra.”

Phùng Xuyên Xuyên vội vàng cắt đứt mọi suy nghĩ, chạy tới bên cạnh Hình Khải, túm lấy cánh tay còn lại ra sức kéo anh vào lớp.

Lúc đó, cô giáo bước vào, nhìn thấy cậu nam sinh đang dựa người vào tường bên ngoài lớp học, vốn định hỏi xem xảy ra chuyện gì, Hình Dục vội vàng lên tiếng trước, nói với cô giáo là cậu ta không được khỏe, sau đó túm lấy tay cậu ta, kéo về hướng phòng y vụ.

Điền Húc đưa tay lên ôm ngực, tập tậ tập tễnh bước về phía trước, không lý giải được hành động của Hình Dục.

“Cậu không sợ mình cho cậu một trận sao?”

“Cậu đã không tố cáo với cô giáo, cảm ơn nhiều.” Hình Dục đáp.

Điền Húc ho một tiếng: “Món nợ này mình phải tính toán cho xong với cậu ta, để thầy cô giáo can thiệp vào thì không còn thú vị nữa.”

“Ồ, vậy thì mình vẫn cứ giúp anh ấy cùng đánh cậu.” Hình Dục điềm nhiên cười.

Điền Húc sững sờ, không giận mà còn phì cười: “Tiểu tử đó vừa rồi hét cái gì thế? Cậu là người của cậu ta?”

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 13

“Mình là Hình Dục, anh ấy là Hình Khải, mình đương nhiên là người của anh ấy.” Hình Dục lấy khăn tay ra, đưa cho Điền Húc, rồi lại nói: “Xin lỗi, đàn ông con trai các cậu đánh nhau, mình không nên can thiệp mới phải, nhưng cậu chỉ một cú mà đã đánh trúng ngực Hình Khải, mình không thể khoanh tay đứng nhìn.”

“À... thì ra hai người là anh em! Anh trai bảo vệ em gái là điều dễ hiểu, người phải xin lỗi là mình, mình là người thẳng tính, nghĩ gì nói nấy, nói với anh cậu một tiếng, chuyện này cho qua, ha ha!”

Điền Húc quả là người thấu tình đạt lý, thái độ rất thoải mái, lại có thể dễ dàng buông tay như thế.

Hình Dục khẽ mỉm cười, giơ ngón tay cái về phía anh: “Điền Húc, mình nhớ cậu rồi. Dám cầm lên cũng dám đặt xuống mới là đàn ông.”

Điền Húc khó xử vò vò đầu, rồi lại mặt nhăn mày nhí vì vết thương đau đớn.

Trong lớp.

Cô giáo đi đi lại lại trên bục giảng, Phùng Xuyên Xuyên không nghe vào tai được câu nào, cô liếc về phía sau, Hình Khải ngồi ở bàn cuối cùng, đang nằm bò ra bàn ngủ. Tay Xuyên Xuyên nắm chặt một tờ giấy đã viết, tờ giấy bị cô vo tròn lại trong lòng bàn tay.

Cuối cùng, cô nhờ các bạn chuyển tờ giấy xuống cho Hình Khải.

Hình Khải vốn cả đêm không ngủ, cộng với việc vừa rồi mất quá nhiều sức nên ngủ rất say. Cậu bạn ngồi phía trên phải lay tới 5 phút anh mới dậy.

Anh mơ mơ màng màng mở tờ giấy ra đọc: “Anh hãy nói thật, Hình Dục quan trọng hay em quan trọng?”

Điều mà Phùng Xuyên Xuyên không thể chấp nhận được là, Hình Khải bảo vệ Hình Dục hơn bảo vệ cô, bởi vì cũng từng có nam sinh đến bày tỏ tình cảm trước mặt cô, đương nhiên, Hình Khải đã chỉ vào mặt đối phương cảnh cáo, cô là bạn gái của anh. Nhưng, Phùng Xuyên Xuyên chưa từng thấy Hình Khải hành động quá khích như thế vì ai bao giờ.

Nhưng, điều khiến Phùng Xuyên Xuyên không ngờ là, Hình Khải đọc mẫu giấy xong, đến nhìn cũng không buồn nhìn cô, bò ra bàn ngủ tiếp.

Hình Khải vùi mặt vào trong cánh tay, anh chưa từng nghĩ đến chuyện ai quan trọng hơn, ít nhất thì Hình Dục cũng hiểu biết hơn Phùng Xuyên Xuyên, Hình Dục quyết không bao giờ đề cập đến những vấn đề thiếu i-ốt như thế này trong lúc anh đang không mở nổi mắt.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Hình Khải ngủ một giấc hết tiết học buổi sáng, mấy lần Phùng Xuyên Xuyên định gọi anh dậy nhưng bị Hình Dục ngăn cản bằng những lời rất khéo léo.

“Tối qua anh ấy không ngủ sao?” Phùng Xuyên Xuyên đi cùng Hình Dục đến nhà ăn.

“Ừ, chẳng phải sắp thi cuối kỳ rồi à, cậu hãy rộng lượng một chút đi.” Hình Dục biết anh trăn trở suốt cả đêm, lúc thì xuống nhà lấy nước uống, lúc lại vào bếp tìm đồ ăn, còn cô cả đêm cũng không ngon giấc.

Phùng Xuyên Xuyên bất mãn bĩu môi, định nói gì lại thôi, dù sao cũng không nên nói xấu anh trai Hình Dục trước mặt cô ấy. Nhưng câu mà Hình Khải hét lên bên ngoài lớp học lúc đánh cậu nam sinh kia cứ lờn vờn trong đầu cô mãi không thôi: “Mày ăn phải gan gấu mật báo rồi hay sao mà dám tư tưởng đến người của tao?”

“Phải rồi, hai người là anh em ruột à?”

Hình Dục bật cười, hỏi lại: “Bọn mình không giống nhau sao?”

Phùng Xuyên Xuyên nhìn kỹ Hình Dục, khuôn mặt không giống, nhưng khí chất rất giống, con cái của quân nhân đều có một kiểu khí chất ấy.

Phùng Xuyên Xuyên định nói gì đó thì Hình Dục đã kéo tay cô chỉ về phía căng tin mà chạy: “Nhanh lên đi, đến muộn là không còn gì đâu.”

Vào căng tin, đừng coi thường Hình Dục gầy gò nhỏ bé, khả năng tranh giành cơm của cô chẳng thua kém bất kỳ cậu bạn nào, khi cô đang chen chúc len trong đám người đi về phía trước thì có một bờ vai đứng ra bảo vệ cho cô.

Hình Dục ngoái lại nhìn, đùa: “Anh Dương Minh, anh mới dậy đây à?”

Dương Minh ừ một tiếng, anh thường ngủ tới khi nào tự tỉnh thì mới ra khỏi giường, còn chưa đến lớp mà vào căng tin ăn cơm trước.

Dưới sự “bảo hộ” của Đặng Dương Minh, Hình Dục chen lên phía trước thuận lợi, cô cầm hộp cơm dùng một lần.

“Cô ơi, cho cháu một suất nấm xào thịt, một suất thịt lợn băm, bốn lạng cơm.”

“Em ăn bốn lạng cơm?” Đặng Dương Minh ngạc nhiên.

“Không, em mua cho Hình Khải, anh ấy đang ngủ trong lớp.” Hình Dục đáp rất tự nhiên.

“Tên tiểu tử đó quen sai bảo em rồi, em mặc kệ cậu ta đi.” Đặng Dương Minh bất lực than, đồng nhân không đồng mệnh, kiếp trước chắc chắn Hình Khải tích đức không ít.

Hình Dục chỉ cười không đáp, mua cho mình hai chiếc bánh bao chay. Cô nhón chân lên gọi Phùng Xuyên Xuyên.

“Xuyên Xuyên, đưa đĩa cơm của cậu cho mình.”

Phùng Xuyên Xuyên lúc này vẫn xếp hàng giữa dòng người.

Phùng Xuyên Xuyên vẫn bị kẹt ở giữa hàng, thấy Hình Dục vì muốn lấy được thức ăn ngon tươi mới cho Hình Khải mà phải chen vào giữa đám

con trai hung hăng như lang như sói để tranh giành, mình thân là bạn gái người ta, cảm giác trong lòng lúc này thật khó tả.

“Không cần đâu Hình Dục, cậu cứ lấy của cậu trước đi.” Cô uể oải trả lời, còn mặt mũi nào để Hình Dục phải đi mua cơm cho cả mình nữa.

“Dù sao cũng đã chen vào đây rồi, mau nói đi cậu muốn ăn gì.” Hình Dục có chút cuống, đám học sinh xếp hàng đằng sau đã bắt đầu nhao nhao có ý kiến.

Phùng Xuyên Xuyên không trả lời, cúi đầu vờ như không nghe thấy.

Nếu như không nhờ có Đặng Dương Minh đứng bên cạnh bảo vệ cho Hình Dục thì cô đã bị người khác chen đẩy ra khỏi hàng từ lâu rồi.

Đặng Dương Minh cau mày, cất tiếng giục với vẻ khó chịu: “Phùng Xuyên Xuyên! Muốn ăn gì mau nói đi, không thấy Hình Dục đang bị chen đây à?”

Phùng Xuyên Xuyên ngay từ khi chuyển vào lớp này đã sợ Đặng Dương Minh, một nỗi sợ hãi kỳ lạ, cô so vai lại, đáp: “Cũng... cũng hai bánh bao đi vậy!”

Hình Dục gật gật đầu, cầm túi đồ ăn chen ra khỏi dòng người, khi cô đưa bánh bao cho Phùng Xuyên Xuyên, thấy Phùng Xuyên Xuyên đã khóc từ bao giờ rồi.

“Sao thế? Ai bắt nạt cậu?” Hình Dục đang định lau nước mắt cho bạn thì Phùng Xuyên Xuyên quay đầu bỏ chạy, Hình Dục không hiểu có chuyện gì, tay cầm hộp cơm vội vã chạy đuổi theo.

Cho tới tận cửa lớp, Hình Dục cuối cùng cũng đuổi kịp Phùng Xuyên Xuyên, cô giơ cao một chân chặn ngay trước cửa, thở dốc, cầm hộp cơm gi

vào tay Phùng Xuyên Xuyên, nói: “Cậu mang cơm cho Hình Khải trước đi, nói là cậu mua.”

“...” Phùng Xuyên Xuyên giơ tay lên lau nước mắt, thì ra Hình Dục ra sức chạy đuổi theo cô chỉ là để cho cô cơ hội được thể hiện mình?

Hình Dục nở nụ cười rạng rỡ, không nói thêm lời nào, nhét hộp cơm vào tay Phùng Xuyên Xuyên, sau đó lấy từ trong túi ra hai cái bánh bao, rồi móc quai túi đồ ăn vào ngón tay của Phùng Xuyên Xuyên, quay người đi ra ngoài.

Phùng Xuyên Xuyên nhìn theo bước chân nhanh nhẹn của bạn, cảm giác áy náy trào dâng.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Hình Khải ngửi thấy mùi thức ăn liền mở bừng mắt, mở nắp hộp cơm, rồi ngẩng lên nhìn Phùng Xuyên Xuyên đang ngồi phía trước mình, hỏi bằng giọng khó tin: “Em đi mua à?”

Phùng Xuyên Xuyên dỗi lòng gật gật đầu, lấy từ trong túi ra một hộp đồ uống, cắm ống hút vào, rồi đặt bên cạnh Hình Khải.

Hình Khải không ngờ bạn gái mình lại đảm đang như thế, bất giác mỉm cười đắc ý, anh vỗ nhẹ vào má Phùng Xuyên Xuyên, lôi từ trong ngăn bàn ra một đôi đũa khác, kéo ghế đến ngồi bên cạnh Phùng Xuyên Xuyên, một tay vòng ôm eo cô, một tay gấp miếng thịt nạc thái mỏng đưa lên miệng bón cho Phùng Xuyên Xuyên, miệng lưỡi ngọt xót: “Nếu không phải là bị giới hạn về tuổi tác thì anh thật muốn cưới ngay em về, ha ha!”

Phùng Xuyên Xuyên ngượng ngùng, lúc này cô đang đắm chìm trong hạnh phúc ngọt ngào nên tạm thời bỏ những chuyện không vui lại sau lưng.

Và khi đôi tình nhân đang chàng chàng thiếp thiếp, Hình Dục ngồi xếp bằng chân dưới bóng cây, nhìn mấy thành viên đội bóng đang tập luyện trên bãi cỏ, miệng nhai bánh bao.

Đội trưởng đội bóng đá Điền Húc, chính là anh chàng không ngừng bị “anh em nhà họ Hình” o ép, đã nhìn thấy Hình Dục từ lâu. Cậu ta thấy Hình Dục ăn bánh bao khô khốc liền lấy từ trong túi giấy ra một chai nước khoáng đưa cho cô.

“Cảm ơn.” Hình Dục cũng chẳng khách sáo, mở nắp chai uống một ngụm lớn.

“Buổi trưa chỉ ăn thế thôi sao?” Điền Húc lau mồ hôi, ngồi dựa vào gốc cây.

“Mục đích của việc ăn là để sống.” Hình Dục trả lời lấp lửng.

Điền Húc nhướn mày, cô bạn này thật thú vị, khuôn mặt non nớt nhưng những lời nói ra lại rất già dặn.

Hình Dục ăn xong, nói: “Cho mình mượn một quả bóng đá thử được không?”

“Cái đấy có gì mà không được?” Điền Húc ới một tiếng, lập tức có thành viên ném quả bóng về phía cậu ta.

Hình Dục gật đầu như cảm ơn, ôm bóng chạy đến bên cạnh đám cầu thủ, bắt chước động tác của bọn họ, vung về học cách tung bóng.

Điền Húc thấy cô phải đi nhặt bóng suốt, phá lên cười vui vẻ: “Cậu tưởng đá cầu chắc? Phải dùng lực ở cổ chân.”

Hình Dục chăm chú nghe lời chỉ giáo, ôm bóng chạy ra góc tường tự luyện tập.

“Cậu thích đá bóng à?” Điền Húc cũng từ từ đi đến.

Hình Dục lắc lắc đầu nhưng vẫn ra sức luyện tập. Cô thấy Hình Khải mỗi khi rảnh rỗi thường ra sân đá bóng hoặc ném bóng rổ, cô cũng muốn cảm nhận được niềm vui của những trò chơi đó.

“Thứ Bảy này, Quốc An đấu với Đại Liên, bố mình xin được cho mình hai vé, cậu có muốn cùng đi xem với mình không?” Vẻ mặt Điền Húc rõ

ràng có chút kiêu ngạo, những trận cầu lớn trong nước, kiếm một vé cũng đã rất khó rồi.

Nhưng Hình Dục đâu hiểu mấy chuyện đó, khéo léo từ chối: “Mình không đi đâu, cuối tuần có việc rồi.”

Điền Húc buồn bã ừ một tiếng, vừa nhướn mắt lên nhìn, thấy ngay trước cửa lớp trên tầng hai có một đôi nam nữ đang trò chuyện với nhau rất thân mật, cậu ta khẽ chạm vào vai Hình Dục một cái rồi trêu: “Cậu xem, anh trai cậu ngang nhiên ôm ấp bạn gái trong lớp kìa.”

Vừa nghe nói thế, Hình Dục vội chạy ngay ra sau thân cây, ngồi xồm ở đó đập đập bóng.

Điền Húc không để ý hành động kỳ quái của Hình Dục, xoa xoa cằm, nói tiếp: “Nói gì thì nói, bạn gái của anh trai cậu xinh thật đấy, nhưng không xinh bằng cậu.”

“Mình quê, Hình Khải nói mình là thôn nữ.”

“Đấy là anh cậu trêu cậu thôi, nếu cậu trang điểm một chút thì không biết sẽ có bao nhiêu lang sói vây quanh đâu?”

Điền Húc tự chỉ vào mình: “Nhìn thấy chưa, mình chính là một trong số đám lang sói đó, ha ha!”

Hình Dục nghiêng đầu liếc nhìn Điền Húc một cái, ánh mắt lướt trên khuôn mặt với đôi mắt to và lông mày rậm của cậu ta, bất giác mỉm cười.

Buổi chiều tan học, Hình Khải hẹn đi xem phim với Phùng Xuyên Xuyên.

Nhưng sự xuất hiện của Đặng Dương Minh đã khiến anh thay đổi chủ ý. Anh lấy từ trong túi áo ra bốn tấm vé, choàng tay qua vai Đặng Dương

Minh: “Anh dự cảm hôm nay chú mày sẽ đi học, vì vậy đã mua thêm hai vé nữa. Đi đi, cùng đi xem phim!”

“Không đi đâu. Thà về xem đĩa ở nhà còn hơn.” Đặng Dương Minh từ chối thẳng thừng.

Hình Khải lờ đi như không nghe thấy, quay sang gọi Hình Dục: “Tiểu Dục, qua đây một lát.”

Hình Dục thu dọn sách vở, đi về phía Hình Khải, Hình Khải mở tay cô ra, nhét hai tấm vé vào, làm bộ làm tịch nói: “Tôi không mời được anh Dương Minh, cô nói với anh Dương Minh của cô đi.”

Hình Dục nhìn nhìn mấy tấm vé xem phim trong tay, rồi lại nhìn Đặng Dương Minh, chỉ biết ngoan ngoãn hỏi: “Anh Dương Minh, đi xem phim đi?”

Đặng Dương Minh thoáng do dự, nếu Hình Dục cũng đi thì anh không có lý do gì để từ chối.

Anh với tay rút lấy hai tấm vé đút vào túi, ngông nghênh bước về phía cửa lớp, cười nói: “Đi xem thì đi xem, chúng ta làm lá chắn cho họ vậy.”

Hình Dục đi theo Đặng Dương Minh, đến Bắc Kinh hơn một năm rồi, cô chưa từng bước chân vào rạp chiếu phim.

Còn Phùng Xuyên Xuyên đứng đợi Hình Khải ngoài cửa lớp từ lâu, nhưng mãi vẫn không thấy anh ra, cô thò đầu vào, cười giục: “Anh nghĩ gì ? Đi thôi!”

“Ừm...” Hình Khải đáp khẽ, rồi vơ vội đồng sách vở trên bàn nhét vào cặp, ngay bản thân anh cũng không biết mình làm sao nữa, không thể diễn tả được cảm giác lúc này, cảm giác thứ đồ chơi vốn đang là của mình mà bị người khác cướp mất vậy.

Đương nhiên, Hình Khải càng không thể giải thích được, sao mình lại có thể nghi ngờ người anh em đã chơi với nhau từ nhỏ đến lớn có tà ý với Hình Dục, đây quả thật là một sự bất kính đối với tình bạn của hai người. Nhưng sao anh lại có thể dính vào cái mớ bòng bong này không tự thoát ra được chứ?

Hình Dục lần đầu tiên bước chân vào rạp chiếu phim, rõ ràng cô cảm thấy mọi thứ xung quanh thật mới mẻ, kỳ lạ cô nhìn khắp một lượt những tờ poster lớn được giăng khắp rạp, những chiếc đèn đủ màu sắc, nụ cười tràn lên mắt.

Phùng Xuyên Xuyên nhét một hộp bắp rang bơ vào tay Hình Dục, phì cười: “Sao cậu ngỡ ngác như lần đầu tiên bước chân vào rạp chiếu phim thế?”

“Ừ, lần đầu tiên thật mà! Trần nhà cao thật đấy!”

Phùng Xuyên Xuyên nghĩ chắc Hình Dục đùa nên chỉ cười hùa theo.

Cuộc đối thoại của họ lọt vào tai Hình Khải, lúc này Hình Khải mới giật mình, từ sau khi Hình Dục bước chân vào nhà họ Hình, thật sự trở thành tiểu bảo mẫu của anh, cô chỉ đi về giữa ba điểm cố định trên một con đường.

Bắt đầu chiếu phim, trong rạp tối om.

Hình Khải đổi vị trí cho Phùng Xuyên Xuyên, sang ngồi cạnh Hình Dục, Hình Dục ngồi giữa Hình Khải và Đặng Dương Minh.

Hình Dục tập trung tinh thần xem phim, ánh mắt bị thu hút bởi những tình tiết hấp dẫn trên màn ảnh.

Còn Hình Khải từ đầu đến cuối chẳng biết trên màn hình đang chiếu những gì, thỉnh thoảng lại liếc mắt về phía Hình Dục.

Khi bộ phim đến đoạn gây cười, cả rạp phá lên cười nghiêng ngả, Hình Dục cũng không nhịn được, nhưng ngay lập tức nụ cười của cô cứng lại trên mặt.

Bởi vì Hình Khải đang nắm chặt tay cô.

Hình Khải nhìn chăm chăm lên màn hình, giữ tư thế ngồi bình thản như cũ.

Hình Dục theo phản xạ nhìn sang phía Phùng Xuyên Xuyên, Phùng Xuyên Xuyên vẫn đang cười nghiêng ngả, hoàn toàn chẳng để ý gì đến họ.

Cô khẽ nhúc nhích rụt rụt tay về, nhưng bị Hình Khải giữ chặt hơn, thậm chí còn khiến cô có cảm giác không dễ gì có thể phản kháng lại được.

Hình Dục từ bỏ ý định rụt tay về, những ngón tay từ từ khum lên, hai người cứ tay trong tay như thế, xem hết bộ phim.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Xuân qua đông tới, ngày thi cuối kỳ của lớp mười một lên lớp mười hai năm nay được định vào ngày 19 tháng 1, chỉ còn chưa đầy một tháng nữa là tới ngày thi.

Phùng Xuyên Xuyên biết việc học quan trọng, nhưng vì đang chìm đắm trong mối tình đầu nên cô chẳng còn tâm trạng nào mà học hành, càng không thể chấp nhận được việc Hình Khải viện lý do bận ôn tập mà phớt lờ sự tồn tại của cô. Tối nay cô hẹn gặp Hình Khải ở quán ăn nhanh đầu phố, nhân cơ hội này gia tăng thêm sự thăm thiết giữa hai người.

Sau giờ học, Hình Khải chuẩn bị đến chỗ hẹn, tay còn cầm theo một cuốn sách ngữ văn, môn này vẫn là môn anh kém nhất.

Phùng Xuyên Xuyên đẩy cốc sô cô la nóng về phía anh: “Gọi cho anh này!”

Hình Khải buông một câu cảm ơn, rồi bắt đầu tập trung vào đọc sách ngữ văn.

“Hình Khải, anh có cần phải chăm chỉ như thế không? Hiệu trưởng chẳng phải là cấp dưới của bố anh sao?” Phùng Xuyên Xuyên không thể lý giải được hành động của Hình Khải, bởi vì theo như những gì cô biết, năm lớp mười, Hình Khải nếu không đánh nhau thì cũng trốn học, thậm chí còn không tham gia thi học kì một năm lớp mười một nữa.

“Bố em chẳng phải cũng là cán bộ cao cấp của Bộ Giáo dục sao, em vẫn phải tham gia thi cử như thường đấy.” Hình Khải bực bội đóng sách lại.

Thực ra, anh rất khó chịu khi người khác đem chức vụ của bố anh ra để nói chuyện. Làm việc xấu, người ta nói anh cậy thế bắt nạt người khác. Có chút biểu hiện tốt, người ta lại mở miệng nói ngay nhờ quan hệ này kia.

Phùng Xuyên Xuyên ngậm ống hút, mắt chăm chú nhìn anh: “Anh giận à?”

“Không. Em nói có chuyện quan trọng muốn gặp anh? Chuyện gì, nói đi!” Hình Khải vừa nói vừa lấy điện thoại từ trong túi ra, bấm số gọi về nhà. “Alo, tối nay muốn ăn cơm, rau xào, làm món cà tím nấu mỳ là được, ừ, tí nữa sẽ về.” Anh gập điện thoại lại, nhìn về phía Phùng Xuyên Xuyên, lúc này mới thấy sắc mặt cô rất khó coi. Anh còn tưởng ai bắt nạt cô nên quan tâm hỏi: “Rút cuộc là làm sao? Ai làm em không vui?”

Phùng Xuyên Xuyên chu môi, chỉ vào Hình Khải, nũng nịu nói: “Chính anh, chính anh... Em còn muốn anh đi shopping với em, ai cho phép anh về nhà ăn mấy thứ cà mỳ gì gì đó.”

Hình Khải biết gần đây anh có phần lơ là với bạn gái, nhưng nhìn đám lá đang cuốn tròn theo gió ngoài cửa sổ, trời lạnh thế này đương nhiên về nhà vẫn ấm áp hơn chứ!

Hình Khải cũng không hiểu mình đang nghĩ gì nữa, thời gian đầu thích Phùng Xuyên Xuyên tới mức mê mẩn, nhưng sau khi tiếp xúc một thời gian, anh càng ngày càng không thể chịu đựng được tính khí của cô, không phải vì cô bướng bỉnh, mà là cô quá nhạy cảm, bất kỳ đàn bà con gái phàm từ tám đến tám mươi tuổi mà nói chuyện hay tiếp xúc với anh, cô lập tức xì mặt giận dữ. Hình Khải dỗ dành mãi cuối cùng cũng mất đi sự kiên nhẫn. Còn tình cảm của họ, cũng giống như thời tiết mùa này, đang hạ dần nhiệt độ.

“Thế này đi! Đợi thi xong anh sẽ đi với em cả ngày có được không?” Hình Khải vỗ vỗ lên mu bàn tay Phùng Xuyên Xuyên, nhăn nhó cười.

Phùng Xuyên Xuyên hất tay anh ra, mặt lại xỉ xuống oán trách giận dữ như thường ngày, cô chầm chậm quay đầu nhìn ra cửa sổ: “Hình Khải, hồi mới theo đuổi em, anh còn nhớ anh đã nói những gì không? Anh nói rằng cho dù em gọi điện cho anh lúc mấy giờ, chỉ cần một phút sau anh sẽ lập tức có mặt dưới khu nhà em. Nhưng giờ thì sao, em chỉ muốn anh đi dạo phố cùng mà anh cũng từ chối hết lần này tới lần khác, nếu anh thật sự là một học sinh ngoan ba tốt thì đã đành, đằng này anh đâu phải vậy. Nói đi, có phải anh thích người con gái khác rồi không? Nếu anh sớm nói rõ với em, em sẽ không làm vật cản đường của hai người...”

“...” Hình Khải thở dài, anh vẫn luôn băn khoăn không biết cấu tạo bộ não của đàn bà con gái rút cuộc là làm bằng thứ gì mà chính xác và chi tiết còn hơn cả ổ cứng máy tính, lại còn có thời hạn sử dụng vĩnh viễn, không hề có dấu hiệu của sự sút mẻ sụt giảm nào.

Anh muốn nhắc nhở những người đàn ông khác và chính bản thân mình một câu rằng: Trước khi nói chuyện với đàn bà con gái phải thận trọng tình táo một chút, những lời thề hẹn được buột miệng nói ra sẽ có lúc bóp chết bạn.

“Nói đi, có phải bị em đoán trúng rồi không?” Phùng Xuyên Xuyên truy hỏi.

“Em muốn anh nói gì đây?”

“Còn giả ngây giả ngô? Có phải con bé lớp số 3 vẫn thường xuyên đánh mắt đưa tình với anh không?” Phùng Xuyên Xuyên tỏ ra rất buồn bã.

Hình Khải thấy Phùng Xuyên Xuyên nước mắt vòng quanh, trái tim như mềm ra, ngồi xuống bên cạnh cô, vòng tay ôm chặt vai: “Không có chuyện đó đâu, anh chỉ thích mình em thôi.”

Phùng Xuyên Xuyên thấy anh trả lời phủ định, lại nở một nụ cười gượng gạo: “Thế tại sao gần đây anh lại chẳng để ý gì tới em?”

“Đúng là vì việc học, bố đưa cho anh một mức điểm phải đạt được là 85 điểm.”

Phùng Xuyên Xuyên như bị nghẹn: “85 điểm?! Đùa chắc, có lần nào anh thi qua đâu? À, ngoài môn tiếng Anh.”

Những môn tự nhiên khác không môn nào Hình Khải qua được mốc 60 điểm, riêng môn tiếng Anh bao giờ anh cũng đứng trong top ba của lớp, phát âm rất chuẩn và lưu loát, toàn trường chỉ có giáo viên tiếng Anh thích Hình Khải, thường khen anh là học sinh có năng khiếu ngoại ngữ bẩm sinh.

Hình Khải mấp má môi: “Vì vậy anh mới quyết không để bố coi thường, phải cố gắng để làm tốt hơn nữa.”

“Hay là thế này...” Phùng Xuyên Xuyên ngồi sát lại rồi ghé vào tai Hình Khải, nói: “Em nhờ bố khoan vùng đề thi cuối kỳ năm nay giúp anh nhé?”

Hình Khải vì lòng tự trọng, lập tức từ chối ý tốt của Phùng Xuyên Xuyên, hơn nữa, nếu anh thật sự có ý định gian lận, ngoài kỳ thi tốt nghiệp cấp ba ra thì các kỳ thi còn lại đâu phải chuyện gì quá khó.

Phùng Xuyên Xuyên vòng tay ôm lấy eo Hình Khải, dựa đầu vào vai anh nhõng nhẽo: “Xin anh đấy, Hình Khải, đi shopping với em nhé, ngày kia là sinh nhật mẹ em rồi, em còn chưa chuẩn bị xong quà đây này...”

Hình Khải do dự một giây rồi gật đầu. Dù gì mua quà cũng đâu mất quá nhiều thời gian.

Nhưng, Phùng Xuyên Xuyên vừa vào trung tâm thương mại là đi thẳng đến khu thời trang dành cho nữ, chọn đông chọn tây, cứ thế một tiếng trôi qua.

Hình Khải ngồi đợi trên ghế, vô tình trong lúc nhướn mắt nhìn quanh, thấy một chiếc quần thể thao màu xám nhạt, anh bước lên phía trước, nhân viên bán hàng theo sát phía sau giới thiệu: “Anh đẹp trai thật có con mắt thật tinh tường, chiếc quần nữ này đang là mốt mới nhất của mùa đông năm nay, chất mềm, vừa ấm vừa dễ chịu.”

Hình Khải đang định nói gì đó thì Phùng Xuyên Xuyên đi từ phòng thử đồ ra, chạy tới trước mặt anh quay một vòng. “Đẹp không?”

“Đẹp, em mặc cái gì cũng đẹp.” Hình Khải theo phản xạ giấu ngay chiếc quần ra sau lưng.

Phùng Xuyên Xuyên cười híp mí, liền quay vào phòng tiếp tục thử đồ. Hình Khải thờ phào, lập tức nhét chiếc quần vào tay nhân viên bán hàng: “Lấy cái này, cao tầm một mét sáu, hơi gầy.”

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Nhân viên bán hàng cầm trên tay chiếc quần cỡ S, đưa Hình Khải ra thẳng quầy tính tiền. Hình Khải vừa lấy thẻ tín dụng ra vừa liếc mắt về phía phòng thử đồ canh chừng. Khi nhân viên thu ngân chuẩn bị cho chiếc quần vào túi, Hình Khải vội cầm lại và nhét vào cặp sách, sau đó làm mặt bình thản như không có chuyện gì đi về phía Phùng Xuyên Xuyên, thấy Phùng Xuyên Xuyên đã thay lại quần áo của mình, liền cười hỏi: “Chọn xong rồi?”

“Vâng!” Phùng Xuyên Xuyên đặt một chồng quần áo vào tay nhân viên bán hàng, chuẩn bị đi theo nhân viên bán hàng ra quầy thanh toán, Hình Khải liền cầm tay kéo lại, nói: “Em ngồi trên ghế sofa đợi anh.”

Phùng Xuyên Xuyên cười ngọt ngào, mặc dù cô chẳng thiếu gì tiền, nhưng rõ ràng cô đang tận hưởng niềm vui được đi mua sắm cùng Hình Khải. Đàn bà mua đồ đàn ông trả tiền, thật rất đáng tự hào mà!

Gần ba tiếng đồng hồ, cuối cùng Hình Khải cũng đưa Phùng Xuyên Xuyên tay xách nách mang về tới tận nhà.

Anh cầm tờ hóa đơn trên tay mà phát rầu, hơn bốn nghìn tệ, vấn đề không phải là tiền, mà anh phải báo lại chi phí cho Hình Dục. Bố anh quy định vậy.

Khi Hình Khải bước tới trước cửa nhà, Hình Dục đã nhanh chân hơn một bước ra mở cửa, vẫn như bình thường không hỏi nguyên nhân vì sao

anh về muộn, đón lấy cặp sách và áo khoác ngoài của anh, đặt một đôi dép lê xuống dưới chân Hình Khải.

“Em đi nấu mì, đợi vài phút thôi.” Hình Dục quay người định đi vào bếp.

Hình Khải lại một lần nữa phải buông lời cảm thán, người thì nhay cảm như chim ưng, người lại trơ như đá.

Khi Hình Dục bê bát mì bốc khói nghi ngút và đĩa cà xào trộn mì đã được hâm nóng đặt lên bàn, cô thấy trên bàn xuất hiện một chiếc quần thể thao màu xám.

Hình Khải kéo bát mì lại gần, vừa mở ti vi vừa nói: “Mua cho em đây!”

Hình Dục lau lau tay vào tạp dề, cẩn thận mở túi ni lon ra, chưa nhìn hình dáng chiếc quần vội mà xem ngay giá, rõ ràng cô khó lòng chấp nhận được con số mà mình nhìn thấy: “Chỉ một chiếc quần thể thao... mà tới 398 tệ?”

“Thế à? Anh không để ý!” Hình Khải và từng miếng mì lớn, Hình Dục trộn mì là ngon nhất.

Hình Dục dán lại miệng túi, đẩy chiếc quần về phía Hình Khải, nói: “Em không cần đâu, anh trả lại đi.”

Hình Khải trừng mắt nhìn cô, rút từ trong túi áo ra một xấp hóa đơn, nói như ra lệnh: “Cầm lấy quần và đi ghi lại hóa đơn đi.”

“...” Hình Dục thu nhặt những tờ hóa đơn rơi lả tả trên bàn, tổng giá trị tiền lớn tới mức khiến cô phải tặc lưỡi: “Anh mới học lớp mười một.”

Hình Khải giơ tay lên đập bàn, Hình Dục lập tức đứng bật dậy, bước những bước “đau khô” quay về phòng mình.

Anh khẽ thở phào, cũng may là Hình Dục nhất gan nên lần nào anh cũng thoát rất thuận lợi.

Hình Khải ăn uống no say xong, thản nhiên như không, ngả người trên ghế sofa sai phái: “Đừng thu dọn vội, thử quần đi đã.”

Hình Dục đặt bát đĩa xuống, một phút sau, mặc chiếc quần mới đi từ trong phòng ra.

Hình Khải nhìn chăm chăm vào đôi chân thon dài thẳng tắp của cô, xoa xoa cằm, còn phải nói, chỉ trong nháy mắt đã quét sạch vẻ quê mùa kệch cỡm vốn có của cô.

“Đẹp lắm, mau cảm ơn anh đi!”

“Cảm ơn anh! Có điều hình như hơi béo.”

“Quần thể thao vốn rộng mà, em nói thế là sao? Vẫn còn muốn trả lại phải không?” Hình Khải nhướn cao mày.

Hình Dục lắc lắc đầu, quay vào phòng thay lại bộ đồ mặc ở nhà, rồi đi ra phòng khách thu dọn bát đĩa.

“Sao lại cởi ra rồi?”

“Em sợ làm bẩn.”

“Ngày mai đi học có mặc không?”

Hình Dục đắn đo mất một giây: “... Mặc.”

Lúc này Hình Khải mới thỏa mãn mỉm cười, quay người đi thẳng lên tầng, nếu sớm biết cô mặc đẹp như thế thì đã mua thêm mấy chiếc nữa.

Ngày hôm sau, Hình Dục mặc trên người chiếc quần thể thao đắt đỏ, khiến cô đi đường cũng trở nên thận trọng hơn bình thường, bị Hình Khải cười chọc suốt dọc đường.

Khi cô vừa bước vào lớp, Phùng Xuyên Xuyên lập tức chú ý ngay đến chiếc quần mà Hình Dục mặc, đột ngột có cảm giác như đầu mình ù đặc.

Đến buổi trưa.

Phùng Xuyên Xuyên kéo tay Hình Khải ra ban công, cuối cùng cô bùng nổ.

“Rút cuộc là anh có ý gì?!”

Hình Khải không hiểu, đứng ngoài trời gió lạnh thấu xương, anh ngược lại còn muốn hỏi Phùng Xuyên Xuyên đang có ý gì đây?

“Hôm qua còn rất vui vẻ mà, hôm nay lại sao thế?”

Phùng Xuyên Xuyên nắm chặt tay lại, tức giận: “Hôm qua em đã nhắm chiếc quần thể thao đó rồi, không thấy em thử à? Em cứ nghĩ anh muốn mua cho em, vì vậy em mới không nhắc, thì ra là em ảo tưởng!”

Hình Khải thật không hiểu dựa vào đâu mà cô lại giận dữ như vậy, chỉ cười nhẹ: “Chẳng phải chỉ là một chiếc quần thôi sao? Nếu em thích anh tặng em cả mười chiếc.”

“Rút cuộc là anh có hiểu hay không hả? Vấn đề không phải chiếc quần, mà là anh vốn chẳng thèm để ý tới cảm giác của em.”

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Hình Khải thấy Phùng Xuyên Xuyên tức giận tới mức khuôn mặt đỏ bừng cả lên, muốn cầu sự bình an, nên lập tức anh mềm mỏng đầu hàng, vòng tay ôm lấy Phùng Xuyên Xuyên từ phía sau: “Được được được, anh sai rồi, lần sau anh sẽ chú ý.”

Phùng Xuyên Xuyên lúc này cơn giận đang bốc lên tận đầu, quay phắt người lại đẩy Hình Khải ra: “Hơn nữa anh mua quần cho em gái mình có cần lén lén lút lút như thế không? Cứ đàng hoàng mà mua! Làm gì mà như làm chuyện mờ ám thế?”

Cả phần lưng Hình Khải bị đẩy đập mạnh vào tường, không may trên tường lại có một chiếc đinh bị đóng chồi ra, đâm thẳng vào xương sống, khiến anh đau đớn đưa tay ra xoa xoa, không ngờ cô bạn gái lại ra tay mạnh như thế.

Phùng Xuyên Xuyên vẫn không chịu thôi: “Tại sao anh lại không thể khiến em cảm thấy được an toàn chứ? Em thật sự không chịu đựng được anh nữa rồi Hình Khải, mình chia tay đi!”

Hình Khải khẽ khượng lại một phút, nhưng không đi tới dỗ dành cô như vẫn làm, mà rất bình tĩnh gật đầu.

Phùng Xuyên Xuyên sững sờ nhìn anh, nước mắt giàn giụa.

“Giờ thì anh đã tin rằng phụ nữ đúng là có giác quan thứ sáu. Xin lỗi!” Nói rồi Hình Khải quay người bỏ đi. Sự nghi ngờ của Phùng Xuyên Xuyên rất chính xác, Không sai, cho dù anh đã kiên quyết phủ nhận bác bỏ, cuối cùng vẫn không thoát được sự nhạy cảm của người con gái.

Một khi tình yêu đã không còn, miễn cưỡng ở bên nhau lừa mình dối người, càng khiến đối phương bị tổn thương nhiều hơn.

Mặc dù Phùng Xuyên Xuyên luôn nghi ngờ rằng anh đã thay lòng đổi dạ, nhưng ngay lúc này cô lại không dám tin vào những gì tai mình vừa nghe thấy, cô ngồi bệt xuống nền, hai tay ôm mặt, nước mắt chảy ròng ròng.

Hình Dục thấy Hình Khải một mình quay lại lớp học, sắc mặt không tốt lắm, đoán chắc hai người bọn họ lại cãi nhau rồi. Nhưng kết quả mà Hình Dục muốn nhìn thấy lại không phải như thế, bọn họ vẫn luôn kết thúc trong cãi vã.

Có điều hôm nay rất lạ, cho tới tận giờ học buổi chiều, Phùng Xuyên Xuyên vẫn chưa quay lại lớp.

Hình Dục có chút lo lắng nên hỏi xem Phùng Xuyên Xuyên đi đâu, nhưng Hình Khải nói anh không biết.

Cô len lén mượn di động của Đặng Dương Minh, chuông đổ rất lâu, Phùng Xuyên Xuyên mới nghe máy. Phùng Xuyên Xuyên nói thấy không khỏe nên đã về nhà rồi, nếu tiện, hy vọng Hình Dục có thể mang giúp cô cặp sách về nhà.

Tan học, Hình Dục lần theo địa chỉ mang cặp sách tới nhà Phùng Xuyên Xuyên, lúc đầu Phùng Xuyên Xuyên không nói gì, nhưng khi Hình Dục quyết định ra về, cô lại ôm chầm lấy Hình Dục mà bật khóc. Phùng Xuyên Xuyên kể việc bọn họ chia tay nhau, cô nói lúc đó mình đang tức giận nên nói mà không suy nghĩ thấu đáo, nhờ Hình Dục về nói giúp với Hình Khải một câu.

Hình Dục an ủi Phùng Xuyên Xuyên một lúc, thấy cô vẫn chưa bớt buồn, nói thật ra thì, trong lòng Hình Dục cảm giác cũng chẳng dễ chịu gì.

Hình Dục về đến nhà, nhân lúc giúp Hình Khải sắp xếp lại phòng, vờ như vô tình nói: “Thì ra buổi chiều Phùng Xuyên Xuyên không đi học là vì bị ốm.”

“Ồ!” Hình Khải ngả người vào đầu giường đọc sách, thái độ rất bình thản.

“Anh gọi điện hỏi thăm người ta xem sao.” Hình Dục cầm điện thoại bàn lên đưa cho Hình Khải.

“Chia tay rồi.” Hình Khải chẳng buồn liếc mắt nhìn Hình Dục lấy một cái, thuận tay đẩy ống nghe đang chặn trước mặt mình ra.

“Chia tay rồi vẫn còn là bạn mà. Cũng có thể quan tâm một chút chứ sao!”

Phịch! Hình Khải đập quyển sách lên máy điện thoại, nhìn Hình Dục bằng ánh mắt dò xét.

“Em bị bệnh à?” Anh chất vấn Hình Dục với giọng cáu kỉnh.

“Không.”

“Em có còn nhớ em là gì của tôi không?”

“Nhớ.”

“Thế giờ em đang làm gì? Nghĩ mình là Quan Thế âm Bồ tát chắc? Mau chạy về phòng cười thầm đi, đấy mới là việc em nên làm lúc này!”

Hình Dục bất lực chớp chớp mắt, bưng chậu nước quay người đi ra, trước khi ra khỏi phòng còn buông một câu: “Anh mới có bệnh.”

“...” Hình Khải giơ nắm đấm lên dứ dứ vào bóng lưng Hình Dục, ngay sau đó cầm sách lên. Em được lắm Hình Dục, coi như em giỏi! Em có quyền! Mẹ kiếp, anh quyết định rồi, lần này anh nhất định dựa vào thực lực mà giành được 85 điểm!

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hà Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Tối trước hôm bắt đầu kỳ nghỉ đông, cuối cùng Hình Khải cũng nhận được kết quả điểm thi cuối kỳ.

Anh vo chặt tờ giấy kết quả trong tay, tức giận tới mức những ngón tay cũng run rẩy theo.

Khi giáo viên chủ nhiệm lớp nhìn anh với ánh mắt đầy ngạc nhiên, khi thầy hiệu trưởng đích thân đến tận lớp chúc mừng anh vì thành tích đứng thứ nhất môn tiếng Anh toàn khối, khi tất cả các bạn trong lớp lần lượt lên tiếng chúc mừng anh, Hình Khải lại vô cùng phần nộ.

Trước mọi ánh mắt chăm chú đều đổ dồn về phía mình, Hình Khải đứng dậy đi đến trước mặt giáo viên chủ nhiệm, đập tờ giấy thông báo kết quả thi lên bàn của cô giáo, anh nhú chặt mày, nhả từng chữ từng chữ với giọng chất vấn: “Thưa cô Lí đáng kính đáng kính nhất của em, xin cô hãy cho em biết, tại sao điểm trung bình cộng của em lại là 84,5 điểm? Làm tròn số đối với cô khó khăn tới mức ấy sao?”

Lời vừa nói ra, cả lớp đều choáng váng.

Giáo viên chủ nhiệm thấy tâm trạng của Hình Khải khá kích động, cười cười, ôn hòa nói: “84,5 điểm thì có vấn đề gì sao? Điểm thi là do các thầy cô giáo đã so đi so lại rất kỹ rồi, chắc chắn không thể có sai sót. Hình Khải, đừng đòi hỏi bản thân mình nhiều như thế, cô biết lần này em ôn tập học hành rất chăm chỉ, sự thay đổi của em đã khiến cô và các bạn phải kinh ngạc ngưỡng mộ rồi.”

Cả một cục tức bị đè nén trong lồng ngực, Hình Khải nắm chặt tay lại thành nắm đấm, định nói gì đó rồi lại thôi, đi thẳng ra khỏi lớp, rõ ràng anh vô cố gây sự. Nhưng sự khác biệt 0,5 điểm đó, rõ ràng đã bóp nát sự tự tin trong anh.

Ngày mai sẽ có cuộc họp phụ huynh, toàn bộ học sinh trong lớp ở lại trường quét dọn vệ sinh, ngày kia chính thức bắt đầu nghỉ đông. Hình Phục Quốc chắc chắn chẳng có thời gian rảnh mà tham gia họp phụ huynh, giống như mọi năm, thư ký của ông sẽ nhận ủy thác đi họp thay. Có điều nói đi thì cũng phải nói lại, cho dù Hình Phục Quốc có thời gian ông cũng không muốn đến họp, bởi vì thành tích hàng năm của cậu quý tử cũng đều không ổn giống như “tình hình trong nước” vậy.

Hình Khải bỏ đi, sự tò mò của các bạn dồn cả vào Hình Dục, đặc biệt là Phùng Xuyên Xuyên, người vẫn đang đắm chìm lưu luyến tình yêu đã mất. Cô vừa quét dọn vừa tìm cách tiếp cận Hình Dục.

“Hình Dục, Hình Khải sao thế? Điểm tiếng Anh đứng thứ nhất toàn khối mà vẫn chưa thỏa mãn ư?”

“Anh ấy cho rằng bản thân có thể đạt điểm tốt hơn, nhưng không phải là anh ấy đã đánh giá quá cao chính mình, mà có những mục tiêu không phải cứ nỗ lực là có thể đạt được.” Hình Dục thu dọn sách vở cho Hình Khải, nhìn thấy từng cuốn sách, cuốn nào cũng quăn tít cả góc lại, bất giác mỉm cười.

Phùng Xuyên Xuyên nghe Hình Dục giải thích lại càng thêm mơ hồ, hàm hồ hỏi: “Đúng rồi, thi cuối kỳ cũng đã xong... Hình Khải, anh ấy và mình...” Từ sau khi cô đưa ra đề nghị chia tay, cô vẫn luôn mong Hình Khải chủ động tới làm lành, nhưng Hình Khải ngoài đọc sách thì lại học thuộc từ mới, cô chỉ dám ngồi bên cạnh lén liếc trộm anh, dần dần phát hiện ra Hình Khải có một sức hấp dẫn rất mới lạ, bộ dạng chăm chỉ học bài của anh càng khiến cô bị mê hoặc nhiều hơn.

Bàn tay đang thu dọn của Hình Dục thoáng dừng lại, rồi lắc lắc đầu tỏ ý xin lỗi.

Phùng Xuyên Xuyên nén tiếng thở dài, lí nhí nói: “Lẽ nào tất cả những mối tình đầu đều có kết cục cuối cùng là chia tay sao? Hình Dục, cậu hãy nói một câu thật lòng đi, vấn đề là ở mình hay là ở anh ấy?”

“Có lẽ vấn đề là ở chỗ ai cũng quá tham lam.”

“Tham lam?”

“Hai người bọn cậu ai cũng muốn người kia trở thành hình mẫu lý tưởng trong tim mình, vì vậy không có cách nào chấp nhận được nhược điểm của đối phương. Suy xét cho cùng cũng là vì tuổi đều còn quá trẻ...” Hình Dục đóng cặp sách lại, vỗ vỗ lên vai Phùng Xuyên Xuyên: “Nhìn thoáng một chút sẽ ra vấn đề.”

“...” Phùng Xuyên Xuyên nhìn chăm chăm theo bóng Hình Dục, Hình Dục có thật mới mười sáu tuổi?

Hình Dục ôm cặp đứng ở cổng trường đợi xe, một chiếc xe dòng Sedam hiệu Hồng Kỳ dừng lại bên cạnh cô, lái xe bước xuống, mở cửa.

“Tiểu Dục, lên xe đi!” Đặng Dương Minh ngồi trong xe vẫy vẫy tay gọi cô.

Hình Dục mỉm cười, đang định bước lên xe thì nghe thấy có người gọi tên cô từ phía sau. Cô quay người lại, đứng cạnh cửa xe chờ Điền Húc chạy tới.

“Ngày kia là nghỉ đông rồi, cậu còn chưa cho mình số điện thoại.” Điền Húc lau lau mồ hôi, suýt nữa thì lướt qua cả Hình Dục.

“Mình đã nói rất nhiều lần rồi, mình không cho cậu được.”

“Chỉ là làm bạn thôi, mình còn có thể đối với cậu thế nào nữa chứ?”

“Đã nói là không được, hẹn gặp cậu sau.” Hình Dục quay người bước lên xe, tiện tay đóng cửa xe lại.

Đặng Dương Minh ngồi trong xe vui mừng đặc ý, Hình Dục là cô gái đặc biệt nhất mà anh từng gặp, đừng nói đám nam sinh trong trường không khiến cô động lòng, có lẽ ngay cả Hình Khải cũng chưa từng được chứng kiến bộ dạng e thẹn xấu hổ của cô.

“Anh chàng đội trưởng đội bóng đó xem ra rất có thành ý với em.”
Đặng Dương Minh trêu cô.

Hình Dục trả lời: “Chưa có được nên mới thế thôi. Bệnh thường thấy của đám con trai.”

“Em mới bao nhiêu tuổi, hiểu gì về đàn ông con trai chứ?” Khóe miệng Đặng Dương Minh kéo cao.

Hình Dục chỉ cười không đáp, cúi đầu nghịch nghịch dây cặp sách.

Đặng Dương Minh ngắm nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng xinh đẹp của Hình Dục, cô tĩnh lặng giống như một bức họa, anh thừa nhận anh rất tò mò về thế giới nội tâm của cô. Rút cuộc môi trường sống thế nào mà có thể tạo ra một người con gái vừa điềm tĩnh lại vừa gần như vô cảm như thế?

Bọn họ vừa bước gần vào cổng quân khu đại viện thì thấy sách vở bay như tuyết lá tả rơi xuống từ ban công tầng hai, sau đó là rơi tứ tung xuống

sân. Đặng Dương Minh vốn định gào lên gọi Hình Khải, nhưng Hình Dục đã ngăn lại: “Anh Dương Minh, anh về trước đi, để em lên gặp anh ấy.”

Đặng Dương Minh ừ một tiếng, Hình Khải cũng quá cực đoan. Hoặc là thi hỏng tất cả các môn anh cũng chẳng buồn quan tâm hoặc là phải đạt được thành tích khiến tất cả mọi người kinh ngạc anh mới chịu buông tay. Đúng là kỳ quái.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hà Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Hình Dục vội vội vàng vàng chạy lên phòng ngủ của Hình Khải, với tay giật lại cuốn từ điển trong tay anh.

“Cẩn thận ném trúng người khác, anh đừng có ném nữa. Chẳng phải chỉ có 0,5 điểm thôi sao? Em làm tròn cho anh.”

Hình Khải nghe thấy thế càng tức giận hơn: “Tôi không phải vì muốn em cởi quần áo nên mới đi tranh giành 0,5 điểm đó!”

“Biết rồi, là em muốn cởi cho anh xem.” Hình Dục vừa nói vừa bắt đầu cởi cúc áo, khi Hình Khải còn chưa kịp phản ứng lại thì cô đã cởi xong cúc.

Hình Khải ngẩn người, thấy cô với tay ra đằng sau cởi khuy áo lót, vội vàng vớ lấy chiếc áo khoác trên giường trùm lên người cô.

Nhưng ngay sau đó, lại cảm thấy hành động của mình thật sự không khôn ngoan.

Hình Dục ôm chặt chiếc áo khoác, cảm nhận được tâm tư vốn đang phần nộ của anh dần dần ổn định trở lại.

Hình Khải ngồi xuống mép giường, day day huyệt thái dương, vẻ mặt rất buồn bã.

Hình Dục ngồi xồm xuống cạnh anh: “Em không muốn an ủi anh, đúng là anh có thể đạt được một kết quả tốt hơn nữa, nhưng dù sao anh

cũng không phải là người ra đề, không thể nhìn thấu tâm can của người khác. Nhưng, người nhận được kiến thức là anh, chẳng ai có thể tước đoạt được điều đó. Tại sao anh lại nổi giận với những người vô can?”

“...” Hình Khải từ từ ngược mắt lên, nhìn cô chăm chú không rời. “Hành động coi trọng điểm số của anh có phải rất ngu ngốc không?”

Hình Dục cười lắc đầu, trả lời: “Thứ mà mỗi người theo đuổi là tương tự nhau, đàn ông thích danh lợi quyền thế, phụ nữ thích những người đàn ông xuất sắc. Tính hiếu thắng của đàn ông lớn như thế, có lẽ là do bị phụ nữ ép mà ra.”

“...” Hình Khải nghe mà trong lòng dễ chịu vô cùng, cuối cùng anh cũng đã tìm được cách để hóa giải tâm tư của mình, nghĩ kỹ lại thì chẳng phải đúng như thế sao, đàn ông liều mạng là vì cái gì? Chẳng phải là vì muốn ngẩng cao đầu ưỡn ngực trước mặt phụ nữ hay sao?

Anh lấy tay nâng cằm cô lên: “Vậy em có thích anh lúc này không?”

Hình Dục lại cười: “Em chưa bao giờ ghét anh.”

“Hỏi em có thích anh không, em lại trả lời vòng vo gì thế?” Hình Khải nhướn mày.

Nụ cười trên môi Hình Dục như co lại: “Em chưa từng nghĩ đến điều này.”

“...” Hình Khải tặc tặc lưỡi, rồi vỗ vỗ vào đùi, ra lệnh: “Ngồi lên đây!”

Hình Dục do dự một lát, đứng giữa hai chân anh, chầm chậm ngồi xuống một bên đùi.

Hình Khải vòng tay ôm lấy eo cô, cảm nhận thấy cơ thể cô cứng lại rất rõ ràng.

“Em dám đứng trước mặt anh cởi áo, tại sao không chịu suy nghĩ xem tình cảm của em dành cho anh như thế nào?”

Hình Dục mím chặt môi, im lặng không đáp.

Hình Khải xoay mặt cô lại, tấn công dồn dập: “Hàng ngày em đều hầu hạ phục dịch anh như một tiểu bảo mẫu, lẽ nào không phải là vì thích anh sao?”

Hình Dục bất lực thở dài: “Nếu anh nhất định bắt em phải nói là thích anh thì mới thỏa mãn, vậy em thừa nhận là được chứ gì?”

“...” Hình Khải nghiêng đầu nhìn cô dò xét, cô cứ như cô vợ nhỏ bị chồng ức hiếp, trả lời qua loa trước sự uy hiếp của anh.

Dường như để che đậy sự ngượng ngùng, Hình Dục giơ tay chắn ngang, bịt mắt anh lại: “Được rồi, chuyện em hứa với anh em đã thực hiện, đến đây thôi.”

“...” Hình Khải sao có thể để miếng ăn đã đến tay rồi lại còn bị rơi mất, anh tách những ngón tay của Hình Dục ra, thấy cô đã lấy chân đạp lên người, thò một tay ra với lấy ống nghe của điện thoại bàn, rõ ràng cô không có ý định tiếp tục hợp tác nữa.

“Thế không được, quần còn chưa cởi mà...” Hình Khải cố chèo kéo.

“Anh thiếu 0,5 điểm.”

“...”

Hình Dục nhân lúc anh còn đang ảo não, vội trườn người khỏi người anh, nhặt mấy chiếc áo dưới nền lên, cô hoàn toàn không định ôm mớ áo đó

hoảng hốt bỏ chạy, mà đứng trước mặt anh, mặc lại từng chiếc từng chiếc một.

“Em còn dám ngang nhiên như thế? Không sợ anh xông đến đè em xuống à?” Hình Khải ấn ấn vào phần ngực đang nhói đau của mình, không phải anh không dám có hành động bừa bãi với Hình Dục, chỉ là, cảm giác đó thật khó tả, anh muốn có được sự đồng ý của cô.

Hình Dục điềm tỉnh cười: “Buổi tối muốn ăn gì?”

“Ăn em.”

Hình Dục đi tới bên cạnh bàn học của anh, lấy một đĩa VCD từ trong chiếc hộp giấy dưới gầm bàn ra, cho vào đầu đĩa, vặn âm lượng về mức nhỏ nhất, đặt hộp giấy ăn xuống gối của anh, bật máy điều hòa lên, sau đó đóng cửa đi ra.

Trong nháy mắt, màn hình bật sáng, tiếng rên rĩ của người nữ, tiếng thở gấp gáp của người nam vang lên...

“...” Hình Khải giờ mới bừng tỉnh lại. Muốn anh tự giải quyết?! Sao cô còn hiểu cả những chuyện này nữa nhỉ?!

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Qua báo cáo của thư ký, Hình Phục Quốc được biết con trai đứng thứ nhất toàn khối môn tiếng Anh và điểm thi cuối kỳ đạt 84,5 điểm, ông dừng mọi công việc đang dang dở lại, vui mừng quay về nhà.

Vừa vào nhà ông đã gọi âm tên Hình Khải, nụ cười rạng rỡ lan ra cả khóe mắt, như ánh mặt trời chói lọi.

Hình Khải tính ngày, gần hai tháng anh không được gặp bố rồi.

Hình Phục Quốc xoa xoa đầu Hình Khải, sung sướng tươi cười, ông tin sự thay đổi của con trai mình chắc chắn liên quan tới búp bê nhỏ bé xinh đẹp kia.

Tối nay không cần Hình Dục phải đứng bếp trở tài, bộ phận cấp dưỡng đã trở hết tài năng của mình ra, làm một bữa tiệc vô cùng thịnh soạn.

Cả nhà ba người quây quần bên bàn ăn, Hình Phục Quốc từ đầu tới cuối vẫn luôn giữ nụ cười tươi tắn trên môi, Hình Khải thật không thể chịu đựng được ông bố vui buồn thất thường này.

Ăn ăn uống uống, đột nhiên Hình Phục Quốc hỏi: “Tiểu Khải, đến tháng Ba là con đủ mười tám tuổi rồi phải không?”

Hình Khải đáp vâng một tiếng, đây là câu hỏi mà một người làm bố nên hỏi sao?

“Được! Chẳng phải con vẫn luôn muốn tự mình lái xe sao? Bố sẽ tặng con một chiếc, ha ha ha!”

“...” Hình Khải nhất thời cảm thấy không thể hiểu được, nhớ lần đầu tiên khi anh đề cập tới chuyện này, đã bị bố lôi ra đánh cho một trận, giờ chỉ vì thành tích của một kỳ thi, sao có thể khiến bố vui tới mức này?

Có điều nghĩ thì nghĩ thế thôi, chứ cảm giác được tự lái xe nhất định rất tuyệt. Anh nâng cốc, mặt mày hớn hở nói: “Nếu bố đã hào phóng như thế, con sẽ tiếp tục phát huy và duy trì thành tích này. Cạn!”

Hình Phục Quốc cười gật đầu: “Có chí khí! Bố sớm đã biết con trai thông minh hơn người mà! Nào nào, hôm nay hai bố con mình phải uống một ly mới được!” Nói rồi ông rót cho Hình Khải một chén rượu trắng, con trai giỏi giang, ông cũng nở mày nở mặt.

Hình Khải sớm đã nếm qua vị rượu từ lâu, chỉ là ở trước mặt bố phải vờ ngoan ngoãn, nếu bố đã có lời như thế, anh lập tức mang hai chiếc ly tới, mở nắp chai rượu Mao Đài, rót đầy hai ly: “Muốn uống phải uống cho thoải mái, hôm nay con sẽ uống hết mình với bố.”

Hình Phục Quốc sững người lại, rồi cười độ lượng: “Được! Để bố xem xem tửu lượng của con trai thế nào?”

Thế là hai người nâng cốc cụng ly, trong nháy mắt không khí bắt đầu nóng lên.

Hình Dục cúi đầu lặng lẽ ăn cơm, nhìn ly rượu cứ đầy rồi lại rỗng, rỗng rồi lại đầy, cảm thấy lo lắng cho sức khỏe của hai người, cô đứng dậy, gấp thức ăn vào bát cho cả hai.

Hình Phục Quốc nhìn bộ dạng ngoan hiền của Hình Dục, bật ngón tay cái lên, nói với cô: “Đúng là một cô gái ngoan, chú Hình đã không nhìn nhầm người!” Ông nhấp một hớp rượu, rồi nói: “Tiểu Khải, đối xử với Tiểu

Dục của con tốt một chút, con phải nhớ, chỉ có vợ mình mới đối xử tốt với mình thôi.”

“Bố, bố lại nói đi đâu rồi. Cô ấy không phải vợ con.” Hình Khải nhớ tới chuyện Hình Dục không chịu thừa nhận rằng cô thích anh, vẫn canh cánh trong lòng.

Hình Phục Quốc chỉ cười không đáp, cũng phải, đều còn là trẻ con cả.

Hình Dục sắc mặt thản nhiên như không nghe thấy gì.

Hai bố con cứ mỗi người một chén, từ 8 giờ tối uống cho đến tận 12 giờ đêm, mượn rượu, Hình Phục Quốc đã mang hết tâm nguyện bao nhiêu năm nay của mình ra để nói. Tóm lại, thành một câu ngắn gọn: Mong con trai thành tài.

Thật ra trong lòng Hình Khải hiểu rất rõ, mấy năm nay anh liên tục gây rắc rối cho bố, chẳng qua cũng là vì buồn quá, cô đơn quá nên mới thế. Vì muốn được gặp bố, vì muốn bố nhớ rằng ông vẫn còn một thằng con trai là anh đây, anh chỉ còn cách gây sự để được ông chú ý. Nhưng sự thể hiện giữa những người đàn ông với nhau, vẫn luôn là sự gây gổ cho tới khi ai cũng buồn bực mới thôi, đúng là một vòng tuần hoàn ác tính.

Hình Khải không biết có nên cảm ơn Hình Dục hay không, ngoài việc chăm lo cho cuộc sống của anh, cô chưa bao giờ quan tâm tới những việc khác, vậy thì không thể nói tác dụng của cô mang tính quyết định trong việc cải thiện mối quan hệ giữa hai bố con anh được, chỉ có thể nói rằng cô cho anh cảm giác của một gia đình.

Gia đình quan trọng như thế nào, đây là vấn đề anh không cần phải tìm hiểu, có quan trọng hay không là ở bản thân mình cả.

Hai bố con còn chưa uống đã thì điện thoại của Hình Phục Quốc lại đổ chuông. Hình Dục kịp thời mang canh giải rượu lên, tiện thể cũng làm cho

Hình Khải một cốc.

Hình Phục Quốc gác má, thở dài, từ từ đứng dậy: “Có việc, phải đi rồi.”

“Bố, vừa rồi bố uống không ít, hôm nay ngủ ở nhà đi.” Hình Khải khoác tay kéo bố lại, hai lông mày nhú chặt.

Hình Phục Quốc xoa xoa đầu con: “Hiểu chuyện như vậy rồi à? Thế mà bố vẫn luôn nghi ngờ con không phải con bố đấy, ha ha!”

Hình Khải ngượng ngùng cười: “Nói ngọt ai chẳng biết chứ, bố ít đánh con thôi, ngày nào con cũng nói ngọt cho bố nghe.”

“Không đánh nữa, không bao giờ đánh nữa! Nếu bố còn đánh con, cho phép con phản đòn.” Hình Phục Quốc từ xưa đến nay nói một là một, giơ tay lên móc tay với Hình Khải.

Hình Khải vò vò tóc, giữa bố con với nhau đương nhiên không thù dai, mà hôm nay anh lại cười rất ngây ngô và vui sướng.

Hình Dục tiễn Hình Phục Quốc ra đến cửa, Hình Phục Quốc đón lấy áo khoác ngoài, nói: “Ngủ sớm đi Hình Dục, bàn ăn để ngày mai dọn cũng được.”

“Vâng, chú Hình đi cẩn thận.” Hình Dục nhét một hộp thuốc vào túi áo khoác của Hình Phục Quốc: “Thuốc giải rượu, chú ngậm nhé!”

Hình Phục Quốc lại một lần nữa cảm động, nếu Hình Khải có phúc mà cưới được Hình Dục thì có lẽ ông sẽ bắn pháo hoa để ăn mừng.

“Tiểu Dục, gọi chú một tiếng bố có được không?”

Hình Dục nhìn vào đôi mắt đang chờ đợi của Hình Phục Quốc, cô mỉm cười, khẽ gọi: “Bố!”

Hình Phục Quốc dang tay ôm Hình Dục vào lòng, có lẽ tuổi đã cao rồi, nên nói khóc là khóc ngay được: “Tốt lắm tốt lắm! Từ nay về sau, con chính là con gái của Hình Phục Quốc, Hình Khải bắt nạt, con cứ nói với bố.”

Hình Dục bẽn lẽn dạ một tiếng, vòng tay ôm lại Hình Phục Quốc, nhắm hai mắt lại, trước kia cô đồng ý vào nhà họ Hình là vì Hình Phục Quốc, bởi vì trên người ông có mùi vị của một người bố, bên trong vẻ bề ngoài lạnh lùng là một trái tim nhân hậu và ấm áp.

Khi Hình Dục đóng cửa xong đã thấy Hình Khải ngủ gục trên bàn, cô chạy vội lại lôi anh dậy, thầm than, rõ ràng biết không thể uống lại được bố mà còn muốn tỏ ra anh hùng trước mặt ông, còn Hình Phục Quốc cũng uống tới mức hai mắt đỏ ngầu, đàn ông con trai thật hiếu thắng biết bao.

Cô ra sức kẹp chặt Hình Khải, không ngờ anh lại nặng như thế, bước chân cô liêu xiêu, cả hai ngã soài ra nền.

Hơi rượu nồng nặc phả lên mặt Hình Dục, cô chau mày, một tay bám vào ghế sofa, chân ấn chặt xuống nền, ra sức đẩy Hình Khải đang say mềm lên. Nhưng dù cô cố gắng thế nào, cả hai vẫn nằm chõng lên nhau dưới nền.

“Hình Khải, anh tỉnh lại đi...” Hình Dục vỗ nhẹ vào má anh.

Hình Khải lờ đờ nhướn mắt lên, trước mắt mọi thứ đều biến thành hai, anh dụi dụi mắt, mãi một lúc sau mới nhìn rõ là Hình Dục, cười ngờ nghệch: “Anh phải đi học lái xe... sau này đưa em đi chơi, chỉ hai chúng ta thôi, không cho ai đi cùng hết...”

Hình Dục không trả lời, thấy anh đã tỉnh lại, tiện tay đẩy vai anh: “Lên tầng ngủ trước đã, mai hãy nói.”

Hình Khải gắng sức đứng dậy, một cánh tay vắt ngang vai Hình Dục, loạng choạng đứng thẳng người lên, nhìn cô với ánh mắt lơ đãng.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hà Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Đột nhiên, Hình Khải nắm chặt cổ tay cô: “Rút cuộc em có định lấy anh hay không?”

Hình Dục rõ ràng là bị dọa cho sợ hãi, cô gỡ từng ngón tay Hình Khải ra, kéo chân đập lên người anh, nói: “Vừa rồi ở cửa chú Hình đã nói nhận em là con gái, sau này ba chúng ta là người một nhà rồi.”

“Em nói vậy là có ý gì?”

Hình Dục mím môi, nói tiếp: “Là muốn nói, cho dù em có lấy anh hay không, chúng ta đều là người nhà họ Hình.”

Hình Khải hất hất tóc, vốn làm thế để khiến mình tỉnh táo hơn một chút, nhưng đầu óc lại càng trở nên loạn hơn.

Khi anh cho rằng người con gái này đã thuận theo mình, thì trong lòng cô dường như lại đang có một suy nghĩ khác.

Cũng có thể, cô hoàn toàn không có ý định lấy anh.

Thế là, anh giơ tay nắm chặt khuỷu tay cô, kéo cô ấn xuống giường.

Hình Dục bình tĩnh nhìn Hình Khải, đang định nói gì đó thì Hình Khải đã hôn lên môi cô, thô bạo khám phá cơ thể cô, cô hoảng loạn cầm cuốn sách trên giường đập vào đầu anh.

Góc sách đập trúng vào mắt Hình Khải, Hình Khải tức giận lồng lộn dậm “rầm” một tiếng xuống chiếc tủ đầu giường, khiến cả chiếc tủ đổ nhào

xuống nền, đèn bàn rơi vỡ tan, phát ra những tiếng tí tí dài.

“Mẹ kiếp, nhất định phải ép tôi trói em lại em mới chịu phải không?”
Mắt anh vẫn tia máu, như chuẩn bị ăn tươi nuốt sống cô.

Hình Dục im lặng, tay thò vào túi quần một lúc, móc ra một chiếc bao cao su đưa cho Hình Khải.

“Em mang theo thứ này bên người để làm gì?” Hình Khải rõ ràng bị cô bức phát điên, người con gái này lúc nào cũng mang theo bao cao su trên người là vì đề phòng anh nổi thú tính bất thành linh?

“Đánh không lại anh, em đành phải tự bảo vệ mình.” Hình Dục xé vỏ bao cao su ra: “Nếu anh không chịu dừng, em sẽ tiếp tục phản kháng. Anh cũng biết em ra tay không lượng tình đâu.”

“...” Hình Khải sững người, vỏ chiếc bao cao su trong tay, không biết tâm trạng lúc này của mình như thế nào. Rõ ràng cô coi anh là hạng cầm thú!

Bất lực nghiêng nghiêng người, Hình Khải buông Hình Dục ra, hơi thở gấp gáp: “Đi ra đi, tránh xa tên lưu manh khốn nạn này một chút...”
Nói xong anh lại vòng tay ôm lấy gáy Hình Dục.

“Giờ anh đã uống nhiều rồi, chỉ muốn hỏi em một lần, em phải trả lời nghiêm túc...”

“Vâng!”

“Nếu từ hôm nay trở đi anh chỉ đối tốt với một mình em thôi, em có yêu anh không?”

“...”

“Trả lời!”

“...”

Hình Dục bị anh ép tới góc tường, đưa tay sang bên cạnh giường, ấn vào nút ngắt nguồn điện, phòng tối đen như mực.

Trong bóng tối, Hình Dục nghe thấy hơi thở của hai người, thật sinh động.

Hình Khải biết cô đang tìm cách né tránh câu trả lời, anh nhíu chặt mày, không biết mình đang nghĩ gì nữa, tại sao lại hỏi Hình Dục như thế, hay là anh uống say thật rồi?

Anh không nói gì nữa, mơ mơ hồ hồ nhắm mắt lại, hơi rượu xộc lên đầu, vô thức anh ngã nhào vào lòng Hình Dục, cứ thế mơ màng ngủ mất.

“...” Hình Dục thầm thở phào nhẹ nhõm, khó khăn lắm mới luôn được khỏi người anh, sau khi giúp anh đắp chăn, cô quay ra phòng khách thu dọn bát đĩa trên bàn.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Sự xuất hiện của Đại Dục

Sáng hôm sau, thư ký của Hình Phục Quốc mang đến một con chó con với bộ lông màu vàng, nói là tặng nó để làm bạn với Hình Dục cho cô đỡ buồn.

Hình Dục ngồi trên ghế dài trong sân, ôm con chó nhỏ đáng yêu trong tay, sau khi liếc nhìn nó một cái, rồi thả ngay xuống nền, đóng cửa nhà lại, vào bếp nấu cơm.

Hình Khải ngủ dậy thì đã là buổi chiều, tất cả những gì anh đã làm, đã nói với bố mình tối qua, anh đều rất muốn quên, nhưng lại nhớ rõ ràng.

Anh vươn vai uốn éo rồi mở cửa ban công ra, cơn gió lạnh đột ngột ùa vào mặt khiến anh tỉnh táo, rùng mình một cái, định quay vào trong thì ánh mắt vô tình liếc thấy một thứ gì đó nhỏ xíu như túm lông dưới sân.

Hình Khải dụi dụi mắt, kính ngạc phát hiện ra một con chó nhỏ đang cuộn mình nằm cạnh chậu hoa tránh gió, bộ dạng nhỏ nhỏ xinh xinh rất đáng yêu. Anh giơ tay ra vẫy vẫy anh lính hậu cần, hỏi: “Chó nhà ai chạy tới đây thế? Trời lạnh thế này không sợ bị chết cóng à?”

“Là của thư ký Trương mang tới đây.”

Hình Khải khoác thêm áo rồi chạy xuống tầng, thấy Hình Dục đang quỳ dưới sàn lau nhà, anh vừa đi vừa hỏi: “Có biết ngoài cửa có một con chó nhỏ không?”

“Biết. Đừng cho nó vào đây đây.” Hình Dục bình tĩnh mấp máy môi.

Hình Khải nhướn mày, chạy ra ngoài ôm con chó nhỏ lên. Con chó run lập cập, ngay lập tức rúc vào lòng anh. Hình Khải vội vàng ôm chặt con chó nhỏ vào lòng, dùng thân thể mình để chắn gió lạnh cho nó.

Anh định bế con chó vào trong nhà cho ấm thì Hình Dục đã giơ hai tay ra chặn ở cửa: “Nó không thể vào.”

“Con chó này còn chưa đến một tháng, em cũng thật nhẫn tâm quá đấy!”

“Nó sẽ làm bản nền nhà, cắn dây điện, không thể vào được.”

“Xì! Nếu như anh làm bản nền nhà có phải cũng không được vào luôn không?” Hình Khải giận tới mức bắt đầu nói năng linh tinh.

“Nếu anh thật sự thương nó, hãy mau mang nó cho đi.”

Hình Khải không ngờ thái độ của Hình Dục lại kiên quyết như thế, nhưng anh thật sự rất thích con chó nhỏ với bộ lông màu vàng này. Nếu đổi lại là trước kia anh sẽ chẳng bận tâm Hình Dục có thích hay không, nhưng sau chuyện tối qua, anh đã mất đi bản tính ngang ngược ngông nghênh của mình, bởi vì anh đã quyết định đối xử tốt hơn với Hình Dục, vì vậy bước đầu tiên là phải học cách chiều theo ý cô.

Thế là, anh mặt mũi nhăn nhó cười cười giải thích: “Kim Mao lớn lên chắc chắn sẽ rất đẹp, loài chó này rất biết nghe lời, không cắn người, cũng không sủa linh tinh. Em mang nó đi dạo rất đẹp đấy. Để anh nuôi, nếu nó làm bản nền nhà anh lau, em suy nghĩ thêm đi nhé...”

Hình Dục không trả lời, đóng cửa lại, nhốt cả anh đang bế con chó nhỏ trên tay ở ngoài.

Một cơn gió lạnh luồn vào cổ Hình Khải, anh cúi đầu nhìn tiểu Kim Mao trong lòng, buồn bã than: “Nhìn tao cũng chẳng ích gì, vì muốn cho mày vào nhà, giờ tao cũng bị đuổi luôn rồi...”

Có điều, anh thấy khó giải thích được hành động của Hình Dục, nếu nói Hình Dục sợ chó cũng được, nhưng cô chẳng những không sợ, mà thậm chí còn đem cơm thừa, thức ăn thừa cho đám chó mèo hoang. Kim Mao là loài chó to xác ngoan ngoãn nhất trên thế giới này, Hình Dục không thể đã từng bị Kim Mao cắn, nhưng cô nhất định bắt con chó nhỏ bé đáng yêu và hết sức thuần khiết này phải ở ngoài.

Hình Khải nhìn cánh cửa, quay người đi sang sân bên cạnh, nhấn chuông cửa nhà Đặng Dương Minh.

“Cậu và con chó này bị Hình Dục đuổi ra ngoài?” Đặng Dương Minh còn đang ngái ngủ, cuộn tròn trên ghế sofa, nhìn con chó nhỏ nhảy nhót trên sàn nhà. “Làm gì mà nói khó nghe như thế. Đấy gọi là phong độ, anh chú nhường cô ấy biết không hả?” Hình Khải tự rót cho mình một cốc sô cô la nóng, cuối cùng cũng được ủ ấm. Đặng Dương Minh cười, nghiêng người nằm trên ghế trêu con chó: “Đực hay cái? Đặt tên chưa?”

“Đực, bên ngoài gió lạnh thấu xương, mình còn tâm trí nào mà đặt tên cho nó... hay gọi nó là Đại Dục đi? Ha ha ha!” Hình Khải châm một điếu thuốc, giơ ngón tay ra ngoắc ngoắc con chó: “Đại Dục, Đại Dục, Tiểu Dục nhà chúng ta không cho mày vào, thật đáng thương quá...”

Đặng Dương Minh thật không chịu được sự ấu trĩ của bạn mình, vợ quyển tạp chí đập vào đầu Hình Khải.

Hình Khải lắc người né được, làm tư thế “Lý Tiểu Long sờ mũi”.

“Tạm ở nhà cậu hai ngày, ngày mai mình tìm ít nguyên liệu, làm cho nó cái ổ.”

“Cậu vẫn định đặt tên nó là Đại Dục đấy à?”

Hình Khải nghiêm túc gật gật đầu: “Đúng thế, nếu sau này Hình Dục làm mình giận, mình sẽ mắng nó.”

Đặng Dương Minh vuốt vuốt đầu con chó nhỏ, rơi vào tay chủ nhân như Hình Khải đảm bảo chẳng phải việc tốt lành gì.

“Ồ... có gì đó không ổn. Hình Khải, bình thường chẳng phải cậu đều hô phong hoán vũ với Hình Dục, giờ sao lại đổi ngược lại thế?”

“...” Nụ cười của Hình Khải cứng lại trên môi, bất giác khịt khịt mũi, nằm bò trên ghế sofa cho con chó nhỏ ăn.

Đặng Dương Minh phát hiện ra hành vi của bạn rất kỳ lạ, đá chân Hình Khải một cái: “Làm gì thế, nói chuyện với cậu, cậu lại vờ như không nghe thấy phải không? Sao lại ngược ngược như gái sắp về nhà chồng thế?”

“Gia biến gia biến, cậu đừng hòng thăm dò.” Hình Khải đá lại ba phát.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Đặng Dương Minh ngửa cổ phá lên cười: “Mắt cậu đỏ vằn vì thiếu ngủ, tối qua đã làm gì thế?”

“Xì, mình đang phát điên lên đây! Bảo cậu hỏi ít thôi cậu lại còn làm tới phải không? Cậu mà cứ phát triển theo cái đà này thì hai mươi năm sau cậu sẽ giống hệt mấy bà dì bà cô chuyên ngồi lê buôn chuyện thôi.” Hình Khải trả đũa.

“Cậu chẳng phải ông lớn sao? Mang con chó của cậu ra ngoài đi dạo đi, mình không chứa cậu được.” Đặng Dương Minh cười cười.

Hình Khải lập tức vênh mặt: “Xì xì, cậu tưởng anh cậu không có chỗ đi chắc? Em út của anh cậu rải khắp thành Tứ Cự này! Có điều anh cậu không thích! Mau tìm chút gì để ăn đi, đang đói trọn cả mắt đây này.”

Vừa hay Đặng Dương Minh cũng chưa ăn cơm, hai người bàn bạc, trời lạnh thế này mà ăn lẩu là nhất.

Đặng Dương Minh nhắc điện thoại, nhà bếp lập tức mang nồi lẩu và rau lên.

Hình Khải nhúng miếng thịt bò béo ngậy rồi cho vào miệng, nhai ráu hai cái rồi nuốt luôn, anh nghi hoặc chớp chớp mắt: “Bình thường Hình Dục cũng dùng thịt mua sẵn, tại sao ở đây ăn không giống vị gì cả?”

Đặng Dương Minh lại chưa nhận thấy có gì khác biệt, anh chế giễu: “Cậu cứ nói thẳng ra là cậu quen có người hầu hạ lúc ăn cơm đi. Hay là

mình bón cho cậu nhé? Uống thuốc trừ sâu không?”

Hình Khải cười khùng khục, lại hỏi: “Cậu hãy phân tích xem, tại sao Hình Tiểu Dục lại không cho Đại Dục vào nhà nhỉ?”

Đặng Dương Minh nuốt vội thức ăn xuống: “Tiểu tử cậu cũng sắp mười tám tuổi rồi, có thể người lớn hơn một chút không?”

Hình Khải tặc tặc lưỡi, nói: “Sao mình cảm thấy hể mình cứ nói xấu Hình Dục là cậu lại cuống lên thế nhỉ?”

Đầu đũa của Đặng Dương Minh thoáng dừng lại, sau đó lại thò vào nôi lẩu gắp thức ăn, nhếch miệng cười: “Coi như mình ghen tị với cậu được chưa?”

“Được được được! Mình thích nghe điều đấy!” Hình Khải vốn cũng chỉ là nói đùa, càng không định suy nghĩ nhiều về việc đó, nhưng anh lại để ý thấy động tác vừa rồi trên tay Đặng Dương Minh. Giờ anh có thể khẳng định, Đặng Dương Minh chắc chắn là có tư tưởng tới Hình Dục nhà anh, nhưng cụ thể là ở mức độ tình bạn hay tình yêu thì anh không rõ, anh cũng không muốn nghĩ đến giả thuyết ở về sau.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Đặng Dương Minh ra mở cửa, Hình Dục lập tức nhìn thấy Hình Khải đang ngồi ở giữa nhà, Hình Khải cố tình liếc mắt nhìn cô với vẻ bất cần. Xì, thấy tôi không về nhà, lo phải không? Mềm lòng rồi chứ gì? Haizz, đúng là con gái mà...

Hình Dục đứng ở cửa nói với Hình Khải: “Em phải ra ngoài, sang đưa chìa khóa cho anh.”

“Khụ khụ...” miếng thịt dê mắc cứng ở cổ Hình Khải, anh vừa đấm ngực vừa đi ra cửa: “Em định đi đâu?”

Hình Dục mím mím môi: “Việc riêng. Một lát sẽ về ngay. Còn nữa, không được cho chú cún con vào nhà.”

Hình Khải định truy hỏi thêm, nhưng anh biết tính Hình Dục, chuyện cô không muốn nói thì cho dù có trăm người cạy miệng ra cô cũng không nói.

Hai người nhìn nhau im lặng, trong lúc không khí đang đặc quánh lại vì sự gượng gạo, Đặng Dương Minh ra mặt giảng hòa, đầu tiên là dặn dò Hình Dục vài câu, sau đó kéo Hình Khải quay vào tiếp tục ăn lẩu.

Nhưng, từ sau khi Hình Dục ra khỏi cửa, Hình Khải bắt đầu băn khoăn. Hình Dục có bạn ở Bắc Kinh không? Lén lút đi gặp ai chứ?

Đặng Dương Minh liếc xéo anh: “Đừng băn khoăn nữa, cô ấy chắc chắn không đi hẹn hò đâu.”

Hình Khải ném đũa xuống, lập tức phủ nhận: “Cô ta muốn đi gặp ai thì gặp, mình nghĩ chuyện khác mà.”

Đặng Dương Minh nhún nhún vai, vừa khoắng khoắng đáy nồi vừa nói bóng gió xa xôi: “Có một số người, ăn cơm trong bát nhưng lại nhìn cơm trong nồi, cho dù không ăn được nữa thì cũng phải ôm về mình, sao lại có loại người bá đạo như thế nhỉ?”

Hình Khải tức tối trừng mắt với Đặng Dương Minh: “Mẹ kiếp, cậu đúng là đồ phiền phức! Đừng có hiểu mình theo cách ấy được không hả?”

Đặng Dương Minh làm bộ làm tịch gắp mấy miếng thịt bỏ vào bát bạn: “Mình thật sự không muốn hiểu cậu đâu, nhưng từ nhỏ cậu đã độc đoán có tiếng, cả đại viện này trừ mình ra, ai dám động vào đồ chơi của cậu không?”

Hình Khải nghe xong lòng lại thấy bức bối, những thứ đồ chơi khác có thể cho hết Đặng Dương Minh, chỉ riêng Hình Dục là không được.

Anh không biết mình bỗng quan tâm tới Hình Dục từ bao giờ, lẽ nào là do câu nói đùa “Nhân lúc cậu không có nhà tìm vợ cậu tâm sự” của Đặng Dương Minh sao? Lẽ nào là do Đặng Dương Minh rung cây dọa khỉ với anh nên anh mới để ý tới Hình Dục?

Hình Khải lắc lắc cốc bia trong tay, một hơi uống cạn. Mặc kệ, dù là ai đi nữa, tranh giành Hình Dục với anh, anh sẽ liều mạng với kẻ đó.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Khi hai người bọn họ cơm no rượu say xong, Hình Khải ở lại nhà Đặng Dương Minh khoảng ba tiếng nữa, thấy cũng đến giờ rồi nên mới lờ đờ đi về nhà.

Anh mở cửa, mùi thơm của thức ăn bay ra từ trong bếp, lòng yên tâm hơn.

Hình Khải bước tới cửa bếp, quay một vòng để chứng minh, rồi cười kỳ dị: “Anh không mang Đại Dục về đâu nhé!”

Hình Dục lách qua người anh, mang đĩa rau vừa xào xong đặt lên bàn ăn.

Nhưng khi cô quay trở vào bếp, Hình Khải giơ chân chặn ngang cửa, nghiêng đầu nhìn cô.

“Sao thế?”

“Chiều nay em đi đâu?”

“Anh quản nhiều quá rồi đấy!”

Hình Khải đột nhiên nổi cáu, đang định phản ứng, Hình Dục hơi nghiêng đầu nói: “Anh ra ngoài xem ti vi đi, trong bếp dầu mỡ lắm!”

Lúc này Hình Khải mới nhận ra khói bếp thật nhức mắt, Hình Dục ngày nào cũng ở trong này mà chịu được sao?

Khi thức ăn đã được dọn ra, Hình Khải bắt đầu chọc ngoáy từng món rồi chê bai: Mặn quá, cay quá, mỡ quá!

Anh tức tối đặt đũa xuống: “Thật khó ăn! Từ ngày mai trở đi không cần em phải vào bếp nấu ăn nữa, chỉ lãng phí tài nguyên quốc gia thôi, lại đặt cơm nhà bếp một ngày ba bữa như trước kia đi!” Nói rồi, anh phẩy tay đi thẳng lên phòng.

Hình Dục thấy anh tức giận bỏ đi, cầm đũa lên gắp mỗi món một ít cho vào miệng nếm thử, cảm thấy mùi vị không có gì khác biệt, hơn nữa đều là mấy món anh thích ăn, chẳng có vấn đề gì cả.

Cô nhìn về phía cánh cửa phòng đang đóng chặt của Hình Khải, liệu có phải vì chuyện của con cún mà gây sự với cô không?

Nhưng, cho dù anh có giận tới đâu, cô cũng phải đấu tranh đến cùng.

Quyết định bất ngờ của Hình Khải

Từ sáng sớm, trong đại viện đã vang lên tiếng búa gõ đinh đinh đang đang nhức óc.

“Này, lấp cao lên một tí, loài chó này lớn nhanh lắm!” Hình Khải đứng một bên chỉ đạo anh lính cần vụ đang đóng chuồng chó.

Đặng Dương Minh bị tiếng gõ tiếng đập đánh thức, nhòai người ra ngoài ban công mắng Hình Khải gây ồn.

“Chẳng phải cậu nói sẽ tự mình làm chuồng chó sao? Mặc ấm thế đứng chỉ đạo thôi à?” Đặng Dương Minh ôm chú cún con, giơ lên cao làm động tác giả ném về phía Hình Khải.

Hình Khải vô thức vươn tay ra đón lấy: “Cậu đừng có dọa Đại Dục nhà mình.”

“Đại...” Đặng Dương Minh suýt chút nữa thì gọi tên con chó theo Hình Khải, cũng may vừa lúc ấy nhìn thấy Hình Dục. Hình Dục liếc mắt nhìn con chó nhỏ trong tay Đặng Dương Minh, rồi lại ngồi xuống tiếp tục chuyển chậu hoa.

Đặng Dương Minh cũng không hiểu tại sao Hình Dục lại không thích chú cún con này, nhưng lại ra giúp khi Hình Khải đóng chuồng chó.

“Hình Khải, mau ra dọn phân và nước tiểu của chó đi!”

Hình Khải mặt mày nhăn nhó, chau chau mày: “Hình Dục, em dọn đi!”

“Là anh muốn nuôi, em mặc kệ.” Hình Dục lau lau mồ hôi, tiếp tục nhặt những mảnh gạch vụn dưới sân.

“Giờ em không cần phải nấu cơm nữa, giúp đỡ đi mà...” Hình Khải ngồi xồm đằng sau cô đấm lưng nịnh bợ.

Hình Dục nói mặc kệ là mặc kệ, đưa một chiếc túi nilon cho Hình Khải, sau đó đi vào trong nhà.

Hình Khải hết cách, chưa bao giờ thấy cô cố chấp như thế, cứ như có mối thâm thù lớn với chú cún này vậy.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hà Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Đặng Dương Minh vừa nghịch nghịch chú chó con vừa nói: “Hay là tặng lại cho người khác đi, mình thấy Hình Dục đúng là không thích con chó này thật đấy.”

“Cô ấy không thích, mình càng phải nuôi! Càng chiều theo ý cô ấy, cô ấy càng được nước lấn tới.” Hình Khải bịt chặt mũi lau nước đá dưới sân.

“Cậu có hỏi cô ấy lý do không?”

“Hỏi rồi, cô ấy chê chó bẩn và ồn.” Anh cảm thấy còn có nguyên nhân khác, nhưng anh vẫn chưa biết mà thôi.

Hình Khải đột nhiên thở hắt ra: “Phải nói là anh cậu đã từng yêu không biết bao nhiêu lần, lần nào cũng khiến mấy em gái mê muội, chỉ riêng Hình Dục là không sao hiểu được cô ấy đang nghĩ gì?”

“Này, nói thật đi, cậu đã gì gì với cô ấy chưa?”

Hình Khải giơ túi phân chó trên tay lên vờ ném về phía Đặng Dương Minh, khiến anh ta sợ hãi chuồn ra sau ghế sofa nấp.

Hình Khải phì cười: “Suy nghĩ của cậu thật bẩn thỉu quá đấy, cô ấy mới mười sáu tuổi.”

“Mười sáu tuổi ở thời cổ đại là làm mẹ trẻ con rồi. Cậu không thấy Hình Dục rất giống mẫu con dâu thời cổ đại sao?”

Hình Khải sững lại, giống không? Hình như cũng hơi giống, đặc biệt là bộ dạng khi ở trên giường.

Nhớ tới chuyện tối hôm đó, những ngón tay như chạm vào được làn da non nớt mong manh của Hình Dục trong tưởng tượng. Chỉ thế thôi mà chỗ ấy của Hình Khải cũng có phản ứng.

Đặng Dương Minh thấy Hình Khải không nói gì, nằm bò ở đầu kia của ghế sofa, đầu cúi gằm, liền giục giã: “Còn ở đó làm gì? Chỗ này cũng có một bãi.”

“Ồ...” Lúc này Hình Khải không thể đứng thẳng dậy, đành ngồi xổm nhảy tới, nếu không sẽ bị Đặng Dương Minh phát hiện ra phản ứng lạ.

Đặng Dương Minh tiện tay bật ti vi, trên màn hình hiện ra cảnh đôi nam nữ nằm trong chăn lật qua lăn lại, mặc dù chỉ nhìn được họ hôn nhau còn những thứ khác đều không nhìn thấy, nhưng có thể tưởng tượng được sự kích thích ngoài cảnh ấy...

Hình Khải hít một hơi thật sâu, anh muốn về nhà, nhớ tới cảm giác khi ôm Hình Dục trong lòng, muốn làm xong cái việc mà tối ấy chưa kịp làm.

Ở đầu ghế bên này Đặng Dương Minh vẫn đang nói chuyện với anh, nhưng rồi phát hiện ra anh đã biến mất.

Về đến nhà, Hình Khải thấy Hình Dục đang quét nhà, anh lảng lảng chạy đến ngồi trên chiếc ghế dài ở góc tường, Hình Dục hình như vừa giặt quần áo xong, ống quần vẫn xắn trên đầu gối, để lộ ra hai cẳng chân trắng tấp trắng ngần. Hình Khải lén liếc nhìn, ra sức gập người xuống giấu đi “chân tướng”. Nhưng, trí tưởng tượng dâm dăng của gã đàn ông rất phong phú khiến anh mất kiểm soát, càng muốn che giấu, chỗ ấy... lại càng phản ứng mãnh liệt. Anh lại không biết phải mở miệng ra nói thế nào, lẽ nào nói: “Này, lên phòng đi, cởi quần áo rồi nằm xuống?”

Hình Dục thấy anh đi cả giày thể thao vào nhà, đi ra cửa lấy đôi dép lê, sau đó đứng bên cạnh đợi anh thay giày.

Hình Khải một tay vờ ôm bụng, một tay bóp trán, không muốn để cô nhìn thấy bộ dạng “cầm thú” của mình lúc ấy.

Hình Dục thấy anh không cởi giày, ngồi xuống giúp anh cởi dây giày, lại phát hiện ra mồ hôi nhỏ xuống sàn nhà, cô ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào hai dải tai đỏ rực của Hình Khải, vô thức đưa tay lên sờ trán anh, hỏi: “Sao anh ra nhiều mồ hôi thế? Có phải bị sốt rồi không...”

“Này... đừng động vào anh!” Hình Khải giật nảy người ngồi thẳng dậy, ngón tay cô như bị điện giật.

Hình Dục rút tay lại: “Không cho anh nuôi chó mà anh giận tới mức ấy sao?”

“Không, không phải, anh không giận.” Hình Khải nhanh nhẹn chạy vọt ra sau lưng cô, vội vàng lao lên phòng.

Hình Khải chui vào phòng nhanh như làn khói, ngồi khoanh chân trên giường, chỉ vào “cậu em”, thăm mắng: “Đồ dễ bị cám dỗ, nhìn thấy chân con gái nhà người ta mà mày cũng cứng được như thế à? Tiểu tử mau mềm ngay cho ta!”

Cộc cộc... Tiếng gõ cửa vang lên, Hình Khải rùng mình, nhanh như cắt lật người lao xuống sàn, dùng lưng chặn chặt cánh cửa, hoàn toàn quên mất rằng mình đã khóa cửa từ lâu.

“Hình Khải, buổi trưa ăn gì, em gọi điện đặt cơm.”

“Không... không... không đói, tùy em...” Hình Khải căng thẳng áp sát lưng vào cửa chặt hơn. Thế nào gọi là lương tâm tội lỗi thì bộ dạng anh lúc này giống hệt như thế.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Hình Phục Quốc chẳng buồn cởi áo khoác, rõ ràng ông chỉ định ngồi một lát rồi đi ngay.

Ông đặt mấy tờ giấy trên bàn trà, Hình Khải cầm lên xem, mấy tờ giấy này là thông báo nhập học, một tờ của Đại học Thanh Hoa, một của Đại học Bắc Đại, một của trường Quân sự Lục quân.

“Bố, trí nhớ của bố dạo này giảm sút rồi sao, sang năm con mới lên lớp mười hai.”

“Lớp mười hai học hay không cũng thế, không cần phải lãng phí thời gian cho việc thi đại học. Bố nghĩ kỹ rồi, không ép con, nếu con không muốn làm quân nhân thì có thể lựa chọn một trong hai trường kia. Cho con ba ngày để suy nghĩ. Chọn xong gọi điện cho bố. Nghỉ đông xong đến thẳng trường mới nhập học.”

Hình Phục Quốc thổi thổi tách trà, nói tiếp: “Tiểu Dục, muốn học trường nào cứ nói với bố.”

Hình Dục chậm chậm lắc đầu: “Bố, con muốn học Học viện Y, định sẽ tự mình thi.”

Lời vừa nói xong không chỉ khiến Hình Phục Quốc sửng lại mà còn khiến Hình Khải kinh ngạc. Cô quả là một người con gái có rất nhiều ý tưởng.

Hình Phục Quốc thấy lòng cô đã quyết, ngậm ngừng định nói lại thôi. Cuối cùng ông nói: “Tùy theo ý nguyện của con vậy, có điều nghe nói Học viện Y không dễ thi đâu, nếu chỉ thiếu ít điểm bố sẽ nghĩ cách giúp con.”

Hình Dục mỉm cười gật đầu: “Con cảm ơn bố!”

Con gái gọi “bố” nghe thật thuận tai, Hình Phục Quốc càng ngày càng quý cô con gái Hình Dục này. Bất giác, ông để ý bộ đồ cô mặc trên người chẳng khác mấy so với hồi cô mới tới đây, thế là ông thò tay vào túi áo lấy ra một xấp tiền mặt đặt lên bàn, cười nói: “Ngày mai bảo Tiểu Khải đưa con đi shopping, sắp Tết rồi, mua thêm vài bộ đồ mới.”

“Bố, tuần trước bố mới cho con 3 nghìn tệ rồi.” Hình Dục giơ tay đẩy lại từ chối.

“Đấy là tiền sinh hoạt phí của hai đứa, bảo con nhận thì con cứ nhận đi.” Hình Phục Quốc nghiêm khắc ra lệnh.

Hình Dục không muốn làm bố nổi giận, liền nhận tiền. Tiền chi tiêu hàng ngày cô đều ghi chép cẩn thận, Hình Khải vẫn tiêu tiền như nước, nhưng Hình Phục Quốc chỉ làm bộ nghiêm khắc, thật ra chưa bao giờ ông xem sổ chi tiêu của Hình Dục.

Hình Phục Quốc chỉ có một tiếng, nên ông vội vã đi ngay.

Hình Khải tiễn bố ra ngoài, đứng cạnh cửa xe nghe bố căn nhắc dặn dò. Anh không đủ kiên nhẫn, giơ tay lên: “Bố, con biết rồi. Ngày mai con sẽ đưa cô ấy đi mua quần áo. Đảm bảo khiến bố hài lòng, bố mau đi đi, bố đi cẩn thận nhé!”

Hình Phục Quốc dùng ngón tay dí dí vào trán con trai, thẳng góc này, bố đích thân ra tay là tạo cơ hội cho con, cố gắng mà nắm lấy.

Ngày hôm sau, trời rất đẹp.

Hình Khải đưa Hình Dục vào trung tâm mua sắm, nghĩ kỹ lại thì, đây là lần đầu tiên họ ra ngoài cùng nhau với tư cách là một đôi nam nữ.

Hình Dục nhìn những sản phẩm được bày kín trong tủ, những thứ quần áo nhìn thì bình thường, chẳng có gì đặc biệt song lại được gắn mác với giá tiền trên trời, cô nghĩ ai mua thì người đó thật điên khùng.

Hình Khải hai tay đút túi, lười nhác đi theo sau cô, trong mắt anh, cô vẫn chỉ là một cô bé quê mùa không hơn không kém, chỉ có điều cô gái quê mùa này khi bước chân vào nơi mua sắm sang trọng, trông còn bình thản điềm tĩnh hơn những cô gái sống ở thành phố vài phần.

Anh biết Hình Dục hợp với kiểu quần áo như thế nào, cũng có thể nói đây là cách ăn mặc mà anh rất thích, vì vậy anh đưa Hình Dục vào cửa hàng chuyên bán đồ hãng Fairymair. Mỗi bộ quần áo ở đây dường như đều được người thiết kế phủ lên màu sắc của những câu chuyện thần thoại, màu vàng trang nhã, màu tím mộng mơ, màu xanh kín đáo, màu sắc được chọn không quá lòe loẹt nhức mắt, đơn giản nhưng không mất đi vẻ tao nhã tinh khiết. Đương nhiên, cũng không phải cô gái nào khi mặc những bộ quần áo đó lên người cũng có thể làm nổi bật sự độc đáo của chúng, đặc biệt là loạt áo sơ mi “Công chúa bướm” mang phong cách Anh quốc, chúng đòi hỏi người mặc phải có phần eo đặc biệt mảnh dẻ. Vì vậy, Hình Khải thấy thương hiệu trang phục có phong cách thiết kế như thế rất phù hợp với Hình Dục ngọt ngào và tươi mát như một trái táo xanh.

Đương nhiên, bản thân Hình Dục không thấy mấy chiếc áo sơ mi điểm hoa ở gấu và viền áo rút cuộc đắt giá ở điểm nào.

“Hình Khải...”

“Vào thử đi!”

Tách, Hình Khải dùng máy ảnh chụp lại bộ dạng của Hình Dục trước khi vào thử quần áo. Sau đó, anh đi đến trước mấy giá hàng chọn trang sức.

Năm phút sau.

“Mau ra đi tiểu thư, em mặc bộ đồ đó rất đẹp mà, hơn nữa cũng rất phù hợp với khí chất tinh khiết của em.” Nhân viên bán hàng đứng ngoài cửa phòng thay đồ, cười chân thành.

Đầu tiên Hình Dục mặc thử một bộ quần áo mùa thu màu tím nhạt, cô tính nhanh, cả áo và quần tổng cộng là hơn 7 trăm tệ, cô thật sự không đủ dũng khí bước chân ra khỏi phòng thử đồ.

Hình Khải nghe thấy tiếng nói chuyện, đưa mấy chiếc áo vừa chọn xong cho nhân viên bán hàng, đi thẳng đến trước cửa phòng thử đồ, anh nhìn Hình Dục như vừa được lột xác từ đầu đến chân, còn Hình Dục hai mắt mở to long lanh, để lộ ra vẻ hốt hoảng ngốc nghếch. Hình Khải túm lấy tay cô kéo ra đứng trước gương, hai tay đặt lên vai cô, nhe răng cười: “Anh biết ngay em mặc vào nhất định sẽ rất đẹp mà, bộ quần áo này thiết kế dành riêng cho những cô gái có thân hình mảnh dẻ như em đấy.”

“...” Hình Dục ngần ngừ chỉ vào giá tiền gắn trên móc áo, ở chợ cũng bán kiểu y hệt như thế này.

Hình Khải biết suy nghĩ của cô, anh bĩu bĩu môi, thầm mắng Hình Dục đúng là người không biết nhìn hàng. Anh vờ như không nhìn thấy sự do dự của cô, gọi nhân viên bán hàng mang những bộ đồ phù hợp với cô đến, hiếm khi anh lại tự nguyện tham gia vào việc mua sắm của con gái, không định để tính khí nhỏ nhen keo kiệt của Hình Dục làm cho mất hứng.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Thế là, Hình Dục trở thành ma nơ canh thử đồ, từ quần áo mùa hè cho đến quần áo mùa đông, đi ra đi vào phòng thử đồ. Hình Khải chỉ đứng bên cạnh chụp ảnh cho cô, Hình Dục hỏi anh tại sao phải chụp nhiều ảnh như thế, nhưng anh không trả lời.

Cuối cùng, đợi Hình Dục thay lại quần áo của mình đi ra khỏi phòng thử đồ xong, tất cả quần áo mũ giày mà cô đã thử qua đều được thanh toán và cho vào túi, tay Hình Khải xách đầy các túi đựng đồ, nhìn cô hất hất cằm ý nói, được rồi, đi thôi.

“Khụ khụ, anh lấy tư cách là người kế thừa đời thứ hai nhà họ Hình chính thức thông báo với em, sau khi về đến nhà hãy ném ngay đồng quần áo kinh khủng mà em tha từ ngoài chợ vào thùng rác cho anh, đừng để anh phải ra tay.” Hình Khải hừ một tiếng, lại nói: “Chẳng sợ mất mặt gì cả”, tay cầm đồng túi nặng trình trịch, nặng tới mức hai tay đau nhức.

Hình Dục hơi khựng người lại, cũng chẳng để ý tới sự hà khắc trong lời nói của anh, ngược lại cô còn cảm nhận được sự quan tâm dành cho mình trong đó. Cô đứng lại suy nghĩ, thấy Hình Khải đã đi xa, vội vàng chạy đuổi theo, đón lấy vài cái túi từ tay anh, rồi lại lấy một chai nước từ chiếc túi màu xanh bộ đội đeo ngang hông ra đưa cho Hình Khải.

“...” Hình Khải vừa nhìn nhãn trên chai nước là biết ngay cô mang từ nhà đi, thật phục cô quá!

Đang đi, Hình Dục đột nhiên bước chậm lại, kéo kéo gấu áo Hình Khải: “Toàn là đồ mua cho em, anh có muốn mua gì không?”

“Anh? Không.”

“Nghĩ kỹ đi.”

“À...” Hình Khải chớp chớp mắt nhìn trời: “Anh nghĩ, có lẽ là một chiếc Porsche.”

“Porsche là cái gì?”

“Xe đua.” Hình Khải nhếch môi cười, trêu chọc: “Sao, em muốn tặng anh một chiếc à? Chỉ hơn 3 trăm vạn thôi.”

Hình Dục thoáng sửng lại, ngượng ngùng cúi đầu xuống: “Em, không mua được...”

Hình Khải thấy cô tưởng anh nói thật, liền phá lên cười.

Mua sắm xong, trước thái độ kiên quyết của Hình Dục, cả hai đành về nhà ăn cơm tối.

Tối nay Hình Khải ăn đặc biệt nhiều, không chỉ vì đói, mà còn vì tâm trạng anh rất tốt.

“Đúng rồi, em thích anh vào trường quân sự hay trường đại học thường.”

Hình Dục chậm rãi nhai cơm, hỏi: “Có gì khác biệt không?”

“Trường quân sự ở thành phố W, quản lý theo phương thức khép kín trong vòng ba năm. Hai trường đại học thường thì ở ngay trong thành phố, anh có thể về nhà bất cứ lúc nào, sau khi tốt nghiệp có thể lựa chọn công ty vào làm. Em muốn anh ở hay đi?”

Hình Dục khựng lại, không biết anh thật lòng muốn nghe ý kiến của mình hay là chỉ nói chuyện vu vơ, đợi khi cô nói xong rồi liệu có chê cười cô lắm lời hay không... Cô đặt bát đũa xuống: “Quản lý khép kín có nghĩa là, trong trường chỉ toàn nam sinh sao?”

Hình Khải từ từ ngược mắt lên: “Có lẽ họ không chiêu sinh nữ, cho dù có thì cũng hiếm như lông phượng thôi, mà sao em lại hỏi việc này?”

Hình Dục lắc lắc đầu, cầm đũa lên, im lặng không nói.

“Nói đi, em muốn anh vào trường đại học nào?”

“Anh thật sự muốn nghe ý kiến của em sao?”

“Ừ!”

“Vậy thì vào trường đại học thường đi, vào trường quân sự sẽ phải vất vả.” Hình Dục trước sau vẫn không buồn ngược mắt lên nhìn, cúi đầu và cơm trắng trong bát.

Hình Khải rõ ràng đã đạt được câu trả lời khiến anh thỏa mãn, anh gắp một miếng cá bỏ vào bát Hình Dục: “Ăn thức ăn đi.”

Chính vào tối đó.

Hình Khải ngồi trước bàn viết, nghiêm túc điền vào tờ giấy nhập học của trường Quân sự Lục quân. Anh không phải muốn làm ngược lại mong muốn của Hình Dục, mà từ lâu anh đã quyết định rồi, nếu không đã không chụp nhiều ảnh của Hình Dục để giữ làm kỷ niệm như thế, đồng thời, câu trả lời của Hình Dục khiến anh càng quyết tâm hơn, điều đó cho thấy cô không nở rời xa anh, vì vậy anh có thể yên tâm đi học.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Từ sau khi Hình Khải đưa tờ đơn nhập học cho Hình Phục Quốc, Hình Phục Quốc cười tới mức không khép được miệng lại, ông đương nhiên hy vọng con trai sẽ làm rạng rỡ tinh thần chủ nghĩa anh hùng cách mạng, tiếp tục tận tâm vì đất nước, vì nhân dân. Nhưng, việc học tập ở trường quân sự quả thật không phải là vất vả bình thường, cho dù con cái nhà ai, nhà trường cũng không ưu tiên, mùa đông thì rét căm căm, mùa hè nóng như đổ lửa, về cơ bản không khác gì so với cuộc sống trong quân ngũ.

Hình Phục Quốc nói trong điện thoại: “Học xong lớp mười một, hết hè thì đến trường mới nhập học, cố gắng mà học, đừng có giở trò nghịch ngợm ra đấy!”

Hình Dục không có ý kiến gì đối với lựa chọn này, đương nhiên, càng không cần thiết nêu ra những ý kiến khác.

Thời gian trôi qua thật nhanh, thoắt cái, Hình Khải sắp phải tới trường mới nhập học rồi.

Trong phòng ngủ.

Hình Khải ngồi bên bàn chơi game, Hình Dục ngồi xôm bên cạnh giúp anh thu dọn hành lý.

“Máy chơi game cầm tay có mang không?” Hình Dục quay đầu hỏi.

“Không mang... cứ mang đi, nếu không bị tịch thu hẵng nói.”

“Truyện tranh có mang không?”

“Không”

“Tạp chí sex mang không?”

“Mang... à, không mang...” Hình Khải quay người nhìn va li hành lý đã bị Hình Dục nhét đầy chặt, chỉ riêng quần lót và tất cũng đã chiếm nửa va li. Anh nói: “Có phải anh đi chơi đâu, mang theo vài bộ quần áo để thay là được rồi.”

Hình Dục không đáp, vẫn ngồi nhét tất vào những khe hở.

“Anh sắp đi rồi, em vẫn còn định làm mặt giận với anh phải không?”

Hình Dục nghiêng đầu, vờ cười một cái, rồi lại cúi đầu thu dọn.

Hình Khải lăn ghế trượt về phía Hình Dục, huých huých vào khuỷu tay cô: “Này, có phải em không nỡ để anh đi không?” Anh phát hiện ra mấy hôm nay tâm trạng Hình Dục không ổn, thỉnh thoảng cứ ngẩn người ra, nhiều lúc gọi ba bốn tiếng cô mới nghe thấy.

“...”

“Có phải không, có phải không?” Hình Khải truy hỏi.

“...” Hình Dục ngồi quay lưng lại phía anh gấp áo sơ mi, rõ ràng không muốn trả lời.

Hình Khải nhún chân đẩy chiếc ghế xoay tới trước mặt cô: “Nói đi, em là quả hồ lô đầu thai à?”

“Anh muốn em nói gì?” Hình Dục bình thản ngẩng đầu lên.

“Nói... Thôi!” Hình Khải thở dài, hỏi đi hỏi lại, hỏi mãi khiến chính bản thân mình cũng mất hứng nghe trả lời rồi.

Hình Dục đi đến trước bàn máy tính, vừa sắp xếp lại vừa hỏi anh muốn mang gì, không muốn mang gì, giọng như một cái máy.

Hình Khải giật giật khước môi, có chút bất mãn.

“Phải rồi, anh nhờ Đặng Dương Minh nuôi giúp Đại Dục, em đừng nhân lúc anh không có nhà mà làm những việc đại loại như đi lạc gì gì đó nhé!”

“Vậy thì tốt nhất anh hãy bảo Đặng Dương Minh trông nom nó cẩn thận, em thường xuyên quên đóng cửa khu.” Thái độ của Hình Dục vẫn mâu thuẫn như thế.

Hình Khải sờ sờ cằm, Hình Dục đối với ai cũng rất tốt, chỉ riêng con chó nhỏ trong nhà là cô không bao giờ hỏi đến: “Anh đang bắn khoản Đại Dục đã làm gì em mà khiến em ghét nó như thế?”

“Không thích là không thích, chẳng có lý do gì cả.”

“Vậy em có thích anh không?” Hình Khải buột miệng.

“Em cũng không rõ nữa, sao anh cứ hay hỏi em thích hay không thích thế?” Hình Dục hỏi lại.

“...” Hình Khải hít một hơi thật sâu, rồi lại từ từ thở hắt ra.

Một người con gái chăm sóc anh chu đáo từ đầu đến chân, lúc nào cũng răm rắp nghe lời anh, từ sau khi bước chân vào nhà họ Hình đã biết sớm muộn gì cũng sẽ trở thành vợ anh, nhưng cô ấy lại không thể nói thích anh cho dù chỉ là giả vờ hay sao?

Ồ! Anh hiểu rồi, Hình Dục tuổi còn nhỏ, có lẽ sợ rằng mọi việc tiến triển nhanh quá sau này bản thân khó có chỗ đứng trong gia đình.

Nghĩ tới đây, đột nhiên anh lại cảm thấy vui mừng phấn khởi, anh không định ép Hình Dục phải thừa nhận ngay nữa, huống hồ lần này đi là đi tới ba năm, ngộ nhờ cô thút thít khóc lóc nước mắt rơi lã chã, trong lòng anh chắc chắn sẽ không dễ chịu gì.

Có điều trước khi đi phải “tiêm phòng” cho Đặng Dương Minh, để cậu ta đừng nhân cơ hội anh không ở nhà mà làm chuyện xấu “táng tận lương tâm”.

Suy nghĩ này chỉ vừa lóe lên trong đầu Hình Khải, anh lập tức quay người đi, lấy bình rượu quý Ngũ Lương Dịch mà bố cất rất kỹ trong tủ rượu, đồng thời nói với Hình Dục rằng, không phải đợi cửa, buồn ngủ cứ đi ngủ trước.

Người anh em tốt bao nhiêu năm, bố mẹ và vợ chỉ là sự chăm sóc quan tâm bề ngoài, người thật sự đồng hành cùng anh trong những năm tháng cô đơn là Đặng Dương Minh, vì vậy tối nay anh phải cùng Đặng Dương Minh uống một trận không say không về.

Đặng Dương Minh lúc nào cũng bày ra bộ dạng chán ngấy sự quấy rầy của Hình Khải, nhưng thực ra hai người bọn họ không ai có thể rời xa ai, nếu tính nhanh, họ ở bên nhau cũng đã gần hai mươi năm rồi.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 30

“Dương Minh, mình sắp đi rồi, Đại Dục nhờ cậu chăm sóc, Tiểu Dục sẽ tự biết cách chăm sóc bản thân...” Hình Khải cầm chén lên, tuy nói đùa, nhưng trong đó vẫn có chút vị chua chua của dấm.

Đặng Dương Minh cụng chén với Hình Khải, nói thẳng không úp mở: “Vợ bạn không đùa được. Mẹ kiếp, đừng rào trước đón sau tìm cách nhắc nhở mình.”

Hai người nhìn nhau cười, được lắm! Có câu nói này của Đặng Dương Minh, anh coi như có thể yên tâm rồi.

Nói hết chuyện nhằm sang chuyện chính, Đặng Dương Minh ngồi bên cạnh Hình Khải, vòng tay qua vai anh ôm thật chặt: “Trường quân sự không giống cấp ba, đừng vào đó làm loạn, cố gắng kìm nén tính nóng nảy của cậu, mình không muốn nhìn thấy cậu trở về trong tình trạng thiếu tay gãy chân.”

Hình Khải chăm chú nhìn bộ dạng lo lắng của Đặng Dương Minh, vờ rối tóc cậu ta lên, đập bàn cười: “Sao bộ dạng cậu lo lắng như cậu là vợ mình không bằng thế, còn quan tâm tới mình nữa, đợi anh cậu Khải hoàn trở về đi.”

Hai người nói chưa được mấy câu đã bắt đầu “động tay động chân”, từ phòng khách đánh ra tới tận phòng tắm, trêu đùa nhau như hồi còn nhỏ.

“Cộc!” Hình Khải không cẩn thận ngã xuống nền, lăn lông lốc trên sàn, Đặng Dương Minh ném khẩu súng nước trên tay xuống, vội vàng đỡ

lấy lưng Hình Khải: “Không sao chứ?”

“Không sao.” Hình Khải hất hất đầu, lão đảo túm chặt lấy cổ áo của Đặng Dương Minh, trịnh trọng nói: “Giúp mình chăm sóc cho Hình Dục, đợi mình về mình sẽ cưới cô ấy.”

Đặng Dương Minh nắm tay anh, giơ ba ngón tay chỉ lên trời thề: “Yên tâm đi Hình Khải, người con gái cậu nhắm trúng chính là đối tượng mà mình có trách nhiệm chăm sóc, chỉ cần Đặng Dương Minh còn trên đời này, tuyệt đối không để bất cứ ai bắt nạt Hình Dục.”

Một lời thề từ đáy lòng, cũng là lời thề cả đời này, bắt đầu từ ngày hôm nay, trong đầu Đặng Dương Minh, Hình Dục chỉ tồn tại ở một dạng xưng hô: vợ bạn.

Hình Khải ho khan hai tiếng vẻ thiếu tự nhiên, khịt mũi, cười, Đặng Dương Minh thấy anh cười cũng cười theo, hai người bắt đầu phá lên cười ngây ngốc.

“Đợi cậu cưới vợ rồi, mình sẽ tốt với vợ cậu gấp mười lần.” Hình Khải thành tâm thành ý nói.

“Đừng mơ, cậu chẳng có ưu điểm gì, chỉ là dẻo miệng và đẹp trai thôi, gọi cậu tới để cậu lại dụ mất à?”

Đặng Dương Minh bắt đầu không nghiêm túc.

Hình Khải cố ý bày ra bộ dạng điển trai nhất của mình: “Thế này đi, vậy đợi khi nào cậu muốn ly hôn mình sẽ ra tay dụ dỗ vợ cậu phạm lỗi...”

“Ông nội ơi!”

Thế là hai người lại bắt đầu đánh nhau.

Trong một tiết mục giải trí, một nhà sản xuất nổi tiếng nói: Thực ra mỗi người đàn ông đều là “gay”, tình bạn của đàn ông ngay cả trong tiềm thức cũng đã quan trọng hơn đàn bà, đặc biệt là trong lúc bạn gặp khó khăn, cho dù là nửa đêm canh ba hay thời tiết giá rét, nóng nực, chỉ cần một cuộc điện thoại, họ dám vứt vợ ở nhà để chạy tới giúp bạn. Đây gọi là nghĩa khí. Câu này sau đó còn được in trong sách của ông.

Chẳng cần phải nói gì nữa, đời này có người bạn như thế, Hình Khải thấy mãn nguyện lắm rồi.

Khi Hình Khải tỉnh lại đã là 4 giờ sáng, Đặng Dương Minh vẫn ôm bình rượu rỗng ngủ, Hình Khải mơ mơ màng màng đứng dậy, đắp lên người Đặng Dương Minh một chiếc áo khoác dày, sau đó nhẹ nhàng mở cửa ra về.

Nhiệt độ sáng sớm xuống âm 10 độ C, Hình Khải rùng mình, kéo chặt áo khoác chạy về nhà.

Nhưng khi anh vừa chạy đến phía cổng vòm của khu nhà, một thứ âm thanh rất mãnh liệt vào tai.

Hình Khải quay người áp sát bên cửa đá, nghiêng đầu ra ngó... chỉ thấy Hình Dục ăn mặc chỉnh tề, nhón chân đứng im trong sân ngó ngó nghiêng nghiêng. Chú chó nhỏ thấy Hình Dục ra ngoài, vẫy vẫy đuôi chạy lên phía trước cọ cọ vào ống quần cô, Hình Dục ngồi xổm xuống, hướng về phía con chó làm động tác suýt một cái, rồi lấy từ túi áo khoác ra một nắm thức ăn dành cho chó, nhân lúc con chó vục đầu xuống ăn, cô bí hiểm đi ra khỏi cổng khu.

Hình Khải thấy thế chau mày lại, ngay lập tức hơi rượu bay sạch, lặng lẽ đi theo phía sau cô.

Trên con phố gió Bắc thổi xào xạc, ngoài đám lá rụng thì chỉ có hai người đi cách nhau khoảng năm mươi mét này thôi. Hình Dục đi rất nhanh,

thỉnh thoảng lại dừng chân quay lại nhìn quanh, Hình Khải đề cao cảnh giác, vừa đi theo vừa nấp, cứ như hành động bí mật của đặc vụ và tội phạm vậy.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Bốn giờ sáng cô định đi đâu? Mà hình như còn rất sợ bị người ta phát hiện.

Hình Khải đi theo cô qua ba con hẻm, trong hẻm đèn đóm tối om, Hình Khải lại không dám đi gần quá, hai con mắt chỉ nhìn chăm chăm vào bóng của Hình Dục phía trước mà không để ý tới một người đi xe đạp vừa hết ca đêm, anh lao ra khỏi con hẻm, người đi xe đạp lại vòng vào trong hẻm, hai người đâm sầm vào nhau.

Người đi xe đạp là một người đàn ông trung niên, cảm giác như bánh xe đã đâm vào đuôi của Hình Khải, bác ta vội vàng nhảy xuống xe hỏi: “Cậu nhóc, đêm hôm đi lang thang ngoài đường nguy hiểm lắm, có bị thương không?”

Hình Khải nhịn đau xoa xoa tay, thấy ông bác đó túm chặt tay mình không chịu buông, anh rút từ trong túi ra tờ một trăm tệ nhét vào tay bác ta, rồi vội vàng đuổi theo Hình Dục...

Khi anh chạy ra khỏi con hẻm, không cần nghĩ cũng biết, Hình Dục đã biến mất không dấu vết.

Hình Khải nhảy lên bực cột cờ nhìn khắp bốn phía, buồn phiền xoa xoa tay, mất dấu rồi!

Về đến nhà Hình Khải mới biết đầu tím bầm một mảng lớn, đau thế này lại càng không ngủ được. Cửa phòng ngủ mở toang, anh ngồi xuống giường vừa lấy đầu bóp chỗ đầu bị tím bầm vừa lắng nghe tiếng bước chân dưới sân nhà, anh phải xem mấy giờ thì Hình Dục về.

Đến tận 6 giờ sáng, Hình Dục lúc này mới rón rén đi vào trong nhà. Qua khe cửa, Hình Khải nhìn thấy hai má cô đỏ ửng vì lạnh.

Hình Dục nhận ra Hình Khải đang ở trong nhà, cô vô thức nhìn lên cửa phòng ngủ của Hình Khải trên tầng, Hình Khải rụt người lại, nấp sau cánh cửa. Nghe thấy bước chân Hình Dục đi về phía phòng mình, Hình Khải nhanh nhẹn nhảy lên giường, kéo chăn vờ nhắm mắt ngủ.

“Cạch” một tiếng, cánh cửa hơi hé ra. Nơi Hình Khải nằm lại rất thuận chiều ánh sáng, anh nheo mắt nhìn, chỉ thấy một đôi mắt to đang nhìn vào trong phòng, dường như muốn xác nhận xem anh đã ngủ hay chưa. Hình Khải liền cố ý thở to hơn, dấu hiệu để cô “yên tâm”.

Người đứng ngoài cửa khe khẽ thở phào nhẹ nhõm, đóng cửa phòng lại, tiếng bước chân nhỏ dần rồi biến mất nơi chân cầu thang.

Hình Khải ngồi bật dậy, anh biết nếu hỏi nhất định cô sẽ không nói, vì vậy, anh quyết định sẽ điều tra đến cùng.

Một khi suy nghĩ đã thành hình, Hình Khải liền nằm lại xuống gối, ngủ một lát trước đã, sau khi nạp đủ năng lượng xong, anh sẽ tiếp tục trò chơi với em.

Có điều, anh cảm thấy trong lòng bối rối, chuyện gì mà phải giấu anh để làm như thế chứ? Anh đã quyết định lấy cô rồi mà!

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Hình Dục ngồi trên chuyến tàu đến thành phố W, nhận sự ủy thác từ người bố nuôi Hình Phục Quốc, đi thăm Hình Khải đã một năm nay chưa về nhà.

Hình Dục ngồi trong phòng khách, chờ đại diện phía trường làm thủ tục thăm thân. Cô mặc bộ quần áo mà Hình Khải tặng, mặt trời xế trưa rực rỡ, xuyên qua lớp kính cửa sổ, chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp như hoa lan rung động lòng người.

Những học viên trẻ của học viện nhanh chóng loan tin khắp trường, có một tiểu mỹ nữ xinh đẹp như Lâm Đại Ngọc đang ngồi trong phòng khách.

Chuyện như thế này nếu là ở nơi khác thì không được gọi là hiếm, nhưng trong trường quân sự quản lý theo hình thức khép kín thì đây là một tin rất hot. Tin tức buôn chuyện khiến người ta “tinh thần hừng hực” này rất nhanh truyền đến tai Hình Khải.

“Có mỹ nữ!...” Hình Khải gập cuốn tiểu thuyết lại, vội vội vàng vàng cùng ba bốn người bạn nữa chạy như bay đến phòng khách của trường.

Mấy người bọn họ vừa chạy vừa bàn tán...

“Nghe nói xinh lắm! Không biết là bạn gái của ai. Ngưỡng mộ quá...”

“Còn rất trắng nữa, nếu cho mình ôm thử một cái thì tốt biết bao, ôi ha ha...”

“Nhìn bộ dạng các cậu kìa, đã nhìn thấy con gái bao giờ chưa thế?” Hình Khải ngẩng cổ lên, tốc độ chạy còn nhanh hơn bất kỳ ai.

Có điều, khi Hình Khải và các bạn chạy đến phòng khách của trường, xung quanh đã vây kín toàn người là người, nếu định chen lên phía trước, không tưới nước sôi chắc chắn không ai tránh đường.

“Sao giống như vào trong hang sói thế này? Nếu thả cô bé kia ra, đảm bảo đến dẻ xương sườn cũng chẳng còn đâu nhỉ?” Hình Khải ngửa cổ lên trời cười lớn, cho dù nghe nói cô bé đó rất xinh xắn, cũng không đến nỗi vây kín cả phòng khách tầng trong tầng ngoài thế này chứ? Có điều đừng chó chê mèo lắm lông, đều giống anh cả thôi, ra sức chen vào trong cho bằng được.

“Sỹ quan huấn luyện vào rồi, là của lớp sáu, lớp sáu.” Đám người đứng ở hàng trước gào lên.

Hình Khải vừa nghe đến hai từ “lớp sáu”, trèo thẳng lên gốc cây bị chặt cạnh đấy, gào lên: “Ai là người của lớp sáu mau xông lên, cô gái của lớp chúng ta đang bị đám con trai lớp khác dùng mắt cời sạch rồi kìa kìa, ha ha...”

Lời vừa thốt ra, đám con trai lớp sáu hăng như gà chọi cả lượt, xắn tay áo ào ào xông lên. Nhưng có lẽ do quá kích động, bọn họ đã xô vỡ cả một mảng tường kính.

Hình Khải thấy thế ôm bụng phá lên cười, cầm cái còi đeo ở cổ lên, thổi rất nhịp nhàng, dùng tiếng còi để chỉ huy đám con trai lớp sáu xông lên trước phá vây.

Anh đang bày trò vui vẻ, đột nhiên cảm thấy có ai đó kéo gấu quần mình. Hình Khải nghĩ là bạn học, bực bội đá đá chân hất ra: “Không thấy mình đang bận à, ra chỗ khác chơi đi.”

“Hình Khải! Lần nào cũng là cậu cầm đầu gây chuyện, cậu xuống ngay cho tôi.”

“?!”... Hình Khải vừa nghe đã nhận ra ngay giọng sỹ quan huấn luyện, lùi thúi nháy xuống.

Sỹ quan huấn luyện trừng mắt nhìn anh, từ sau khi tên tiểu tử này nhập học, không có tính xây dựng, chỉ thấy mỗi phá hoại!

Nào là đưa đám học viên cùng phòng vào ruộng trong làng ăn trộm dưa, nào là cầm đầu gây sự đánh nhau, mặc dù mỗi lần kiểm điểm, thái độ của Hình Khải rất thành khẩn, nhưng cứ năm ba ngày lại vi phạm kỷ luật của trường, nếu không phải vì thành tích học tập các môn của cậu ta rất khá thì sỹ quan huấn luyện thật muốn viết báo cáo tiến hành kỷ luật cậu ta thật nặng.

“Tôi thấy cậu sức khỏe và tinh thần đều rất dồi dào! 10.000 mét!”

“...” Hình Khải xịu vai xuống, trời nắng thế này, chạy 10.000 mét thì lấy mạng người ta còn gì.

Sỹ quan huấn luyện thấy cậu ta vẫn đứng im tại chỗ, nén giọng đằng hắng một tiếng.

Hình Khải bất đắc dĩ giơ tay chào hành quân lễ, quay người chạy về phía sân vận động.

Điều phiền phức nhất trong trường quân sự chính là không thể nói vài câu ngọt ngào lấy lòng là có thể tránh được hình phạt. Vì vậy, suốt một năm rưỡi nay, do tật xấu không thay đổi được, số lần Hình Khải bị phạt nhiều gấp mấy chục lần so với những bạn học khác.

Cho đến một ngày anh tỉnh ngộ, đột nhiên phát hiện ra tráng kiện khỏe mạnh như một con bò mộng.

“À phải rồi, cô gái trong phòng khách đến tìm cậu đấy, có điều phải chạy hết số vòng phạt xong cậu mới được phép đi gặp người nhà.” Gương mặt nghiêm nghị của sỹ quan huấn luyện thấp thoáng nụ cười tinh quái.

“...” Hình Khải tức muốn méo miệng.

Thì ra cô gái bị đám lang sói nhìn ngó, nước miếng chảy ròng ròng kia lại chính là Hình Dục nhà anh!

Quả nhiên, trong tiếng huýt sáo rầm rầm, nước miếng chảy như triều dâng, Hình Dục bước ra cửa phòng khách.

Mỗi lần Hình Dục tiến về phía trước một bước, đám con trai đứng rẽ ra hai bên mới chịu nhích theo một bước nhỏ. Thấy cô gái xinh đẹp bước ra ngoài, đám con trai đột nhiên lại trở nên im lặng, người nào người nấy đứng nhìn cô, nghệt mặt cười ngớ ngẩn.

Hình Dục theo chỉ dẫn của sỹ quan huấn luyện, nhìn về phía sân vận động, nhanh chóng nhìn thấy bóng dáng Hình Khải đang chạy.

Cô nhón chân lên, hướng về phía Hình Khải vẫy vẫy tay. Hình Khải đen đi nhiều, cao lên và cũng rắn rỏi khỏe mạnh hơn. Anh cắt tóc ngắn, tư thế rất đẹp dưới ánh nắng mặt trời càng khiến cơ thể anh tràn trề sức sống.

Hình Khải liếc xéo nhìn Hình Dục đang giơ tay vẫy vẫy mình, hừ mũi một tiếng hết sức khinh thường. Chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi, sự biến đổi trên cơ thể Hình Dục có thể dùng cụm từ “nhảy vọt” để diễn tả.

Tiểu mỹ nữ khiến đám học viên nam trong trường mê mẩn, mặc bộ áo váy được anh lựa chọn cẩn thận, trông cô xinh đẹp tới chói mắt, đúng là công giữa bầy gà.

Hình Khải hít một hơi thật sâu, trái tim trong lồng ngực đập thành thịch thịch thịch.

Được sự cho phép của sỹ quan huấn luyện, Hình Dục cười chạy về phía anh. Còn những học viên khác xô đổ bức tường kính ở nhà khách đang bị phạt đứng tại chỗ để làm gương cho những người khác.

“Sao trước khi đến không gọi cho anh?” Hình Khải còn tưởng anh không biết câu đầu tiên mình sẽ nói gì với Hình Dục, thực ra nó lại tự nhiên đến mức không cần phải luyện tập.

“Quyết định đột xuất.” Hình Dục chạy song song bên cạnh Hình Khải, cười ngọt ngào.

“Tìm anh có việc gì?” Hình Khải vốn vẫn giữ trong lòng sự việc xảy ra trước khi rời khỏi nhà, bởi vì khi ấy Hình Dục đã khiến anh rất tức giận, vì vậy mấy ngày sau đó bọn họ chẳng ai nói chuyện với ai, cho tới ngày anh đi, thậm chí đến câu tạm biệt cũng không có.

Hình Dục chỉ cười không đáp, sờ sờ vào cánh tay rắn chắc của anh: “Giờ em không đánh được anh nữa rồi.”

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 33

“Em vốn không thể đánh được anh. Khi đó anh nhường em thôi.”
Hình Khải khinh thường xì một tiếng.

Hình Dục mím môi cười: “Sinh nhật mười chín tuổi đã tổ chức chưa?”

“Tổ chức rồi, tự nấu cho mình một bát mì trường thọ.” Hình Khải lau mồ hôi: “Em đừng chạy theo anh nữa, mau ra ngồi dưới bóng cây đợi anh.”

Hình Dục lại lắc lắc đầu, theo sát bước chạy của anh: “Bố rất nhớ anh, Đặng Dương Minh cũng nhớ anh, họ nhờ em mang quà sinh nhật cho anh đấy. Anh muốn xem bây giờ hay lát nữa?”

Hình Khải căng thẳng: “Đừng làm như đang thực hiện nhiệm vụ thế có được không?”

“Em không thể ở lại đây quá lâu, một tiếng là phải đi rồi. Đây là quy định của trường anh.”

Hình Khải đột nhiên cảm thấy giận vô cùng, khó khăn lắm mới có cơ hội gặp nhau, thế mà chính anh lại làm lỡ mất, dù không muốn nhìn thấy cô vội vội vàng vàng như thế nhưng anh cũng không thể nói gì được. Huống hồ, anh cũng nhớ cô...

Thế là, anh quay quay cổ chân, “bụp” một tiếng chạy ra đường chạy 100 mét: “Ra ngoài kia đợi anh nửa tiếng.”

Hình Dục không chạy theo được tốc độ lao như tên bắn của anh, đành ra ngồi đợi dưới gốc cây.

Hình Dục tay ôm cặp, ánh mắt nhìn theo bóng anh, mỗi lần ánh mắt hai người giao nhau, họ đều mỉm cười.

Dựa vào sự cố gắng của mình, cô đã xuất sắc thi đỗ vào trường Đại học Y, Khoa Y học Lâm sàng.

Cô chọn ngày hôm nay đến thăm Hình Khải, chính bởi vì hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của cô. Đương nhiên cô cũng hy vọng nhận được lời chúc phúc của người thân, mặc dù Hình Khải hoàn toàn không biết việc này.

Hình Khải phát huy khả năng tới mức tối đa, chạy thực mạng, kỹ thuật huấn luyện mềm lòng, lần đầu tiên tha cho cậu học viên nghịch ngợm.

Khi Hình Khải thở hồng hộc chạy tới bên cạnh Hình Dục, Hình Dục đứng dậy đi về phía anh, đưa cho anh một chai nước suối.

“Em mang nước từ nhà đến à?” Hình Khải thấy xấu hổ, cô có cần phải tiết kiệm đến thế không?

“Uống đi.” Hình Dục lấy khăn tay ra lau mồ hôi cho anh: “Học ở đây vất vả lắm phải không?”

“Cũng ổn, chỉ có điều đồ ăn chán quá!” Hình Khải ngửa cổ uống hết nửa chai nước, khỏi phải nói, nước ở nhà nên vị cũng thật thân quen.

“Cố gắng thêm hai năm nữa là có thể tốt nghiệp rồi, sau khi về nhà ngày nào em cũng nấu cho anh những món anh thích.”

Hình Dục vừa nói vừa lấy trong cặp ra món quà đầu tiên: “Bố tặng anh.”

Hình Khải mở ra xem: “Ồ, đồng hồ thể thao hiệu Casino, thay anh cảm ơn bố.” Anh thuận tay đóng nắp lại, thái độ chậm rãi.

“Đây là của anh Dương Minh tặng anh.”

Hình Khải hào hứng mở ra xem, vờ tỏ ra kinh ngạc hỏi: “Ái chà chà, đây chẳng phải là một tập đĩa rất bình thường sao?”

“Anh ấy nói nội dung trong đó anh sẽ rất thích.”

Mắt Hình Khải sáng lên, lập tức mở thiệp chúc mừng sinh nhật ra xem “Anh biết cậu chẳng thiếu thứ gì, chỉ thiếu món ăn tinh thần. Mấy nghìn tấm hình của các em ngực to tặng cậu từ từ dùng.” (Đặng Dương Minh)

Mắt Hình Khải nhướn lên, người anh em, đúng là người anh em tốt, mẹ kiếp, đúng là người anh em rất hiểu anh.

Anh ho khan một tiếng, làm bộ làm tịch nhét xấp đĩa vào trong túi áo, chìa tay về phía Hình Dục: “Của em đâu?”

“...” Hai tay Hình Dục vẫn giấu trong cặp, sờ sờ vào món quà chẳng ra sao của mình.

“Lấy ra đây đi!”

Hình Dục ngượng ngùng lấy hộp quà ra: “Đừng cười em...”

Hình Khải ngồi xếp bằng dưới nền, cười hắc hắc thích thú, cẩn thận bóc lớp giấy gói bên ngoài ra, khi anh nhìn thấy món quà, anh kinh ngạc, thật không ngờ, đây lại là một chiếc xe mô hình kinh điển “Porsche 911”.

Hình Dục thấy anh vẫn há miệng ra vì kinh ngạc không nói nên lời, lẳng lẳng cụp mắt xuống: “Em không mua được Porsche thật, đành mua mô hình tặng anh.”

Hình Khải tay cầm mô hình xe, chăm chăm nhìn vào khuôn mặt nghiêng nghiêng của cô, khi Hình Dục hỏi anh thích gì, anh đã tùy tiện nói mình thích Porsche, thì ra cô vẫn còn nhớ?

Đột nhiên, anh kéo mạnh Hình Dục vào lòng, quên mất đây là nơi nào, chỉ là trong lúc xúc động muốn ôm cô thôi.

Mặt Hình Dục đập mạnh vào khuôn ngực anh, sống lưng cô như cứng lại. Mặc dù mùi mồ hôi xộc thẳng lên mũi, nhưng cô không đẩy Hình Khải ra, mà còn từ từ cụp mắt xuống, vô thức nghịch nghịch quai ba lô.

Hình Khải đang định nói điều gì đó thì nghe thấy từ xa có tiếng nói vọng lại.

“Hình Khải, sỹ quan huấn luyện đang đi về phía các cậu đấy.”

Hình Khải lúc này mới máy móc đẩy Hình Dục ra, mặt gương ngượng, rất không tự nhiên. Anh quay đầu lại mới phát hiện ra vô số cặp mắt từ khắp bốn phía đang chăm chăm quan sát nhất cử nhất động của bọn họ.

Hình Dục kinh ngạc khi thấy sỹ quan huấn luyện mặt mày hăm hăm, bước từng bước dài đi tới, cô nhìn Hình Khải, anh không buồn quay đầu lại, hai mắt vẫn đang nhìn cô chăm chăm.

Thế là, cô lập tức đứng dậy, đi về phía sỹ quan huấn luyện, cúi gập người xuống trước mặt viên sỹ quan: “Xin lỗi, tôi lập tức đi ngay.” Nghĩ đến việc Hình Khải vừa bị phạt chạy 10.000 mét, lòng cô bất giác nhói đau.

Sỹ quan huấn luyện dừng bước, trừng mắt nhìn vào gáy Hình Khải một cái, mặc dù Hình Dục đã ra mặt thỉnh cầu, nhưng Hình Khải vi phạm quy định của trường, không thể tha được.

“Tôi sẽ không phạt cậu ta nữa, nhưng cơm tối chắc chắn không được ăn.” Nói xong sỹ quan huấn luyện quay đầu bỏ đi, ra lệnh cho mấy học viên

nữa kéo Hình Khải quay về ký túc xá ngay.

Hình Khải thầm nghĩ, chuyện quái gì thế này? Mình đâu phải có ý định này nọ với Hình Dục, nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy đây là lỗi của Hình Dục, bất giác quay đầu trừng mắt lườm cô, nhưng bắt gặp vẻ mặt ngưng ngùng của cô, bàn tay giương nanh múa vuốt của anh chợt khựng lại, vốn định mở miệng trách mắng nhưng khi nói lại thành: “Em ra ngoài đợi anh!”, hoàn toàn giống như một mệnh lệnh. Hình Dục chau mày, cố gắng nhón chân thật cao, vẫy vẫy tay về phía nhóm người càng đi càng xa kia.

Cô rất muốn từ chối Hình Khải, nhưng nếu cô nói ra e rằng sẽ lại rước phiền phức không cần thiết vào người, vì vậy cô không nhìn theo nữa, mà đeo ba lô lên. Sau đó, phớt lờ biểu hiện tò mò, vừa quan tâm, vừa vui mừng vì thấy người khác gặp họa của những học viên khác, cô đi ra khỏi trường, bước chân thong thả bình tĩnh.

Tối mùa hè, ve kêu râm ran, tiếng côn trùng ngân nga khe khẽ nơi bụi cỏ, ánh trăng trắng bạc tưới lên bóng hình của một đôi tình nhân.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Trường quân sự này tọa lạc trong núi, mặc dù không khí mùa hè khô nóng, nhưng đến tối vẫn mát lạnh. Hình Dục ngồi dưới một gốc cây lớn, xoa xoa cánh tay lạnh ngắt của mình, không dám đi xa quá mà cũng không dám ở gần quá.

Hình Dục nhớ lại hồi Hình Khải còn ở nhà, mỗi buổi tối Kim Mao Đại Dục đều ồn ào mất vài phút, kêu rống lên ăng ăng đòi ăn.

Bình thường thì anh cảnh vệ sẽ giúp cho nó ăn, nếu Hình Khải còn chưa ngủ anh sẽ tự mình đi cho nó ăn, đồng thời cũng đá thúng đựng nia đánh thức Hình Dục dậy luôn. Nếu Hình Dục không chịu ra vườn cùng anh, anh sẽ cười nhả nhờ mà cảnh cáo cô rằng, nếu cô không chịu đi anh sẽ để Đại Dục chân bấn chà đạp khắp nền nhà mà cô đã vất vả lau lau chùi chùi cả ngày.

Mỗi lần như thế, cô đành phải mở cửa phòng, tóc thả ngang vai, bộ dạng ngái ngủ, chạy vụt ra vườn như một hồn ma, ngay sau đó đứng nhìn chăm chăm Đại Dục ăn, còn Đại Dục phải ăn hết số thức ăn đó với tốc độ vô cùng nhanh dưới áp lực lớn mà Hình Dục tạo ra.

Nhớ lại tất cả những chuyện đã qua, Hình Dục bất giác mỉm cười, cô giơ tay lên nhìn đồng hồ, còn một tiếng nữa sinh nhật tuổi mười tám của cô sẽ trôi qua.

Cô chậm chậm ngẩng đầu lên, nhìn về phía cánh cổng trường đang đóng chặt... chuyến xe cuối cùng chắc chắn không còn kịp nữa rồi, nếu

Hình Khải vẫn không thuyết phục được sỹ quan huấn luyện cho anh ra ngoài, tối nay cô sẽ ngủ đâu?

Đang mãi nghĩ thì thấy một bóng đen nhảy từ trên bức tường cao hơn ba mét xuống thẳng đất, tư thế nhảy khá đẹp, nhưng động tác tiếp đất không hoàn mỹ lắm, ngã chổng vó lên trời.

“Hình Khải...” Hình Dục khẽ gọi một tiếng, vội chạy lại đỡ anh dậy.

Hình Khải chẳng màng đau đớn, hướng về phía Hình Dục giơ tay bảo cô im lặng, cầm chặt tay cô, đặt một tay lên lưng ép cô cúi xuống, cả hai bắt đầu lén lén lút lút lò dò di chuyển.

Hình Dục vội theo sát bước chân gấp gáp của anh, có điều Hình Khải lại không để ý, Hình Dục mặc váy và đi giày bệt, những lá cỏ sắc lẹm quệt vào bắp chân cô, gây ra những vết xước khiến cô đau đớn và tạo thành những vết đỏ trên chân.

Hai người chạy rất lâu, cho tới khi qua một con dốc nhỏ, Hình Khải đi chậm lại, anh mệt mỏi nằm lăn ra bãi cỏ, cùng lúc ấy, Hình Dục theo đà bị anh kéo, cũng mềm nhũn ngã xuống, hơi thở đứt đoạn.

Hình Khải nghiêng đầu, vô tình nhìn thấy những vết cứa trên chân cô, anh bật người ngồi dậy, kéo chân Hình Dục lại để nhìn, thấy đôi giày bệt của cô dính đầy bùn đất sau mưa, không chỉ đôi chân lấm lem bẩn thỉu vết bùn mà còn cả những vết máu khô đọng lại do bị cỏ cây cứa phải.

Thấy vậy, Hình Khải vừa tự trách mình vừa tức giận.

“Em ngốc hay là đần? Tại sao không biết bảo anh dừng lại hả?”

Hình Dục cười cười lắc đầu, lấy một gói giấy ăn từ trong ba lô ra, lấy hai tờ đưa cho Hình Khải trước: “Lau mồ hôi đi!”

“Lau gì mà lau, có mang băng y tế không?” Hình Khải thấy cô bình thản như những vết xước kia chẳng liên quan tới mình, anh nổi giận.

Hình Dục duỗi thẳng chân ra, nghiêng đầu nhìn nhìn, giải thích ngắn gọn: “Không sao, em sống ở nông thôn mười lăm năm, cũng chạy khắp những cánh đồng lúa ở đó quen rồi, chút xiu này có là gì đâu.”

“...”

Hình Khải hít một hơi thật sâu, không biết nên mắng hay làm gì cô nữa, cô không biết làm nũng, đâu cần phải tỏ ra cứng rắn tới mức ấy, máu vẫn còn chảy kia kìa!

Anh giật lấy gói giấy trong tay cô, nhắc một chân cô lên, cưỡng ép cởi băng được đôi giày bệt ra, nhờ ánh trăng lờ mờ, từng chút từng chút giúp cô lau sạch những bùn bẩn trên đó.

Hình Dục nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, trong lòng chột rung động.

Hình Khải... đang lo lắng cho cô ư? Cô không dám nghĩ, không muốn nghĩ, một bức tranh xuất hiện trong đầu cô.

Ba năm trước, trong ngày âm u mưa gió bão bùng ấy, khi được tin bố mẹ qua đời cô đã sụp đổ tại chỗ. Cô chạy chân trần ra khỏi nhà, đúng lúc đó, một chiếc xe đi lướt qua người cô, cô liền xông tới... không muốn sống nữa, đấy là suy nghĩ duy nhất của cô lúc ấy.

Nhưng lái xe đã kịp thời phanh lại, cô nghĩ rằng người ngồi trong xe nhất định sẽ nổi trận lôi đình, nhưng vị thủ trưởng oai nghiêm đó lại không hề trách mắng cô, nhìn đôi chân đầy thương tích của cô còn thương xót kéo cô lên xe ngồi tránh mưa.

Sau khi lên xe, vị thủ trưởng đó trút bỏ sự oai nghiêm của mình, ông không những nhìn cô cười hiền từ mà còn giúp cô lau sạch bùn đất ở chân.

Vị thủ trưởng đó chính là bố của Hình Khải, tướng quân Hình Phục Quốc mà mọi người đều kính sợ.

Bắt đầu từ hôm đó, cô có một cái tên hoàn toàn mới, là Hình Dục, và lúc đó cũng có một người tên Hình Khải xuất hiện, không ngừng thể hiện thái độ chán ghét đối với cô cho dù cô đã cố gắng hết sức để bù đắp.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 35

“Đau thì đừng giả bộ kiên cường nữa!” Hình Khải lau lau tay vào quần phục, sau đó lau nước mắt cho Hình Dục, cô lúc nào cũng khóc rất lặng lẽ như thế, trong lúc anh không để ý, thì cô đã khóc ướt nhòe hết cả mặt rồi. Anh ghét nhất bộ dạng đó của cô.

Hình Dục không biết giải thích thế nào về tâm trạng bi thương đột ngột này của mình, cô khẽ cười, ngấm ngấm thừa nhận.

Chống hai tay ra phía sau, ngửa cổ ngắm nhìn những vì sao lấp lánh trên trời, hai ngôi sao vừa to vừa sáng lọt ngay vào tầm nhìn của cô, cô khe khẽ hỏi: “Hình Khải, anh nói xem người ta khi chết đi rồi liệu có biến thành sao trên trời không?”

“Em ngốc thật hay vờ ngốc hả, đương nhiên là không thể rồi.” Ấu trĩ, Hình Khải khẽ hừ một tiếng thầm mắng cô, có điều đây là lần đầu tiên anh thấy Hình Dục nói những lời ấu trĩ như thế, nên không tránh khỏi nảy sinh tâm lý tò mò.

Nhưng tối nay Hình Dục thật khác thường, cô chỉ về phía ngôi sao sáng nhất, nói một cách chắc chắn: “Đó là mẹ em.”

Ngón tay Hình Khải khẽ khựng lại, anh ngẩng đầu nhìn theo hướng Hình Dục chỉ, rồi lại nhìn sang vẻ mặt nghiêm túc của cô, Hình Dục mặc dù đang cười nhưng mắt ngấn lệ, cô cố gắng ngăn không cho nước mắt rơi xuống, cố gắng nén tiếng nghẹn ngào nơi cổ họng.

Trong lòng Hình Khải lập tức trào dâng cảm giác buồn bã chua xót, thế là, để phá vỡ bầu không khí gượng gạo đặc quánh này, anh lại quay đầu nhìn lên bầu trời sao, ngay sau đó nghiêm túc giơ tay chào theo kiểu quân đội: “Cháu chào cô ạ, cháu là Hình Khải, con gái cô bây giờ sống rất tốt.”

Hình Dục không cười, mà còn thả thõng tay xuống, nhìn chằm chằm vào ngôi sao đó, như đang thì thầm tâm sự với mẹ mình.

Có điều, ngay sau đó cô bật cười thành tiếng, bởi vì dạ dày Hình Khải đang sôi ùng ục lên tiếng kháng nghị, trong đêm tối yên tĩnh thế này, tiếng “gào thét” của nó nghe thật... nhức tai.

“Cười gì mà cười, chẳng phải vì em nên anh mới phải ôm bụng đói thế này à?” Hình Khải bóp bóp cái bụng đói meo, anh chưa bao giờ nghĩ mình và Hình Dục lại có ngày hòa hợp với nhau như thế này.

Hình Dục mím mím môi, ghé cổ lên nhìn ngó xung quanh, phát hiện ra một thửa ruộng xanh rì, thế là cô nhặt đôi giày bệt đi lại vào chân, hai tay kéo Hình Khải đang ngồi bệt dưới nền luôn miệng kêu khổ than sở đứng dậy, lén lén lút lút đi về phía ruộng.

“Đi đâu đây?”

“Suyt!” Lần này đổi lại là Hình Dục ngấn anh lên tiếng, cô ấn vai Hình Khải xuống, ngồi xồm cạnh anh, sau đó khẽ nói: “Anh đợi em ở đây, đừng chạy lung tung...”

Hình Khải tưởng cô muốn đi vệ sinh nhưng không dám nói thẳng nên vẻ mặt tỏ ra rất hiểu biết, không đưa ra bất kỳ ý kiến phản đối nào.

Hình Dục khom người đi về phía ruộng khoai lang, vừa nhìn ngó xung quanh để canh chừng vừa cầm gậy gỗ lên, nhưng cây gậy này không phải dùng để đào khoai lang mà dùng để đánh đuổi chó canh ruộng.

Quả nhiên, kinh nghiệm đã cho Hình Dục biết, cô phán đoán chính xác, khi cô đang định đào khoai lên, một con chó lông vàng to lớn lao về phía cô.

Hình Dục không hề tỏ ra sợ hãi, cô đứng bật dậy, ngay khi con chó định há miệng sủa lên tiếng đầu tiên, cô giơ cao cây gậy gỗ trên tay giáng xuống.

Đối mặt với một con chó to hung dữ nhưng cô không hề có ý định bỏ chạy. Ánh mắt cô lóe lên những tia nhìn khinh bỉ, ngay sau đó, cúi xuống nhặt một hòn đá lên, thấy thế, con chó chột dạ, nó vội thu lại bộ răng sắc nhọn của mình, giật lùi về phía sau một bước, rụt rụt cổ lại, tư thế như sắp co giò bỏ chạy.

Hình Dục vừa dùng ánh mắt canh chừng nhất cử nhất động của con chó vừa vội vàng đào trộm khoai, Hình Khải đang đói, ở một nơi hoang vắng thế này, chẳng có gì khác để ăn, đành làm việc có lỗi này vậy.

Một lúc sau cô cầm mấy củ khoai quay lại bên cạnh Hình Khải, phải phải một lát rồi thả mấy củ khoai xuống đất, cô bắt đầu đi nhặt cành cây khô xung quanh chụm lại để nhóm lửa.

Hình Khải chờ người ra nhìn cô chớp chớp mắt, đứng dậy phóng mắt nhìn xung quanh, bất giác anh cảm thấy ớn lạnh thay cho Hình Dục: “Này, anh tưởng em đi vệ sinh, ai ngờ đào trộm khoai của người ta, nhưng... khoảng ruộng này có một con chó to rất hung dữ canh gác, lạ thật đấy, sao hôm nay không thấy nó đâu cả? Đi tìm bạn tình rồi chắc?”

“Anh thường xuyên đến đây?” Hình Dục cười kỳ dị.

Hình Khải vô thức đưa tay xuống sờ sờ vào bắp chân, không lâu trước đó anh còn bị con chó đó cắn, nếu như không vì sợ bị bệnh dại thì có đánh chết anh cũng không đến phòng y vụ “tự thú báo án”. Có điều, chuyện mất mặt như thế không thể để Hình Dục biết được.

Nhưng Hình Dục như nhìn thấu tâm tư Hình Khải, cô cười hi hi rồi giảng giải cho anh: “Nếu nhìn thấy chó thì đừng chạy, động vật và người giống nhau, anh có khả năng uy hiếp nó nó sẽ sợ, còn nếu thật sự không thể trụ được thì trèo lên cây, chó biết trèo cây không nhiều đâu.”

“Thế ở nhà chúng ta, em đáng sợ hay Đại Dục đáng sợ?” Bụp bụp! Xem anh ăn nói kìa!

“Anh đáng sợ. Đưa bật lửa cho em.” Hình Dục biết anh nhất định mang bật lửa theo.

Thực ra không trả lời cũng được.

Hình Khải châm một điếu thuốc rồi tiện tay ném bật lửa cho cô, ngồi phịch xuống quan sát cô thao tác thuần thục, cách cô nhóm lửa, vừa nhìn đã biết là một cô gái lớn lên từ vùng thôn quê.

Nụ cười của anh chột như cứng lại trên môi, không được, khi ở nhà Hình Dục hầu hạ anh còn chưa đủ, chạy tới nơi đồng không mông quạnh này còn tìm đồ cho anh ăn, trong mắt cô, anh chỉ là thứ đồ bỏ đi?

Nghĩ tới đây, anh dập tắt điếu thuốc, đón lấy cây môi lửa trên tay Hình Dục, thô lỗ ra lệnh: “Ngồi sang bên cạnh, sắp cháy cả váy rồi mà cũng chẳng thèm để ý gì cả.”

Hình Dục chỉ cười không đáp, túm túm chân váy lại rồi ngồi dịch sang một bên tiếp tục cho cành cây vào đống lửa.

“Phải rồi Hình Khải, anh trốn ra ngoài thế này, liệu sỹ quan chỉ huy có phạt anh nữa không?”

“Không sao. Trước khi trời sáng anh quay về là được.” Hình Khải quạt quạt khói, thờ ơ trả lời.

“Dù sao cũng đâu phải lần đầu tiên, cùng lắm nếu sỹ quan huấn luyện bắt được thì chạy thêm vài nghìn vòng nữa, ông ta đâu có thể treo anh lên để đánh.”

Hình Dục gật gật đầu, lại hỏi: “Vậy khả năng anh bị bắt có lớn không?”

Hình Khải trả lời thản nhiên: “Mười lần thì đến chín lần rưỡi bị bắt.”

“...”

Lúc này, đầu tiên phải cảm ơn Hình Phục Quốc đã thực hiện chính sách roi vọt đối với con trai, chính vì từ nhỏ Hình Khải thường xuyên đi gây chuyện và cũng thường xuyên bị đòn nên trước khi vào trường quân sự anh đã rèn luyện được một cơ thể “sắt đá”. Tiếp đến là phải cảm ơn đám bạn lưu manh vô lại của anh, chính nhờ chúng mà Hình Khải trở thành một kẻ mặt dày có một không hai.

“Sau này em đừng mặc váy nữa.”

“Sao thế?”

“Em bị bệnh thích khoe à?” Hình Khải bỗng nổi giận.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hà Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Ánh mắt Hình Khải dừng lại trên đôi chân thon nhỏ của cô, nghĩ đến ánh mắt chăm chú của những học viên khác dành cho Hình Dục, thật không ánh mắt nào là không nhúc nhối.

Hình Dục vô thức kéo kéo váy: “Em rất ít khi mặc váy.”

“Không phải là rất ít, mà cấm luôn!”

“Em biết rồi.” Hình Dục mím mím môi, co đôi chân lại.

Hình Khải thấy cô không cười nữa, càng bất mãn hơn, chẳng qua chỉ là bảo cô đừng mặc váy nữa thôi, huống hồ cái váy này còn là anh mua cho cô. Làm mặt giận đối gì chứ?

Hình Dục cũng chẳng giải thích câu nào, tự coi như mình xui xẻo, cái gì mà... “Ngang ngược vô lý”.

Hình Khải càng nghĩ càng tức giận, hoàn toàn quên mất mình làm như thế rút cuộc là có ý gì?

“Em là cái bao trút giận à? Anh nói gì em cũng đồng ý sao? Có biết như thế rất đáng ghét không hả?” Lửa giận bốc lên, anh bắt đầu la hét.

Hình Dục vẫn im lặng không nói, bộ dạng thờ ơ của cô ngược lại còn khiến Hình Khải cảm thấy mình thật vô lý, quá đáng, cứ như cô đang dùng sự im lặng để phản kháng, thỏa hiệp.

Hình Khải mấp má môi, còn định nói cho hả giận, nhưng thấy chẳng có căn cứ gì, anh bèn thở dài: “Sau này anh còn la hét giận dữ với em nữa, em có thể lên tiếng phản kháng không? Coi như giúp anh nhanh chóng trở thành một người đàn ông lịch thiệp, được chứ?” Anh thừa nhận mình là kẻ ưa thể diện, có chết cũng không chịu xin lỗi.

Hình Dục sững lại, thành thật trả lời: “Được thì được, nhưng la hét giận dữ là để chỉ những câu nói, từ ngữ thế nào? Có phạm vi cụ thể không?”

Hình Khải chớp chớp mắt, không còn gì để nói nữa.

Rất nhanh, mùi khoai nướng thơm lừng lan tỏa trong không khí, Hình Khải liếm liếm môi, cầm cành cây lên, bới bới một củ khoai đã chín trong đồng lửa, đang định há miệng ăn thì thấy Hình Dục nhìn mình chăm chăm.

Anh đập vào đầu mình một cái, bóc lớp vỏ khoai bên ngoài ra, nghiền cổ nuốt nước bọt rồi đưa cho Hình Dục.

Hình Dục lại nhanh chóng xua xua tay: “Em không đói, anh ăn đi.”

Hình Khải không để ý tới lời cô, vẫn dí dí củ khoai trước mắt, Hình Dục không chịu nhận, thậm chí còn giấu hai tay ra sau lưng.

“Cầm lấy đi! Bảo em ăn thì em cứ ăn đi chứ!” Anh lại bắt đầu nói to.

Hình Dục thấy anh giận, đành phải cầm lấy, nhưng vẫn không ăn, bởi vì củ khoai thứ hai vẫn chưa chín, cô muốn đợi Hình Khải rồi cùng ăn. Đó là thói quen được cô nuôi dưỡng từ nhỏ, nếu hai người cùng ăn cơm, đôi phương cầm đũa cô mới cầm đũa, đặc biệt là khi cùng ăn với người lớn tuổi hơn. Mẹ nói với cô rằng đấy là sự lễ phép.

Củ khoai thứ hai nhanh chóng được nướng chín, Hình Khải xiên vào que, rồi cầm lên “cụng ly” một cái với củ khoai trên tay Hình Dục, hai

người nhìn nhau cười.

Nhưng, miệng anh còn chưa kịp nếm hương vị ngọt ngào của củ khoai thì Hình Dục đã lên tiếng ngăn cản: “Đợi đã!”

“Sao thế?”

Hình Dục mím môi không nói, lục ba lô lấy ra hai cây nến sinh nhật, rồi cắm lên thân củ khoai đã được nướng mềm.

Thấy Hình Dục làm vậy, đầu tiên Hình Khải hoang mang, sau đó anh ôm bụng phá lên cười: “Em đang làm gì thế, không định coi củ khoai này là bánh ga tô đấy chứ? Đừng vớ vẩn nữa, mau ăn đi, hơn nữa sinh nhật của anh qua lâu rồi.”

Hình Dục ấn chặt cổ tay anh, ép anh phải châm nến sinh nhật bằng được.

Hình Khải không thắng được cô, đành phải châm nến, có điều cảnh tượng này nhìn thật nhức mắt chua xót, anh đường đường là con trai độc nhất của đại tướng quân, người kế nghiệp quan trọng mắt người khác, thế mà lại phải tới mức dùng củ khoai lang nướng để làm bánh sinh nhật.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng khi ánh nến yếu ớt chiếu sáng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Hình Dục, Hình Khải lại thấy lòng mềm tũn lạ thường. Anh có một thứ cảm giác khác thường kỳ lạ, cảm thấy giờ này khắc này thật ấm áp.

“Hình Khải, chúc mừng sinh nhật...” Hình Dục chớp đôi mắt to long lanh nước, cười tươi như hoa.

“Ha ha, chúc mừng sinh nhật!”

Hình Dục cười thỏa mãn, hai tay chắp trước ngực để ước, sau đó thổi tắt nến.

“Này, chẳng phải anh mới là người thổi sao?” Hình Khải vò vò tóc, cảm thấy rất lạ trước hành động và lời nói của cô.

Hình Dục bịt miệng cười, rút nến ra khỏi củ khoai, cầm lên “cụng” vào củ khoai của anh một cái nữa.

Hình Khải hoàn toàn không hề biết hôm nay là sinh nhật của Hình Dục, có điều anh là một người xuề xòa, lúc này lại đang đói bụng nên có gì đó để ăn quan trọng hơn, còn cái nghi thức kỳ lạ này... Hình Dục thích thế nào thì cứ làm thôi.

“Này, vừa rồi em ước chưa?” Anh vừa cắn khoai vừa hỏi.

“Ước rồi!”

“Ước gì?”

“Nói ra sẽ không linh nghiệm nữa.” Hình Dục luyến tiếc củ khoai nướng thơm phức nên ăn rất từ tốn.

Hình Khải liếc xéo cô, khí chất dân dã toát ra từ trên người cô, cả cách xử lý tình huống rất điềm đạm thản nhiên nữa.

Hình Khải cho tay lên quệt miệng, không kịp được bò tới gần Hình Dục.

Khuôn mặt anh áp sát vào Hình Dục, Hình Dục ngỡ ngác không hiểu, nhìn nhìn củ khoai nướng trong tay mình, như chợt nghĩ ra điều gì, cô bẻ đôi củ khoai, đưa cho Hình Khải một nửa.

Hình Khải nhún nhún vai, không khách khí cắn một miếng thật to rồi vòng tay ôm lấy eo Hình Dục.

Hình Dục khẽ run lên, không đợi cô kịp nói, đôi môi ấm áp đã đè chặt lên môi cô, ngay sau đó là mùi khoai nướng thơm ngậy theo đầu lưỡi anh luồn vào trong miệng.

Hình Dục kinh ngạc, cô không ngờ mới một giây trước đây Hình Khải còn tỏ ra chán ghét mình, thế mà giờ lại... Cô giơ tay định đẩy anh ra từ chối, nhưng đôi tay đột ngột dừng lại ở vị trí cách Hình Khải một centimet, từ từ buông thõng xuống, Hình Dục nhắm mắt lại.

Hình Khải thích sự ngoan ngoãn phục tùng của cô, nhưng cũng ghét kiểu phục tùng vô nguyên tắc ấy. Giống như lúc này, cô không hề từ chối nụ hôn vồ vập của anh, nhưng cũng chẳng nhiệt tình đáp lại, chỉ lặng lẳng tìm cách phối hợp.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Thái độ của cô vừa như cao ngạo lại vừa như thấp kém, trong con người cô là một người con gái bí ẩn khó lường. Người con gái ấy không chế Hình Dục đang ở tuổi thiếu nữ xuân thì, khiến cô biến thành một người vô cùng lý trí, thậm chí là lạnh lùng.

Ba giờ rưỡi sáng, Hình Khải đưa Hình Dục ra bến xe khách đường dài vắng tanh chẳng một bóng người, không khí giữa hai người gượng gạo, Hình Khải cũng không biết tại sao mình lại hôn Hình Dục, mặc dù anh đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rằng cô sẽ trở thành vợ mình, nhưng quyết định đó hoàn toàn không phải là vì tình yêu, mà chỉ vì cô phù hợp, bố anh cũng thích thế. Mặc dù anh thường tự hỏi cô có yêu anh không, nhưng đây cũng chỉ là hành động khi lòng tự tôn lên tiếng, còn tình trạng hiện giờ là gì đây?

Hình Dục quay người lại, cười nói: “Bố đã nói rồi, trước khi anh tốt nghiệp không cho em đến thăm anh nữa, anh phải tự chăm sóc cho mình.”

“Em nghe lời bố anh thế sao?” Hình Khải chau mày.

Hình Dục chỉ cúi đầu, dùng sự im lặng để trả lời, cô sẽ không làm trái lời Hình Phục Quốc.

Đột nhiên, Hình Khải bất mãn buột miệng: “Anh thật không hiểu, tại sao anh nói cả trăm câu cũng không bằng bố anh chỉ nói một câu chứ?”

Hình Dục tỏ ra hoang mang: “Vì đây là bố anh, là bố nuôi của em, chẳng phải nên như thế sao?”

Hình Khải chợt nhớ ra, từ khi Hình Dục vào nhà họ Hình, cô chỉ chăm chăm nghe theo sự sắp đặt của bố anh, bố bảo cô cai quản anh, cô liền dính chặt lấy như hình với bóng không rời nửa bước. Bố bảo cô chăm sóc bữa ăn giấc ngủ cho anh, cô liền làm rất chu đáo. Còn cả chuyện điểm số nữa, khi bố biết tin anh giành được thành tích cao ngoài dự liệu của ông, ông đã cười tới mức không khép nổi miệng, công lớn chắc chắn thuộc về Hình Dục.

“Này, Hình Khải, anh...”

Hình Dục bị ép vào chân tường, Hình Khải nhìn cô chăm chăm không chớp mắt. Đột nhiên một cơn mưa nộ hôn tới tập đổ xuống mặt xuống cổ cô, lúc này, chỉ có sự đáp lại cuồng nhiệt của cô mới có thể rửa sạch những nghi vấn trong lòng anh.

Chỉ nghe soạt một tiếng, Hình Dục thấy vai mình mát lạnh, cô không có ý định ở lại trường Hình Khải, cũng không mang theo quần áo để thay, thế là cô liền đẩy Hình Khải ra, một tay giữ chặt ống tay áo vừa bị xé rách, một tay cầm ba lô lên phòng vệ.

Rất rõ ràng, Hình Dục giận rồi.

Vừa rồi vẫn còn đang rất tốt, chính anh đã giơ tay phá vỡ bầu không khí biệt ly lưu luyến.

Lúc này, chuyến xe đầu tiên quay về thành phố dừng lại bên cạnh Hình Dục, Hình Khải véo mạnh vào má mình một cái, cởi áo quân phục ra khoác lên người Hình Dục, giơ tay bảo Hình Dục lên xe, sau đó quay người bỏ đi, không thèm ngoảnh đầu lại.

Anh làm sao thế này, trúng độc của Hình Dục, hay anh phát hiện ra rằng càng ngày càng không thể chịu đựng được sự lạnh nhạt của cô?

Từ sau khi xảy ra sự việc đó, tâm trạng vừa bình ổn lại của Hình Khải bỗng náo loạn.

Anh gửi đơn xin nghỉ phép lên nhà trường, nhưng phải chờ phía nhà trường phê chuẩn. Anh có thể đợi, đợi khi được cho phép anh sẽ về nhà ngay, dù dùng biện pháp cứng rắn hay mềm mỏng, lần này, anh phải làm rõ xem rút cuộc là mình đang làm gì, đang muốn gì?

Có điều anh không ngờ là, đơn xin nghỉ phép của anh mãi tới đầu năm sau mới được phê chuẩn, mà lại chỉ được nghỉ nửa tháng.

Anh không kịp thu dọn hành lý, chỉ mang theo vài thứ gọn nhẹ, ngồi tàu đêm về nhà.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Mười hai giờ đêm, Hình Khải đi trên con đường quen thuộc, khép chặt áo khoác, vẫn là đêm mùa đông giá lạnh của Bắc Kinh, gió bắc quét khắp thành phố phồn hoa này, tạo ra những tiếng ồn ào huyên náo, như tâm trạng rối bời không nơi trú ẩn của anh.

Anh lính gác cổng suýt nữa không nhận ra Hình Khải, dù sao anh cũng đã thay đổi rất nhiều. Nói gì thì nói, trước kia anh là một đại thiếu gia thân thể cao quý, giờ đã là một người đàn ông mình đồng da sắt.

Hình Khải không có tâm trạng tranh cãi với anh lính gác, anh đứng trước cửa nhà, tâm trạng hoài nghi. Đàn ông mang trong mình dòng máu của kẻ đi săn bầm sinh, đặc biệt là sẽ nảy sinh ý đồ với những người và sự việc mà mình không nắm bắt được. Đương nhiên anh cũng không phải ngoại lệ, như một con mãnh sư chủ động tấn công, anh phải có được câu trả lời chính xác từ miệng Hình Dục. Anh không muốn mình trở thành kẻ ngu ngốc tự mơ tưởng hão huyền.

Chuông cửa vang lên chưa lâu, Hình Dục nhanh chóng ra mở cửa. Biểu hiện của cô cho thấy cô chưa ngủ.

Hình Khải im lặng không nói, nhìn cô chăm chăm với vẻ mặt không chút biểu cảm, cái nhìn toát ra sự lạnh lẽo.

Hình Dục bình tĩnh nhìn lại anh, như không tin vào mắt mình.

Hai người im lặng nhìn nhau, không ai nói gì, cứ như vậy phải gần một phút, một luồng không khí kỳ lạ bao quanh họ.

Họ đang dùng ánh mắt để giao tiếp với nhau ư? Có thể nói được rất nhiều điều, có thể chẳng nói được điều gì, và chẳng ai trong hai người muốn tìm hiểu sâu về việc vô vị ấy.

Không khí quá gượng gạo, Hình Khải bước về phía trước, nhanh nhẹn kéo cô vào lòng.

Hình Dục ngăn anh lại: “Bố đang ở trong phòng đọc sách.” Muốn thế này cô vẫn chưa ngủ là vì làm đồ ăn đêm cho Hình Phục Quốc.

Hình Khải vừa nghe nói bố đang ở nhà, phản ứng đầu tiên là túm lấy áo khoác co giò bỏ chạy. Nếu để bố biết anh tự ý xin nghỉ phép rời trường thì chắc chắn anh không còn đường sống.

Hình Dục đương nhiên cũng nhìn ra tính nghiêm trọng của vấn đề, nhưng vào giây phút cô nhìn thấy Hình Khải, suy nghĩ trong đầu cô gần giống với anh.

Đại Dục ngửi thấy mùi của Hình Khải, lắc lư thò đầu ra khỏi ô, khi Đại Dục đang định “cất cao tiếng hát” chào mừng Hình Khải trở về, Hình Khải vội lao tới như một mũi tên ôm chặt lấy cổ Đại Dục.

Hình Dục đưa tay lên lau mồ hôi lạnh, vội vàng bưng bát sủi cảo đã nấu xong vào phòng đọc sách, thấy Hình Phục Quốc vẫn chưa phát hiện ra hiện tượng lạ, cô thầm thở phào nhẹ nhõm, đặt bát xuống rồi vội đi ra ngoài, mang giày vào và đóng cửa lại.

Cô cầm tay Hình Khải kéo anh chạy ra khỏi khu đại viện, mặc dù nửa đêm canh ba vẫn chưa nghĩ ra là sẽ đi đâu, nhưng dù đi đâu cũng an toàn hơn là đứng ở cửa nhà.

“Ông bố sao lại ở nhà chứ?” Anh cảnh giác nhìn xung quanh, như sợ “ông bố” sẽ nhìn thấy bóng dáng lén lút của mình.

“Tòa nhà văn phòng của bố đang sửa chữa, nên gần đây bố về nhà làm việc.”

“Có nghĩa là mấy ngày tới bố cũng sẽ ở nhà?”

“Đúng, chắc phải một tuần nữa. Phải rồi, sao tự nhiên anh lại về? Ở trường xảy ra chuyện gì rồi à?” Hình Dục vội vàng chạy ra ngoài nên không kịp mang áo khoác, thỉnh thoảng cô lại đưa tay lên xoa xoa cánh tay.

Thế là Hình Khải cởi áo khoác khoác lên vai cô, chút phong độ lịch sự này anh vẫn có. Anh trả lời ậm ờ cho qua: “Vì đồ ăn ở đó chán quá nên về nhà cải thiện mấy hôm.”

Hình Dục tin ngay là thật, dù sao về phần ăn uống Hình Khải khá kỹ tính, trường quân sự là nơi người ta rèn luyện chịu đựng gian khổ, anh không chịu nổi cũng là lẽ thường.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 39

“Muộn thế này rồi liệu còn tiệm ăn nào mở cửa không?” Hình Dục lo lắng, nếu như ở nhà cô có thể làm cho Hình Khải ngay một bàn đầy thức ăn, nhưng tình hình hiện nay, cô cũng không thể đi xa quá, nếu không Hình Phục Quốc sẽ phát hiện ra hành động khác thường của cô.

Một cơn gió lạnh ùa vào cổ Hình Khải, anh rùng mình, vội đuổi Hình Dục về: “Em về trước đi.”

“Anh sẽ ở đâu, có mang tiền không?” Hình Dục thấy Hình Khải thậm chí còn không cả mang theo hành lý, thật không hiểu anh nghĩ thế nào nữa.

Hình Khải sờ sờ khắp người, cuối cùng cũng tìm thấy ví tiền, anh vội mở ra xem, trong ví còn 300 tệ tiền mặt, ở trường chẳng có chỗ mà tiêu tiền nên anh chỉ mang theo một ít để làm lộ phí, ai ngờ lại gặp phải vấn đề hóc búa thế này.

Hình Dục thấy anh đứng ngẩn người nhìn ví tiền, cô vội vàng lấy hết tiền trong túi áo đưa cho anh, thậm chí còn đưa luôn cả mấy đồng tiền lẻ, Hình Khải vì thế diện nên kiên quyết không nhận, hồi nhỏ thì được chữ giờ đã lớn rồi, cầm tiền của phụ nữ bồng tay lắm. Có điều anh rất băn khoăn, tại sao những lúc nhếch nhác nhất của anh luôn bị Hình Dục chứng kiến từ đầu đến cuối chứ?

“Không sao đâu, trong ví anh còn có thẻ.” Hình Khải khua khua ví tiền, vẻ mặt bắt đầu mất kiên nhẫn.

“VẬY em về nhà trước đây, anh đến khách sạn thì gọi cho em, tạm thời em vẫn chưa ngủ đâu.”

Hình Dục vẫn cố gắng tìm cách nhét mấy trăm tệ của mình vào túi áo khoác, sau đó cởi áo khoác ra đưa cho Hình Khải.

“Anh mặc vào đi, em chạy hai bước là về tới nhà rồi.” Nói rồi cô quay người bỏ chạy, Hình Khải có nhà không thể về còn cô phải nhanh chóng quay lại thu dọn bát đĩa trong phòng đọc sách của Hình Phục Quốc.

Thấy một chiếc taxi vừa hay chạy tới, Hình Dục vội vàng đưa tay lên vẫy, theo quán tính, bánh xe dừng ngay trước mặt Hình Khải, Hình Dục vẫy vẫy tay với anh: “Mau lên xe đi, nhiệt độ ngoài trời đang âm mấy độ đấy.”

Hình Khải ừ một tiếng, mở cửa lên xe, khi xe lăn bánh anh quay đầu lại nhìn Hình Dục, cô vẫn đứng nguyên tại chỗ vừa xoa hai tay vào nhau cho ấm vừa nhìn theo chiếc xe đang đi xa dần.

“Tăng tốc, đến đầu đường rẽ luôn.” Hình Khải dứt khoát rời đi. Đường như anh đã nhận ra rằng, Hình Dục chính là kiểu phụ nữ ấy, khi bạn có thời gian chòng ghẹo trên đũa cô thì hãy dành thời gian đó mà lên kế hoạch cho bước tiếp theo, nếu không sẽ khiến đám huynh đệ chê cười là không bằng cả đứa con gái.

Hình Khải quay đầu lại, ngón tay vô tình chạm vào túi áo khiến những tiếng kêu loảng xoảng vang lên, anh thò tay vào thăm dò, chạm phải một đồng tiền xu, còn cả mấy tờ tiền giấy kẹp lẫn trong đó nữa. Hình Khải trợn ngược mắt, bao nhiêu tiền lẻ đi chợ thừa nha đầu đều nhét hết cho anh hay sao thế này?

Lúc này, lái xe taxi căn cứ vào vẻ bề ngoài của Hình Khải mà dừng lại trước một khách sạn năm sao sang trọng, khéo miệng Hình Khải giật giật, ở

đây một tối tốn hơn nghìn tệ, chiếc áo khoác trên người anh đúng là không rẻ, nhưng lúc này anh còn có thể vờ tỏ vẻ ngông nghênh không?

“Tìm một trung tâm tắm hơi gần... trường Đại học Y.”

Sáng sớm hôm sau, Hình Khải thức dậy trong tiếng “hò hét đánh thức” của nhân viên phục vụ ở trung tâm tắm hơi, anh vươn vai vắn eo, bước những bước lười biếng về trước cổng trường Đại học Y. Gió đông lạnh thổi rin rít khắp nơi, anh tìm được một chỗ để sưởi nắng rồi ngồi xuống, châm thuốc hút.

Cổng lớn của trường Đại học Y đúng 7 giờ sáng mở cửa, đám sinh viên lục tục kéo nhau vào trường, có lẽ hôm nay có tiết học về hộ lý, Hình Khải thấy một đám nữ hộ lý tương lai từng nhóm từng nhóm đi vào trong sân trường.

Đã lâu không được nhìn thấy cảnh trăm hoa đua nở, Hình Khải bất giác huýt một tiếng sáo có ý trêu ghẹo.

Vài nữ sinh nghe thấy liền quay đầu lại nhìn, Hình Khải lúc này đang ở độ tuổi mười tám mười chín, vừa đẹp trai lại vừa lạnh lùng, nhất là bộ dạng lúng túng không biết nên đứng hay ngồi của anh càng thu hút ánh mắt của đám nữ sinh, rất nhanh, đám nữ sinh bắt đầu nhìn anh cười đầy ẩn ý.

Hình Khải thấy sức hấp dẫn của mình vẫn không kém năm xưa là bao, càng hứng thú, anh tùy ý túm lấy một nữ sinh gần đấy bắt đầu tán dóc: “Sinh viên mà dậy sớm quá nhỉ? Đã ăn sáng chưa?”

Cô sinh viên xấu hổ, cầm quyển sách lên che nửa mặt, lắc lắc đầu.

“Thật trùng hợp, anh cũng chưa ăn gì, cùng đi nhé?” Hình Khải chỉ chỉ vào quán ăn bên đường.

“Không được... còn phải đi học mà.”

“Ồ, vậy em đi đi.” Hình Khải chẳng thất vọng mà cũng không nuối tiếc, anh lại quay sang nhắm ngay một cô gái có khuôn mặt bầu bĩnh. Cô không đợi anh mở miệng hỏi đã ranh mãnh bắt bài: “Có phải anh cũng định hỏi em ăn sáng chưa đúng không?”

“Không, bọn em sắp phải vào lớp rồi, đi muộn không hay đâu.” Anh tỏ vẻ nghiêm túc.

Hai cô nữ sinh mỗi người trừng mắt lườm anh một cái, khoát tay bỏ đi.

Hình Khải sờ sờ mũi, tự mình cười khoái trá, đê tiện cũng thú vị thật đấy.

Lúc này, một chiếc xe từ từ đi vào cổng trường, biển xe của đại viện, Hình Khải dập tắt thuốc, đợi người trong xe bước xuống.

Nhưng anh không để ý tới một nam sinh đang đứng song song với mình, tay cầm đồ ăn sáng, nhìn về vị trí chiếc xe vừa đỗ, nghển cổ lên ngóng.

Không lâu sau, xe dừng lại trước cổng trường, Hình Khải kinh ngạc nhìn mấy người lính lái xe và đi hộ giá đều là người quen, anh vội vàng áp sát người vào trước quầy sách báo, ngộ nhỡ để anh lính nào tọc mạch không biết giữ mồm giữ miệng nhìn thấy, lộ chuyện anh bỏ học về nhà, chắc chắn anh sẽ bị bố lột da.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Hình Dục ngồi trên xe đã chú ý thấy Hình Khải từ lâu, trong lúc cô đang thăm lo lắng thì thấy Hình Khải nhanh trí đứng quay lưng lại, lúc ấy cô mới yên tâm xuống xe.

Hình Dục đứng nhìn cho tới khi chiếc xe đi khuất, đang định quay lại gọi Hình Khải thì nam sinh tay cầm đồ ăn sáng kia đã đi tới trước mặt cô, giơ cao chiếc túi vẫn còn nóng hổi lên, ngượng ngùng nói: “Mua cho em này!”

Hình Dục đã gặp anh bạn này mấy lần ở phòng học chung, nhưng chưa nói chuyện lần nào, cô vô thức nhìn về phía Hình Khải.

Hình Khải đã đứng sau lưng nam sinh kia từ bao giờ, anh còn cao hơn cậu ta cả cái đầu. Còn cậu bạn kia lại hoàn toàn không để ý thấy một bóng dáng lừng lững khác đang bao phủ lên người mình.

“Đưa đồ ăn sáng?” Hình Khải nặng nề đặt tay lên vai cậu bạn, giọng đầy vẻ chế giễu.

Cậu bạn kia khẽ khượng lại, từ từ quay người, hơi ngẩng đầu lên, nhưng cậu ta không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sắc lẹm của Hình Khải, bất giác đưa tay lên đẩy đẩy gọng kính trên mũi: “Có... có chuyện gì không?”

Hình Khải thấy cậu ta sợ tới mức này rồi nên cũng chẳng hứng thú dọa tiếp nữa, anh giật lấy cái túi trên tay cậu ta, không nói không rằng, soạt một tiếng ném thẳng vào thùng rác.

“Anh thật là... làm vậy là có ý gì?” Cậu nam sinh hơi giật lùi về phía sau, thầm nghĩ có lẽ mình gặp phải dân xã hội đen, nhưng trước mặt cô gái mình thích lại không muốn thể hiện sự yếu đuối.

Tay Hình Khải dính mỡ, anh xoa xoa tay, còn chưa trả lời câu hỏi của cậu ta, Hình Dục lập tức bước lên phía trước đứng chặn giữa hai người đàn ông, rút một tờ giấy ướt ra đưa cho anh: “Đi ăn thôi, em đói rồi.”

Đột nhiên, Hình Khải vòng tay vít cổ Hình Dục, mặc kệ cô có đồng ý hay không, trước mặt bàn dân thiên hạ anh cúi xuống gắn chặt môi mình lên môi cô.

Đám sinh viên ưa náo nhiệt đi ngang qua không kẻ nào là không reo hò ủng hộ màn kịch hôn hít giữa đường này.

Tại Hình Dục văng vẳng nghe thấy những tiếng xì xào, theo bản năng cô đẩy anh hai cái, nhưng thấy Hình Khải không có ý định kết thúc, một tay anh vòng ôm lấy người cô, một tay giữ chặt cằm cô, đột ngột quay người ép Hình Dục vào tường, bắt đầu giày vò đôi môi cô một cách thô bạo.

Chính thế, anh muốn tuyên bố quyền sở hữu của mình với Hình Dục trước mặt tất cả mọi người, cho dù Hình Dục có chấp nhận hay không.

Hình Dục có sức hút với đám ong bướm như thế, không chừng sau này lại cảm sừng lên đầu anh, anh làm vậy chỉ vì muốn bảo vệ uy tín của bố mình mà thôi. Nghĩ thế, như tìm được cho mình cái cớ hợp lý, sự tức giận của Hình Khải đột ngột giảm về không.

Hình Dục cảm thấy kỳ lạ, rất tức giận song không thể thoát khỏi vòng tay anh, nên cô chẳng giằng co nữa. Cô rất hiểu Hình Khải, càng kháng cự anh lại càng làm tới, quen thói gia trưởng rồi.

Khi ăn cơm, Hình Khải phát hiện Hình Dục im lặng khác thường, cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

“Giận rồi à?” Anh cắn một miếng quấy.

“Không.” Hình Dục múc một muỗng đường lớn cho vào cốc sữa đậu nành, khuấy đều, rồi đẩy đến trước mặt Hình Khải.

Hình Khải uống sữa đậu nành, đột nhiên nhớ ra anh chàng ngốc nghếch đeo kính gọng vàng vừa rồi, anh khẽ đá chân Hình Dục một cái dưới gầm bàn, hỏi: “Những thằng ngốc trong trường theo đuổi em nhiều không?” Thích một cô gái quê mùa như Hình Dục có lẽ chỉ đáng bị gọi là thằng ngốc.

Hình Dục do dự một lúc, đáp: “Không nhiều.”

“Vớ vẩn!”

Hình Dục đặt bát đĩa xuống, cụp mắt: “Em tự biết quản lý mình là được chứ gì?”

“Tại sao em không nói với những kẻ theo đuổi em rằng em là vợ chưa cưới của người ta.”

“Em nói rồi.”

“Nói thế nào?”

“Em nói em có bạn trai rồi.” Cô đáp.

“VẬY Ờ, THẾ BẠN TRAI EM LÀ AI?” Vai Hình Khải khẽ rung rung, cố ý truy hỏi.

“Đối phương không hỏi danh tính.”

Vớ vẩn, thật vô vị.

“Thế giả sử có người hỏi thì sao?”

“Em không trả lời câu hỏi có tính giả định.”

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Hai người ăn sáng xong, Hình Khải chẳng có nơi nào để đi, quyết định tham quan trường của Hình Dục, đương nhiên nói dễ nghe thì là tham quan, nói khó nghe một chút thì là để đả con trai ngốc nghếch không biết trời cao đất dày trong trường này thấy khó mà rút lui.

Hình Khải đi sau Hình Dục khoảng năm mét, anh đang định gọi cô đợi anh thì bên cạnh đã thấy có mùi hương thoảng qua, một cô gái đi lướt qua anh, nhảy tới vỗ vai Hình Dục.

Hình Dục quay sang nhìn một cái, lấy từ trong ba lô ra quyển vở đưa cho cô gái ấy: “Hôm qua có việc nên không đi học, xin lỗi nhé!”

Cô bạn gái cười lắc lắc đầu, nhân động tác cho quyển vở vào trong ba lô, liếc mắt nhìn Hình Khải một cái rồi ghé sát vào tai Hình Dục nói nhỏ: “Đằng sau có anh đẹp trai, để mình đoán nhé, chắc chắn là thuộc hạng công tử nhà giàu, đồng hồ mà anh ta đeo mình từng thấy trên tạp chí, ít nhất cũng phải 5.000 tệ.”

Hình Dục đương nhiên là biết giá, trên người Hình Khải từ đầu tới chân toàn hàng hiệu.

“Mấy giờ em tan học?” Hình Khải thăm dò hỏi.

Hình Dục đang định nói thì An Dao đã nhanh hơn cô một bước, hỏi trước: “Anh là?”

Hình Dục nhìn khuôn mặt đỏ hồng vì ngượng ngùng của cô bạn, hơi chau mày nói: “Anh ấy là Hình Khải, còn đây là An Dao, bạn học em.”

An Dao kinh ngạc mở to mắt: “Hình Khải, Hình Dục, hai người là anh em à?” Không đợi Hình Dục trả lời, cô đã bật ngón tay cái giơ về phía Hình Dục, lẩm bẩm: “Được đấy Hình Dục, lại còn giấu một ông anh đẹp trai như thế ở trong nhà, tin tức này quả thật quá kinh khủng...”

Hình Khải chẳng quan tâm bọn họ đang thì thầm với nhau điều gì, anh chỉ khẽ khựng lại, nhắc lại một lần: “Em là... An Diêu?”

Nếu anh nhớ không lầm thì tên cũ của Hình Dục là An Diêu. Lấy họ của mẹ và cha ghép lại.

An Dao nghe anh gọi tên mình, rõ ràng cô rất căng thẳng, cô đứng cạnh Hình Dục, ngượng ngùng gật gật đầu: “Chào anh, em là An Dao, An trong từ “Bình An”, Dao trong từ “Quỳnh Dao”...” Nói rồi cô đưa tay ra đầy thân thiện.

“Chào em!” Hình Khải cũng giơ tay ra bắt một cách lịch sự.

“Xin hỏi, đồng hồ của anh mua ở đâu thế? Em tìm rất nhiều nơi mà không thấy thương hiệu này.” An Dao đi lên trước một bước, vô tình đẩy Hình Dục sang một bên.

Hình Khải hơi khựng lại, giơ tay lên nhìn đồng hồ: “À, nhờ người mang từ nước ngoài về, nếu em muốn, viết lại mã đồng hồ mà em định mua, anh nhờ người mang về cho em.”

An Dao thấy Hình Khải không giống người buột miệng hứa bừa, trong lòng bỗng thấy vui vui, có lẽ cô đã gặp được đại gia thật rồi. Trước kia sao cô không nhận ra Hình Dục xuất thân tốt như thế chứ?

Cô lè lè lưỡi, nói: “Thế sao được, anh khách khí quá rồi...”

Hình Khải hờ hững cười, có điều ánh mắt sùng bái của An Dao khiến anh rất thích thú, đúng thế, phản ứng giống cô gái này mới được gọi là bình thường!

Xung quanh người qua kẻ lại, An Dao chìm đắm trong suy nghĩ, không bước thêm được bước nào nữa.

Hình Dục lại đứng im một bên, hai người anh một câu em một câu, chẳng có chỗ cho cô nói chen vào.

Hình Khải vì lịch sự mới kiên nhẫn trò chuyện với bạn của Hình Dục, nhưng đột nhiên anh nhận ra Hình Dục không ở bên cạnh mình, anh vừa trả lời câu hỏi của An Dao vừa nhìn xung quanh tìm kiếm, cuối cùng thấy cô đang lặng lẽ ngồi đọc sách dưới một gốc cây.

Hình Khải nheo mắt, cô thật nhàn rồi quá thế, còn có tâm trạng đọc sách cơ đấy!

Anh đi tới, đá đá vào chân cô hỏi: “Buổi trưa ăn gì?” Mấy ngày này, anh phải xác định rõ xem suy nghĩ của mình về Hình Dục như thế nào.

“Ăn gì cũng được.” Hình Dục không ngẩng đầu lên, chăm chú đọc sách.

Hình Khải còn đang suy nghĩ, An Dao đảo mắt tinh quái, mím môi cười: “Giờ mới đang là buổi sáng, còn bốn tiếng nữa mới đến giờ cơm trưa, hay là thế này, anh có thể vào lớp em ngồi dự thính, giờ học y rất thú vị.”

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 42

“Có tiện không? Không hay lắm nhỉ...” Hình Khải có chút không muốn đi, vốn định từ chối, nhưng lại không muốn người đẹp bị mất mặt nên anh đành lịch sự hỏi lại.

“Không sao đâu. Thêm một hai sinh viên giáo sư cũng chẳng để ý. Tiểu Dục, cậu nói xem có phải không?” An Dao đi đến cạnh Hình Dục, cù cù vào lòng bàn tay cô, ý bảo cô giữ Hình Khải lại.

Hình Dục chậm chậm gập sách vào nhìn Hình Khải, cô tự nhận không thể quyết định thay anh, muốn đi muốn ở là do sự hứng thú của anh.

Hình Khải không nói gì, đúng lúc ấy, nghe thấy hai tiếng chó sủa, anh đột nhiên nhớ ra con chó lông vàng mà mình đã nuôi, vội chuyển đề tài.

“Tiểu Dục, sao không thấy Kim Mao Đại Dục nhà mình đâu nhỉ?”

“Phì...” An Dao đưa tay lên bịt miệng cười, nói với Hình Dục: “Anh cậu tệ thật đấy!”

Hình Dục liếc An Dao một cái, vẻ mặt bình thản trả lời: “Hai hôm trước nó đau bụng, vì vậy anh Dương Minh mang về nhà chăm rồi.”

Hình Khải ừ một tiếng: “À... Đặng Dương Minh còn chưa biết anh về.” Nói rồi anh móc di động ra, bấm số gọi cho bạn.

Hai người nói với nhau mấy câu, Hình Khải hẹn Đặng Dương Minh cùng ra ngoài ăn trưa. Đặng Dương Minh mời.

“Tiểu Dục, Dương Minh đến đón anh bây giờ, buổi trưa gặp nhau ở cổng trường nhé!” Hình Khải nói với Hình Dục, rồi quay sang An Dao: “An Dao, gặp em anh rất vui!”

Trước khi quay người bỏ đi, anh vẫn không quên nói lời tạm biệt với người đẹp.

An Dao nhìn theo bóng Hình Khải đi xa dần, bĩu môi thất vọng.

“Anh cậu làm sao thế? Không thấy là mình rất có cảm tình với anh ấy à? Hay tại mình nhiệt tình quá?” Vẻ mặt An Dao căng thẳng.

“Hình Khải không phải anh mình.”

“Không phải anh cậu lẽ nào là em cậu sao? Ha !” Quan hệ giữa An Dao và Hình Dục khá tốt, cô nghĩ Hình Dục đang đùa.

Hình Dục từ từ ngẩng đầu lên, môi hơi mở ra, đúng lúc ấy một giáo sư đi ngang qua họ, hai người cúi người chào. Giáo sư giục họ mau mau vào lớp, An Dao thấy giáo sư cầm một tập tài liệu dày trong tay, cô chủ động yêu cầu cầm giúp, sau đó cùng thầy đi vào lớp.

Hình Dục nhìn theo An Dao, ngập ngừng định nói rồi lại thôi. Bỏ đi, cô cũng không cần phải giải thích với An Dao quá nhiều.

Song, có những chuyện không dễ giải quyết như Hình Dục nghĩ.

Trong suốt cả tiết học dài 60 phút, An Dao chẳng học hành gì, chỉ ngồi bên cạnh Hình Dục thăm dò tình hình của Hình Khải. Nói gì thì nói An Dao cũng là một cô gái xinh đẹp có tiếng của khóa này, đương nhiên chẳng thiếu người theo đuổi, nhưng yêu cầu của cô cao mà hoàn cảnh gia đình cũng rất khá, vì vậy cô nhất quyết không chơi với những sinh viên nghèo.

“Hình Dục, anh trai cậu có bạn gái chưa?” Mắt An Dao thoáng hiện lên vẻ thấp thỏm.

Hình Dục cặm cụi chép bài, im lặng không đáp.

“Cũng phải, có bạn gái rồi ai còn xuất hiện ở đây nữa, ha ha...” An Dao vui như mở cờ trong bụng, tự lẩm bẫm nói một mình.

Tay Hình Dục khựng lại, nhớ tới cơ thể nở nang hấp dẫn của Hình Khải, cô vô thức cúi gằm đầu xuống.

Đến trưa, An Dao nhớ Hình Khải trước khi đi có nói sẽ quay lại đón Hình Dục, thế là cô sánh vai cùng Hình Dục đi ra khỏi lớp. Hình Dục rất hiểu ý bạn, cô chỉ trầm ngâm.

Hình Khải và Đặng Dương Minh cùng đứng ngoài cổng trường hút thuốc đợi Hình Dục.

Hai người có chiều cao tương đương, hai người đàn ông khí chất khác người cùng xuất hiện trước cổng trường Đại học Y, không tránh khỏi ánh mắt ngưỡng mộ của những nữ sinh trong trường. Cũng có thể từ nhỏ họ đã được nuôi dưỡng khá đầy đủ cùng với khí chất cao quý bẩm sinh khó lòng che giấu dù có đi tới đâu.

Đặng Dương Minh cũng thuộc dòng con ông cháu cha nên bản thân anh không thể tránh khỏi sự sắp xếp của gia đình, sớm muộn gì cũng phải bước vào con đường chính trị, nhưng trước khi gánh trọng trách lên vai, anh định buông lỏng mình mấy năm.

Hình Khải liếc mắt nhìn, thấy Hình Dục và cô bạn gái anh gặp mặt lúc sáng cùng nhau đi tới, anh rít thêm hơi thuốc, ánh mắt lạnh lợi, đột nhiên dùng khuỷu tay huých huých vào Đặng Dương Minh.

“Cô bé kia xinh đấy, bảo Hình Dục giới thiệu cho cậu nhé!”

Đặng Dương Minh thuận mắt nhìn tới, ánh mắt gắn chặt lên người Hình Dục, anh buột miệng: “Xinh lắm!” Mặc dù hai nhà chỉ cách nhau một bức tường nhưng những ngày Hình Khải đi vắng, Hình Dục khóa chặt cánh cổng sắt lớn thông giữa hai nhà lại, một tháng gặp mặt cô một lần đã là may mắn lắm rồi.

Hình Khải ghen ngào nuốt ực một tiếng, anh vốn chỉ định nói đùa, nhưng ánh mắt đăm đؤối của Đặng Dương Minh là thật.

Nghĩ tới đây, anh dập thuốc, đi lên đón hai cô gái. Làm bạn với nhau bao nhiêu năm như thế, nhưng anh chưa bao giờ giúp được Đặng Dương Minh việc gì, được! Hôm nay anh sẽ làm việc này!

“An Dao, cùng đi ăn cơm nhé, không đi thật không nể mặt anh chút nào!” Giọng điệu Hình Khải khá cứng rắn, anh không định để An Dao bỏ đi mất.

An Dao nhìn chằm chằm vào nụ cười chân thành của Hình Khải, thầm nghĩ, cuối cùng anh cũng đã mở lối cho cô rồi, lòng cô vui như hoa nở.

Rất nhanh, qua nội dung nói chuyện của Hình Khải và Đặng Dương Minh, An Dao biết Hình Khải không chỉ xuất thân từ một gia đình khá giả, mà còn là con trai của một vị tướng quân nào đấy. Trời ơi, cô đã nhặt được báu vật rồi!

Lúc này Đặng Dương Minh mới để ý tới An Dao, nhưng không có phản ứng gì nhiều, nghe nói Hình Khải đã về thành phố hôm qua, liền giơ tay đấm bạn một cái.

“Về nhà sao không lập tức qua tìm mình, không biết mình ngày đêm nhung nhớ cậu à?”

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Đặng Dương Minh đương nhiên sẽ không bán đứng Hình Khải, cũng không giúp anh “giám sát” tình trạng đi về của chú Hình.

Hình Khải làm động tác buồn nôn: “Chú ý chút đi, bạn của Tiểu Dục cũng đang ngồi đây đấy.”

An Dao nghiêng đầu cười, đón lời nói: “Thì ra tối qua anh mới về đến Bắc Kinh, vậy bữa cơm này coi như tiệc tẩy trần phải không ạ?”

Hình Khải nâng cốc: “Đừng khách sáo, ăn nhiều một chút.”

An Dao cười híp mí gật đầu, bộ dạng ngoan ngoãn đáng yêu.

Đặng Dương Minh liếc nhìn An Dao một cái, cô gái này khi nói chuyện với Hình Khải hai mắt sáng bừng, thế là có ý gì?

Hình Khải lại hoàn toàn chẳng để ý, anh ngằm đá vào chân Đặng Dương Minh một cái dưới gầm bàn, dùng ánh mắt nói với bạn: “Cô bé này không tồi chứ?”

Đặng Dương Minh quan sát An Dao từ đầu đến chân, mũi cao mắt to, da mịn mượt, chiều cao tiêu chuẩn, nhưng bất kỳ mỹ nữ nào trước mặt Hình Dục đều trở nên mờ nhạt ảm đạm. Hoặc, mắt anh có vấn đề.

Rồi anh lại quay sang nhìn Hình Khải lúc này đang nháy mắt với mình, đá ngược lại bạn một cái.

Hay là tên tiểu tử này ở trường quân sự toàn đàn ông con trai với nhau lâu quá rồi nên không nhận ra tình ý của An Dao?

Hình Khải cho rằng Đặng Dương Minh đang ngại nên không tấn công, anh cười gian tà hai tiếng, lúc này Hình Khải mới để ý Hình Dục ngồi đối diện với mình, anh kéo chiếc ghế bên cạnh ra, nói như ra lệnh: “Qua đây!”

Hình Dục ngoan ngoãn đứng dậy, đầu tiên là rót đầy rượu vào ly cho hai người đàn ông, sau đó ngồi xuống chỗ cũ.

Hình Khải đang định nói cô không chịu nghe lời, Đặng Dương Minh đã ấn mu bàn tay anh, trước mặt người ngoài phải cho Hình Dục giữ chút thể diện chứ.

Tính tình An Dao hướng ngoại nên khá giỏi giao tiếp, trong tình huống chẳng có ai chịu trò chuyện, cô sẽ tìm mọi cách để khuấy động không khí. Đặng Dương Minh và Hình Khải ở trước mặt đám con gái cũng được coi là những người đàn ông có phong độ, nghe An Dao hào hứng kể những chuyện thú vị xảy ra trong trường Đại học Y, hai người không nhịn được phá lên cười.

Hình Khải lại một lần nữa cảm thán, nếu Hình Dục nhà anh mà hoạt bát được bằng một nửa cô gái này thì anh chưa chắc đã suy nghĩ về việc cô trở thành vợ chưa cưới của mình. Có điều giờ anh cũng chẳng chê bai gì cô nữa, nghĩ xong anh bất giác quay ra ngăn người nhìn Hình Dục.

“Còn nhỏ tuổi như vậy đã vào trường lục quân rồi à? Thật giỏi quá!”
Lời nói của An Dao cắt ngang dòng suy nghĩ của Hình Khải.

Hình Khải nhìn ánh mắt lấp lánh sùng bái của cô gái, thói hư vinh được thỏa mãn tới tột cùng.

Đặng Dương Minh thấy Hình Dục từ đầu tới cuối vẫn im lặng, còn Hình Khải lại hào phóng thể hiện bản thân trước mặt An Dao, anh cố ý nói:

“Thế đã là gì, Hình Khải còn tinh thông cả ba ngoại ngữ Nga, Anh, Pháp cơ.”

An Dao kinh ngạc tột độ, hào hứng nói: “Anh đúng là thiên tài ngôn ngữ!”

Hình Khải khá bất ngờ, liếc xéo Đặng Dương Minh: “Nhắc đến làm gì, mình chỉ muốn lấy bằng tốt nghiệp thôi mà.”

Đặng Dương Minh cầm ly rượu lên cụng vào ly Hình Khải một cái, cười nói: “Đừng có giả bộ khiêm tốn trước mặt mình. Mình còn nhớ hồi nhỏ, cậu thường ngồi xõm ở góc tường nói chuyện với kiến, có phải cậu gặp được con kiến thành tinh nào rồi không?”

Hình Khải chỉ cười, giờ chuyện của anh có thể mang ra kể như chuyện cười, nhưng nhớ lại những khó khăn mình phải trải qua ở giai đoạn đó anh vẫn có chút xót xa, chẳng có ai chơi cùng, anh chỉ còn cách tìm đến đủ loại côn trùng động vật để trò chuyện.

Hình Dục lẳng lẳng ngồi một bên, cô luôn là người kém hoạt bát nhất trong mọi cuộc vui, chỉ có thể tự tìm niềm vui trong tiếng nói cười của người khác.

Sau bữa cơm, Hình Khải và Đặng Dương Minh có lẽ uống hơi nhiều, trong lúc giúp Hình Dục đỡ họ, An Dao lẳng lẳng nhét tờ giấy có số điện thoại của mình vào túi quần Hình Khải. Mà này, ngoài Hình Khải là người duy nhất không phát hiện ra, Đặng Dương Minh và Hình Dục đều nhìn thấy.

Hình Dục không yên tâm nên cô quyết định phải đưa hai người bọn họ về nhà trước. Ồ, mà giờ Hình Khải ở đâu cô cũng không biết, lần này thì rắc rối to rồi.

Rất nhanh, ba người cùng lên một chiếc taxi, Hình Dục đỡ Hình Khải và Đặng Dương Minh lên xe trước, sau đó tự mình ngồi vào ghế phụ.

“Hình Khải, đưa anh về đâu đây?”

Hình Khải ngồi dựa vào vai Đặng Dương Minh ngủ rất say, Đặng Dương Minh cũng ngà ngà chẳng biết gì nữa, không còn cách nào, Hình Dục đành bảo lái xe tìm một quán trọ để hai người đàn ông say khướt này ngủ cho tỉnh rượu.

Đến nơi, Hình Dục và nhân viên của nhà nghỉ hợp lực dìu hai người bọn họ lên giường.

Hình Dục cởi giày giúp Hình Khải, đắp chăn cho anh, rồi lại đi sang giường của Đặng Dương Minh cởi giày đắp chăn, đứng vào lúc cô đang cởi áo khoác ngoài cho Đặng Dương Minh, anh đột nhiên giơ hai tay lên, kéo Hình Dục vào lòng.

“Anh Dương Minh?” Hình Dục cố gắng thoát ra, nhưng vì lấy đà quá mạnh nên cô ngã lăn ra nền. Đặng Dương Minh đúng là say thật rồi, nhưng vẫn chưa đến mức bất tỉnh nhân sự, anh vịn vào thành giường đứng dậy. Hình Dục thấy anh đi tới, túm lấy đôi giày da bên cạnh làm vật phòng thân.

Ánh mắt cô tràn ngập dấu hỏi, như muốn tin rằng Đặng Dương Minh đúng là đang say.

Thấy vậy, Đặng Dương Minh phì cười, thả người nằm lăn ra giường, anh chỉ muốn mượn rượu để bày tỏ thứ tình cảm đã phải đè nén bao năm trong lòng, nhưng hành động của Hình Dục cho thấy, cô không có ý gì với anh, người con gái này, không chỉ đề phòng với riêng anh, mà Hình Khải cũng vậy, động chút phòng vệ để bảo vệ mình.

Nhưng Hình Khải còn hạnh phúc hơn anh rất nhiều, ít ra cậu ta còn có thể lấy cô về làm vợ. Chuyện ngày hôm đó, Hình Dục không bận tâm, trước

kia đối xử với Đặng Dương Minh thế nào thì giờ vẫn thế, gọt hoa quả, làm cơm, rót rượu mỗi thứ bao giờ cũng làm hai phần. Còn Đặng Dương Minh vốn là người đàn ông không đạt được mục đích của mình, Hình Dục không né tránh anh, hà tất anh phải né tránh cô.

Hình Khải nhanh chóng chẳng còn cắc bặc nào trên người, Đặng Dương Minh đặt một phòng ở khách sạn, ở luôn đó cùng Hình Khải trong những ngày nghỉ phép buồn chán. Hình Dục có thời gian cũng đến ở cùng họ, có điều thời gian của cô rất hạn hẹp, bởi vì Hình Phục Quốc đợi cô về cùng ăn cơm. Huống hồ, ở thành phố này Hình Dục vốn không có bạn, nếu cô về muộn chắc chắn sẽ khiến Hình Phục Quốc nghi ngờ.

Hình Khải buồn chán, hơn nữa lại có Đặng Dương Minh ở trong phòng, nên anh không thể nói chuyện nghiêm túc một lần với Hình Dục, cứ nghĩ đến chuyện về nhà nghỉ phép lâu như thế mà không thể làm rõ quan hệ giữa mình và cô, lòng anh lại bứt rứt.

Anh nghĩ, có thể giờ chưa phải lúc, đến ông trời cũng cản trở anh thì anh hà tất phải cố chấp bằng được? Đợi tới khi anh tốt nghiệp quay về vậy, cả hai còn trẻ, còn đủ thời gian để sắp xếp cuộc đời mình.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Mùa hè năm thứ hai, Hình Khải hoàn thành khóa học ở Học viện Quân sự một cách hết sức thuận lợi, được chuyển thẳng lên Học viện Ngoại giao Bắc Kinh với thành tích xuất sắc. Hình Khải biết bố sẽ giơ cả hai tay hai chân lên tán thành việc anh học nâng cao. Nói gì thì nói, làm bố ai chẳng muốn con trai mình một bước lên mây? Tuy nhiên, suy nghĩ của anh rất đơn giản, chỉ vì anh không muốn ở trong quân ngũ nữa nên mới ép mình tiếp tục gặm sách như thế. Nhưng, như vậy anh lại phải học thêm bốn năm nữa.

Hình Phục Quốc trống dong cờ mở đón con trai trở về, không khí hào hùng vui vẻ như chính ông mới là người thắng trận.

Hình Dục lại lặng lẽ đứng bên cạnh Hình Phục Quốc, thon thả mềm mại.

Một năm xa cách, Hình Khải cứ nghĩ rằng mình sẽ quên cả dáng hình cô, nhưng sự thật chứng minh, anh không những không quên được cô mà hình bóng cô càng lúc càng khắc sâu hơn trong tim anh.

Sau khi về đến nhà, Hình Khải ngâm mình trong bồn nước ấm thư giãn, về nhà vẫn là thoải mái nhất.

Bữa tối rất thịnh soạn, Hình Dục đã bắt đầu chuẩn bị từ ngày hôm qua rồi.

Hình Khải nhìn thức ăn trên bàn, cơm ở nhà vẫn là ngon nhất. Lại quay sang nhìn Hình Dục dịu dàng hiền thực, đột nhiên anh cảm thấy thế

này cũng tốt. Đàn ông mong đợi điều gì, chẳng phải là có một người phụ nữ ở bên yêu thương chăm sóc mình hay sao?

Dù sao sớm muộn gì cũng phải lấy cô, chi bằng tận hưởng đi vậy.

“Này, đợi khi anh đủ hai mươi hai tuổi, chúng ta kết hôn nhé?”

“Sao đang ăn tự nhiên lại nói tới chuyện này?” Hình Dục đứng dậy xới cơm cho anh, chỉ coi như một câu nói đùa.

Hình Khải tặc tặc lưỡi, những lúc anh nhàn rỗi không có việc gì làm thường ngồi phân tích tâm lý của Hình Dục. Theo phán đoán của anh, chính vì cô biết rõ chông tương lai của mình là anh nên cô mới không suy nghĩ đến vấn đề yêu hay không yêu, dù sao cô cũng chẳng có sự lựa chọn nào khác, nên có lẽ không có cảm giác nguy hiểm?

“Này, em đừng nghĩ anh nhất định sẽ lấy em. Giờ anh không còn là đứa trẻ con đít xanh phải nghe theo sự sắp xếp của bố nữa, bố làm gì còn phải nhìn sắc mặt anh biết không hả?” Hình Khải sa sầm sắc mặt, người con gái này thật không biết điều, anh sẽ không để tâm tới cô như thế nữa.

Hình Dục sững lại, bình tĩnh nói: “Ồ!”

Hình Khải cười ha hả, cảm thấy đắc ý trước sự khiêu khích đầy biến thái của mình.

“Em giận rồi phải không?”

“Không.” Hình Dục ngồi trở lại ghế, chậm rãi uống canh.

“Chắc chắn giận rồi, mặt xanh lét kia kìa.” Hình Khải cười gian xảo.

Hình Dục vô thức đưa tay lên sờ sờ má, mím môi không nói.

Hình Khải đang hào hứng, còn cô lại có bộ dạng buồn chán thế kia, thật khiến người ta mất hết ý chí chiến đấu, vô vị.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Đột nhiên, anh ném đũa xuống, bắt đầu nổi điên: “Hình Dục, cô đừng ngông cuồng quá! Đừng cho rằng tôi sẽ lấy cô thật, cô còn chưa có phúc đấy đâu!”

“Em làm sao?” Hình Dục không hiểu.

Hình Khải tức tới mức sồn cả da gà, nhìn đi nhìn đi, đúng là có những người con gái tự yêu bản thân mình quá mức.

Anh đập bàn đứng dậy, buông lời cay nghiệt: “Cô đợi đấy, có bản lĩnh thì cả đời này đừng tới cầu xin tôi.”

Hình Dục chậm chậm chớp mắt, không hiểu tại sao anh lại làm to chuyện, nổi trận lôi đình như thế.

Hình Khải than thầm, cuối cùng đã tìm ra nguyên nhân rồi, người con gái này tự tin quá mức!

Hình Khải quay về phòng ngủ trong tiếng bước chân giận dữ, đóng sập cửa phòng lại, lật tìm tên những người con gái trong danh bạ điện thoại... Mẹ kiếp, tưởng anh mà thiếu đàn bà chắc? Anh mà chưa bao giờ thiếu!

Vì họ tên được sắp xếp theo bảng chữ cái từ vắn a đầu tiên, nên cái tên đầu tiên đập vào mắt anh... An Dao.

An Dao? Có ấn tượng, là bạn cùng lớp của Hình Dục, vì tên hai người giống nhau, nên anh nhanh chóng nhớ ra diện mạo của cô gái này.

Hình Khải sờ sờ cằm, đã một năm rồi, không biết cô ấy đã có bạn trai chưa, Đặng Dương Minh cũng chưa có gì mà... Nghĩ mãi nghĩ mãi, Hình Khải đảo mắt rồi búng tay cái tách. Rất nhanh, đối phương bắt máy.

An Dao: “Xin chào!”

Hình Khải: “Chào em, là An Dao phải không?”

An Dao: “Là em đây. Xin hỏi anh là ai?”

Hình Khải: “Anh... anh là anh trai Hình Dục, Hình Khải.”

Đầu dây bên kia im lặng khoảng hai giây, rồi mới nói: “Hôm qua nghe Hình Dục kể anh sắp về... em đang nhớ anh, em nói thật đấy.”

“Nhớ anh?” Hình Khải hoang mang.

“Vâng! Nhớ một người bạn đã một năm không gặp không được sao?”
An Dao cười tinh nghịch.

Hình Khải ngửa cổ lên nhìn trần nhà, không lẽ cô gái này đã sớm có ý với anh từ lâu?

“Alo, Hình Khải? Anh còn đó không?”

“Còn còn. Tối nay em rảnh không? Đến nhà anh ăn cơm.” Ánh mắt anh thoáng ánh lên niềm vui của việc trả thù.

“Được ạ, nhưng liệu có tiện không? Nghe nói vào trong khu biệt thự đó rất phiền phức.”

“Không sao. Anh sẽ nói với cảnh vệ một tiếng. À, em mang theo chứng minh thư nhé!”

“Vâng, vậy tối nay gặp!”

Sau khi cúp máy, Hình Khải híp mắt cười xấu xa, Hình Dục ơi là Hình Dục, anh có thể tưởng tượng ra vẻ mặt khó coi của em khi nhìn thấy cô bạn cùng lớp xuất hiện trước cửa nhà mình, em lấy tư cách gì mà kiêu với anh chứ? Chậc chậc, ái chà chà!

Hình Khải khệnh khạng bước ra cầu thang, dương dương tự đắc nói: “Em gái ơi... tối nay anh mời một cô bạn gái tới nhà mình ăn cơm, em làm thêm mấy món ngon ngon nhé!”

Sống lưng Hình Dục như khựng lại, bàn tay đang cầm bát dừng trước vòi nước chảy, sau đó cô trả lời: “Vâng, được!”

Hình Khải bước tới đứng bên cạnh cô, bắt đầu cười đầy bí hiểm: “Ái chà chà, em nói xem tại sao anh trai em lại sát gái đến như thế chứ? Lúc nào cũng có đàn bà con gái dâng tới tận miệng.”

Hình Dục vẩy vẩy nước bám trên đầu, không nói lời nào.

Nếu Hình Khải không nhìn nhầm thì hình như Hình Dục chẳng hề có biểu hiện gì đặc biệt, có lẽ vẫn chưa đủ độ! Nhưng suy nghĩ lại thì có vẻ như anh đang hành động thừa thãi, Hình Dục và anh có quan hệ gì? Vốn chẳng có quan hệ gì cả, sao bản thân anh lại ấu trĩ như mấy diễn viên trên ti vi thế này? Nhưng chuyện đã tới bước này rồi, cũng không nỡ để con gái nhà người ta leo cây.

“Khà khà, mau thu dọn đám quần áo lót phơi ngoài ban công vào đi, đừng để bạn gái anh nhìn thấy lại không vui.”

“Vâng!” Động tác rửa bát của Hình Dục nhanh hơn.

Hình Khải nhìn cô đi lên tầng, không hề có vẻ gì là oán trách, ầm ức.

Anh đi ra sân chơi với Đại Dục, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía ban công, Hình Dục thoăn thoắt rút hết quần áo phơi trên đó xuống, rất nhanh ban công lại thênh thang như thường.

Hình Khải vượt vượt bộ lông trơn trượt của Đại Dục, vừa gọi tên nó vừa buồn bực. Hình Dục... không giận ư? Thôi, quan tâm làm gì chuyện cô ấy giận hay không?

Đại Dục thè cái lưỡi to bè của mình ra liếm liếm vào tay Hình Khải, nó đói rồi.

Hình Khải lấy từ trên giá cao xuống một nắm thức ăn dành cho chó. Chú chó con nhỏ xíu năm đó giờ đã thành một chú chó to lớn dài hơn một mét, Đại Dục đang trong thời kỳ động dục nên gặp ai cũng chồm lên ôm đùi để... làm tình, khiến mấy anh lính cần vụ cũng không dám ho he bén mảng qua khu này.

Lúc này, Đại Dục vòng hai chân trước ôm lấy đùi Hình Khải bắt đầu cọ cọ.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hà Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 46

“Hey! Con chó nhát chết này, có giỏi thì đi mà cọ cọ Hình Dục, sao cứ tìm cách... với tao là sao?” Hình Khải nhận thấy Đại Dục rất sợ Hình Dục, thà ôm đàn ông chứ không dám lại gần Hình Dục.

Đại Dục lười biếng nhướn mắt lên, cọ càng nhanh hơn.

7 giờ 30 tối.

An Dao đúng giờ tới điểm hẹn, vừa bước vào sân Đại Dục lập tức bỏ rơi Hình Khải, sung sướng điên cuồng nhảy bổ về phía mỹ nữ...

“Á...”

An Dao sợ hãi hét tướng lên, Hình Khải vội vàng đứng dậy ngăn cú phi người của Đại Dục, An Dao vì sợ mà nấp ngay sau lưng anh, theo bản năng vòng hai tay ôm chặt eo anh.

Sống lưng Hình Khải cứng lại, phụ nữ nấp sau lưng đàn ông là vì muốn tìm kiếm sự che chở? Đây mới chính là việc mà phụ nữ nên làm!

Hình Dục nghe thấy tiếng động lao ra cửa, nhìn cảnh hai người họ ôm chặt nhau từ sau lưng, đầu tiên cô kéo Đại Dục ra, cúi gằm đầu xuống, quên cả chào hỏi khách, quay người bỏ đi.

Hình Khải thấy Hình Dục vẫn giữ thái độ điềm tĩnh như thường ngày, thuận tay vòng qua vai An Dao rồi đặt dưới nách cô, An Dao không ngờ Hình Khải lại chủ động như thế, đứng chôn chân tại chỗ, mặt đỏ bừng.

Đặng Dương Minh nghe thấy tiếng hét cũng chạy ra ban công ngó xuống, nhìn thế “chân kiềng” kỳ quái dưới sân, bị sự tò mò thôi thúc, anh cũng muốn biết Hình Dục sẽ tỏ thái độ như thế nào.

Đương nhiên, thần sắc Hình Dục cũng bắt đầu có chút không tự nhiên nhưng lại nhanh chóng khôi phục trạng thái bình thường, cô quay người đi vào trong nhà, như có ý dành cho họ khoảng không gian riêng ở bên nhau.

Đúng lúc Hình Dục quay vào nhà, cánh tay anh đang ôm An Dao cũng buông thõng xuống, anh chau mày, không hiểu không hiểu.

“Con chó đó là Đại Dục ạ?” An Dao sợ hãi nép vào người Hình Khải.

“Ừ... nó đấy.” Hình Khải bình tĩnh, cười nói: “Không phải sợ, vì nó thích em nên mới lao ra như thế.”

An Dao lẳng lặng gật đầu, khi cô mỉm cười trên má thấp thoáng hai lúm đồng tiền xinh xinh rất đáng yêu.

“Xin lỗi, vừa rồi anh...” Hình Khải cảm thấy áy náy trước hành động ôm ấp đường đột của mình.

An Dao lắc lắc đầu, đôi mắt mở to long lanh của cô phản chiếu khuôn mặt anh tuấn điển trai của Hình Khải. Đầu óc Hình Khải trống rỗng ít nhất là mất ba giây, vô thức bị thu hút bởi nụ cười ngọt ngào của An Dao.

Còn An Dao lại dùng ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ nhìn anh chăm chăm, điều đó khiến tâm lý của anh được thỏa mãn. Nông cạn lắm chứ gì? Đàn ông đều thế cả mà!

An Dao thấy Hình Khải nhìn mình chăm chăm không chớp mắt, ngại ngùng cụp mắt xuống: “Cả khu nhà này đều là của nhà anh à?”

“Ừ, cả khu chẳng qua cũng chỉ ba tầng thôi.” Hình Khải tùy tiện đưa tay chỉ, liền phát hiện Đặng Dương Minh đang nhìn sang, anh khựng người lại, nói cách khác anh cũng có chút gượng gạo, đành dùng sự nhiệt tình để che đi tâm trạng thật: “Dương Minh! Sang đây cùng ăn cơm!”

An Dao nhìn theo hướng anh gọi, cô và Đặng Dương Minh có duyên gặp mặt một lần, vì vậy cô nhìn về phía anh gật đầu chào.

Đặng Dương Minh lại tỏ vẻ khinh khỉnh, quay người đi vào phòng, chẳng phong độ gì cả.

An Dao nhìn thấy thế không biết mình đã sai ở đâu. Cô luôn cho rằng trong con mắt của đám con ông cháu cha chẳng có ai, đương nhiên, sự thật chứng minh, quả nhiên là rất ngạo mạn.

Hình Khải đứng nguyên tại chỗ đợi Đặng Dương Minh, nhưng rồi anh phát hiện ra cậu ta không có ý định sang nhà mình cùng ăn cơm. Anh cười khan hai tiếng: “Vào nhà thôi.”

An Dao kín đáo vâng một tiếng, rồi nói: “Thì ra nhà hai anh ở gần nhau như thế.”

“Ừ, Đặng Dương Minh là bạn thân từ nhỏ của anh. Em vào nhà trước đi, anh sang gọi cậu ấy.”

An Dao không tiếp lời anh, cô có cảm giác Đặng Dương Minh không thiện cảm với mình.

Biệt thự nhà họ Đặng.

Đặng Dương Minh nằm trong phòng ngủ đọc tiểu thuyết, hoàn toàn phớt lờ tiếng bước chân của Hình Khải lúc này đang tự ý đi lên cầu thang.

“Cậu làm gì thế hả, mỹ nữ mình đã gọi tới cho cậu rồi, mau xuống nhà đánh răng rửa mặt đi.”

“Mình còn muốn hỏi cậu đang làm trò gì đây? Cậu gọi bạn học của Tiểu Dục đến nhà để làm gì?” Đặng Dương Minh khẽ nhướn mắt lên nhìn Hình Khải.

Hình Khải châm một điếu thuốc, thoải mái ngồi xuống chiếc ghế xoay: “Đừng vờ nữa, trước kia cậu khen cô bé này xinh mà, từ nhỏ tới lớn mình chưa từng thấy cậu khen ai bao giờ, không thú vị mới lạ. Cậu nói đi, người anh em này giúp cậu như thế còn chưa đủ sao?” Anh cười đắc ý.

Đặng Dương Minh sững lại, nhớ lại hôm đó, trong đầu anh chỉ có hình ảnh Hình Dục. Anh bất giác thấy buồn phiền, thì ra mầm họa là từ anh, anh thể hiện sai cách còn Hình Khải lại hiểu nhầm ý.

Hình Khải thấy Đặng Dương Minh không ứ chẳng hừ, cười híc híc, tiện tay cầm quyển tạp chí đập vào đầu bạn: “Nói đúng rồi chứ người anh em, ai chẳng yêu cái đẹp, đây cũng có phải là chuyện gì mất mặt đâu?”

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Đặng Dương Minh đương nhiên không thể để Hình Khải biết khi ấy người anh muốn khen là Hình Dục, nhún nhún vai cười thản nhiên: “Đáng tiếc quá, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, người mà bạn Hình Dục thích lại không phải là mình.”

“Hả, thế cô ta tới đây làm gì? Không phải vì cậu thì chẳng lẽ lại là vì mình?” Hình Khải thờ ơ trả lời bạn, đột nhiên, nụ cười của anh cứng lại, vô thức đưa tay lên vò vò tóc, nhờ sự nhắc nhở của Đặng Dương Minh, lẽ nào An Dao có ý với anh thật sao?

“Cậu đừng hiểu nhầm, vừa rồi mình ôm An Dao không phải là giở trò lưu manh gì đâu!” Hình Khải vội vàng giải thích, trong lòng anh lúc này tạm thời không thể đón nhận bất cứ một người con gái nào, ngoài những lúc anh thỉnh thoảng cảm thấy việc lấy Hình Dục làm vợ cũng không tồi.

Thế cũng không phải là đã để tâm tới Hình Dục sao? Anh đâu có thích cô thật.

Đặng Dương Minh vươn vai, điềm tĩnh nói: “Được rồi được rồi, kêu oan gì chứ, tể bào lưu manh sớm đã ăn sâu bám rễ trong đầu cậu rồi, có cô bé nào trong đại viện này chưa từng bị cậu sờ tay nắn chân đâu?”

Người anh em suốt hai mươi năm trời, thậm chí trên người có bao nhiêu cọng lông họ cũng đều biết rất rõ, giữa họ chẳng có bí mật gì đáng nói. Nghe Đặng Dương Minh nhắc lại những chuyện hồi nhỏ, Hình Khải bỗng cảm thấy rất đặc ý.

Anh ngẩng đầu nhả ra mấy vòng khói, nhớ lại những chuyện hồi bé, phì cười: “Đúng rồi, cậu còn nhớ con gái nhà chú Trần không?”

Nhắc lại chuyện này Đặng Dương Minh sầm mặt xuống: “Có thể không nhớ sao? Cậu vì muốn con gái chú ấy chủ động lao vào lòng, bảo mình trèo lên cây ném sấu xuống, trên cây không có sấu róm, cậu lại lấy trộm từ trong nhà bếp ra một con rắn, mình còn chưa ném thì đã bị rắn cắn rồi. Cũng may đấy không phải là rắn độc, nếu không, mẹ kiếp, giờ này con ma là mình đây quyết không tha cho cậu.”

Hình Khải vỗ đùi cười lớn: “Sau đó cậu kêu lên một tiếng thảm thiết, cô bé thấy từ trên cây tự nhiên rơi xuống một người, thế là vẫn lao vào lòng mình, ha ha ha!”

Đặng Dương Minh bất lực mỉm cười, khi họ ở cùng nhau đã làm không ít chuyện xấu, cả ngày trêu chọc ghẹo mè bắt nạt các cô bé trong khu, dù sao rảnh rỗi thì phải tìm trò mà chơi chứ.

Nhưng giờ đây đã trở thành người lớn cả rồi, có những chuyện không thể hồ đồ thêm nữa, đặc biệt là chuyện tình cảm.

Là bạn thân của Hình Khải, Đặng Dương Minh có nghĩa vụ nhắc nhở bạn: “Nếu cậu thật sự thích Hình Dục thì đừng dính vào An Dao, mặc dù nói Hình Dục chắc chắn sẽ là người của cậu, nhưng cô ấy nhìn thấy cậu ôm ấp ấp một người con gái khác chắc chắn cũng không vui.”

Khóe miệng Hình Khải nhếch lên, nói thẳng: “Ai bảo mình thích cô ta? Đừng nhắc đến nha đầu thối ấy nữa, trước khi gọi An Dao đến, mình hỏi Hình Dục về chuyện kết hôn, đại thiếu gia mình đây không chê cô ta mà phải hạ mình hỏi thế rồi, cô ta lại còn chê kết hôn sớm quá, thế nào gọi là sớm quá? Thà nói thẳng ra là không thích, vì vậy...”

Đặng Dương Minh tiếp lời Hình Khải: “Vì vậy cậu định giờ trò vịt chết không sợ nước sôi, rõ ràng là thích Hình Dục nhưng lại lấy cớ là tìm

đối tượng cho mình rồi gọi An Dao đến để chọc tức cô ấy, không ngờ trộm gà không thành còn mất thêm năm thóc, Hình Dục chẳng thêm phản ứng, cậu còn lọt vào tầm ngắm của An Dao nữa.”

“Mình thèm vào! Sao mình có thể thích một người con gái không hiểu nhân tình thế thái như Hình Dục chứ!” Âm lượng của Hình Khải bất giác lên cao, ngay sau đó anh lại sờ sờ cằm, bộ dạng rất hào hứng, nói: “Có điều, nếu không phải do cậu nhắc nhở, thì mình đúng là không nghĩ tới việc cô bé An Dao đó có tình cảm với mình.”

Nói thật thì, anh cũng không biết tình cảm của mình dành cho Hình Dục là thích hay không thích, dù sao từ “thích” đó chẳng ai có thể đưa ra được định nghĩa chính xác về nó.

“Này, đi ăn cơm thôi, nếu không cô bé đó lại càng hiểu lầm thêm.” Cho dù có thích hay không thích Hình Dục, tóm lại phải giải quyết rắc rối trước mắt cho xong đã.

“Không ăn đâu. Yêu ma quỷ quái cậu mời đến cậu tự đi mà diệt trừ.” Lần này Đặng Dương Minh quyết không giúp anh giải vây, cho nhớ đời một lần.

Hình Khải vò đầu bứt tai, được rồi được rồi, coi như mời mỹ nữ ăn bữa cơm chứ gì!

Khi anh về tới nhà, Hình Dục đang bận rộn trong bếp, An Dao lại ngồi trong phòng khách đợi Hình Khải.

“Về rồi à? Nhà anh thật phong cách quá!”

An Dao cười hỏi, lần đầu tiên được nhìn thấy nhà của một cán bộ cao cấp, phong cách trang trí cổ xưa, nội thất, tranh chữ... tất cả xem ra đều vô giá, ngoài ra những thiết bị điện tử cao cấp cũng được lắp đặt đầy đủ, khiến ngôi nhà toát ra được sự kết hợp đặc sắc giữa Trung Quốc và phương Tây.

“Chiếc ghế mà em ngồi được làm bằng gỗ Lê cuối đời Thanh.” Hình Khải thấy bối rối, anh cố tình nói lảng sang chuyện khác.

An Dao đứng bật dậy: “Cổ vật hơn một trăm tuổi rồi sao? Thôi để em ngồi ghế sofa.”

Hình Khải cười cười, không biết nên nói gì. Anh len lén khom người nhìn vào bếp, Hình Dục đang bận rộn mồ hôi mồ kê mướt mát, anh cảm thấy hơi hoảng, vội gọi: “Hình Dục, đừng làm nữa, ra nói chuyện với bạn em đi!”

Không biết Hình Dục không nghe thấy hay là cố ý không trả lời, tóm lại chẳng thấy động tĩnh gì.

Hình Khải định đi vào bếp thì An Dao đã vội đứng dậy trước: “Anh cứ kệ đi, để em vào giúp Tiểu Dục.” Nói rồi cô nhanh nhẹn đi vào bếp.

Hình Khải thở dài, cô gái này thật thấu hiểu lòng người.

Trong bếp.

An Dao rửa rau, Hình Dục cắt rau, phối hợp rất ăn ý.

“Tiểu Dục, anh trai cậu tại sao lại mời mình tới nhà ăn cơm?” An Dao không kìm được tò mò muốn thăm dò ý của Hình Dục.

“Sao cậu không hỏi thẳng anh ấy?” Hình Dục không quay đầu lại.

An Dao xấu hổ mím môi: “Mình sao có thể làm thế, mặc dù cũng đã nghĩ đến, nhưng không nên thể hiện chủ động quá...”

Hình Dục không nói gì, đưa cho An Dao một chai nước uống, tiếp tục xào rau.

Đúng lúc An Dao đang khát, ngửa cổ uống một hơi, đôi mắt cô mơ màng bắt đầu tưởng tượng, gia đình cán bộ cao cấp danh tiếng lẫy lừng, địa vị cao quý, cuộc sống giàu sang, bạn trai anh tuấn, tất cả đều khiến cô hài lòng như đang nằm mơ.

Cô nghĩ, nếu Hình Khải tỏ tình với cô, cô sẽ tìm mọi cách để trói buộc trái tim anh.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Ba ngày nay, Hình Khải không nói với Hình Dục câu nào, Hình Dục lại bận rộn thi cử. Đang lúc ngủ say, di động của anh đổ chuông, nhìn số máy lạ, Hình Khải miễn cưỡng nhắc máy.

Người ở đầu dây bên kia nhiệt tình hăng hái nói lời cảm ơn, còn mời Hình Khải nhất định phải nể mặt đi dùng cơm cùng ông ta.

“Chú An, chú khách sáo quá, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà.” Đối với bậc trưởng bối, Hình Khải là một đứa trẻ lễ phép. Anh chỉ giúp An Dao một việc nhỏ, đưa cậu em họ đang bị tạm giam của cô ra khỏi sở cảnh sát, thế mà nhà họ An liên tục gọi điện thoại tới nói lời cảm ơn, chỉ trong vòng ba ngày, Hình Khải gần như đã nhận hết điện thoại của cô dì chú bác An Dao.

An Dao đón lấy di động từ tay bố: “Hình Khải, anh hãy đồng ý đi, nếu không cả nhà em sẽ thấp thỏm không yên.”

Hình Khải không nhớ nổi những gì mình đã nói với An Dao vào buổi tối say khướt ấy, nhưng khi anh tỉnh lại thấy mình nằm trên giường An Dao, anh kinh ngạc, có điều quần áo vẫn còn chỉnh tề mặc nguyên trên người.

Nhưng, rõ ràng anh đã nói với An Dao rằng quan hệ giữa anh và Hình Dục không phải là quan hệ anh em đơn thuần, có điều An Dao nghe thì có nghe nhưng không hiểu, hay tối hôm đó anh đã nói những điều không nên nói?

“Hình Khải, anh còn ở đó không?”

Hình Khải nhìn đồng hồ, hay là nhân tiện hôm nay nói cho rõ ràng mọi chuyện: “Còn, em đang ở trường à?”

“Vâng, buổi chiều hôm nay không có tiết, anh... đến đón em nhé?”

“Hình Dục, Hình Dục có đi học không?” Hình Khải lúng túng hỏi.

An Dao ngáp ngừng, tỏ vẻ quan tâm: “Có ạ, anh muốn nói chuyện với cô ấy không, cô ấy đang đứng ở cửa lớp. Anh đợi chút...”

“Không cần!” Hình Khải giật giọng ngăn lại, rồi dịu dàng nói tiếp: “Anh đến đón em, em ở trường đợi anh.”

Sau khi cúp máy, Hình Khải hít một hơi thật sâu, mấy hôm nay anh đã nghĩ rất nhiều rồi. Đàn ông nên có khí khái của người đàn ông, cần phải học cách cầm lên được thì cũng đặt xuống được, quyết không để Hình Dục cười vào mũi.

Bên ngoài cổng trường Đại học Y.

Vào thời buổi xã hội đang phát triển như hiện nay, người đàn ông ngồi sau vô lăng một chiếc xe hơi sang trọng đắt tiền sẽ trở thành tiêu điểm trong những cuộc trò chuyện của đám nữ sinh, huống hồ đây lại là một chàng trai trẻ vẫn còn độc thân. Hình Khải lại là người chiếm được cả hai ưu thế này.

Anh lái một chiếc xe đua màu đỏ chói mắt, ánh mặt trời phản chiếu lên lớp sơn xe bóng loáng, nhức nhối tới mức khiến người ta ghen tị. Ngay từ thời còn học ở Học viện Quân sự, anh đã nhờ thư ký của bố đặt mua kiểu xe này từ nước ngoài, đợi gần nửa năm, sáng hôm nay cuối cùng cũng nhận được chìa khóa của chiếc xe mới. Hình Khải biết mình phô trương hơi quá, nhưng anh hoàn toàn không tán đồng việc coi hành động này là biểu hiện

của sự ngạo mạn, thỉnh thoảng cũng phải nâng mình lên một tí, chính là vì để mình không có đường mà lùi.

Hình Khải nhìn đám nữ sinh xung quanh qua cặp kính râm, xinh đẹp có, duyên dáng có, đáng yêu có, khí chất có... Đột nhiên, anh giật mình tỉnh ngộ, anh vừa tròn hai mươi mốt tuổi, chẳng có gì là không thể được, bao gồm cả tình yêu.

Nghĩ tới đây, hơi thở anh nhẹ nhàng hơn, tâm trạng cũng vui vẻ hơn.

An Dao còn chưa ra khỏi cổng trường đã nghe thấy đám con gái bàn tán xôn xao về anh chàng đẹp trai ngoài cổng, mồm năm miệng mười nhao nhao đoán xem cô gái nào may mắn được ngồi lên xe của anh. Khi An Dao tò mò chạy ra ngoài cổng trường để xem, khi cô nhìn rõ người ngồi trong xe là ai, vào giây phút ấy cô xác định chắc chắn mình đã yêu Hình Khải mất rồi.

Cùng lúc ấy, anh cũng nhìn thấy Hình Dục. Xe hôm nay mới được đưa tới nhà anh, hiển nhiên, Hình Dục vô duyên vô cố trở thành người ngồi thử xe đầu tiên.

Đương nhiên, Hình Dục cũng chẳng suy nghĩ vẩn vơ tới mức cho rằng Hình Khải tới đón mình, cô quay người bỏ đi, càng lúc càng xa.

An Dao nhìn bóng lưng xa dần của Hình Dục, từ sau khi cô biết quan hệ giữa Hình Khải và Hình Dục không phải là quan hệ anh em, cô cố gắng hạn chế đi cùng Hình Dục, Hình Dục cũng chẳng tới rủ cô cùng đến nhà ăn, không biết do Hình Dục quá lý trí hay là cô ấy khinh thường không thèm coi mình là kẻ địch. Tóm lại thì Hình Dục chưa thấy có dấu hiệu khiêu chiến.

Hình Khải thấy An Dao vẫn đứng im tại chỗ, liền bấm hai hồi còi.

Thế là, trước bao con mắt đổ dồn về phía mình, An Dao đi thẳng tới chỗ Hình Khải, mỗi bước đi, cô đều tự cổ vũ mình: “Cố lên An Dao! Mà nhất định sẽ nắm giữ được trái tim của người con trai này.”

Hình Dục không đợi xe đưa đón tới, tự mình chen lên một chiếc xe buýt chật như nêm, cô nắm lấy tay vịn, thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn theo bóng chiếc xe màu đỏ rực ấy. Chẳng ai muốn phải chen chúc trên xe buýt chật chội nóng bức, nhưng, đây mới chính là cuộc sống của cô.

Gần tối, Hình Khải cho xe dừng lại bên hồ, hút hết điếu thuốc này tới điếu thuốc khác. An Dao không làm phiền anh, ngoan ngoãn ngồi cách anh khoảng hai mét, yên lặng như không khí.

Cho đến khi màn đêm sập xuống, khi Hình Khải đứng dậy định đi, An Dao mới khẽ gọi anh từ phía sau, cười ngọt ngào, đưa cho anh một chai nước suối.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Nói thật, trái tim anh bỗng mềm nhũn, đồng thời cũng cảm thấy có lỗi trước hành động chẳng lấy làm phong độ của mình.

Còn An Dao, cứ như cô nhìn thấu tâm can anh, cô thẳng thắn坦然 nhiên nói với Hình Khải rằng, vừa gặp là cô đã yêu anh rồi, cô không quan tâm trong lòng Hình Khải đang có ai, đang nghĩ gì, cô chỉ muốn nói rõ tình cảm của mình mà thôi.

Hình Khải không ngạc nhiên lắm, nếu An Dao không có cảm giác gì với anh thì sẽ không ở bên anh từ sáng tới tối muộn thế này. Đối với một người đàn ông cô đơn đã lâu như anh, nói không cảm động là nói dối.

An Dao thấy anh ngập ngừng mãi không nói gì, lại hỏi: “Hình Khải, anh có thích Hình Dục không?”

Hình Khải không trả lời, thích? Anh còn không biết cảm giác thích là như thế nào.

Ngay sau đó, câu hỏi sắc sảo của An Dao đã chạm thẳng vào trái tim anh: “Hình Dục có thích anh không? Nếu cô ấy thích anh, tại sao em lại hiểu nhầm cô ấy là em gái anh, sự rung động giữa những người đang yêu ở đâu? Có thể, cô ấy chỉ là đang trả ơn nuôi dưỡng của nhà họ Hình mà thôi.”

Hình Khải thở dài, An Dao nói rất đúng, nếu Hình Dục có một chút, dù chỉ một chút thích anh, thì cô sẽ không để hết người này tới người khác, hết lần này tới lần khác bị hiểu nhầm là em gái anh.

“Hình Khải, em không cần anh phải lập tức trả lời em, nhưng em cần phải nói rõ ràng với anh rằng, trong khi anh không hề để lại cho em dù chỉ là một tia hy vọng, em vẫn si tình đợi anh hơn một năm, chính là vì... em không quên được anh.”

An Dao thẳng thắn tỏ tình, khiến Hình Khải xúc động.

Rõ ràng An Dao đã có sự chuẩn bị trước, cô chủ động hôn lên môi anh. Hơi thở nóng ấm vương vấn quanh môi anh, khiến Hình Khải đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, An Dao chính là kiểu con gái anh thích, cô bạo dạn, nhiệt tình, lại nặng tình với anh, có một người bạn gái như thế ở bên cạnh thì có gì không tốt? Anh quyết định nhận lời An Dao, yêu đương một thời gian xem sao, nếu cô có thể chịu được tính khí thất thường của anh.

Nếu không hợp, chẳng qua anh lại thêm một lần nữa như Hình Dục từng nói, danh bất hư truyền trong việc thay bạn gái. Chỉ là Hình Khải không ngờ rằng, chuyện bắt đầu vượt xa khỏi dự tính ban đầu của anh.

An Dao từ sau khi trở thành bạn gái của Hình Khải, tần suất ra vào nhà họ Hình ngày một nhiều, chỉ là cố gắng hạn chế gặp mặt Hình Dục. Hôm nay, nhân lúc Hình Khải đang tắm cho Đại Dục ngoài vườn, cô tới gõ cửa phòng ngủ Hình Dục.

Từ sau khi chính thức quan hệ yêu đương với Hình Khải, việc đầu tiên là cô đổi lịch học của mình. Cho dù ra vào nhà họ Hình, cô cũng cố gắng chọn đúng thời điểm Hình Dục đi học.

“Hình Dục, bố lệnh cho mình chuyển sang Khoa Nội, lâu lắm rồi bọn mình không gặp nhau.” An Dao tỏ vẻ thản nhiên, bố cô là phó hiệu trưởng của trường Đại học Y, chuyển khoa không phải việc gì khó.

Hình Dục ừ một tiếng, gấp sách lại.

Sau khi Hình Dục biết Hình Khải và An Dao có quan hệ với nhau, đã rất lâu rồi cô không gặp An Dao, cô biết An Dao có ý tránh mình, cô cũng chỉ coi như là An Dao không muốn hai người lâm vào tình thế gượng gạo.

An Dao thấy Hình Dục không có vẻ gì coi mình là tình địch, cô tự ý đi vào phòng, ngồi xuống cạnh Hình Dục, bộ dạng như muốn tâm sự chuyện gì đó.

“Tiểu Dục, mình xin lỗi, mình biết cậu vốn là hôn thê của Hình Khải... nhưng tình cảm mình dành cho Hình Khải là thật, nếu mình có thể khống chế nó, mình quyết không để cậu phải cảm thấy khó xử, cậu đánh mình mắng mình đi, mình là một cô gái tham lam, tình bạn tình yêu thứ gì cũng muốn có cả, xin cậu đừng giận, tha thứ cho mình được không?”

An Dao cầm tay Hình Dục lên, ra sức lấy tay cô vả vào mặt mình.

Hình Dục phản ứng nhanh, vội vàng rút tay về.

“Cậu không làm sai điều gì cả, mình cũng chẳng có tư cách để nói tha thứ hay không tha thứ.”

“Không không, Hình Dục, cậu đừng bao giờ nói như thế.” Nói thì nói vậy, nhưng khi An Dao nghe thấy những lời hết sức lý trí đó của Hình Dục, cô không nhịn được mỉm cười. Có điều, không lâu sau An Dao lại buồn bã: “Có những chuyện mình không biết phải nói thế nào, nhưng cứ chịu đựng thì thật khó chịu, vì vậy đành phải vác cái mặt dày này tới đây tìm cậu, nếu mình nói sai chỗ nào, cậu cứ coi như mình đang lên cơn thần kinh nhé!”

“Cậu nói đi.”

“Hình Khải mặt nào cũng tốt, đi ăn uống, đi shopping, làm chẳng thiếu chuyện gì, chỉ có duy nhất một thiếu sót là, anh ấy thật sự quá... nho nhã, cậu hiểu chứ, chẳng chủ động chút nào cả... hay do biểu hiện của mình có vấn đề? Hay là, anh ấy với cậu vẫn còn chưa dứt khoát hẳn?”

Hình Dục cơ bản đã đoán được An Dao đang muốn hỏi điều gì, cười nói: “Chưa bắt đầu thì sao có kết thúc? Mình coi như cậu đang lên cơn thần kinh.”

An Dao khựng lại, cười khan hai tiếng, đột nhiên cầm lấy cổ tay Hình Dục, nũng nịu nói: “Hi hi, là mình mạo muội rồi, tại mình đa nghi quá, xin lỗi cậu, sai lầm vớ vẩn này mình chắc chắn sẽ không tái phạm lần hai đâu, chúng ta vẫn là bạn tốt.”

“An Dao, chuyện tình cảm giữa hai người chẳng liên quan gì tới mình cả.” Hình Dục không hề nể mặt giằng tay khỏi tay An Dao, mở sách ra, không có ý định nói chuyện tiếp nữa.

An Dao đang định nói thêm điều gì đó thì nghe tiếng Hình Khải gọi vọng vào từ ngoài vườn.

“Hình Dục, mau mang khăn tắm lớn ra đây.” Anh ôm con chó Đại Dục, ngăn cho nó cuồng chân chạy loạn.

Hình Dục vội vàng buông sách xuống, lấy một chiếc khăn tắm lớn trong tủ đựng đồ ở phòng khách ra, thấy An Dao than ngẩn thờ dài, cô dừng chân lại: “Đừng buồn nữa, mang khăn tắm ra, rồi nói chuyện với anh mình đi.”

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Nghe từ “anh ,” An Dao bỗng thấy nhẹ nhõm đi nhiều, thì ra hai người bọn họ đã xưng anh gọi em rồi, có phải cô đã lo lắng quá không?

An Dao không muốn để Hình Dục nhìn ra sự nhỏ nhen của mình, vì vậy cô vội xoa xoa tay: “Mình không đi đâu, Đại Dục người ướt nhẹp như thế, nhất định sẽ làm bẩn bộ quần áo mới mua của mình.”

Hình Dục ừ một tiếng, ôm chiếc khăn tắm đi ra vườn, nhìn thấy Đại Dục nghịch ngợm đang giữ giữ lông, khiến nước bắn tung tóe lên người Hình Khải.

Hình Khải lau lau mặt, cầm lấy chiếc khăn tắm phủ lên người Đại Dục, Đại Dục lại giữ giữ bộ lông dài chạy nhảy khắp vườn, sung sướng vui vẻ.

Hình Khải bên này bận rộn tới mức mồ hôi đầm đìa, Hình Dục lại chỉ đứng bên nhìn, hoàn toàn không có ý giúp đỡ anh.

“Đừng đứng xem biểu diễn nữa! Trời lạnh thế này, mau lau khô cho nó đi!” Hình Khải vòng tay ôm chặt con chó lại, thật sự không rút được tay ra để lau cho Đại Dục. Nếu Hình Dục đồng ý cho nó vào nhà cho ấm, anh cũng không đến nỗi biến mình trở nên nhếch nhác thế này.

Hình Dục đi lại gần với vẻ mặt bất mãn, vừa lau vừa nói: “Còn không mang cho đi.”

“Này! Anh đang tự hỏi, Đại Dục đã làm gì mà em đối xử với nó như thế? Chó cũng có lòng tự trọng đấy, nó biết em không thích nó, nhìn thấy chưa, em vừa đi ra nó lập tức đứng im.”

Nói cũng phải, Đại Dục ra sức áp sát người vào Hình Khải, như đứa bé đáng yêu.

Hình Dục không cho là thế, vô thức ngược mắt lên nhìn, thấy Hình Khải toàn thân ướt sũng, cô sợ anh cảm, thế là, vô tình giơ cao chiếc khăn vừa lau cho Đại Dục lên, giúp Hình Khải lau đầu.

Hình Khải cảm thấy có mấy sợi lông chó bay vào mũi mình, bất giác hắt xì hơi hai cái, anh với tay túm chặt lấy gáy Hình Dục, gí sát cái đầu ướt rượt vẫn còn “mùi của chó” vào mũi cô.

Hình Dục cười vui vẻ, cố gắng đẩy anh ra, nhưng trong lúc giằng co, cô không cẩn thận trượt chân ngã phịch xuống nền, thế là Hình Khải và Đại Dục cùng lao tới, đầu tiên, Hình Khải giữ chặt hai vai cô, khiến cô không thể cử động được. Có Hình Khải chống lưng, Đại Dục lấy hết dũng khí, thè chiếc lưỡi dài ra liếm mặt cô. Khấp mặt Hình Dục toàn nước dãi chó, cô ra sức đập chân để giãy giụa, Hình Khải lại dùng đầu gối giữ chặt hai chân cô, phá lên cười lớn.

An Dao nghe thấy tiếng huyền não ngoài vườn, đi ra cửa nhìn, kinh ngạc khi thấy Hình Khải đang “bạo hành” em gái, cô xấu hổ vô cùng. Cô rất muốn ra giúp Hình Dục, nhưng lại sợ Đại Dục, đành đứng ở cửa khuyên giải: “Hình Khải, mau thả Tiểu Dục ra...” Hình Khải quay sang nhìn cô cười: “Không sao đâu, em mau vào nhà đi, hôm nay anh phải khiến Tiểu Dục xin tha mới thôi.”

An Dao vắn vắn cánh tay, lại thấy Đại Dục trừng mắt nhìn mình, cô lập tức đóng cửa lại. An Dao vừa quay vào ngồi trước ti vi vừa lắc đầu,

Hình Khải bình thường nho nhã lịch sự thế mà lại thích trêu trọc em gái. Hình Dục, mình rất thông cảm với cậu!

Trong vườn, dưới sự xúi bẩy của Hình Khải, Đại Dục điên cuồng liếm khắp mặt cô rồi liếm xuống dưới cổ, cuối cùng dừng lại ở phần ngực và liếm điên cuồng.

“Hình Khải... kéo nó ra... nó đang cắn em...” Hình Dục đau đớn nhắm chặt mắt lại.

“Đại Dục dám cắn em?!” Hình Khải vừa nghe thấy vậy vội kéo đầu con chó ra, quả nhiên phần ngực Hình Dục ướt sũng, cả khuôn ngực phập phồng của cô đang bày ra ngay trước mắt anh.

Rầm! Hình Khải cảm thấy đầu mình như bốc khói, thấy chưa, đùa quá trớn rồi.

Hình Dục thấy vậy vội vàng ngồi bật dậy, ôm chặt chiếc khăn tắm che trước ngực, kéo tay nắm cửa xông vào phòng tắm, Hình Khải chẳng nghĩ được gì nữa, cũng đi theo cô vào trong.

Đại Dục chẳng hiểu chuyện gì, vẫy đuôi rồi rít lần đầu tiên chạy vào phòng khách, dù là chó hay người, cũng đều phớt lờ An Dao lúc này đang ngồi xem ti vi ở ghế sofa.

An Dao kinh ngạc khi nhìn thấy Đại Dục đi vào phòng khách, cô kêu ré lên một tiếng rồi chạy thẳng lên phòng ngủ ở tầng hai, vừa chạy vừa nhìn Hình Khải cầu cứu.

“Bình”, cửa phòng tắm bị sập lại, mũi Đại Dục sém chút nữa thì đập thẳng vào cánh cửa.

Đại Dục rên lên khe khẽ, nằm trước cửa phòng tắm hít hít qua khe cửa.

“Anh vào đây làm gì?”

Hình Dục đứng quay lưng lại, một tay chống trên bồn rửa mặt, một tay giơ ra đẩy Hình Khải.

Hơi thở Hình Khải gấp gáp, anh phớt lờ sự cản trở của Hình Dục, bước lên trước áp sát người cô: “Em nói xem anh vào đây làm gì?”

Hình Dục khó khăn lắm mới lách ra được một chút, tiện tay mở vòi hoa sen, trong nháy mắt, nước nóng từ trên cao xả xuống, cả phòng tắm bốc hơi mờ mịt, tiếng nước chảy giúp họ che giấu nội dung của cuộc đối thoại.

Họ nhìn nhau, ngàn vạn lời muốn nói như mắc nghẹn nơi cổ họng Hình Khải, mỗi lần hai người bọn họ có cơ hội tiếp xúc, anh luôn muốn có được nhiều hơn thế, còn hành động lẩn tránh tự vệ của cô khiến người ta bốc hỏa!

Anh tức giận dang tay giáng thẳng vào tấm gương, mạnh tới mức khiến tấm gương vỡ loảng xoảng, cùng lúc đó bàn tay bị những mảnh vỡ cửa vào truyền tới cảm giác đau đớn tới toàn thân.

Hình Dục thấy anh bị thương, vội vàng chạy ra khỏi phòng tắm, Đại Dục vẫy vẫy đuôi đi theo cô, chạy vào phòng đọc sách lấy túi thuốc.

“Tiểu Dục, xảy ra chuyện gì thế?” An Dao thấy Hình Dục thần sắc hoảng hốt.

“Tay anh ấy bị mảnh gương vỡ cửa vào.”

“Nghiêm trọng không?” An Dao khẽ than lên, nhưng lại vương Đại Dục còn đang loanh quanh trong phòng, cô đành phải đứng từ xa cầu phúc cho anh.

“Không nặng lắm, mình giúp anh ấy xử lý một chút là xong thôi.” Nói rồi Hình Dục chạy vào phòng tắm.

Chuyên ngành mà Hình Dục học là hộ lý cấp cứu, xử lý vết thương rất bài bản.

Cô kéo tay Hình Khải, Hình Khải hất tay cô ra, thấy anh quay người định đi, cô nhanh như mũi tên chạy tới chặn trước mặt anh, rầm một tiếng đóng cửa phòng tắm lại, ngay sau đó cưỡng ép kéo anh quay lại trước chậu rửa mặt.

“Mặc kệ anh! Đừng có lo cho anh nữa được không?”

“Em không lo cho anh thì ai lo cho anh, đưa tay đây!”

Hình Khải im lặng, cho dù là bị cảm, bị sốt hay anh chạy ra ngoài đánh nhau gây gỗ, chỉ cần anh về nhà với những vết thương trên người, Hình Dục luôn lặng lẽ như thế giúp anh xử lý chúng, không bao giờ kêu ca dù chỉ một lời.

“Á!”

Hình Dục ra tay khá mạnh, đầu tiên cô đổ một lượng cồn lớn lên miệng vết thương để khử trùng, sau đó dùng kim nhật từng mảnh vỡ trong đó ra, dính băng dính khắp tay Hình Khải rồi giặt ra, làm đi làm lại như thế, mặc dù phương pháp này có phần tàn nhẫn, nhưng lại giúp nhật sạch bụi thủy tinh hay dị vật dính trên tay ra.

Hình Khải đau tới muốn dựng ngược tóc gáy, mặc dù mỗi lần bị thương anh đều phải để Hình Dục “hành hạ” một phen, có điều anh là kiểu người vết thương khỏi thì cũng quên đau, không nhớ lâu thù dai.

“Em hãy nói thật đi, em học hộ lý cấp cứu một phần nguyên nhân là vì anh đúng không?”

“Vâng!” Hình Dục cũng không phủ nhận.

Hình Khải cũng chẳng có gì đáng để vui mừng, anh mệt mỏi ngồi dựa vào tường, để mặc Hình Dục xử lý vết thương giúp mình. Anh không thích sự quan tâm của Hình Dục, anh luôn có cảm giác như mình đang nợ cô thứ gì đó, lòng thoáng chua xót, có thứ gì đó dường như chỉ chịu một chút kích thích là đã tự vỡ vụn ra, sau đó không thể nhặt lại được nữa.

Hình Khải hoàn toàn không hiểu biểu hiện của cô là đang muốn diễn đạt điều gì, anh định giải tỏa thắc mắc thì ngay lúc ấy có tiếng An Dao hét lên từ hành lang tầng hai.

“Hình Dục, tay Hình Khải sao rồi? Mau đưa Đại Dục ra ngoài đi, mình muốn xem vết thương cho Hình Khải.”

Hình Dục cứ như gặp được cứu tinh vội vàng đáp lại lời của An Dao, sau đó đẩy Hình Khải ra, chạy khỏi phòng tắm. Hình Khải không ngờ cô lại mạnh tay như thế, loạng choạng hai bước rồi vấp vào thành bồn tắm.

Hình Dục chạy về phòng ngủ, chưa đến hai phút sau, cô thay một bộ quần áo mới đi ra, làm như chưa từng có chuyện gì cả, đầu tiên là tổng cổ Đại Dục ra khỏi phòng khách, sau đó quay lại vẫy vẫy tay gọi An Dao lúc này đang đứng trên hành lang tầng hai.

“An toàn rồi, xuống đây đi.”

An Dao vỗ vỗ ngực, cô biết Đại Dục thuộc loại chó lớn nhưng thuần chủng, có điều cô vẫn thấy sợ, nói cách khác là cô không muốn lại gần loài động vật lông vừa dài lại vừa rớt dài rờn rờn như nó.

An Dao giờ chẳng còn tâm trạng đâu mà hỏi nhiều, cô vội vàng chạy xuống, đi lướt qua người Hình Dục. Giờ cô chỉ quan tâm tới tình hình vết thương của Hình Khải, trong lòng có chút không thoải mái, vốn đây là lúc

thân làm bạn gái như cô ra tay thể hiện, thế mà lại bị nha đầu đó cướp mất, thật bực mình.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Chớp mắt, mấy tháng đã trôi qua.

Trong những ngày tháng cô đơn đó, sự quan tâm chăm sóc chu đáo của An Dao đã lấp đầy tâm hồn trống rỗng của Hình Khải. Anh nghĩ, trong con người mình chắc chắn có một con người khác bi quan, con người đó sợ sự cô độc, sợ bị bỏ rơi, sợ mất đi dũng khí để tiếp tục sống.

Anh vẫn thường tự hỏi mình là, một người có đầy đủ tiền bạc, xe hơi, nhà đẹp, tình yêu như anh, rút cuộc còn cần thứ gì nữa?

Đêm Giao thừa, Hình Phục Quốc về nhà thăm con trai. Khi xung quanh nhà nào cũng rộn ràng đốt pháo đón xuân, Hình Khải lại mang tâm trạng nặng nề, ngồi nói chuyện với bố trong không khí vô cùng nghiêm túc.

“Bố, con có thể làm tất cả những gì bố muốn, con sẽ nỗ lực không ngừng để đi theo con đường chính trị, bố bảo con vào Đảng con sẽ vào Đảng, bố bảo con vào quân đội con sẽ vào quân đội, bố muốn con đi đào tạo học thêm ở đâu cũng được. Chỉ là... bố đừng ép con phải lấy Hình Dục. Hy vọng bố sẽ tôn trọng ý kiến của con.” Lần đầu tiên Hình Khải hút thuốc trước mặt bố, anh đã chịu đựng đủ rồi, thỉnh thoảng lại có người nhắc nhở anh rằng Hình Dục là vị hôn thê của anh, còn nữa... Hình Dục tránh anh như tránh mảnh thú.

Hình Phục Quốc không trách móc con trai, mặc dù ông không hiểu Hình Dục có điểm nào không tốt.

Thời gian đầu khi Hình Phục Quốc đưa Hình Dục về nhà nuôi dưỡng, hoàn toàn là vì muốn tìm một người bạn có thể trò chuyện với con trai mình, nhờ đó anh sẽ không chạy đi gây chuyện khắp nơi nữa. Nhưng bây giờ, con trai ông xuất sắc ưu tú về mọi mặt, thậm chí trong một thời gian ngắn đã tinh thông mấy ngoại ngữ, từ một đứa trẻ hư hỏng lông bông trở thành tấm gương sáng được đồng nghiệp và hàng xóm ca ngợi hết lời. Con trai đã giỏi giang như vậy, ông cũng được thơm lây, coi như đã đạt được mục đích chính, chỉ là ông không biết phải nói thế nào với Hình Dục bây giờ?

Hình Phục Quốc khẽ thở dài, nói: “Tình yêu không thể ép buộc được, dù sao cũng phải sống với nhau cả đời, bố có thể hiểu được những gì con đang nghĩ. Chuyện này con đừng lo nữa, bố sẽ gặp Hình Dục nói chuyện, chỉ sợ con bé sốc quá, mặc dù thời gian đầu Tiểu Dục không phải...”

Hình Khải nói xen vào ngắt lời bố: “Về điểm này thì bố không cần phải lo, những gì con nói cũng là điều mà cô ấy muốn.”

Hình Phục Quốc sững lại: “Tiểu Dục nói nó không muốn lấy con chứ không phải con không muốn lấy nó?”

“Cô ấy không muốn lấy con mà con cũng không muốn cưới cô ấy, bọn con đều cho rằng làm người nhà của nhau tốt hơn là làm vợ chồng...” Hình Khải không muốn thừa nhận, anh cố gắng nhếch môi lên nở một nụ cười, hỏi: “Bố, tại sao ngày xưa bố lại lấy mẹ?”

Nhớ đến người vợ đã mất mười mấy năm của mình, Hình Phục Quốc vẫn thấy xót xa, khi mẹ Hình Khải mất, Hình Khải chưa được ba tuổi, vì con ông cũng từng nghĩ tới chuyện tái hôn. Nhưng ông không tìm được người phụ nữ nào có thể thay thế vị trí của người vợ đã khuất.

“Mẹ con là một người phụ nữ ít nói, dịu dàng, giỏi giang, lương thiện, xinh đẹp. Có thể lấy được một người phụ nữ như mẹ con làm vợ thật sự là

hạnh phúc lớn nhất đời bố. Nhưng, sau khi mang thai con, mẹ con mới biết mình bị mắc bệnh tim nặng, khi đó y học còn chưa phát triển lắm, bác sỹ khuyên mẹ bỏ con, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng, bố cũng khuyên mẹ con đừng sinh nữa, nhưng mẹ con không nghe, nhất định đòi sinh con, vì bố là con một, mẹ con cho rằng đã lấy bố thì phải có nghĩa vụ duy trì nòi giống cho nhà họ Hình, bố nói thế nào mẹ con cũng không nghe... Ôi! Bố cũng chẳng còn cách nào, đành ép mẹ con phải phá thai. Mẹ con khóc lóc gào thét, như một người điên đẩy các y bác sỹ ra, quỳ trước mặt bố, cầu khẩn bố, xin bố để mẹ sinh con ra...”

Hình Phục Quốc đưa tay lên ôm mắt, người đàn ông dù mạnh mẽ tới đâu cũng có điểm yếu không thể chạm tới, mỗi lần nghĩ tới cảnh tượng đó, ông đau đớn khôn nguôi.

Hình Khải hoàn toàn không biết để mình được có mặt trên cuộc đời này mẹ đã phải lấy tính mạng ra để đổi.

Anh đưa cho bố một liều thuốc, vỗ vỗ vào lưng ông như muốn an ủi. Hình Phục Quốc bình tĩnh lại, châm thuốc, nở một nụ cười như muốn nói với con trai rằng ông không sao, nói: “Khi bố nghe thấy bốn từ “mẹ con bình an”, bố đã khóc, tiếng khóc ông ổng đó khiến các y bác sỹ sợ tới mức họ tưởng bố bị trúng tà... Ha ha!”

“Dù mẹ con đã sinh ra con một cách thuận lợi, nhưng mẹ con vẫn cảm thấy có lỗi với bố, vì mẹ con biết chắc rằng bà sẽ ra đi trước bố, vì vậy bà bắt đầu học cách chờ đợi, cho dù bố có về nhà muộn tới mấy mẹ con cũng chờ, nấu cho bố một bát mì vằn thắn nóng hôi, ngồi bên cạnh nhìn bố ăn, nụ cười luôn nở trên môi... thời đấy bố mẹ khá bảo thủ, không giống như các con bây giờ cứ mở miệng ra là nói yêu. Nhưng điều mà bố muốn nói với con là, mặc dù thời gian bố và mẹ ở bên nhau cộng lại cũng chưa tới nửa năm, bố vẫn rất yêu mẹ của con.” Hình Phục Quốc nhắc bàn tay run run lên, chỉ vào tim mình: “Mẹ con sống ở đây, không ai có thể thay thế

được. Bố rất hy vọng con có thể được trải nghiệm cảm giác hạnh phúc không thể diễn tả bằng lời đó.”

Hình Khải không biết tại sao mình lại khóc, có lẽ là không khí ấm áp dịu dàng đang bao phủ lấy hai bố con anh, rất đau buồn rất thân thiết, cứ như mẹ đang về thăm hai bố con vậy. Bà vòng tay ôm lấy chồng mình, dịu dàng thân mật, khẽ nói với ông rằng bà rất nhớ ông...

Hình Khải cầm di ảnh của mẹ lên, vuốt vuốt, rồi cười: “Bố, tự nhiên con thấy Hình Dục khá giống mẹ...”

Hình Phục Quốc đón lấy tấm ảnh, lấy khăn mùi xoa, cẩn thận lau xung quanh, cùng lúc đó môi ông nhếch lên cười: “Đúng thế, lần đầu tiên khi nhìn thấy Hình Dục, bố cũng giật mình, cứ như gặp lại mẹ con thời trẻ vậy, cũng không hay nói, đôi mắt to trong veo chớp chớp. Hình Dục vốn không muốn bố nhận về nuôi, bố phải thuyết phục mãi nó mới chịu. Thế mà đồ ngốc là con đây lại không biết trân trọng con bé, thật là uổng phí lòng tốt của bố!”

“Dạ? Bố chưa bao giờ kể những chuyện liên quan tới cô ấy... Bố kể đi!”

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 52

“Hôm đấy bố đang trên đường xuống doanh trại thăm hỏi binh sỹ, trời mưa rất to, một bé gái đột nhiên xông ra chặn trước đầu xe, nếu không phải lái xe phản ứng nhanh thì có lẽ đã đâm phải con bé rồi. Đương nhiên bố rất tức giận lao xuống xe mắng cho nó một trận, khi ấy bố nổi giận đùng đùng vậy mà nó chẳng hề sợ hãi, cũng không nói gì, chỉ đứng nhìn chăm chăm vào quân hàm trên vai bố, cho tới khi bố quay người lên xe nó mới giật giật gấu áo bố, nó nói nó muốn làm quân y, xin bố nhất định phải cho nó vào quân đội.”

Hình Khải ngẩn ngơ, thì ra đây là lý do Hình Dục muốn thi vào trường Đại học Y?

Hình Phục Quốc nhấp một ngụm trà, nói tiếp: “Bố chắc chắn không thể để một cô bé có lai lịch không rõ ràng vào quân đội, nhưng bố cũng không thể đi được, con bé dang tay chặn ngang cửa xe, dọa thế nào nó cũng không chịu hạ tay xuống. Những chuyện sau này, con đều biết cả rồi đấy, bố mẹ nó là quân nhân, hi sinh trong công tác phòng chống lũ lụt, nhà nước vẫn luôn có chính sách đặc biệt dành cho gia đình liệt sỹ, nên đã sắp xếp ổn thỏa cuộc sống sau này cho con bé rồi, nhưng nó nhất định đòi làm quân y, bố lại thích tính cách ngoan cường đó, đương nhiên cũng vì nó nhìn khá giống mẹ con, vì vậy bố mới đưa nó về nhà. Còn có ý để con bé làm vợ con, Tiểu Dục và con biết cùng lúc, nó rất hiểu biết, không lập tức phản đối quyết định bố khi đó.”

“Không lập tức?!... Ý bố là sau đấy cô ấy cũng đã tìm bố để nói chuyện?” Hình Khải nghe mà đầu đặc lại.

Hình Phục Quốc lắc lắc đầu: “Bố cứ nghĩ nó sẽ tìm gặp bố, nhưng đã hai năm rồi, nó chưa một lần nào nhắc tới chuyện này, thậm chí còn chăm sóc con hết sức chu đáo, khiến bố cứ nghĩ nó đã ngầm chấp thuận rồi. Ai ngờ hai con mỗi đứa đều có suy nghĩ riêng của mình, chỉ có bố là tự vui quá sớm?”

Trong lòng Hình Khải tâm trạng phức tạp, thì ra Hình Dục từ đầu tới cuối vẫn luôn không đồng ý lấy anh, càng không sống ở nhà anh với thân phận là vị hôn thê của anh. Còn hai bố con anh, bố thì coi cô là con dâu, anh thì coi cô là vợ, sai bảo Hình Dục hết việc này tới việc khác. Cần thì gọi tới không cần thì đuổi đi, thỉnh thoảng còn nói những lời khó nghe với cô nữa.

Còn phải nói nữa, bố con anh thật quá đáng.

Có điều, nghe xong những lời bố kể, Hình Khải cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, ít nhất thì cảm giác bị trêu chọc cũng không còn nữa. Thậm chí, anh còn nên nói với Hình Dục một câu, xin lỗi.

Đúng lúc này, Hình Dục gõ gõ cửa, giơ bánh pháo trên tay lên, nghiêng đầu cười ngọt ngào.

“Bố, hiếm khi bố về nhà đón tết, chúng ta đốt pháo cho vui nhé.”

Hình Phục Quốc và Hình Khải đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng cười, Hình Khải đứng dậy, đón lấy bánh pháo trên tay Hình Dục: “Hình Dục, mau mang hết ra đây, hôm nay chúng ta sẽ đốt thật vui vẻ.”

“Vâng” Hình Dục trả lời rõ ràng, cười hi hi chạy vào trong kho tìm.

Một lúc sau, trong sân nhà Hình Dục náo nhiệt vô cùng. Hình Khải bắn một cây pháo hoa lớn, Hình Phục Quốc đốt hàng loạt những bánh pháo nổ, cùng với những tiếng nổ vang trời vui tai, là những bông pháo hoa tung

bay tứ phía, pháo hoa nở tuyệt đẹp, thấp sáng cả bầu trời đêm, những tiếng ca vui vẻ vang lên trong sân, thấp thoáng khắp nơi.

Hình Dục ngẩng lên nhìn trời, reo hò cổ vũ.

Hình Khải thấy tàn pháo hoa bắt đầu bắn lên rơi xuống, vội vàng kéo Hình Dục ra phía sau mình.

“Hình Dục, em gái... năm mới vui vẻ”

“Hình Khải, anh trai... chúc mừng năm mới!”

Những tia sáng nhấp nháy như tô điểm thêm cho nụ cười của cả hai người, gần như tất cả đều đã cởi được nút thắt.

“Bố, nhân dịp bố về nhà, chúng ta hãy làm sủi cỏ đi, cùng ăn giao thừa?” Hình Dục chạy vào trong phòng.

“Ý hay, bố sẽ cán bột.” Hình Phục Quốc xắn tay áo lên, vui vẻ cười không ngớt.

Vui thì vui, nhưng trong lòng ông vẫn có chút cảm giác bất lực, anh trai em gái hai đứa cũng gọi nhau rồi, xem ra chúng không thể nên cơm nên cháo.

Có điều, cho dù Hình Dục lấy kẻ may mắn nào, thì cô mãi mãi vẫn là con gái nhà họ Hình.

“Mau lên Hình Khải, hôm nay anh cũng phải lao động, mau ra rửa rau đi.”

“Đến đây, rửa không sạch đừng mắng anh đấy.” Hình Khải tươi cười bước vào nhà, khi anh quay người lại để đóng cửa, pháo hoa từ sân nhà khác cũng vừa được bắn lên trời, anh ngẩng đầu nhìn đủ loại màu sắc đang

tung nở, miệng hơi nhếch lên cười, đẹp nhưng cao quá, cũng có thể đấy mới là đẹp nhất.

Bố mẹ em gái, chúc mừng năm mới!

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Khi Phó Gia Hào tỉnh lại, phát hiện ra mình vẫn đang nằm trên ghế sofa nhà Hình Khải, Hình Dục đang ngồi trước bàn ăn uống sữa đậu nành, thấy anh ta ngồi dậy, cô giơ tay chỉ chỉ vào phòng tắm: “Tôi đã chuẩn bị bàn chải và khăn mặt mới cho anh rồi đấy.”

“Cảm ơn. Hình Khải đâu?” Phó Gia Hào lắc lắc cái đầu nặng trĩu của mình: “Xin lỗi, lần đầu tiên đến thăm nhà bạn mà lại uống say tới mức này.”

“Hình Khải còn chưa dậy, hôm nay có lẽ anh ấy sẽ không đi học.” Hình Dục vừa nói xong, thì nghe có tiếng gõ cửa.

Vừa mở cửa đã nhìn thấy An Dao, hoàn toàn khác với bộ dạng tối qua, nụ cười rạng rỡ nở trên môi.

“Hình Khải vẫn chưa dậy phải không? Cậu cứ làm việc của cậu đi, lát nữa anh ấy dậy mình sẽ đặt cơm cho anh ấy.” An Dao vừa nói vừa mở tủ lạnh lấy nước uống, cứ như cô ấy mới là nữ chủ nhân của căn nhà này. Mà lần nào đến chơi cô cũng chỉ đi tay không, không phải vì cô keo kiệt không chịu tiêu tiền, mà là đồ dùng trong nhà họ Hình “dư thừa” hơi nhiều.

Hình Dục ừ một tiếng, rồi tiếp tục uống sữa đậu nành.

Trong lúc uống nước An Dao mới để ý thấy người lạ đang ngồi trên ghế sofa.

Phó Gia Hào chủ động lên tiếng chào hỏi trước: “Chào cô, tôi là bạn học của Hình Khải, Phó Gia Hào.”

“... Khụ khụ, chào anh, tôi là bạn gái của Hình Khải, tôi là An Dao.” An Dao vuốt vuốt ngực, tên thì nghe rất quen, thì ra là một chàng con lai. Hình Khải hình như không thích người này lắm.

Phó Gia Hào gật đầu tán thưởng: “Bên cạnh Hình Khải toàn những cô gái đẹp”, nói rồi anh ta đứng dậy: “Xin lỗi, tôi đi đánh răng đã.”

An Dao chớp chớp mắt, liếc về phía Hình Dục, ý muốn hỏi đang có chuyện gì xảy ra ở đây?

Hình Dục thở hắt ra, nói: “Anh ta vô tình nhặt được ví tiền của mình, thế rồi chẳng hiểu sao lại cùng đón sinh nhật với Hình Khải.”

An Dao gật gật đầu, cô cũng chẳng muốn hỏi chi tiết, tóm lại không phải là một mỹ nữ là được.

Tối qua, Hình Khải gọi điện xin lỗi, thái độ rất thành khẩn, cô có muốn giận dỗi thêm cũng khó.

“Hình Dục, cho tôi mượn một chiếc áo sơ mi được không?” Phó Gia Hào thò đầu ra, lắc lắc mái tóc nâu ướt sũng của mình.

Còn tắm nữa? Hình Dục đứng dậy đi lấy một chiếc sơ mi trắng của Hình Khải đưa cho anh ta.

Tiếng gõ cửa lại vang lên, Hình Dục mỉm cười mở cửa: “Anh Dương Minh, vừa xuống máy bay phải không?”

“Một giờ trước!” Đặng Dương Minh đặt mấy hộp quà vào tay Hình Dục, cười nói: “Vội vội vàng vàng vẫn không về kịp sinh nhật của Hình Khải, tên tiểu tử đó chắc thầm chửi rửa sau lưng anh không ít.” Anh ngược

mắt lên, nhìn lướt qua người An Dao, An Dao lại thận trọng đứng trước ghế sofa, mặc dù đã gặp nhau rất nhiều lần, nhưng An Dao không sao có thể thân thiết với Đặng Dương Minh được: “Chào anh...”

Đặng Dương Minh hơi cúi đầu đáp lại, rõ ràng thể hiện thái độ bài xích đối với An Dao.

“Hi, xin chào, tôi là Phó Gia Hào, là bạn học của Hình Khải...” Phó Gia Hào vừa mở cửa phòng tắm bước ra thì nhìn thấy ngay lưng của Đặng Dương Minh, anh ta giật chiếc khăn tắm trên đầu xuống, giơ tay bắt tay Đặng Dương Minh chào hỏi.

Đặng Dương Minh khẽ nắm nhẹ tay anh ta một cái, nhìn Phó Gia Hào từ đầu tới chân một cách lịch sự, sau đó quay sang nói với Hình Dục: “Tí nữa anh sang, mọi người cứ nói chuyện đi.”

Hình Dục tiễn Đặng Dương Minh tới tận cửa nhà họ Đặng, đại khái giải thích rõ nguyên nhân vì sao Phó Gia Hào lại xuất hiện ở đây.

Nghe xong, Đặng Dương Minh cười lấy lệ rồi mở cửa mời Hình Dục vào nhà.

Anh lấy từ va li hành lý ra một chiếc hộp nhỏ, đưa cho Hình Dục: “Tặng em, cầm lấy đi.”

Hình Dục mở hộp ra nhìn, là một con dao găm nhỏ bằng bạc của Tây Tạng, làm thủ công rất tinh xảo.

“Cảm ơn anh Dương Minh, đẹp lắm, nhưng sao lần nào anh tặng quà cho em cũng là tặng đồ lưu niệm thế?” Hình Dục lấy con dao găm ra khua khua hai cái.

“Anh tặng đồ trang sức cho em em sẽ đeo chứ? Tặng em quần áo em có mặc không?”

Hình Dục khựng người lại, rồi lắc lắc đầu.

Hai tay Đặng Dương Minh giơ lên cao như muốn diễn tả: “Anh hy vọng cuộc sống của em sẽ màu sắc hơn.”

Hình Dục mím môi khẽ cười, nhưng rồi nụ cười dần dần tắt ngấm, cô trịnh trọng nói: “Chỉ cần tâm trạng của Hình Khải ổn định, thì cuộc sống của em tự nhiên cũng sẽ thoải mái hơn.”

Đặng Dương Minh ngập ngừng, nhìn vẻ mặt cầu khẩn của cô, anh hỏi lảng sang chuyện khác: “Tên tiểu tử đó gần đây lại gây sự rồi phải không?”

Trước mặt một người thông minh không nên nhắc lại cùng một vấn đề, Hình Dục cố nén giận, nghiêng đầu cười: “Không ạ, gần đây áp lực học hành lớn quá. Có thời gian anh hãy nói chuyện với anh ấy nhiều hơn, Hình Khải thích nhất là ngồi tán chuyện cùng anh.”

Đặng Dương Minh ừ một tiếng, anh vẫn không sao nắm bắt được suy nghĩ của Hình Dục.

Hình Dục quay về nhà, Phó Gia Hào đúng là không hề coi mình là người ngoài, đang ngồi trên bàn ăn quây, còn nhiệt tình vẫy vẫy tay gọi Hình Dục: “Hôm nay tôi cũng không đi học, cô đi cùng tôi đến vài nơi nhé?” Phó Gia Hào nhìn cô nhướn nhướn mày, tuyên bố “ba điều kiện” kia chính thức khởi động.

Hình Dục còn chưa kịp nói gì, An Dao đã phun một miếng nước trong miệng ra, cô nhìn Phó Gia Hào: “Không phải tôi dọa anh đâu, nhưng anh muốn ra ngoài cùng Hình Dục thật à?”

“Đúng thế, có vấn đề gì không?”

“Anh chán sống rồi chắc?”

Phó Gia Hào hít một hơi, liếc mắt nhìn lên khẩu súng treo trên tường: “Lẽ nào cô ấy biết dùng súng?”

An Dao phì cười, nói với giọng ghen tị: “Anh không biết Hình Dục là đối tượng bảo vệ trọng điểm của Hình Khải à?”

Phó Gia Hào nhớ tới lời cảnh cáo của Hình Khải, anh ta miễn cưỡng nhún nhún vai: “Biết thì biết, nhưng, Hình Dục chủ động hẹn tôi, tôi vô tội, không tin hỏi cô ấy.”

An Dao quay đầu nhìn về phía Hình Dục: “Thật hay giả vậy?”

Hình Dục đương nhiên không thể nói rõ nguyên nhân, đành im lặng ngậm thừa nhận.

An Dao lại một lần nữa quan sát Phó Gia Hào từ đầu tới chân, anh ta đúng là rất đẹp trai, tốt nhất Hình Dục nên rung động trước anh ta, đừng lãng nhãng với Hình Khải của cô nữa.

Hình Dục quay vào phòng thay quần áo, đi đến trước bàn ăn giục: “Ăn nhanh lên, tôi đưa anh đến trung tâm xx.”

“Đùa à?”

“Cậu thấy mình giống đang nói đùa không?” Hình Dục nghiêm mặt. “Ok! Không ăn nữa, xuất phát thôi!” Phó Gia Hào hào hứng.

Mười phút sau. Hình Dục đưa Phó Gia Hào đến bên ngoài trung tâm xx, Phó Gia Hào nhìn bức tường cao sừng sững trước mắt, hào hứng tới mức chân tay quay cuồng, nhưng anh ta phát hiện ra một việc, Hình Dục chần chừ không đưa anh ta vào cửa chính.

“Còn chưa mở cửa à?”

“Anh tưởng đây là công viên chắc? Họ đã làm việc từ lâu rồi.”

Con đường này cũng thuộc địa bàn của Trung Nam Hải, anh bị lừa rồi.

“Này, người Trung Quốc các cô chẳng phải có câu nói thế này hay sao, làm người phải trượng nghĩa!” Phó Gia Hào bất lực nhìn trời.

Hình Dục lấy từ trong ba lô ra một chai nước suối đưa cho anh ta: “Chúng tôi còn một câu nói khác nữa, lòng tham không đáy, rảnh mà đòi nuốt voi.”

Phó Gia Hào ho hai tiếng: “Cô đúng là cô gái đặc biệt, thái độ lúc nào cũng rất bình tĩnh.”

Hình Dục không phủ nhận: “Còn hai điều kiện nữa, tiếp tục hay để hôm khác.”

“Cho tôi số di động.”

“Tôi không có di động.”

“Đừng đùa, nhà cô có tiền vậy mà.”

“Tôi không có bạn, nhà lại có máy bàn, tôi cũng chẳng cần liên lạc với ai.”

Phó Gia Hào thấy cô không giống đang nói đùa, nhưng, nhìn cách ăn mặc phụng sức của Hình Dục không hề đơn giản, mặc dù màu sắc khá trầm, nhưng đều là quần áo của những nhãn hàng nổi tiếng.

Hình Dục biết anh ta đang nhìn gì, cô chẳng buồn giải thích, chỉ nói: “Nếu hôm nay anh có thể thực hiện hết cả ba điều kiện của mình thì tôi rất biết ơn anh.”

“Nói tới sự biết ơn, liệu cô có nên xin lỗi tôi không?”

“Hả?”

“Cô vô duyên vô cớ chạy tới cổng trường tìm tôi sỉ nhục, chẳng nói chẳng rằng liền bỏ đi, cô còn chỉ thị cho những binh sĩ đó tấn công tôi, sau đó lại đơn phương khiêu chiến, tôi vì tự vệ mà bị cô đánh cho một trận, sau đó lại ép tôi phải diễn kịch trước mặt anh trai cô. Cô không nên có lời xin lỗi trước vô số những hành động vô lý đó của mình à?”

Hình Dục cụp mắt xuống thừa nhận, hỏi: “Đây có được coi là yêu cầu thứ hai không?”

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Phó Gia Hào ngượng ngùng.

Anh ta một tay chống tường, thở hắt ra: “Thôi, làm bạn gái của tôi đi. Đây là yêu cầu thứ hai, mặc dù đối với cô mà nói thì có thể được coi là một điều có lợi, nhưng tôi bị cô chọc tức tới mức chẳng còn gì để nói nữa, tạm thời không nghĩ ra yêu cầu nào khác.”

Hình Dục lấy từ trong ví ra năm trăm tệ, quyết đoán gí thẳng vào tay Phó Gia Hào.

“Cô làm vậy có ý gì?”

“Giá qua đêm với một cô gái ở thành phố này khoảng từ một trăm tệ trở lên, năm trăm tệ có lẽ cũng tìm được một cô kha khá.”

Phó Gia Hào vò đầu bứt tai, đập đầu vào tường.

“Được rồi. Mời anh nói ra yêu cầu thứ ba mau đi.” Hình Dục nhìn đồng hồ, bộ dạng như đang sốt sắng.

“Cô... cô làm vậy là ép buộc người ta quá!”

Phó Gia Hào trừng mắt, nhìn về hướng anh cảnh vệ đang bông súng, ánh mắt anh ta lóe lên những tia nhìn giảo hoạt, anh ta chậm rãi giơ tay chỉ về phía cổng chính của trung tâm xx: “Cô có thể đi qua cánh cổng kia, đứng trong đó đủ mười phút coi như là xong yêu cầu thứ ba.”

Hình Dục nghiêng đầu nhìn, hỏi lại lần nữa để xác định: “Đấy là anh nói nhé, nếu tôi có thể vào trong, thì chúng ta coi như hòa.”

“Đại trượng phu, nói được làm được.” Phó Gia Hào ung dung thối vào đầu ngón tay.

Hình Dục do dự một lát, rồi đi đến cửa chính. Phó Gia Hào đứng dựa vào tường, bấm giờ, tính toán thời gian mà cô sẽ phải khóc và chạy ra.

Nhưng Phó Gia Hào thật bất ngờ, anh không biết Hình Dục đã nói gì với anh cảnh vệ kia, lại đường hoàng bước vào trong cổng như thế.

Phó Gia Hào vừa hoang mang vừa bước lại, không đợi cho anh đến quá gần, anh cảnh vệ tay bông súng đã chặn lại.

Còn Hình Dục thì đang ngồi trên chiếc ghế đá phía trong, vẫy vẫy tay với anh ta.

Mười phút sau, cô đi ra rất đúng giờ.

Hình Dục chỉ cười không nói gì, vẫy tay chào Phó Gia Hào lần nữa, rồi ung dung bỏ đi.

Phó Gia Hào nhìn theo bóng cô, tay sờ sờ cảm bật cười, càng không có được lại càng muốn giành lấy, trong biển người bao la, cuối cùng cũng xuất hiện mục tiêu mới khiến anh ta muốn khiêu chiến chinh phục cô gái mạnh mẽ này, nhất định phải chinh phục cô ấy.

“Mình về rồi.” Hình Dục thấy trong phòng khách không có ai vừa thay giày vừa đánh tiếng.

Chỉ nghe thấy tiếng động phát ra từ phòng ngủ của Hình Khải, ngay sau đó là tiếng đồ đạc rơi.

Hình Dục vội vàng chạy lên tầng, thấy cửa phòng không khóa, cô đẩy cửa bước vào, cô đã nhìn thấy một cảnh không nên nhìn.

Quần áo ngủ của Hình Khải xộc xệch, An Dao ngồi vắt ngang trên người Hình Khải, hai tay vòng ôm cổ anh, tư thế vô cùng gần gũi, ám muội.

Hình Khải hình như nghe thấy tiếng mở cửa, định đứng dậy, nhưng bị An Dao chặn mất tầm nhìn.

“Hình Khải, chúng ta kết hôn đi, đừng tơ tưởng tới Hình Dục nữa, em xin anh đẩy Hình Khải, người thật lòng thật dạ yêu anh là em...” Giọng An Dao run run, bộ dạng ngây thơ đáng thương, cô đã nghe thấy Hình Khải gọi tên Hình Dục trong lúc anh ngủ mơ. Cô không thể đợi thêm được nữa, còn tiếp tục thế này, cô có thể nhìn thấy kết cục bi thảm của chính mình.

Hình Khải rất lâu không trả lời, nhìn chăm chăm vào An Dao, cuối cùng, anh từ từ giơ tay lên, áp vào má cô. Kết hôn... nhắc tới từ này anh đột nhiên lại nhớ tới Hình Dục.

Không tìm được anh khẽ thở dài, tiếng động nhỏ ngoài cửa cắt đứt suy nghĩ của anh.

Cũng không biết tại sao, anh đột ngột đẩy An Dao xuống giường, mở cửa phòng ra lao vào phòng của Hình Dục. Nhưng trong phòng trống không, xem ra anh nghĩ nhiều quá rồi...

Đặng Dương Minh đang định ra ngoài, bỗng thấy Hình Dục xiêu xiêu vẹo vẹo từ đằng xa chạy tới, mặt đầy nước mắt, trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, anh không nói không rằng cởi áo khoác ngoài khoác lên vai cô: “Sao thế?”

Hình Dục cúi đầu không đáp, nước mắt lăn chã rơi.

Đặng Dương Minh khẽ khựng lại, mở cửa kéo cô vào phòng sưởi ấm.

“Xảy ra chuyện gì à?”

Hình Dục cuộn người trên ghế sofa, liên tục lắc đầu.

Đặng Dương Minh nghi hoặc chớp chớp mắt, vô tình nhìn thấy vết máu trên tay cô, kinh ngạc hỏi: “Chuyện gì thế này? Hình Khải đánh em à?”

Hình Dục từ đầu tới cuối vẫn cúi gằm.

“Vì cô gái tên là An Dao kia phải không?”

Hình Dục khịt khịt mũi, lau nước mắt, cười nói: “Em thật vô dụng, tự mình ngã lại còn khóc, thật là vô dụng...”

Đặng Dương Minh không truy hỏi nữa, yên lặng ngồi một bên quan sát cô, cho tới khi cô rời đi, anh vẫn không biết cô bị làm sao.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hà Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Hình Dục tên thật là An Diêu, sinh ra trong một ngôi làng nhỏ khá “hoang vắng”, bố mẹ đều là quân nhân, bố cô tên An Quốc Lương, mẹ tên Diêu Thư Mẫn, tên cô được ghép lại từ họ bố và họ mẹ.

An Diêu rất thích tên của mình, mặc dù từ sau khi cô sinh ra bố mẹ cũng không thường xuyên về căn nhà đó, nhưng cô là An Diêu, cái tên bao hàm tình yêu của cả bố và mẹ, là bảo bối của bố mẹ, cô đã nghĩ thế.

Song, suy nghĩ của cô khá thiên lệch. Bởi vì trong một lần bố mẹ cãi nhau họ đã để lộ ra rằng, nếu không phải vì đứa con gái là cô, họ sớm đã không muốn sống cùng nhau nữa. Bố đập cửa bỏ đi, còn mẹ tự giam mình trong phòng khóc rấm rức.

Trong lúc họ cãi nhau, An Diêu đứng trong căn bếp ngay bên cạnh nấu cơm.

Bố mẹ cô hiếm khi về nhà, chỉ có trời mới biết cô vui thế nào, nhưng sau khi nghe những lời họ nói trong lúc cãi vã xong, cô cũng không biết cảm giác trong lòng mình là thế nào nữa, bởi vì sự ra đời của cô chỉ là sự cố ngoài ý muốn, nên chẳng ai bỏ thời gian về nhà chăm sóc quan tâm đến cô.

Cô cúi gằm đầu, những cọng rau bóng mỡ vẫn đang được đảo đều trong chảo, một giọt nước mắt lăn xuống, rơi vào đó, hòa lẫn trong đám dầu mỡ.

Thì ra hai người không yêu nhau cũng có thể sống cùng nhau, thậm chí trong mắt người ngoài họ vẫn là một cặp vợ chồng ân ái đầy thương

yêu. Nhưng vấn đề là, cảnh tượng bố mẹ tay trong tay đi dạo trên cánh đồng lúa là giả hay sao? Nếu hai người bọn họ không yêu thương nhau tại sao lại sinh ra cô? Còn nữa, sự quan tâm thình thoảng họ vẫn dành cho cô là ảo ư? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào như thế.

Nghĩ đến đây, An Diêu xịt xịt mũi, tự an ủi mình, cũng may cô đã lớn rồi, có thể tự chăm sóc cho bản thân, không cần phải dựa dẫm vào sự chăm sóc của bất kỳ ai nữa, thậm chí cô còn có thể chăm sóc cho người khác.

Bố, mẹ... con gái vẫn yêu bố mẹ, cho dù bố mẹ không yêu con cũng chẳng sao...

“An Diêu, An Diêu, mau ra giúp bà bắt con gà mái già này nào... Khụ khụ...” Bà Trương đang đứng bên ngoài chuồng gà, mệt tới mức mồ hôi đầm đìa.

“Dạ, cháu ra đây.”

An Diêu sống ở nơi có khá nhiều người già, con cái của họ cũng giống như bố mẹ An Diêu, đều là những quân nhân bình thường, hay trong mắt họ thì là những quân nhân vĩ đại. Họ thường xuyên túc trực nơi tiền tuyến để chống thiên tai cứu người, điều duy nhất mà An Diêu có thể làm giúp những cô những chú giải quyết nỗi lo lắng băn khoăn về hậu phương của mình, chăm sóc cho bố mẹ họ.

An Diêu chạy đuổi theo con gà mái già nhà bà Trương, con gà mái này thình thoảng lại giở chứng, có nhà không về mà cứ chạy ra đầu thôn theo đuôi bọn gà trống.

“Bà Trương, cháu đã bắt con gà mái đó về vườn nhà bà rồi, bà vào nghỉ đi, cháu đi lấy trà cho bà.” An Diêu lau mồ hôi, cười tươi.

Bà Trương cười móm mém, chống gậy chậm chậm đi về vườn, nói: “An Diêu, cháu có biết tại sao con gà mái đó lại cứ hay chạy lung tung

không?”

“Tại sao ạ?”

Bà Trương nhấp một ngụm trà, vuốt vuốt mái tóc cô, mặt thoáng buồn: “Ban đầu bà cũng không tin đâu, nhưng nghĩ kĩ lại nơi mà nó thường chạy đến là nơi con của nó bị xe lăn cán chết.”

“Ôi? Ý bà là, con gà mẹ đi tìm con của nó?” An Diêu nghi hoặc hỏi.

“Động vật cũng giống con người, cũng trọng tình trọng nghĩa, mất con đương nhiên chúng rất đau lòng, chỉ có điều, động vật không thể giống chúng ta, muốn khóc thì khóc muốn cười thì cười thôi.”

Nghe xong những lời này, trong lòng An Diêu có một cảm giác không nói ra được. Lần đầu tiên cô cảm thấy, động vật dường như cũng biết khóc, cũng biết buồn. Cô nhìn về chuồng thỏ trong vườn nhà mình, hôm qua một con thỏ con vừa chết, bản thân cô là chủ nhân của những con thỏ ấy, nhưng cô lại chẳng an táng cho nó tử tế, chẳng trách thỏ mẹ từ chối không ăn không uống, có lẽ nó đang oán trách cô đã không trọn tình vẹn nghĩa của một người chủ nhân.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Song khi cô ngẩng đầu lên, đã thấy mắt bà Trương đầy nước, nhưng một giây trước đó bà còn đang cười cơ mà.

“Sao bà lại khóc thế? Bà không khỏe ạ? Cháu đi mời y tá đến nhé?” An Diêu vội vàng đứng dậy, nhưng bà Trương đã nắm lấy tay cô, bà Trương dùng tay áo để lau nước mắt, cười nói: “Ngồi xuống ngồi xuống, bà không sao không sao, chỉ là nhớ thằng con quá thôi...”

Năm ngoái có mấy chú bộ đội mặc quân phục đến làng, chú đi đầu tiên tay bê di ảnh đen trắng của con trai cả bà Trương. Khi ấy bà ôm lấy di

ảnh con không hề khóc, cũng không nói với các chú bộ đội kia lời nào. Bà vào nhà đóng cửa lại, không ăn không uống, cứ như thế suốt ba ngày.

Thực ra các đơn vị bộ đội đều bố trí cho gia quyến liệt sĩ một căn nhà rất tốt để dưỡng lão, nhưng không ai muốn rời bỏ mảnh đất quê hương để đến đây sống. Người già thường nói, một khi đi rồi, con cái họ sẽ không thể tìm được đường mà về.

Mặc dù An Diêu chỉ gặp con trai bà một hai lần, nhưng khi cô biết tin chú mất, cô vẫn khóc lên khóc xuống. Cô đau lòng thay cho bà Trương, càng sợ hãi cho chính mình, cô sợ một ngày nào đó mình cũng sẽ nhận được những tấm ảnh đen trắng như thế.

Song, cô càng hoảng sợ thì càng không thể để lộ ra một chút tâm trạng nào, bởi vì những người sống trong làng này đều hiểu, ngôi làng này là nơi có thể “sản xuất” ra đại hồng thủy. Cho dù chỉ là một con gà chết, một con lợn bị ốm, thì nước mắt họ cũng rơi xuống được. Nước mắt trở thành nỗi nhớ nhung dành cho người thân, trở thành cách để họ thể hiện tình cảm của mình trong bất kỳ hoàn cảnh nào, dù bi thương hay không.

Vì vậy, An Diêu lúc này mới chỉ mười tuổi, một cô bé con đã tận mắt chứng kiến rất nhiều cảnh sinh li tử biệt, vì không muốn những ông già bà lão quan tâm tới cô phải rơi nước mắt, cô chỉ còn cách cố gắng sống thật tốt, cố gắng mỉm cười, giấu kín nỗi nhớ nhung bố mẹ trong lòng. Nếu bức bách quá, khó chịu quá, cô sẽ chạy ra bờ sông hét lớn, gọi bố, gọi mẹ, gọi tới khi nào cảm thấy dễ chịu mới thôi.

Hỉ nộ ái ố, từ lâu cô đã không còn nữa.

Một tháng sau, khi hai bên cha mẹ đã gặp nhau, Hình Phục Quốc cũng đã suy nghĩ kỹ, quyết định để Hình Khải và An Dao đính hôn vào ngày mùng 8 tháng 8 này. Bố mẹ An Dao chẳng lấy làm lạ trước chuyện này, lại

rất hài lòng với Hình Khải, bất luận là gia thế hay bản thân anh, đều khiến bố mẹ cô cảm thấy rất tự hào.

Vợ chồng nhà họ An đều là phần tử trí thức, các nghi lễ nguyên tắc đều rất thành thạo, ấn tượng của Hình Phục Quốc đối với nhà thông gia có thể coi là tạm ổn. Trước mặt bố chồng An Dao tỏ ra hết sức thận trọng, từ lời ăn tiếng nói, về tổng thể đều rất ổn. Hình Phục Quốc cố gắng nở một nụ cười với cô con dâu, nhưng trong lòng ông thì lại âm thầm thở dài.

Sau khi lễ đính hôn kết thúc, Hình Phục Quốc lại vội vàng vàng rời đi. Hình Khải chủ động đề nghị đưa bố mẹ An Dao về, và nhét một tấm thẻ tín dụng vào tay An Dao: “Hai chị em đi mua sắm đi, thiếu gì thì mua.” Nói xong anh đưa bố mẹ An Dao ra nhà xe, trên đường đi cười nói vui vẻ, coi như cố gắng làm tròn bổn phận của một người con rể tốt.

“Tiểu Dục, chúng ta đi đâu đây?” An Dao khoác tay Hình Dục, để lộ chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh. Mặc dù còn thiếu tờ giấy đăng ký kết hôn nhưng cuối cùng cô cũng đã bước chân vào nhà họ Hình với thân phận của nữ chủ nhân rồi, đây mới là điều quan trọng nhất.

Hình Dục nhìn đồng hồ, đang định mở miệng thì phía sau có người gọi tên cô.

An Dao và cô cùng quay đầu lại, Hình Dục chau mày, sao lại là Phó Gia Hào.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hài Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 56

“Thật trùng hợp quá?” Phó Gia Hào vừa đi ăn cùng mấy người bạn Anh quốc, bước ra cửa đã nhìn thấy Hình Dục, người mà anh ngày đêm nhung nhớ.

Các bạn của Phó Gia Hào vui vẻ nói chuyện với nhau bằng tiếng bản ngữ, Phó Gia Hào nghiêng mặt nhìn bạn, thỉnh thoảng đáp lời, thỉnh thoảng lại nhìn họ cười.

“Phó Gia Hào, tôi nghe hiểu tiếng Anh, anh nói tôi là bạn gái anh, việc này anh đã hỏi ý kiến tôi chưa?” Hình Dục nói thẳng không khách khí.

Phó Gia Hào quay người lại, chớp chớp mắt vô tội: “Tiểu Dục, anh theo đuổi em lâu như thế rồi, em cũng đồng ý đi.”

“Tôi đã nói với anh là không thể, đừng có bám lấy tôi nữa.” Hình Dục chặn một chiếc taxi lại, kéo An Dao vào xe.

Phó Gia Hào bất lực nhìn theo bóng chiếc xe lao vút đi, Hình Dục rõ ràng là chưa có bạn trai, nhưng không chịu cho anh ta cơ hội. Anh ta tới trường đón cô, cô không những vờ như không quen, thậm chí còn cảnh cáo anh ta nếu còn đi theo cô nữa, cô sẽ gọi lính tới xử lý anh.

“Tiểu Dục, thực ra Phó Gia Hào cũng rất ổn mà, phong độ ngời ngời như một hoàng tử, tại sao cậu không thử cho anh ta cơ hội?” An Dao quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe. Một ngày Hình Dục còn chưa lấy chồng, cô còn chưa thể yên tâm.

“Hoàng tử và công chúa chỉ có trong truyện cổ tích mà thôi, ai dám đảm bảo cuộc sống sau này của họ sẽ hạnh phúc mãi mãi chứ?” Hình Dục nói xong câu này lại thấy có chút không hợp lý, cô cười cười, nói: “Mình tin cậu và anh trai mình sẽ sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi, bởi vì cả hai người đều biết người kia thật sự cần gì.”

Câu nói này khiến An Dao có chút ngượng ngùng, cô thừa nhận gia thế nhà họ Hình là nguyên nhân chính khiến cô vui vẻ chấp nhận lấy Hình Khải, nhưng cô suy nghĩ rất rõ ràng, nếu tất cả đàn ông trên thế giới này đều không đáng tin cậy thì tại sao cô không chọn cho mình một người đàn ông vừa có tiền, vừa có thể lại có diện mạo chứ?

Huống hồ, nói thật thì, cho dù trong lòng Hình Khải có người con gái khác thì đã sao, không phải Hình Dục thì cũng sẽ là người khác, không phải hôm nay thì cũng sẽ là một ngày nào đó sau khi kết hôn, đàn ông có mấy ai không đa tình, hôn nhân có thể bền vững bao lâu còn phải nhờ vào bản lĩnh của người vợ.

“Tiểu Dục, mình thấy cậu nhìn cuộc đời có chút tiêu cực, thật đấy, mình vẫn luôn muốn hỏi cậu, cậu nhìn những vết thương đầy máu đầy cậu không sợ chút nào sao?” Ý An Dao muốn nhắc đến giờ thực hành trên lớp, trong giờ học đó bọn họ sẽ phải nhìn và tiếp xúc với các loại vết thương, các bộ phận bị thương, đám con gái nhìn thấy cảnh tượng đó thường kêu lên kinh sợ, còn Hình Dục dám lại gần và sờ mó vào chúng.

“Khi cậu đã từng nhìn thấy thứ còn đáng sợ hơn... thì tự nhiên sẽ không còn sợ gì nữa.” Ánh mắt Hình Dục thoáng vẻ bi thương.

An Dao không truy hỏi nữa, đấy chính là điều khiến cô căm hận Hình Dục nhất. Nếu như nói cô có thể cười nói với ai đó thật lòng, thì người ấy nhất định là Hình Khải.

Có điều An Dao cô sẽ khiến Hình Dục tự biết khó mà lui.

Hôm nay là ngày đầu tiên Hình Khải và An Dao đính hôn, buổi tối An Dao ở lại nhà họ Hình, nửa thật nửa vờ bước vào cuộc sống chung giữa hai người. Chuyện này đã được bố mẹ An Dao cho phép, Hình Phục Quốc dùng thái độ im lặng để chấp nhận chuyện này.

Buổi tối trong phòng tràn ngập những tiếng nói cười của một nam một nữ.

Phòng ngủ của hai vợ chồng họ không đóng cửa, chỉ nghe thấy trong phòng, tiếng cười đùa dần dần lắng xuống, không khí lập tức chìm đắm trong sự ấm áp.

Hình Dục không bị điếc nên đương nhiên là nghe thấy hết, cô vốn đang ngồi ăn cơm một mình trước bàn ăn, nghe thấy những thứ không nên nghe, cô cầm bát cơm lên đi vào phòng mình.

Hình Khải thấp thoáng nghe thấy tiếng đóng cửa, lúc này anh vốn đang quần quýt ôm hôn An Dao, liền bước xuống giường, ra ngồi trước máy vi tính, vờ như rất bận rộn.

An Dao mặc một chiếc váy ngủ rất gợi cảm, nằm trên giường với tư thế gợi tình vô cùng. Cô nũng nịu gọi Hình Khải: “Ông xã... anh sao thế?”

“Cái gì nhỉ... còn chưa lấy đăng ký kết hôn...” Hình Khải cảm thấy mình cũng thật giả dối.

An Dao bộ dạng mời gọi, ngồi dựa vào vai Hình Khải, chu miệng bất mãn nói: “Là em tự nguyện, trừ phi anh không muốn lấy em nữa.”

“Sao có thể thế được, tự nhiên nhớ ra còn một báo cáo chưa làm, em ngủ trước đi.” Nói xong, Hình Khải vỗ vỗ vào má cô an ủi, tiện thể đứng dậy, đi ra giá sách lấy tài liệu.

An Dao nhìn chăm chăm vào lưng anh, căn cứ đôi môi hồng, phụ nữ có những giới hạn để ràng buộc hành vi của bản thân, huống hồ chuyện này vội cũng không được, đành đợi vậy.

Khi hơi thở đều đều truyền vào tai anh, anh mới buông sách xuống, ngồi dựa vào thành ghế, mệt mỏi thở hắt ra.

Sáng sớm hôm sau.

Hình Khải thu dọn sách vở chuẩn bị đi học, bữa sáng nóng hổi được bày sẵn trên bàn, trước kia là một phần giờ thành hai.

Hình Khải thấy trong lòng không thoải mái, anh sai bước ra khỏi phòng. Lên xe rồi, xe đang chạy bon bon trên con đường yên tĩnh, và khi bóng một đôi nam nữ thoáng lướt qua nơi khóe mắt anh, anh bất giác phanh gấp, cho xe quay lại đầu hẻm.

“Hình Dục! Bỏ tay xuống.” Anh hét lên một tiếng.

Hình Khải lúc đó nhìn thấy cảnh Hình Dục đang nhón chân chạm tay vào trán Phó Gia Hào, anh mở tung cửa bước xuống xe, ngay sau đó, dang tay dấm thẳng vào mặt Phó Gia Hào.

Phó Gia Hào ngã, Hình Khải mới phát hiện ra một vết hằn đỏ do gậy đập vào. Hình Khải sững lại, thấy tay bên kia của Hình Dục cầm một vật, cây phơi quần áo.

Phó Gia Hào vô duyên vô cớ gặp họa hết lần này tới lần khác, cho dù là người tốt tính đến đâu cũng không thể nhẫn nhịn mãi, anh ta nháy lên, vung tay dấm vào mặt Hình Khải, Hình Khải không kịp đề phòng, loạng choạng hai bước lao vào tường.

Phó Gia Hào chỉ vào Hình Dục rồi lại chỉ Hình Khải: “Này! Hai anh em các người là điên cả sao? Tại sao lại bạo lực như thế?”

Anh ta chẳng qua cũng chỉ là hôn trộm vào má Hình Dục một cái, Hình Dục lập tức nhặt gậy đánh anh ta. Anh ta còn chưa kịp hoàn hồn, Hình Khải đã tung nắm đấm nhằm thẳng mặt mà lao tới, anh em nhà này mắc bệnh hung hăng di truyền hay sao?

Hình Khải còn chưa kịp mở miệng, đã thấy Hình Dục nhặt cây chổi lau nhà lên đập vào gáy Phó Gia Hào một cái, cú đánh này cũng thật hung hăng, khiến người anh em kia ngã lăn ra nền... ngất xỉu.

“...” Hình Khải chớp chớp mắt: “Sao em lại đánh cậu ta?”

“Anh ta đánh anh.” Hình Dục bình thản trả lời. Ngay sau đó cô đứng ra đầu đường đón một chiếc taxi, nhanh chóng cùng bác tài khiêng Phó Gia Hào lên xe, Hình Dục thả cửa kính xuống, vẫy vẫy tay với Hình Khải, cười nói: “Anh, anh đi học đi, em đưa anh ta vào viện.”

Hình Khải hai tay ôm má, nhìn theo chiếc xe đang xa dần, mặt nghệt ra.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Hình Khải và An Dao bình yên vô sự trải qua một thời gian sống cùng nhau.

Hôm nay là kỉ niệm tròn một năm ngày đính hôn của họ, sáng sớm An Dao đã đặt xong bánh ga tô đợi Hình Khải về cùng chúc mừng. Cả đêm qua Hình Khải không về, hôm nay Học viện Ngoại giao tổ chức buổi giao lưu giữa sinh viên các nước, Hình Khải là một trong những người phát ngôn của trường, nên anh phải ở lại cùng với các bạn sinh viên nước ngoài.

Trước khi ra khỏi nhà Hình Dục thấy An Dao đang ngồi trên ghế sofa sửa móng tay, tiện thể hỏi luôn xem An Dao có muốn cùng đi học không, An Dao chỉ cười lắc đầu. Từ sau khi vào năm thứ tư, chương trình học bắt đầu nặng, dù là nghỉ hè cũng vẫn rất bận. Một năm nay, Hình Khải thường xuyên ra ngoài tham gia các hoạt động, tham gia giảng dạy, nghiên cứu, tham gia hoạt động tình nguyện, hiếm lắm mới về nhà một lần.

“Không đi đâu, chị chắc chắn có thể tốt nghiệp.” An Dao tràn đầy tự tin. Thứ nhất, bố cô là hiệu phó trường đó. Thứ hai, cô đã quyết định sẽ ở nhà làm vợ làm mẹ, không cần phải đi chăm sóc bệnh nhân nữa.

Hình Dục ừ một tiếng, ngồi ở cửa thay giày, An Dao thối thối đầu ngón tay, chậm rãi hỏi: “Tiểu Dục, chị thật sự không hiểu em, bố chồng mình giữ chức cao như vậy, chỉ một câu nói thôi là có thể sắp xếp cho em vào làm ở bệnh viện tốt nhất, em có cần phải học hành vất vả thế không?”

“Bản thân em là đứa hay suy nghĩ, không dám đặt tương lai vào tay người khác, tự mình làm chủ sẽ an tâm hơn.”

Câu nói của Hình Dục như một mũi tên bắn trúng hai đích.

“Ừ, chị thấy em chỉ tự thích tìm phiền phức thôi... buổi tối về sớm nhé, hôm nay là kỉ niệm một năm ngày kết hôn của anh chị.”

“Em nhớ rồi, hẹn tối gặp lại.”

Cho tới tận giờ cơm trưa Hình Dục vẫn rất bận, liên tục cùng giáo viên hướng dẫn tham gia các tiết thực hành, cho tới tận chiều mới rảnh một chút, lúc đó liền nhận được điện thoại của An Dao.

Tối giờ Hình Khải cũng chưa về, trời đã bắt đầu tối, An Dao đang lo lắng, nhưng hiềm nỗi cô đang làm tóc nên mới nhờ Hình Dục tới trường tìm người.

Hình Dục vốn không định tham dự vào lễ kỉ niệm một năm ngày kết hôn của họ, lúc này đành phải thu dọn đồ đạc đi tới Học viện Ngoại giao.

Trước cổng trường giăng đèn kết hoa, hai hàng lính đứng nghiêm chờ đón khách, rõ ràng nhà trường đang có hoạt động gì đó.

Hình Dục nhân lúc hỗn loạn linh vào bên trong, cô hỏi thăm nơi mà các học giả sẽ tiến hành giao lưu. Cô rón rén đi lên trên tầng, đi theo những tiếng vỗ tay vang dội khắp nơi để tìm Hình Khải.

Cùng thời gian đấy, Hình Khải đang đứng trên bục diễn thuyết giới thiệu về quy mô của trường với khách, có thể anh không phải là người có khả năng nói tiếng Anh lưu loát nhất, nhưng lại là người có phong thái ổn định khi đứng trên bục để thuyết trình.

Gặp phải tình huống thế này, anh mới nhận ra tố chất tâm lý của mình vượt trội rất nhiều so với các bạn cùng trang lứa, vì vậy ba năm học trong trường quân sự không phải là uổng công.

Hình Dục lén ngồi vào hàng ghế cuối cùng, còn Hình Khải nhanh chóng nhận ngay ra cô trong đám đông, bất giác chững lại nửa giây.

Phó Gia Hào cùng nhìn thấy Hình Dục, mỹ nữ quá bộ đến thăm bao giờ cũng thu hút hơn các giảng viên lão thành, anh ta đứng trên bục diễn thuyết khẽ nhướng mày.

Phó Gia Hào lại tiếp tục theo đuổi Hình Dục thêm một năm nữa, nhưng cuối cùng anh ta đành chọn cách từ bỏ, bởi vì một lý do nào đó, mặc dù rất không đạo đức, nhưng anh ta đã không thể kiên nhẫn được nên đã bị sự tò mò sai khiến, xem trộm nhật ký của Hình Dục. Ngoài nội dung trong đó ra, Phó Gia Hào còn cảm thấy rất kinh ngạc với một việc khác nữa, nét chữ của Hình Dục rất gọn gàng và mềm mại, nhưng nhật ký lại viết rất rối loạn, mỗi một câu lại cách nhau tới hai ba dòng, chỉ mười mấy từ mà chiếm trọn cả trang giấy. Anh ta có cảm giác như Hình Dục nhắm mắt mỗi khi viết, hoặc viết trong tình trạng thiếu ánh sáng nghiêm trọng.

Song, nhật ký thì chưa viết xong còn cuộc sống thì vẫn cứ phải tiếp tục. Phó Gia Hào đọc được phần nội dung khiến anh ta phải quyết định từ bỏ ý định với cô, chứ anh ta hoàn toàn không hiểu nổi ý đồ của Hình Dục.

...

Chịu đựng hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng Hình Khải cũng đợi được tới giờ nghỉ giải lao.

Anh lướt tới bên cạnh Hình Dục nhanh như một làn khói, Hình Dục đưa cho anh chai nước suối đã được chuẩn bị sẵn: “Mắt đỏ ngầu thế kia, tối qua anh không ngủ à?”

“Ngủ gì mà ngủ, phải đọc đi đọc lại, diễn tập cho bài diễn thuyết hôm nay. Mà chẳng báo trước cho anh biết gì cả, còn coi đầu anh như là cái ổ cứng lưu trữ số liệu nữa.” Hình Khải bóp bóp hai bên thái dương, cố gắng lấy lại tinh thần, rồi nói tiếp: “Sao em lại vào được đây?”

Hình Dục lấy từ trong ba lô ra một túi quả dâu đã được rửa sạch, nhón lấy một quả từ trong túi ni lông ra đút cho Hình Khải: “Trong quả dâu chứa hàm lượng vitamin C rất cao, khiến tinh thần sáng khoái. Sữa chua cũng phải uống nữa.”

Hình Khải há to miệng mút chụt một cái quả dâu chui tọt vào miệng, rồi lại uống một hộp sữa chua, Hình Dục lúc nào cũng tìm hiểu hàm lượng dinh dưỡng trong thực phẩm, thực ra dù cô cho anh ăn gì anh cũng sẽ không từ chối.

“Hình Khải, bạn gái cậu xinh quá.” Một anh bạn lập tức xán lại gần. Ngoài Phó Gia Hào, không ai biết Hình Khải đã kết hôn.

“Tôi là...” Hình Dục lắc đầu, đang định giải thích, Hình Khải vội tiếp lời, nói vừa như muốn đuổi người vừa không kiên nhẫn: “Đúng đấy, ngưỡng mộ không, đừng làm phiền bọn tôi nói chuyện yêu đương.”

Anh bạn kia không ngờ mình nói vu vơ mà lại đúng, nên đành buồn thiu rút lui.

Hình Dục nhìn anh bằng ánh mắt oán trách: “Đừng đùa linh tinh, em trốn vào được thì chị dâu cũng vào được. Anh xong việc ở đây chưa?”

Hình Khải vươn vai, hai tay sải rộng đặt trên thành ghế, mệt mỏi nói: “Sao trí nhớ của con gái bọn em lại tốt đến thế? Còn thấy ngày lễ ngày tết của Trung Quốc chưa đủ nhiều hay sao, Lễ tình nhân, cá tháng tư, Noel gì đó cũng phải chúc mừng, giờ còn thêm cả kỉ niệm hai tuần quen nhau, kỉ niệm nhân nửa năm ngày kết hôn, kỉ niệm một năm kết hôn. Nhỡ mà quên mất thì lập tức giận hờn, quà mua không hợp mắt cũng giận dỗi, không cho người ta thở một chút hay sao?...”

“Nói như thế anh không muốn về nhà để chúc mừng?”

“Ai bảo không phải.”

“Ừ” Hình Dục lại nhón lấy một quả dâu đút cho anh: “Chị dâu rất mong anh, chuẩn bị từ hôm qua rồi.”

“Trời ơi là trời... đừng nghiêm túc như mình là giáo sư triết học thế. Những gì em muốn nói anh đều hiểu cả, chỉ có điều không đủ tinh lực để thực hiện thôi.” Ánh mắt Hình Khải liếc nhìn miệng chiếc ba lô đang mở của Hình Dục, thấy trong đó có một hộp gỗ hình vuông, anh thò tay ra định lấy, Hình Dục nhanh chóng kéo khóa ngăn lại.

Hình Khải chau mày: “Thứ gì mà không thể cho anh xem?”

“Chẳng gì cả, chỉ là một chiếc hộp gỗ bình thường thôi.” Hai tay Hình Dục giữ chặt túi, có phần lo lắng.

Hình Khải tặc tặc lưỡi, neho mắt nói: “Này, đừng để anh nổi nóng, mau đưa ra đây.”

Hình Dục lập tức đeo ba lô lên vai chuẩn bị phương án phòng ngự an toàn nhất.

Hình Khải quay quay cổ tay, lao tới như hổ đói vồ mồi ôm gọn Hình Dục trong lòng để giành giật cái ba lô.

Từ mái tóc dài của Hình Dục thoang thoảng mùi hương dầu gội đầu quen thuộc, mùi hương thật tinh tế.

Hình Khải thích mùi hương trên tóc cô, cả mùi xà phòng thơm trên người cô nữa, vẻ bề ngoài ăn mặc hiện đại xinh đẹp như một cô gái thành phố thật sự, nhưng khí chất bên trong của cô vẫn rất mộc mạc thanh khiết, giống như nhành hoa lan mọc bên bờ ruộng lúa mì, cánh hoa màu xanh nhạt lung lay theo gió, hương thơm từ nhụy hoa phát tán dịu dàng vương vất trong không khí.

“Á đau...” Hình Khải nghĩ thì nghĩ, nhưng tay vẫn không quên giành giật, không cần thận bị vật cứng trong ba lô huých vào ngực, độ dày phải bằng cuốn từ điển. Anh đoán chắc chắn là một chiếc hộp gỗ.

Hình Dục vuốt vuốt đuôi tóc được buộc cao rồi tung, xoa xoa ngực anh: “Anh đừng gây sự nữa được không? Em hỏi anh mấy giờ anh về, nếu không thì em phải về trước đây.”

“Tiểu Dục lúc nào cũng đối với anh trai rất tốt, cho anh xem chút đi mà...” Hình Khải thay đổi thái độ từ cứng rắn sang năn nỉ.

Hai tay Hình Dục ôm chặt ba lô, đứng dậy định đi, Hình Khải lập tức vòng tay ôm chặt hai đùi cô từ phía sau, từ vị trí ấy khiến má anh áp sát vào hông cô, đột nhiên khiến đám bạn xung quanh gào rú lên điên loạn.

Một người nào đó đứng từ xa gào lớn: “Hình Khải, bình thường thấy cậu rất biết cách vờ lạnh lùng trước mặt con gái cơ mà, tại sao bạn gái vừa đến đã hiện nguyên hình thế kia? Ha ha.”

Phó Gia Hào thấy vậy không biết có nên giúp Hình Dục giải vây không, anh ta cũng không biết đang xảy ra chuyện gì, nhưng anh ta rất hiểu bộ dạng chuẩn bị nổi giận của Hình Dục. Chính là bộ dạng đó... đúng đúng đúng, sắp tung chưởng rồi.

Quả nhiên không sai, Hình Dục cầm ba lô lên giáng thẳng xuống đầu Hình Khải... “bụp” một tiếng, giống như tiếng chém dưa hấu.

Có điều, Hình Khải chẳng cảm thấy đau lắm, rõ ràng Hình Dục ra tay còn niệm tình, anh vẫn giữ ý đồ phải ngó bằng được chiếc hộp gỗ kia, đôi tay đang ôm chặt đột ngột giật mạnh, kéo cả người Hình Dục phải ngồi xuống đùi mình, nhưng vì lưng Hình Dục chắn mất tầm nhìn của anh, nên anh đành quờ quạng ra phía trước để tìm chiếc ba lô.

“Mau buông tay ra, anh có muốn bị em đánh chảy máu đầu trước mặt bạn bè không hả?” Hình Dục giận thật rồi.

“Đây là những lời mà một cô gái nên nói sao? Được, dám ra tay thì em cứ việc. Anh đã cả đêm không được ngủ rồi, nếu có ngất đi thì em tự mình tiếp đón sinh viên quốc tế nhé.” Hình Khải biết Hình Dục sẽ giữ thể diện cho anh trước mặt người ngoài, đây là kinh nghiệm mà anh tích lũy được suốt bảy năm nay.

Hình Dục bắt lực thở dài: “Được cho anh xem, buông tay ra đã.”

“Ha ha ha, em phải cho anh xem trước rồi anh sẽ buông tay, mà anh cũng nói luôn, đừng có mặc cả với anh nữa, nhóc con, mau lấy ra đi!” Hình Khải đắc ý cười rung vai, cái hộp đó không còn là chuyện quan trọng nữa rồi, bắt nạt Hình Dục là chuyện luôn khiến anh thấy vui vẻ nhất.

Hình Dục thôi không giằng co nữa, lấy chiếc hộp từ ba lô ra, Hình Khải giả trò không chịu buông tay, nghiêng lách qua người cô, khiến cô phải ngồi vững xong mới đón lấy chiếc hộp. Đúng như Hình Dục nói, đây là chiếc hộp bằng gỗ thối, rất nặng, Hình Khải lắc lắc, trong hộp hình như có một cuốn sách. Câu hỏi đặt ra là: Tại sao anh không mở hộp ra để kiểm tra, bởi vì... “Em, chiếc hộp này bị khóa rồi!”

Phó Gia Hào nhón chân liếc nhìn cái hộp, nếu anh ta đoán không nhầm, bên trong chiếc hộp bị khóa kia chắc chắn là có cuốn nhật ký của Hình Dục... Hả?! Lẽ nào cô đã biết có người đọc trộm nhật ký của mình?

Hình Dục không giải thích, giật lại chiếc hộp cho vào ba lô, bên tai truyền tới tiếng gió do anh thổi tới, Hình Dục tỏ ra không vui cảnh cáo Hình Khải: “Mau buông tay, đừng ép em phải cầm ghế đánh anh.”

Hình Khải chính là cật chổ đông người nên trêu chọc Hình Dục, nếu như là ở nhà anh sớm chẳng đã bị Hình Dục vác gậy đuổi chạy sang sân nhà người khác trốn từ lâu rồi.

“Không đúng, người khác mới đánh anh một cái mà em đã cuống lên rồi. Dựa vào cái gì mà cứ tùy tiện đánh anh thế?” Hình Khải hất hất cằm về hướng Phó Gia Hào, bộ dạng xấu xa của kẻ vui mừng trước đau khổ của người khác.

Phó Gia Hào không có tâm trạng để đùa, anh ta dùng tay che nửa mặt, đang cuống quýt nháy nháy mắt ra hiệu cho Hình Khải.

Hình Khải nhìn theo ánh mắt của anh ta ra hướng cửa của phòng giải lao.

Hình Khải từ từ đứng dậy, chờ đợi nhìn về phía... An Dao đang nhìn anh với ánh mắt tóe lửa.

Hình Dục thấy thế vội vàng đi về phía An Dao, cô biết trong lúc nóng giận An Dao có thể sẽ có những hành động như thế nào với mình, nhưng so với việc khiến Hình Khải mất thể diện trước mặt bạn bè trong trường, cô chấp nhận lựa chọn việc làm đã sai còn sai hơn của mình.

Thế là, cô nắm chặt bàn tay đang giơ cao của An Dao, kéo An Dao ra khỏi phòng giải lao, nói: “Chị dâu, nếu muốn đánh về nhà em cho chị đánh thoải mái.”

Hình Dục kéo An Dao ra khỏi trường với tốc độ nhanh nhất, vừa buông tay, bèn nhận ngay một cái tát như trời giáng.

Hình Dục cụp mắt không tránh không né, cô biết, đây là hình phạt mà cô phải nhận.

“Cô còn biết anh ta là anh trai cô không? Cô còn biết tôi là vợ chưa cưới của anh ấy không? Trước mặt toàn bộ bàn dân thiên hạ... cô thật là đồ vô sỉ!”

An Dao đợi ngày này từ lâu lắm rồi, từ lâu cô đã muốn mắng chửi Hình Dục, ngọn lửa một khi được châm mồi, ắt sẽ bùng phát rất lớn.

An Dao thấy cô im lặng không nói, càng giận tới mức mất kiểm soát, cô ta cắn hận đẩy Hình Dục một cái, giận dữ nói: “Cô mau nói đi! Hay bị tôi bắt gặp nên hiện nguyên hình không có gì để nói nữa?”

“Chị muốn em nói gì đây?” Hình Dục cũng biết An Dao không thuận mắt với mình.

An Dao điên lên lại cho Hình Dục một cái bạt tai nữa, chuyện thế này dù xảy ra với ai thì cũng khiến người ta phát điên mà thôi.

“Con hồ ly tinh cô rút cuộc đã cho Hình Khải uống bao nhiêu thuốc mê rồi hả? Hay nhân lúc tôi không có nhà đã bò lên giường anh ta?” An Dao vì giận nên mới bắt đầu nói lung tung, bởi cho tới giờ Hình Khải vẫn chưa chịu đụng vào cô, đồng sàng dị mộng, mới thật sự là một cơn ác mộng!

Hình Dục ôm má: “Chị nói gì cũng phải có lương tâm chứ. Chị có thể đánh em, nhưng không có nghĩa là em có tội giết mình. Em có thể thề! Sau khi anh chị kết hôn em chưa từng làm bất cứ chuyện gì có lỗi với chị! Suy cho cùng, nếu em và Hình Khải có quan hệ mờ ám thì cũng không nhất thiết phải chạy tới trường học để khoe mẽ. Hàng ngày em gọi chị là chị dâu cũng đều rất thật lòng...”

Ánh mắt Hình Dục thoáng lên những tia nhìn giận dữ, vẻ mặt quyết liệt ấy rất ít khi xuất hiện ở Hình Dục.

An Dao bị ánh mắt lạnh như băng của cô làm cho thất kinh, vô thức lùi lại một bước, sau đó lửa giận bùng lên, cô ta xông tới, giơ tay đẩy đẩy kéo kéo Hình Dục.

“Cô có biết tôi yêu Hình Khải tới thế nào không?”

Hình Dục không trả lời, túm lấy cổ tay An Dao, nghiêm mặt nói:
“Giằng giằng kéo kéo thế này thật khó coi.”

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 58

“À, giờ cô biết xấu hổ rồi đấy, biết khó coi cơ đấy? Cô có biết mình là vật cản giữa tôi và Hình Khải không? Tại sao không cút ra khỏi căn nhà đó đi? Cô có biết cô chướng mắt tới thế nào không? Tôi không xinh đẹp cũng không dịu hiền bằng cô, hàng ngày cô đi đi lại lại trước mặt Hình Khải có nghĩ tới cảm nhận của tôi không? Tôi nói cho cô biết Hình Dục! Tôi chịu đựng cô thế là đủ lắm rồi.”

“Em có thể chuyển ra ngoài. Cho em ba ngày.” Hình Dục đã bị cô ta đẩy vào tận chân tường, cô không muốn cãi nhau, vì thế, cô mới tự giam mình vào một góc tối lạnh lẽo, trở về ngôi làng “hoang vắng” trước năm mười lăm tuổi của mình, dựa vào hồi ức bảo vệ ngọn lửa le lói cuối cùng trong tim.

An Dao nhìn ánh mắt bất lực của Hình Dục, cứ như cô chính là mẹ đàn bà đánh đá tự nhiên gây chuyện thị phi.

Cô túm chặt lấy cổ áo Hình Dục, lắc lắc như một kẻ điên: “Tôi hiểu rồi, cô lén lén lút lút tới gặp Hình Khải là muốn cho mọi người biết cô mới là nữ chủ nhân của nhà họ Hình đúng không? Cô mãi không chịu yêu ai là vì muốn đợi chúng tôi li hôn phải không? Cô dùng thân phận là em gái để ở cùng với chúng tôi là vì muốn khiêu khích tình cảm vợ chồng của chúng tôi có đúng không, đúng không? Hôm nay cô phải nói cho rõ ràng. Rút cuộc cô đã nói xấu tôi những gì trước mặt Hình Khải?”

“Hình Dục chưa bao giờ nói xấu gì em trước mặt anh.”

Hình Khải kéo An Dao ra, tức giận chau mày, anh túm lấy hai vai Hình Dục chình cho cô đứng thẳng lại trước mặt An Dao, Hình Dục có thể cảm nhận được sự run rẩy truyền tới từ những ngón tay Hình Khải, cô muốn ngăn việc này tiếp tục kéo dài, đang định mở miệng nói, Hình Khải đã bịt miệng cô lại, chỉ thẳng vào mặt An Dao.

An Dao trong lòng thất kinh, chăm chăm vào đôi mắt rực lửa của Hình Khải, cô ngượng ngùng cúi gằm đầu xuống.

Hình Khải kéo mặt Hình Dục lại, thấy năm vết ngón tay hằn trên mặt cô, anh nghiêng răng trèo trẹo, nói tiếp:

“Hình Dục nấu cơm cho tôi suốt bảy năm nay, cô nghĩ rằng tôi không nhận ra những thứ đó không phải là cô nấu sao? Cô nghĩ rằng tôi không nhận ra căn phòng đó không phải là cô dọn dẹp sao? Cô đã tự giác làm vợ một ngày nào chưa? Những lời cô vừa nói có phải là lời của con người không đấy? Thời gian đầu tôi thành ý cầu hôn cô, tôi đã không còn hi vọng chờ cô ấy quay lại nữa! Cô dùng đầu mà nghĩ đi, cho dù cô thường xuyên chỉ tay chỉ chân sai bảo Hình Dục tôi cũng có nói nặng với cô lời nào chưa? Cho dù trong lòng tôi cô ấy không là gì thì cũng vẫn là con nuôi nhà họ Hình! Tôi không kể với cô những chuyện đã qua là bởi vì tôi sợ cô không vui, cô muốn đánh tôi mắng tôi tùy ý! Người sai vốn là tôi, tại sao cô lại đánh Hình Dục?”

Nghe xong, tim An Dao nổ bụp một tiếng như tiếng sấm, nhưng cô nhanh chóng nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc, cô ầm ỨC nhìn Hình Khải

“Anh biết em yêu anh nhiều thế nào, tại sao anhỡ nói với em những lời tàn nhẫn như thế? Thôi được, em thừa nhận vừa rồi có hơi nóng nảy, em xin lỗi.

Em hứa với anh em sẽ đợi anh chuyển tâm đổi ý, nhưng đợi cũng đợi cả năm nay rồi, Hình Khải. Em cũng biết lo lắng cũng cảm thấy bất an chứ, huống hồ sự thật chứng minh, chỉ cần Hình Dục còn ở bên anh một ngày, thì anh sẽ không thể quên được cô ấy, nếu anh còn muốn ở bên cạnh em thì hãy để cô ấy đi được không? Dù chỉ vài tháng thôi, em xin anh đẩy Hình Khải...”

Hình Khải nhú mày, chỉ anh mới hiểu được phần tâm tối nhất trong trái tim mình, ru ngủ mình rằng anh chưa bao giờ thích người con gái thờ ơ không quan tâm đến việc anh sống với ai kia, tự nguyện coi Hình Dục là em gái, tất cả những việc đó, đều là vì lòng tự trọng đáng chết, đột nhiên anh lại quên mất một điểm quan trọng rằng: người con gái luôn có trực giác đúng.

Hình Khải thật sự không hiểu phụ nữ rút cuộc nghĩ gì nữa, đặc biệt là Hình Dục, bao nhiêu năm rồi vẫn không hiểu.

Anh chậm chậm nhấc tay lên, dùng ngón tay vuốt vuốt chỗ má đỏ ửng của Hình Dục... người con gái anh không nỡ động vào dù chỉ một ngón tay, không đau lòng mới lạ.

An Dao nhìn thấy hành động đó của Hình Khải, trong lòng cô lại càng bức bối hơn, cô giật phắt tay anh ra, chất vấn: “Hình Khải, tại sao anh không nói gì? Lẽ nào anh muốn hủy hôn?”

An Dao thấy Hình Khải trầm mặc không nói, cô bất giác không kiềm được rơi nước mắt.

Lúc này, Hình Khải tin chắc rằng việc duy nhất mình không làm sai, đấy chính là chưa động vào An Dao. Rõ ràng, vô hình trung bóng dáng của Hình Dục đã níu kéo tay chân anh.

Tới bước này rồi, anh còn dám thảng thẩn mà nói với mình rằng, tình cảm anh dành cho Hình Dục không phải là tình yêu ư?

Hình Khải hít một hơi thật sâu, quay mặt về phía Hình Dục, gí mặt vào sát người cô: “Cứ mặc sức đánh, tới khi nào em hả giận thì thôi.”

Hình Dục nhìn Hình Khải rất lâu, hôm nay cô mới biết, trong lúc cô không hiểu gì, trong lúc cố cứ tưởng mình không phải là gì của anh, anh lại dành cho cô một vị trí trong tim mình. Vị trí ấy không phải dành cho người thân, có điều, tất cả đã trở thành bong bóng rồi.

Cô nên nói gì đây? Chẳng còn gì để nói nữa, chất vấn anh? Chỉ trích anh?

Thế là cô cầm cánh tay Hình Khải lên, kéo tới trước mặt An Dao.

“Tạm thời em chuyển ra căn hộ khác sống, mặc dù chỉ cách nhau một bức tường, nhưng khi đóng cửa vào vẫn là hai nhà riêng biệt. Quyết định vậy đi, hai người nói chuyện tiếp, em về trước đây.” Nói xong, Hình Dục chặn một chiếc taxi lại, lên xe bỏ đi.

Hình Khải sửng người, chỉ cách nhau một bức tường?... Không phải là nhà của Đặng Dương Minh chứ? Đây cũng là một con sói mà.

Hình Khải đang định quay người đuổi theo, An Dao đã vòng tay ôm chặt eo anh từ phía sau.

An Dao nước mắt nước mũi nhòe nhoẹt, tủi thân. Hai tay run run bất lực, nói bằng giọng khẩn cầu:

“Xin anh đẩy Hình Khải, đừng đi, đừng rời xa em... em xin lỗi, vừa rồi là em quá kích động. Anh biết không, là bởi vì em quá yêu anh, em không thể mất anh được.”

Nước mắt khiến Hình Khải phải mềm lòng, anh vòng tay khoác vai An Dao, vỗ vỗ. Được dỗ dành, nước mắt An Dao lại trào ra, cô dựa vào lòng Hình Khải, cọ cọ vào ngực anh, giống như con mèo nhỏ bị thương.

Hình Khải nhìn về phía chân trời... mà có hiểu không hả Hình Khải? Hình Dục không yêu mà, cô ấy chỉ đang báo đáp ơn huệ của nhà họ Hình thôi, mà đã sớm biết thế rồi phải không? Vì vậy mới đưa ra một quyết định gây hiểu lầm thế này.

Đương nhiên, để duy trì cuộc hôn nhân này, thì phải có người cúi đầu trước, còn từ “duy trì”, thật khiến người ta vui không nổi.

Về đến nhà, Hình Khải kinh ngạc thấy tủ quần áo của Hình Dục trống không, khi anh thò tay lấy di động mới nhớ ra Hình Dục là người duy nhất trong khu nhà dành cho cán bộ cao cấp này không có di động.

An Dao đứng một bên lẳng lặng quan sát, nhìn anh hết chạy lên tầng rồi lại chạy xuống nhà, lao ra sân gọi to tên Hình Dục, trong mắt anh trong tìm anh vốn không hề có vị hôn thê là cô.

Tại sao lại nói phụ nữ tình nguyện bị giam trong bóng tối, bị người nói là ngốc là đần? Bởi vì có một số chuyện sau khi hiểu ra rồi, cơn gió vốn nhẹ nhàng như không kia bỗng dưng biến thành một lưỡi dao sắc lẹm, từng nhát từng nhát đâm vào vết thương, cho dù vết thương có khép miệng thì cũng vẫn sẽ để lại sẹo.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Hình Dục đứng trên ban công tầng hai nhà họ Đặng, nhìn về phía Hình Khải vẫy vẫy tay:

“Anh, em ở đây này.”

“Em mau về nhà ngay cho anh!”

Anh nhìn bộ quần áo ở nhà mềm mại của cô, vừa gọi vừa gõ cửa nhà Đặng Dương Minh.

Đặng Dương Minh không có nhà. Hình Dục vội chạy ra mở cửa.

“Sao em vào được?”

“Em có chìa khóa nhà anh ấy.”

“Em có biết một người con trai khi đưa chìa khóa nhà cho một người con gái là có ý gì không?!” Hình Khải nổi giận.

“Anh ấy thường xuyên không ở nhà. Nên nhờ em sang dọn dẹp.” Hình Dục nói.

“Vớ vẩn! Cậu ta có phải trẻ mồ côi đâu, cô chú Đặng nhìn thấy em ở nhà họ sẽ nghĩ thế nào?”

“Chú Đặng biết em có chìa khóa, chính chú ấy nói Đặng Dương Minh giao nhà cho em chăm sóc.”

Hình Dục chớp chớp mắt.

Tim Hình Khải nhói đau, ở trong khu căn hộ này Hình Dục nổi tiếng chăm ngoan, làm việc rất khoa học gọn gàng nên đương nhiên được các vị trưởng bối yêu quý, nhưng các vị phụ huynh đó cũng có vẻ tùy tiện quá đi? Họ coi Hình Dục nhà anh là sứ giả trông nhà chắc?

Trong đầu Hình Khải bỗng hiện lên một bức tranh chẳng mấy dễ chịu: Khi Đặng Dương Minh bụi bặm lao vào nhà, kinh ngạc nhìn thấy “người đẹp ngủ trong rừng” phiên bản Trung Quốc đang nằm trên giường cậu ta, Đặng Dương Minh với cái đuôi dài mấy mét đằng sau, lẳng lặng, rón rén... lao lên người con cừ non đang nằm trên giường.

“Không được, không được, tuyệt đối không được. Em lập tức thu dọn đồ đạc theo anh về nhà!”

Hình Khải cầm tay kéo Hình Dục vào phòng, thấy mấy bộ quần áo vương vãi trên ghế sofa, anh túm lấy ném vào va li hành lý của cô.

Hình Dục ngồi bên cạnh để mặc anh loanh quanh, cô lạnh lùng buông tiếng:

“Tạm thời em không muốn về nhà.”

“Tiểu Dục, em đừng giận nữa.” Hình Khải nhảy tới ngồi cạnh cô.

Hình Dục lắc lắc đầu, cô nên giận ai đây?

“Em mệt rồi, có chuyện gì để lúc khác nói.” Nói xong, Hình Dục đứng dậy, đi vào phòng dành cho khách, khóa trái cửa lại.

Không phải Hình Khải không nhìn thấy sự mệt mỏi trên mặt cô, được rồi, để cô ngủ một giấc trước đã.

Hình Khải về đến nhà, thấy An Dao vừa khóc vừa lấy quần áo xếp vào va li. Hình Khải hít một hơi thật sâu, lùi lại phía sau ba bước, đột nhiên cảm thấy thật khốn khổ lếch thếch.

“Chẳng phải đã ổn cả rồi sao? Em lại làm gì nữa? Học cái gì tốt không học lại học cái này.” Hình Khải ngồi phịch xuống chiếc giường đang rải đầy quần áo, chỉ vì sự nông nổi thiếu kiềm chế của anh mà khiến hai người con gái đòi bỏ nhà ra đi sao?

An Dao vẫn khóc không nói gì, cô chỉ là muốn mang hết quần áo Hình Dục đã gấp gọn gàng ra sắp xếp lại. Rõ ràng Hình Khải đã hiểu lầm.

Hiểu lầm thì cho hiểu lầm luôn...

“Em đối xử với Hình Dục hung hăng như thế, còn cho cô ấy hai cái bạt tai, anh nói đúng, làm chị dâu như em chẳng có chuẩn mực gì hết, nhưng lời đã nói nước đã hắt, em có hối hận cũng muộn rồi. Huống hồ nếu để bố biết chuyện này chắc chắn sẽ nổi giận lôi đình, em biết phải nói với bố thế nào bây giờ... hu hu...”

Hình Khải thở dài, kéo cô ngồi lên đùi mình, giúp cô lau nước mắt trên má, sau đó dịu dàng nói:

“Tiểu Dục không trách gì em đâu, và sẽ không có ai kể chuyện này với bố cả, đừng khóc nữa, nghe lời anh đi...”

An Dao vòng tay ôm cổ Hình Khải, nước mắt tuôn rơi với vẻ tủi thân vô cùng.

“Ông xã, anh còn yêu em không?”

“... Yêu.”

Hình Khải gần như buột miệng, sau đó anh chăm chăm cụp mắt nhìn xuống.

“Thật ư?” An Dao ngẩn ngơ nhìn chồng, tâm trạng buồn bã đột nhiên mọc cánh bay mất.

“Ừ.”

“Thế anh có thể tha thứ cho em không?” Thái độ của An Dao rất thành khẩn.

“Em đâu có sai gì, người làm sai là anh.” Hình Khải miễn cưỡng nhếch môi cười, xoa xoa đầu cô.

An Dao cười tươi tắn, hôn Hình Khải một cái, sau đó kéo Hình Khải đi ra ngoài phòng khách: “Em đã đặt một chiếc bánh gato lớn rất đẹp, bây giờ hai vợ chồng mình cùng ăn mừng kỉ niệm một năm ngày cưới nhé? Em còn mua quà cho anh nữa, anh chắc chắn sẽ thích, hi hi...”

An Dao thoáng nghĩ như thế này cũng thật tuyệt, tạm thời không phải sống cùng một mái nhà với Hình Dục nữa, cô sẽ có thời gian để chinh phục trái tim đang hoang mang bất định của chồng mình.

“...” Hình Khải cố gắng nở một nụ cười nhẹ nhàng. Đàn ông vốn không muốn nói dối, nhưng điều họ càng không muốn hơn cả là phải nhìn thấy đàn bà đau buồn khóc lóc, trong những tình huống thông thường, cúi đầu sẽ có thể hóa giải được một trận kịch chiến kéo dài liên miên.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Phụ nữ đúng là loài sinh vật dễ thay đổi nhất trên thế giới, ngay một giây trước còn họ còn đang nói nói cười cười với bạn nhưng ngay giây sau đã có thể quay ngoắt một trăm tám mươi độ, chỉ bởi vì bạn không chú ý đến màu móng tay mới của họ.

Đương nhiên, đây chỉ là lấy ví dụ, người thông minh như An Dao sẽ không gây sự với Hình Khải chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt như thế, nhưng chắc chắn cô ấy sẽ mất khả năng phán đoán vì một tin nhắn ấm áp ngọt ngào.

An Dao gõ cửa nhà họ Đặng, Hình Dục vừa mở cửa đã thấy chị dâu đẩy phắt cửa ra và bộ mặt hằm hằm như chuẩn bị sang để hỏi tội.

Hình Dục đã sống ở nhà Đặng Dương Minh được ba tháng, không phải cô thích ở đây mà là không muốn Hình Khải phải khó xử. Hàng ngày nhân lúc dắt chó đi dạo Hình Khải đều ghé vào thăm Hình Dục.

“Anh trai cô chẳng phải đã mua di động cho cô rồi sao? Chúng ta trao đổi số điện thoại chứ?” Giọng của An Dao cũng khá bình tĩnh.

Hình Dục gật đầu, nói: “Chị vào nhà ngồi không? Em viết cho chị.”

An Dao ừ một tiếng, nói ra nghe thật hoang đường, nhưng đây đúng là lần đầu tiên cô bước chân vào nhà Đặng Dương Minh. Đặng Dương Minh rất yêu thích nhiếp ảnh, trong phòng khách trưng toàn những tác phẩm do anh chụp, đa phần đều là ảnh phong cảnh, khắp nơi trong cả nước, nhưng

trong mỗi bức ảnh đều có một điểm chung: Bóng lưng nhỏ xinh của một cô gái trẻ, hoặc đứng hoặc ngồi.

An Dao nghiêng đầu nhìn, từ từ, ánh mắt cô dịch chuyển về phía lưng Hình Dục để so sánh, dù là về chiều cao hay độ dài của mái tóc, phần lưng của cô gái trong ảnh rất giống, tương xứng với phần lưng của Hình Dục.

Phụ nữ nhiều khi rất nhạy cảm nhưng nhiều khi cũng chậm chạp phát chán, An Dao như thầm hiểu ra một đạo lý, thì ra những cô gái nhìn chẳng có khả năng gây sát thương cao lại càng đáng sợ hơn. Có điều nói thì nói thế, An Dao vẫn không sao hiểu nổi, cô thừa nhận Hình Dục rất xinh đẹp, đặc biệt là đôi mắt to tròn vô tội nhìn vào trông rất đáng thương, nhưng Hình Dục không phải kiểu con gái hấp dẫn nóng bỏng, cô ta đã dùng thủ đoạn gì mà có thể nắm chặt được Đặng Dương Minh, Phó Gia Hào và... một nửa trái tim của Hình Khải chứ?

“Chị dâu, của chị đây.” Hình Dục đưa số điện thoại cho An Dao, cười hỏi: “Chị uống trà hay nước ngọt?”

“Không cần đâu, anh trai cô đang tắm, tôi phải về ngay.” An Dao đón lấy số điện thoại ngẫm so sánh, nhưng rồi nhận thấy hành động này của mình thật ngu ngốc. Nếu bọn họ muốn giở trò lén lút với cô thì đương nhiên họ sẽ dùng một số khác.

Hình Dục có thể nhìn thấy ý khinh miệt trong mắt chị dâu, vì vậy cô gọi giật An Dao lại, nói: “Chị dâu, học cùng nhau gần bốn năm nay, từ trước tới nay, đã bao giờ chị coi em là bạn chị chưa?”

“Cô có bao giờ coi tôi là bạn cô không?” An Dao hừ mũi.

“Đương nhiên.” Hình Dục thích tính cách vui vẻ hoạt bát của An Dao, nói cách khác thì, đó chính là tính cách trước kia của cô.

An Dao đi chậm lại, thẳng thắn nói: “Khi đối mặt với tình bạn và tình yêu, phụ nữ thường không có sự lựa chọn. Vì người con trai mình yêu thương sâu sắc, bạn, thậm chí là người tri kỉ tâm đầu ý hợp cũng có là gì đâu?”

Hình Dục sững lại, cười chua xót: “Vâng, chị nói đúng. Người sẽ ở bên cạnh người phụ nữ nửa phần đời còn lại chắc chắn không thể là một người bạn được.”

“Cô hiểu được thì tốt, thực ra tôi rất muốn làm bạn với cô, bởi vì tôi đã từng cho rằng cô là một cô gái lương thiện chất phác, nhưng khi cô xử lý vấn đề tình cảm cô cũng biến chất rồi đúng không?” An Dao quay người lại, vẻ mặt đầy nghi vấn.

“Mơ tưởng là một loại bệnh. Chị về đi.” Hình Dục quay người đi vào bếp. Rõ ràng cô đã đánh giá quá cao khả năng phán đoán của mình, sự khác biệt giữa trước và sau khi kết hôn của An Dao khiến cô không ngờ tới được.

An Dao cắn cắn môi dưới, thái độ ngạo mạn của Hình Dục làm cô tức giận.

Về đến nhà, mặc dù An Dao không nói ra miệng những bất mãn trong lòng, nhưng vẻ mặt cô rất âm u.

Hình Khải vừa ăn cơm vừa xem ti vi, còn chưa để ý tới sự thay đổi của cô.

“Ông xã, tại sao hôm qua anh về nhà muộn hai tiếng, nhiều bài tập đến thế sao?”

“Ừ, gần đây việc học dày đặc.” Hình Khải từ tốn trả lời.

“Dù sao năm nay cũng tốt nghiệp rồi, anh đừng khiến mình mệt quá.” An Dao gắp một miếng cá bỏ vào bát Hình Khải, nói tiếp “Thứ tư tuần sau là sinh nhật bố em, anh nói xem vợ chồng mình nên chuẩn bị quà gì đây?”

“Bố em thích gì thì em mua cho bố. Anh nghe em.” Ánh mắt Hình Khải từ đầu tới cuối vẫn không rời khỏi màn hình ti vi, và cơm vào miệng, không cần thận bị xương cá đâm vào lưỡi... “Á... xương cá...” vừa nói tới đây anh bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó và nuốt vế sau “xương cá tại sao không gỡ” vào trong, anh đúng là bị Hình Dục chiều hư rồi.

“Trời ơi, chảy máu rồi.” An Dao kinh hãi kêu lên, cô rút ra mấy tờ giấy ăn chặn ở trên miệng Hình Khải, âm ỨC trách: “Ai bảo anh ăn mà không tập trung.”

Hình Khải cười khan một tiếng, rồi tiếp tục ăn.

“Bố em thích một mã cổ phiếu, hay là em lén mua một ít cổ phiếu đó làm quà sinh nhật cho bố?”

“Đùa à, mua cổ phiếu làm quà sinh nhật? Nếu bố em thích mua bán cổ phiếu thì chúng ta bỏ tiền ra là được mà? Quà tặng cái khác đi.”

“Thế không được, thị trường cổ phiếu lên xuống thất thường... ngộ nhờ phải đền mấy vạn thì chúng ta lỗ à.”

“Em ăn nói cũng thật xui xẻo. Nếu lỗ thì cứ tính vào anh. Ăn cơm đi.” Hình Khải chau mày.

An Dao đã biết Hình Khải chắc chắn sẽ nói như thế, cô ngoan ngoãn gật đầu, bỏ tiền ra là chuyện nhỏ, thể hiện trước mặt người thân mới là chuyện lớn.

Cô nhìn đồng hồ: 7 giờ 55 phút, nếu đúng như cô đoán, thì điện thoại của Hình Khải sẽ đổ chuông.

Reng reng reng... quả nhiên tiếng chuông điện thoại từ trong phòng ngủ vọng ra.

Hình Khải đang định đứng dậy, An Dao đã nhanh hơn anh một bước ấn vai anh ngồi xuống: “Anh ăn cơm đi, em vào lấy di động cho anh.”

Hình Khải ừ một tiếng, An Dao liếc nhìn số điện thoại của người “lạ”, nhếch mép cười, lập tức lấy di động từ phòng ngủ ra.

Hình Khải thuận tay đón, đầu dây bên kia đối phương lao xao nói gì đó về thẻ VIP, Hình Khải khó chịu ngắt lời: “Không cần, lần sau đừng gọi vào số này nữa.” Nói rồi, anh cúp máy, ném di động lên bàn ăn.

“Ai gọi thế?” An Dao giả bộ quan tâm hỏi.

“Nhân viên tiếp thị. Phiền phức.” Hình Khải vừa nói xong, tiếng chuông báo tin nhắn vang lên, anh mở máy ra xem, lại là bảng giá ưu đãi mà nhân viên tiếp thị kia gửi đến, anh đặt bát xuống, đang định bấm máy gọi lại mắng cho anh ta một trận, An Dao vội vàng giật di động từ tay anh ra, nói: “Đừng giận đừng giận, trong di động có chức năng thiết lập chặn cuộc gọi, để em giúp anh.”

Hình Khải cầm bát lên tiếp tục ăn cơm, An Dao liền ngồi xuống bên cạnh mở máy ra làm, đột nhiên, nụ cười của cô cứng lại: “Phác Ân Châu là ai? Người này tại sao lại hỏi anh bao giờ rảnh tới gặp cô ta?” Cô vờ như vô tình phát hiện ra.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Hình Khải khẽ khựng lại, rồi thờ ơ trả lời: “Cô giáo dạy tiếng Hàn người Hàn Quốc, sau khi tan học anh thường đến lớp cô ấy để bồi dưỡng thêm.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Hơn ba mươi, cũng không rõ lắm.”

An Dao thấy bộ dạng điềm nhiên của Hình Khải, lúc đấy cô mới hơi yên tâm, cười tươi bưng bát canh đưa tới trước mặt Hình Khải, nũng nịu nói: “Em vừa học hầm canh, hầm mười mấy tiếng rồi đấy, anh nếm thử xem...”

Hình Khải múc một muôi lên nếm, còn chưa uống ra vị gì anh đã giơ ngón cái lên: “Ngon lắm.”

An Dao mím môi cười nhẹ, nụ cười ngọt ngào.

Ăn cơm xong, như thường lệ Hình Khải dắt Đại Dục đi dạo khắp nơi, và cũng như thường lệ anh dừng lại trước cửa nhà họ Đặng.

Anh khịt khịt mũi, ngửi thấy mùi thức ăn rất thơm, liếc về phía nhà mình một cái, vội vàng kéo Đại Dục chạy vào sân nhà họ Đặng. Haizz, vốn là một chuyện quang minh chính đại, nhưng vì muốn tránh chị em dâu họ với nhau, anh khiến mình trở thành kẻ lén lén lút lút thế này đây.

“Tiểu Dục, anh trai em đến rồi đây...”

Hình Dục tay bê hai đĩa thức ăn ra khỏi bếp, thấy Hình Khải nhón một chiếc giãm bông cho Đại Dục ăn, cô nói với vẻ không vui: “Anh mang con chó ra nhốt ngoài cửa đi đã.”

“Em cũng bớt thành kiến chút đi được không? Trước kia em cấm Đại Dục vào cửa nhà chúng ta, anh không nói gì. Giờ đến vào nhà họ Đặng cũng không được? Phàm là thứ em ghét em cứ phải đuổi cùng giết tận hay là sao?” Hình Khải vuốt vuốt đầu Đại Dục, than thở nói: “Mày đúng là con chó đáng thương chẳng ai yêu cả...”

Hôm nay có vẻ như tinh thần của Đại Dục không tốt lắm, nó nằm xuống chân Hình Khải, chiếc giãm bông bình thường chỉ ngoạm một miếng là hết, hôm nay lại nằm liếm liếm.

“Em xem, em làm tổn thương lòng tự trọng của Đại Dục rồi đấy. Mau xin lỗi đi.” Hình Khải bẻ chiếc giãm bông làm ba đặt vào lòng bàn tay, Đại Dục ngửi ngửi, rồi hờ hững quay đầu tránh.

Hình Dục nghe Hình Khải lăm bắm dỗ dành Đại Dục, cô hờ hững liếc về phía con chó, nhìn nó một lúc, rồi đứng dậy, đến ngồi xuống cạnh, lật mắt và vén miệng nó lên xem kĩ.

“Anh đã cho nó ăn gì?” Hình Dục vội vàng hỏi.

Hình Khải còn chưa kịp trả lời, Đại Dục đã giăng ra khỏi tay anh chạy như bay khỏi nhà, Hình Dục và Hình Khải thấy vậy vội vàng đuổi theo, kinh ngạc khi nhìn thấy Đại Dục chúi mõm xuống chân tường nôn khan, từ cổ họng phát ra tiếng rên ư ử, nghe chừng vô cùng thống khổ.

Hình Dục không dám chậm trễ dù chỉ một phút, cô chạy vào nhà mặc áo khoác cầm ví tiền: “Anh, anh mau lái xe ra cổng đi, chúng ta phải đưa Đại Dục đến viện khám, em nghĩ ở họng nó mắc vật gì đó.” Nói xong, cô bế Kim Mao nặng và to lên, Hình Khải ừ một tiếng chạy vội về phòng lấy

chìa khóa xe. Hình Dục ôm con chó lớn còn nặng hơn cả mình vào lòng, bước chân gấp gáp.

Một tiếng sau.

Bác sĩ thú y lấy từ trong dạ dày Đại Dục ra một chiếc dây sắt dài khoảng 3cm. Cũng may dây thép đó là hình chữ U, hơn nữa chủ nhân phát hiện kịp thời, nếu không chắc chắn sẽ khiến con chó bị đâm rách dạ dày chảy máu và mất mạng.

Hình Khải nghe bác sĩ thú y nói Đại Dục không sao nữa, trái tim đang nặng trĩch như nhẹ bỗng, anh mệt mỏi ngồi xuống ghế, nghiêng đầu, anh thấy Hình Dục đang lặng lẽ khóc.

“Tiểu Dục? Đại Dục không sao rồi, bác sĩ thú y nói nó không sao nữa...” Hình Khải ôm vai cô vỗ vỗ, nước mắt nhanh chóng thấm ướt áo anh, anh vuốt mái tóc dài của Hình Dục, nhất thời không biết phải nói gì.

Hình Dục ôm lấy cổ Hình Khải, vùi mặt vào vai anh, nước mắt ròn ròn.

Hình Khải vỗ về dỗ dành khe khẽ bên tai cô, an ủi cô hết lần này tới lần khác. Nhưng anh vẫn không hiểu cô, cô chẳng hề buồn phiền vì tình cảnh có nhà mà không thể về của mình nhưng cô lại đau lòng rơi nước mắt trước một con chó mà cô chưa bao giờ quan tâm.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Không thể phủ nhận, trong vấn đề tình cảm nam nữ, trực giác của người phụ nữ luôn đúng, khi An Dao nghi ngờ người phụ nữ nào đó đang ôm ấp hi vọng với chồng cô, quả nhiên giả thuyết đó liền trở thành hiện thực.

Hôm nay là Lễ tình nhân, An Dao cầm một hộp sô-cô-la, đứng ở cổng trường học viện ngoại giao chờ Hình Khải. Họ đã hẹn nhau cùng đi ăn cơm và xem phim, vì vậy An Dao trang điểm rất xinh đẹp, cô rất mong chờ cuộc hẹn này

Song, trong một ngày lễ đẹp và lãng mạn như thế này, lại xuất hiện một người con gái không biết điều trước mặt An Dao, ngượng ngùng dúi sô-cô-la và thư tình vào tay Hình Khải, khi Hình Khải còn đang thất thần, cô ta đã ôm mặt bỏ chạy mất. Thực ra cô gái đó nên ôm đầu mà chạy, bởi vì rõ ràng cô ta là một người mù.

An Dao nín nhịn bởi vì hành động ngay sau đó của Hình Khải rất biết điều, anh tiện tay ném hộp sô-cô-la và lá thư tình vào thùng rác gần đây.

Nhưng khi lửa giận của cô vừa lụi tắt, thì vào giây phút cô nhìn thấy giáo viên phụ đạo môn tiếng Hàn Phác Ân Châu, cơn giận lại bốc lên bùng bùng.

Phác Ân Châu là mẫu phụ nữ Hàn Quốc điển hình, khoảng hơn hai mươi tuổi, tóc dài chấm vai, thân hình mềm mại, mắt phượng, môi đầy, nước da trắng hồng, lời ăn tiếng nói hành động đều rất cao quý duyên dáng.

Hình Khải và Phác Ân Châu nói chuyện với nhau bằng tiếng Hàn Quốc, mà cô ta rõ ràng thuộc mẫu người không hiểu biết, nhìn Hình Khải cười cười gật đầu, nụ cười rất ngọt ngào.

Hình Khải nhớ là Phác Ân Châu vẫn độc thân, một người con gái sống xa tổ quốc chắc chắn là không có nhiều bạn bè. Vì vậy, sau khi được An Dao đồng ý, anh lấy từ trong bó hoa hồng lớn của mình ra một cánh tặng cho cô. Không biết là phụ nữ của Đại Hàn Dân Quốc đều có tài năng diễn xuất, hay khả năng khống chế cảm xúc của Phác Ân Châu này kém, mà cô ta không những bật khóc như trong phim, còn lấy từ trong túi áo ra một thanh sô-cô-la đẹp mắt tặng lại cho Hình Khải.

Hình Khải cảm ơn, bỏ thanh sô-cô-la vào túi áo.

An Dao không biết hai người bọn họ xì xồ nói những gì, chỉ có điều cảnh tượng trước mắt thật không ổn.

Vấn đề là, tặng hoa cho cô giáo thì không sao, nhưng Hình Khải đã mắc phải một sai lầm nghiêm trọng: nói dối tuổi của cô giáo.

Khi tiễn cô giáo đi rồi, Hình Khải cầm tay An Dao, An Dao hung hăng hất ra, vẻ mặt giận dữ đanh lại.

“Em lại sao nữa?” Hình Khải cười hỏi.

“Anh bảo em đến cổng trường đợi anh chính là vì muốn em chứng kiến cảnh anh được đám con gái hâm mộ thế nào phải không?”

“Chuyện gì nữa vậy, đi thôi, sắp đến giờ chiếu phim rồi.” Hình Khải chẳng muốn giải thích, anh lên xe trước, thấy cô vẫn đứng ở cạnh xe không nhúc nhích, anh bấm bấm còi mấy lần.

An Dao rất muốn gắng nén sự bất mãn trong lòng xuống, nhưng có những thứ tâm trạng mà ngay cả bản thân cô cũng không kiềm chế được, lý

trí không chiến thắng được cơn ghen đang phùng phùng bốc cháy của cô gái. Trừ phi là cô hoàn toàn chẳng quan tâm gì tới người đàn ông trước mặt.

“Lên xe đi, đừng gây sự nữa được không?” Hình Khải đẩy cửa xe ở ghế bên cạnh ra, không hiểu chuyện gì nữa.

“Bụp!” một tiếng, An Dao đóng cửa xe vào, hung hăng đi thẳng về phía trước.

Hình Khải bất lực thở dài, xuống xe chạy đuổi theo An Dao, chỉ hai ba bước anh đã giữ chặt được tay cô lại, nhưng một lần nữa bị cô hất ra.

“Giữa đường giữa phố giằng giằng kéo kéo còn ra gì nữa?” Hình Khải hét lên.

Đột nhiên, An Dao đứng lại, nếu cô không nhớ nhầm thì, Hình Dục cũng từng nói một câu như thế, hỏi cô kéo kéo giằng giằng không khó coi sao. Bóng người trùng điệp, ai oán nặng nề, lập tức bùng phát.

An Dao lấy sôcôla ra ném về phía Hình Khải, tức giận: “Em chạy tới đây vì anh là sai sao? Mau rút đi với cô giáo người Hàn của anh đi!”

“Em bị làm sao thế? Vì sợ em nghĩ nhiều nên anh mới phải hỏi em xem có thể tặng cô ta một bông hồng không?”

“Em có thể nói không à? Lẽ nào anh muốn người ta hiểu lầm em là người đưa con gái hẹp hòi ích kỉ?”

Hình Khải phì cười: “Đúng đúng, em khoan dung độ lượng, rộng rãi tới mức sắp đê giữ nước rồi.” Anh vòng ôm lấy vai An Dao, cười nói tiếp: “Được rồi được rồi, chuyện đó mà cũng khiến em phải giận dữ ghen tuông à? Giờ đặt cho em biệt hiệu là An dấm nhé? Ha ha ha...”

An Dao thấy anh vẫn còn tâm trạng để đùa, giơ tay đẩy anh ra: “Anh đừng có nhăn nhó nhở nhở với em, nói! Tại sao lại lừa em?”

“Anh lừa em cái gì?”

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 63

“Cô giáo người Hàn đó rõ ràng chỉ hơn hai mươi tuổi, nhưng sao anh lại nói hơn ba mươi chứ?”

“Anh làm thế chẳng phải là vì sợ em suy nghĩ linh tinh hay sao? Hơn nữa cô ta mới thay đổi kiểu tóc cho nên nhìn mới trẻ thế thôi.” Hình Khải thở hắt ra. Thật sự anh không phải không biết An Dao hay để ý, lúc đầu khi An Dao hỏi tuổi của cô giáo người Hàn, anh đúng là cố ý nói quá lên, chỉ vì muốn duy trì sự bình yên của gia đình mình, có gì là sai?

“Anh đừng vờ ngực nữa Hình Khải! Cô ta thích anh, chỉ phụ nữ là hiểu phụ nữ nhất, anh tưởng em không biết à?”

Vẻ mặt Hình Khải mệt mỏi, anh ngồi xuống chiếc ghế đá bên đường, bóp bóp hai bên thái dương, bất lực nói: “Nghe anh nói đây đại tiểu thư, học hành đã khiến anh mệt mỏi quá rồi, vì muốn bớt chút thời gian ở bên em ngày Lễ tình nhân, suốt ba ngày liền anh ngủ không đến mười tiếng, coi như em thương xót nể mặt chồng em vất vả khổ sở, chúng ta đừng cãi nhau nữa được không?”

Nghe xong, An Dao càng lửa giận bốc cao ba trượng, âm ức chất vấn: “Tại sao lại nói vì muốn ở cạnh em nên mới bớt thời gian? Nếu anh không muốn kỉ niệm Lễ tình nhân thì cứ nói thẳng, giờ anh nói nghe như em sắp ép anh chết vậy, anh còn chưa trả lời câu hỏi trước của em. Tại sao anh không nói với người ta anh đã đính hôn rồi?”

“Nghe em nói cứ như là anh đây quyến rũ lắm ấy, hể đàn bà phụ nữ nhìn anh cười một cái là anh lập tức phải nói với người ta rằng mình đã kết

hôn? Thế chẳng khác nào bị điên à? Huống hồ sao cô ta lại thích anh được chứ?”

“Anh đừng lảng tránh. Hôm nay em mới chỉ gặp có hai người thôi đấy, vậy thì còn bao nhiêu người em chưa bắt gặp nữa? Nhẫn cười anh không thèm đeo, thế mà em cũng ngây ngốc tin. Em thấy anh muốn để những cô gái khác hiểu lầm rằng anh vẫn còn là chàng trai vàng chưa vợ thì đúng hơn?”

Hình Khải chẳng muốn cãi nhau. Đúng là anh từ nhỏ đã không quen đeo nhẫn.

Hình Khải im lặng, không giải thích, mặc cô lăm bằm không ngớt. Nhưng, sự trầm mặc của anh chẳng đổi lại được sự tha thứ của vợ, lửa giận càng lúc càng bốc cao, những chuyện vô nghĩa liên tiếp được đào bới ra nói suốt hai mươi phút...

Hình Khải chỉ cảm thấy tai mình lùng bùng, trước khi đính hôn, An Dao là một cô gái thấu tình đạt lý biết bao, sau khi đính hôn lại biến thành một người chuyện gì cũng có thể đưa ra cân đong đo đếm, nói sai một câu thì đừng hòng sống yên ngày hôm đó.

“Thôi đi. Em không hiểu cho anh thì thôi, giờ anh chỉ hỏi em một câu, chuyện này kết thúc được chưa?” Hình Khải đưa ra thông điệp cuối cùng.

“Chưa!”

“Thế thì được, tùy em.” Hình Khải đứng dậy bỏ đi, lên xe, phóng vụt qua người An Dao.

An Dao liền nghệt mặt ra, cô mới căn nhắc vài câu anh đã bỏ đi rồi? Cô bèn ném cặp sách theo chiếc xe, khóc rống lên chửi rủa: “Mẹ kiếp Hình Khải! Lần này tôi sẽ khiến anh phải chủ động làm lành với tôi, mẹ kiếp, tôi mà chủ động tôi là kẻ khốn.”

Có thể An Dao hiểu, cũng có thể cô không hiểu, nhưng dù cô hiểu hay không, thì hôn nhân không phải là một cuộc đua, nếu đã lựa chọn rồi thì ít nhất cũng phải giữ lại cho nhau một chút không gian cũng như tin tưởng, anh kính tôi một thước tôi nhường anh một trượng, bất luận là nam hay nữ, ra sức đàn áp, gây sự vô lý cũng chỉ khiến hôn nhân đi vào con đường cùng mà thôi.

Sau trận cãi vã đó, An Dao chuyển về nhà mẹ để ở một tuần. Hình Khải không hề gọi điện cho cô, cho dù nhạc phụ nhạc mẫu ở bên cạnh ra sức khuyên giải khích bác, Hình Khải vẫn án binh bất động.

Đỗ cô một lần, hai lần... thậm chí một trăm lần một nghìn lần cũng chẳng sao, nhưng đừng quên rằng, sự chịu đựng của mỗi người là có giới hạn, sau khi bình tĩnh lại họ đều sẽ nghĩ đến việc liệu cuộc hôn nhân này có còn ý nghĩa để mà níu kéo hay không?

Vào một buổi chiều sau khi chuyện này qua đi n ngày.

Hình Dục nhận được điện thoại của mẹ An Dao. Bà mẹ An Dao thấy con gái buồn bã âu sầu thì không tránh khỏi lo lắng, vì vậy bà hi vọng Hình Dục có thể khuyên giải để Hình Khải sang đón An Dao về. Bố mẹ An Dao thời gian đầu chỉ nghĩ Hình Khải chính là lựa chọn tốt nhất cho con gái họ, nhưng lại quên mất rằng tuổi đời của cả hai đều còn rất trẻ. Họ càng quên mất một điểm rằng, Trung Quốc đang ở giai đoạn đầu của thời kỳ mở cửa, đám thanh niên nam nữ sẽ không chịu đựng nhẫn nhịn mà sống với nhau cho tới hết cuộc đời giống những người ở thế hệ trước như họ.

“Ai gọi điện cho em thế?” Đặng Dương Minh ngồi trên ghế sofa hỏi. Mỗi lần anh đi là gần bốn tháng, đang đoán có lẽ nhà cửa đã bị bụi phủ đầy, nhưng khi vừa mở cửa nhà thấy Hình Dục đang quét dọn, cảm giác đó, thật sự ấm áp tới mức khiến anh không thốt nên lời.

“Mẹ của An Dao.”

Hình Dục chau mày, cô hoàn toàn không biết gì về chuyện này, bởi vì An Dao cứ năm ba ngày lại bỏ học đã không còn là chuyện lạ nữa, còn Hình Khải ngày nào cũng tới gặp cô, hi hi ha ha một lúc rồi đi. Hình Dục chẳng thấy anh có gì khác lạ.

“Hai người đó sớm muộn gì cũng chia tay thôi, vẫn là chú Hình nhìn xa trông rộng, chỉ đồng ý cho sống chung chưa đăng ký.”

Đặng Dương Minh có thể nhìn thấy sự miễn cưỡng của cuộc hôn nhân này, chỉ có đàn ông mới hiểu đàn ông nghĩ gì, yên định đoàn kết sống trăm năm, nhưng hễ cãi vã là sẽ đứt phứt ngay, người sụp đổ trước hết luôn là người đàn ông.

Hình Dục chậm chậm thở dài, vừa cúp máy, bố An Dao lại gọi đến, nghe nói An Dao tự nhốt mình trong phòng một ngày một đêm rồi, bố mẹ gọi thế nào cũng không ra, nhà họ lại ở tầng năm, không gọi được di động cho Hình Khải, họ sợ con gái xảy ra chuyện.

Nói thật lòng thì, Hình Dục không muốn can dự vào việc này, nhưng bố mẹ An Dao cứ nài nỉ cô, nên cô mềm lòng đành qua đó xem sao.

“Em đi đâu?” Đặng Dương Minh thấy cô ngồi thay giày, liền hỏi.

“Em sang thăm An Dao.”

“Anh đưa em đi.” Đặng Dương Minh lấy chìa khóa xe, vẻ mặt cương quyết không cho cô cơ hội từ chối.

Một lúc sau, họ đã đứng dưới khu nhà An Dao. Đặng Dương Minh ngồi đợi trong xe, một mình Hình Dục lên trên.

Hình Dục vào trong, nhìn vợ chồng họ An với mái đầu hoa râm, lòng cô xót xa.

Hình Dục đi thẳng đến trước cửa phòng ngủ của An Dao, nói: “Chị dâu, nếu anh trai em có sai chỗ nào, thì em thay anh ấy xin lỗi chị trước. Cho dù chị không nghĩ đến anh trai em, thì hãy nghĩ cho sức khỏe của bố mẹ chị.”

Cả ba người đợi một lúc, An Dao giật mạnh cửa phòng ngủ, khi cô và Hình Dục bốn mắt nhìn nhau, một cơn giận từ từ bốc lên đầu.

“Cô đến đây làm gì? Hình Khải làm sai đều do đứa em gái hờ như cô đứng ra giải quyết sao?”

“Dao Dao, con ăn nói kiểu gì thế? Là bố mẹ gọi điện bảo Hình Dục đến...” Mẹ An Dao lo lắng nói.

“Mẹ cứ mặc kệ con!” An Dao chỉ thẳng vào Hình Dục, sau đó quay sang bố mẹ: “Bố mẹ, bố mẹ tưởng cô ta là em ruột của Hình Khải sao? Con nhờ vào! Cô ta là đứa con hoang do nhà họ Hình nhặt về! Và ưu điểm duy nhất của cô ta là làm bộ làm tịch đáng thương trước mặt đàn ông. Cho tới bây giờ con cũng không còn nhớ rõ có bao nhiêu người đàn ông bị con tiểu hồ ly này làm cho mất hồn mất vía nữa. Giờ con cũng không muốn giấu bố mẹ nữa, nói thẳng ra thì, Hình Khải cũng từng qua lại với cô ta một thời gian rồi, nhưng Hình Khải vì con nên mới ép đuổi cô ta ra khỏi nhà, vì vậy nên cô ta mới hận con! Thực ra trong lòng cô ta đang sung sướng phát điên ấy. Cô ta là loại đàn bà tiện nhân nhất mà con từng gặp!”

Nghe xong, bố mẹ An Dao không kịp nhìn Hình Dục với “con mắt khác”, mà chỉ cảm thấy mồ hôi ròn ròn trước những lời hà khắc của con gái. Gia đình họ An nhiều đời làm nghề y, con cái ông bà nuôi dạy vốn nên có cách cư xử rộng lượng tử tế với người khác.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Hình Dục đứng nguyên tại chỗ sững sờ mất ba giây, cảm hận tát An Dao một cái thật mạnh.

Và cái tát đó khiến An Dao ngã lăn ra nền. Bố mẹ An Dao thét lên rồi chạy lại đỡ con gái dậy.

Hình Dục nắm chặt tay, nghiêm sắc mặt nói: “Tôi cho chị một cái tát không phải bởi vì tôi cảm thấy tủi nhục, mà vì chị không có tư cách rủa tôi là con hoang. Bố mẹ đẻ của tôi anh dũng hi sinh vì tổ quốc, tôi là con của liệt sĩ, không phải là đứa con hoang như chị nói. Cho dù chị có tức giận tới đâu, khi nói cũng nên giữ chừng mực. Huống hồ chị không chỉ làm mất mặt mình mà còn khiến bố mẹ chị cũng mất mặt. Xin chị nghe rõ đây, tôi không có nghĩa vụ phải nuông chiều chị, bình thường tôi nhường nhịn là vì nghĩ tới anh trai mình. Thật ra mà nói, trên đường đến đây tôi còn lo lắng cho chị, thậm chí còn nghĩ tới việc chị sẽ tấn công tôi, nhưng không ngờ chị có thể mở miệng nói ra những điều như thế.”

Nói xong, Hình Dục cúi người xin lỗi bố mẹ An Dao, ngay sau đó, cô ra khỏi nhà họ.

“Anh Dương Minh, chúng ta đi thôi.” Hình Dục đóng cửa xe, miễn cưỡng cười.

“Sắc mặt em kém thế?” Đặng Dương Minh vừa khởi động xe vừa hỏi.

Hình Dục chỉ lắc lắc đầu.

Lúc này, An Dao đang xông ra khỏi khu nhà như một kẻ điên, điên cuồng đập vào thành xe, gào thét: “Mẹ kiếp, cô đừng tỏ ra vô tội trước mặt bố mẹ tôi, cô là đồ đê tiện giả tạo!”

“Khốn kiếp An Dao! Cô dám mắng cô ấy một câu nữa tôi xem!” Đặng Dương Minh tức giận, đột nhiên mở bật cửa xe ra.

Hình Dục giữ tay anh lại: “Em tát cô ta một cái, cô ta giận cứ để cô ta la hét. Chúng ta đi.”

Đặng Dương Minh nghiêng răng, nhả nhin, cuối cùng, anh đạp ga...

Trên đường đi, nhớ lại những lời chửi mắng của An Dao, càng nghĩ càng giận, Đặng Dương Minh đâm mạnh vào vô lăng.

“Một năm nay Hình Khải ném không ít tiền cho nhà vợ, lại còn đổi xe cho bố cô ta. Hình Khải cảm thấy có lỗi với bố mẹ vợ, nên nhường nhịn hết lần này tới lần khác, những lúc không nhịn được thì tìm anh uống say một trận rồi thôi! Mẹ nó chứ! Anh thật không hiểu nổi nha đầu An Dao tại sao không biết thỏa mãn?”

Đặng Dương Minh lại hung hăng đâm mạnh xuống vô lăng.

Ai cũng biết An Dao là người phụ nữ thích hư vinh danh tiếng, mặc dù nói là thích hư vinh đối với đám con cháu cán bộ cao cấp như họ mà nói chẳng là gì, nhưng ít nhất thì cũng phải giữ lại chút gì đó chứ, đừng cao ngạo quá!

Đặng Dương Minh còn nhớ rất rõ, có lần, sau khi uống rượu xong Hình Khải đã nói một câu như thế nào nhỉ? Tình yêu, sớm đã chết rồi.

Chính vì câu nói này, mà Đặng Dương Minh không cảm thấy lo lắng cho Hình Khải nữa, dù sao Hình Khải cũng nhìn thấu rồi, một tình yêu không màng danh lợi chỉ có thể nhìn mà không đạt được, người con gái duy

nhất mang lại hạnh phúc cho anh lại không yêu anh, vì vậy đám người phàm như bọn họ đây không còn hi vọng nữa.

Nói cách khác thì, chỉ cần An Dao cứ giữ nguyên hiện trạng, không gây sự cãi vã với Hình Khải, thì Hình Khải sẽ định sống thế này tới hết đời.

Hình Dục im lặng không nói gì, cô nhìn vào gương chiếu hậu, bóng người đang ngồi bệt dưới nền gào thét đập phá xa dần.

Cô nghĩ, phản lại những suy nghĩ ban đầu của mình không chỉ có cô, mà còn cả An Dao nữa, kỳ vọng quá cao, thất vọng càng lớn. Họ đều là những người phụ nữ đáng được thông cảm.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Tháng 5 năm 2003.

Trung Quốc bị cuốn vào một đại họa chưa từng có: hội chứng hô hấp cấp tính nặng, hay còn gọi là SARS. Là một bệnh truyền nhiễm về đường hô hấp do nhiễm virus Corona, người mắc bệnh sẽ có những triệu chứng như ho khan, sốt, khó thở. Khả năng tử vong cao.

Các phương tiện thông tin đại chúng ngày nào cũng phát đi phát lại, cập nhật con số tử vong mới nhất, nhưng họ luôn không đưa ra số tử vong thật sự, ví dụ chết một trăm người chỉ công khai mười người. Có điều về điểm này thật khó trách, dù sao cũng không ai muốn nghe thấy sự diệt vong trước đại nạn lớn.

Nhưng cho dù là thế, thì trong tình trạng đối mặt với căn bệnh SARS không có thuốc đặc trị này, nhân dân cả nước vẫn thấp thỏm như không dám nghĩ tới ngày mai. Các trường cho nghỉ học, đường phố vắng tanh vắng ngắt, các phương tiện công cộng trống huơ trống hoác. Tới khi trong nhà cạn kiệt không còn gì để ăn nữa người ta mới đeo ba bốn cái khẩu trang đi ra ngoài mua bán, để tránh bị virus lây nhiễm, mỗi khi nghe thấy ai đó ho khan hai tiếng chỉ muốn lập tức nhảy tránh xa họ cả mét.

Và đúng vào lúc “nước sôi lửa bỏng” thế này, Hình Khải lại bị cảm nặng.

Hình Phục Quốc cũng được coi là một người của công chúng, nhận được mệnh lệnh nghiêm khắc của cấp trên: Nghiêm cấm ông về nhà thăm con trai. Hình Phục Quốc vì chuyện này mà buồn bã lo lắng tới bạc cả đầu,

năm lần bảy lượt đích thân gọi điện thoại tới tổ chức y học nghiên cứu về bệnh “SARS” cầu cứu. Song, trước khi xác định được Hình Khải có mắc SARS không, Hình Khải vẫn bị cách li để điều trị.

Có điều, khu vực cách li vẫn coi là có tình người, chỉ là “giam” Hình Khải ở trong nhà trị bệnh, nói thẳng ra, thì tất cả đều phải trông chờ vào bàn tay của tạo hóa.

Mấy ngày liền, Hình Khải nằm trên giường, xung quanh đặc quánh mùi của thuốc khử trùng, anh nghĩ, nếu như anh chết, thì chắc chắn là do những kẻ kia đã coi anh là chuột bạch để làm thí nghiệm hại chết.

Hai tháng trước, An Dao lẳng lặng quay về nhà. Hình Khải không nói gì, phải đối xử với cô như thế nào thì vẫn đối như thế.

Từ sau khi An Dao quay lại nhà chồng, có vẻ ngoan hơn một chút, cố gắng tránh những cuộc cãi vã vô lý, nhưng quan hệ giữa họ rõ ràng đã xa cách hơn trước kia rất nhiều. Cứ thế, cuộc sống của họ bình lặng trôi qua thêm hai tháng nữa, sau khi cân nhắc lợi hại xong, An Dao quyết định có thai để níu kéo chồng. Nhưng kế hoạch của cô thất bại, Hình Khải luôn tìm ra đủ mọi lý do để tránh làm chuyện ấy. Cho tới khi đại dịch SARS ập đến, Hình Khải bị cảm nặng, khi ngay bản thân Hình Khải cũng cảm thấy khủng hoảng, anh đã lệnh cho An Dao lập tức quay về nhà mẹ đẻ ở một thời gian. An Dao, gần như không do dự, lập tức rời khỏi Hình Khải.

Có lẽ An Dao thật sự muốn đi, vì một người đàn ông chưa bao giờ yêu mình, cho dù cô có mạo hiểm tính mạng vì anh, thì cũng chỉ trở thành một con ma chết oan mà thôi.

Quay về hiện tại, trong phòng ngủ...

“Dậy ăn cháo đi” Hình Dục đặt bát cháo xuống, ngồi xuống cạnh giường đỡ vai Hình Khải dậy, khẽ nói: “Anh đừng làm như mình mắc bệnh vô phương cứu chữa nữa thế được không? Chỉ là bị cảm nhẹ thôi mà.”

Hình Khải chỉ là không thể chịu đựng được mùi thuốc khử trùng nhức mũi đó, có lẽ ai ngủ nhiều rồi cũng hoa mắt chóng mặt, anh lười biếng ngồi dựa vào Hình Dục: “Em nói xem người như anh có phải rất vô xì không? Vợ đi rồi mà lại thấy rất thoải mái, còn nếu em bỏ mặc anh anh lại thấy mất thăng bằng.”

Hình Dục cố gắng nhìn Hình Khải nở một nụ cười nhẹ nhàng, cô múc một thìa cháo đưa lên đút cho Hình Khải: “Em đang học làm hộ lý, lần này, đã được thực hành trong thực tế rồi.”

“Trường em không trưng dụng sinh viên đưa vào bệnh viện giúp đỡ các bác sĩ sao? Nghe nói các bệnh viện lớn đều ra chỉ thị nghiêm ngặt, bác sĩ, y tá không được nghỉ phép trong thời gian bệnh SARS hoành hành, ai ham sống thì đóng gói hành lý cuốn xéo về nhà luôn.”

“Có trưng dụng, tự nguyện đăng ký, em không đăng ký.”

“Anh cứ tưởng em học y là vì muốn chữa bệnh cứu người. trở thành Bethune (1) của thời đại mới. Xì...”

Hình Dục chỉ cười không đáp, đút cho anh ăn từng muỗng cháo một.

Có điều Hình Khải không biết, để được bước chân vào khu vực cách ly, phải ký vào giấy hoàn toàn chịu trách nhiệm về sự sống chết của mình, cô đã ký rồi, bây giờ cô là người liên lạc duy nhất của Hình Phục Quốc và Hình Khải.

Ăn cháo xong, uống hết thuốc, Hình Dục đo nhiệt độ cho Hình Khải theo đúng nguyên tắc, vẫn là 38°.

Hình Dục vô thức đứng quay lưng lại với Hình Khải, mím chặt môi, cổ họng nghẹn ngào, cố gắng giữ cho trái tim được bình tĩnh.

“Thế nào? Nhiệt độ vẫn chưa hạ à?”

“Chưa, gần hạ về mức bình thường rồi.” Hình Dục nhìn anh cười, thuận tay đặt chiếc nhiệt kế ra xa.

“Em ra ngoài đi thì hơn, anh thừa nhận là không muốn xa em, nhưng anh cũng không muốn kéo em cùng chết.” Hình Khải bất lực than, Hình Dục luôn tươi cười vui vẻ trước mặt anh, sao anh lại không biết chứ.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Hình Dục không trả lời, xuống nhà lấy một chậu nước ấm lên, ngồi xuống cạnh giường, khi cô chuẩn bị lau mặt cho Hình Khải, Hình Khải lập tức giật chiếc khăn từ tay cô, ra lệnh: “Ngồi xa ra, ra góc tường đằng kia kia.”

“SARS là bệnh lây nhiễm qua đường hô hấp, nếu lây thì đã lây từ lâu rồi. Ngày nào em cũng tự kẹp nhiệt độ cho mình, vẫn rất bình thường.”

“Có thể là khả năng miễn dịch của em tốt, nói không chừng anh hắt xì hơi một cái là virus bắn vào miệng em đấy. Đi đi đi đi, đừng để anh lo!” Hình Khải đột nhiên ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, bởi vì anh bắt đầu chuyển từ cảm sang sốt nhẹ.

Hình Dục khịt khịt mũi, quỳ một chân xuống cạnh giường, giữ thẳng mặt Hình Khải, đúng vào lúc Hình Khải còn chưa kịp đề phòng, cô cúi đầu áp môi mình lên môi anh, bắt đầu đưa lưỡi vào miệng anh, rõ ràng không định cho mình bất cứ một đường lui nào.

Hình Khải sửng lại mất hai giây, mặc dù anh rất lưu luyện nụ hôn này, nhưng anh vẫn quyết định đẩy Hình Dục ra, gào lên giận dữ: “Em điên rồi à?! Có phải sợ mình sống thọ quá đúng không?!”

“Tỉ lệ truyền nhiễm của nước bọt là 100%. Anh tự suy nghĩ mà quyết định.” Hình Dục lại cười.

Hình Khải liếm liếm bờ môi khô của mình, bất giác tim nhói đau.

Anh âm thầm cầu nguyện: xin ông trời cứu giúp, ngàn vạn lần đừng để anh nhiễm SARS, nếu không anh chết cũng không nhắm được mắt.

Hình Khải giơ tay kéo Hình Dục vào lòng, cọ cọ vào trán cô, hỏi: “Anh không muốn nói những lời khiến em phải sờn gai ốc, nhưng lại sợ sau này không có cơ hội để nói nữa... Tiểu Dục, anh thích em, thậm chí bắt đầu từ bao giờ anh cũng không nhớ nữa.”

Hình Dục từ từ khép mắt lại, không nói gì, chỉ khẽ ừm một tiếng.

Hình Khải thấy cô không nói gì, bất giác phá lên cười nhạt: “Ha ha, anh biết em sẽ như thế, khi anh nhận ra anh thích em anh đã không đủ tư cách để nói với em nữa, anh biết... em sẽ không kiên quyết từ chối nhưng chắc chắn không tha thứ cho anh, chỉ lẳng lặng báo đáp anh mà thôi.”

Hình Dục từ từ khép mắt lại, nghiêng tai lắng nghe nhịp đập của trái tim anh.

Cô không nói có nghĩa là thừa nhận, ha ha, Hình Khải không nhận được cười tự trào phúng mình.

“Anh thề với trời rằng, nếu thật sự có thể chết cùng em, anh sẽ không hối hận. Em có hối hận không?”

“...”

“Lại không trả lời, anh sắp chết rồi, nói cho anh vui lòng đi mà...”

“Nếu chúng ta đều không may chết vì bệnh SARS, em muốn được chôn trong cùng một nấm mồ với anh, trên bia mộ khắc: Mộ của anh trai Hình Khải, em gái Hình Dục. Tết Thanh minh mọi người đi tảo mộ, em sẽ được nhờ phúc của anh, nhất định sẽ được ăn kẹo và những đồ ngon.” Hình Dục cười nói.

Hình Khải chua xót, mắt bắt đầu đỏ, anh ôm cô chặt hơn, phì cười: “Em thật nhẫn tâm, vẫn không chịu tha thứ cho anh, có điều có thể được chôn cùng một mộ với em cũng đủ rồi.”

Hình Dục ngược mắt lên, nhìn xung quanh rồi nói với anh: “Anh dạy em đánh mạt chược được không? Nghe các trường bồi trong thôn nói, đám tiểu quý thường thích cá cược. Nếu người nhà không đốt đủ tiền giấy, thì sẽ phân thắng bại bằng cờ bạc để xem bị đầy xuống tầng nào trong mười tám tầng địa ngục”

Hình Khải khịt khịt mũi, búng vào trán cô một cái: “Đầu óc mê tín nhảm nhí, chết rồi còn lo mấy chuyện đó nữa.”

Hình Dục cười không đáp, đáy mắt cô xanh thẫm, toàn thành phố sống trong không khí khủng hoảng, gia quyến của người bệnh ngày nào cũng tỉnh dậy trong sợ hãi.

“Hình Khải... người ngốc có phúc ngốc, anh chắc chắn không mắc phải thứ bệnh nan y đó đâu.”

Thôi được, tạm thời anh nhận mình là tên ngốc.

“Tiểu Dục, vừa rồi em hôn anh.”

“Ừ, làm sao?”

“Em nói làm sao?” Hình Khải quan sát biểu hiện trên mặt cô, mau mau xấu hổ đỏ mặt đi!

“Ồ, trong lúc lo lắng nhất thời đã có hành động không đúng đắn. Lần sau sẽ chú ý.” Hình Dục điềm tĩnh trả lời.

“...”

Hình Khải buồn bã thở hắt ra, dịch dịch người, vỗ vỗ vào cạnh gối bảo cô nằm xuống. Lần này Hình Dục không từ chối, cởi dép, nằm tựa vào đầu giường.

Khi người ta không thể chắc chắn ngày mai mình còn có thể mở mắt ra được nữa hay không, hồi ức luôn luôn trở thành một cuốn băng video quý giá nhất.

Hình Khải vòng hai tay ra sau gáy làm gối, cười cười, nói: “Em còn nhớ lần em tới trường quân sự tìm anh không? Toàn bộ đám nam sinh khi biết có một cô gái xinh đẹp tới trường thì đều sung sướng phát điên. Lúc đó anh vẫn chưa biết là em, còn hòa vào dòng người hò reo cổ vũ, ai ngờ em lại giống như Hoa Tiên Tử bước ra, em có biết tâm trạng anh khi ấy thế nào không?”

Hình Dục khựng người lại, lắc đầu.

“Tự hào, kiêu ngạo! Thậm chí kêu lên một tiếng: Tuyệt!” Hình Khải trở nên hào hứng, vừa ngồi dậy, lại khụy vai xuống: “Ai ngờ cuối cùng lại bị anh quậy cho chẳng còn vui vẻ gì nữa, em nói xem cái tính xấu đó của anh sao không thể sửa chứ?” Hình Khải thở dài thườn thượt, nói tiếp: “Có điều, khi ấy anh thật sự không ngờ em lại nhất định không chịu lấy anh, lại còn đối xử với anh quá đáng như thế..”

Hình Dục sờ sờ lên trán Hình Khải, lúc nào cũng để ý tới nhiệt độ cơ thể anh.

“Đang nói chuyện với em đấy, đừng đụng chân đụng tay.” Hình Khải giật tay cô ra, ghét nhất thái độ hồ hững như chuyện đó không liên quan tới mình của cô.

“Sau khi tốt nghiệp anh có định về bộ ngoại giao làm không?”

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 67

“Em muốn biết thật à?”

Hình Dục cười gật đầu, bỏ một viên thuốc ngậm ho vào miệng anh.

“Anh cũng đang do dự đây, bố muốn anh vào bộ ngoại giao rồi từ từ leo lên, em cũng biết anh là kẻ có dã tâm mà, không muốn đi từ đáy đi lên...” Hình Khải nghiêng đầu nhìn Hình Dục: “Em có biết lối tắt một bước lên trời là gì không?”

“Biểu hiện xuất sắc, có cống hiến vượt bậc đối với ngành ngoại giao Trung Quốc.” Hình Dục ngược mắt lên: “Vậy có nghĩa là, anh muốn ra nước ngoài phải không?”

Hình Khải búng tay tách một cái, véo véo cắn Hình Dục, cười nói: “Có tiêu chuẩn cho người nhà đi cùng, một nước ở châu Á, em đi cùng anh nhé?”

Hình Dục nghi ngờ nhìn bộ dạng của Hình Khải, trong mắt anh hoàn toàn không còn hình bóng của người phụ nữ kia.

Ai cũng nói phụ nữ là loại sinh vật nhạy cảm nhất trên thế giới, thực ra khả năng dò xét của người đàn ông cũng không kém gì. Dù sao đàn ông và đàn bà đều là tổng hợp của sự mâu thuẫn, họ hi vọng những người mà họ quan tâm không bị tổn thương, cũng mong chờ có được sự ủng hộ dù chỉ là lời nói, cho dù chỉ là những lời quan tâm vô thưởng vô phạt.

Song, khi An Dao chạy về nhà mẹ đẻ để tránh trước nghi vấn anh bị bệnh SARS, chút tình nghĩa cuối cùng trong Hình Khải, đã hoàn toàn bị rút cạn.

Nghĩ tới đây, Hình Dục ngồi dậy, bước xuống giường.

“Này! Em làm thế là có ý gì hả? Haizz... Em mau đứng lại cho anh...” Hình Khải còn chưa nói xong, Hình Dục đã đẩy cửa bỏ đi, trên cầu thang vọng lại những tiếng bước chân gấp gáp.

Hình Khải cười khì khì, những tiếng ho phải nén lại trong cổ họng cả nửa ngày cuối cùng cũng được giải phóng. Anh đấm đấm phần ngực đau nhói, biết ngay là cô phải chạy, không chạy nữa chắc anh chết sống vì khó chịu mất.

Lúc này, bên ngoài ban công vọng vào tiếng hét...

“Hình Khải! Anh từ xa gửi lời chúc phúc tới chú, tai họa cách nghìn năm, chú chắc chắn không chết được đâu! Có điều, nếu chú đi trước một bước, anh sẽ thay chú chăm sóc Tiểu Dục, đừng nhớ nhung gì, hà hà...”

Ông nội cậu chứ! Đặng Dương Minh.

Hình Khải vừa ho vừa cười. Có điều, những gì Hình Khải vừa nói là thật lòng, nếu anh có thể thoát được kiếp nạn này, anh nhất định sẽ tìm cách để đưa cô đi.

Cô tình nguyện ở lại cùng sống cùng chết với anh, nhưng lại không chịu thừa nhận là mình yêu anh.

Ai tới phân tích giúp tôi xem, cô gái này đầu óc có vấn đề thật rồi đúng không?

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Nửa năm sau khi Hình Khải thoát khỏi dịch SARS, cùng năm đó, anh chính thức đưa ra lời đề nghị chia tay với An Dao.

Thực ra nguyên nhân chủ yếu không phải là vì Hình Dục, mà là sau khi Hình Khải thông báo với vợ rằng anh quyết định sẽ làm việc trong đại sứ quán Trung Quốc tại Hàn Quốc, An Dao chẳng buồn nghĩ ngợi gì nhiều lập tức chất vấn: “Không phải anh muốn cùng sớm tối ra vào gặp gỡ với cô giáo người Hàn Quốc xinh đẹp kia đấy chứ?”

Nếu nói trong lòng anh không khó chịu thì là giả, thời gian đầu khi quyết định sống cùng với An Dao là vì lòng tự tôn bị tổn thương, sau này cũng vì lòng tự tôn biết rằng Hình Dục sẽ không tha thứ cho mình nữa, anh cũng muốn thôi cứ sống như thế đi.

Chính là bởi vì An Dao có những ưu điểm xứng đáng được yêu thương, ví dụ như tính tình hoạt bát hay nói hay cười, ví dụ cô tình nguyện vì anh mà thay đổi thói quen lười biếng của mình, ví dụ cô hết lần này tới lần khác thì thắm vào tai anh câu “Em yêu anh”.

Nhưng, khi sự dễ chịu đó dần dần chuyển thành những trận cãi vã không ngừng nghỉ, Hình Khải tin rằng cuộc tình này đã mất đi ý nghĩa nguyên sơ của nó.

Đương nhiên, anh cũng không dám tự nhận mình là người chồng tốt.

An Dao kiên quyết không đồng ý, mặc dù cô cũng đã có dự cảm rằng họ không thể tiếp tục cho tới khi kết hôn, nhưng không người phụ nữ nào

chấp nhận đối diện với sự thật bị vị hôn phu của mình vứt bỏ cả.

Gia đình họ An hết bà cô này tới bà dì khác tới thăm, Hình Khải một mặt phải nghênh đón cuộc thi kiểm tra đẳng cấp, một mặt phải ứng phó với sự “cuồng nhiệt hỗn loạn” của họ hàng thân thích nhà họ An. Nhưng Hình Khải không trốn tránh trách nhiệm, dù sao hồi đầu quyết định sống chung anh cũng chẳng hỏi ý kiến ai vì vậy chia tay cũng không cần phải được ai đó cho phép. Chỉ là nửa tháng sau đó, việc này khiến anh mệt mỏi vô cùng, khuôn mặt gầy sạm đi trông thấy.

Tháng 1 năm 2004.

Hình Khải và An Dao trải qua ba tháng chiến tranh lạnh, chính thức chia tay.

Yêu thương một thời gian, cuối cùng trở thành người xa lạ, khiến cả hai người bọn họ không ai cảm thấy dễ chịu cả.

Hình Khải nhớ lại trước kia, trong lúc bùng bột anh đã chấp nhận đối phương, và đã kết thúc tình yêu của mình trong bất lực. Bây giờ, không thể không đối mặt với hiện thực, anh vẫn là một người đàn ông chưa trưởng thành, vẫn là một tên tiểu tử đầy tật xấu.

Sự tùy hứng của bản thân, khiến ba người bị tổn thương, muốn hối hận cũng đã muộn.

Đồng thời, cuối cùng anh cũng nhận ra rằng, thích thì mãi mãi thích, cho dù bản thân có muốn bác bỏ tình cảm đó đến thế nào.

Không biết An Dao lấy đâu ra dũng khí, mà lại hẹn Hình Dục gặp mặt.

Hai người ngồi trong vườn hoa bên đường, Hình Dục nhìn An Dao lúc này vẫn đang đau đớn khôn nguôi, nhưng cô không sao thốt ra được một lời để an ủi bạn.

“Hình Dục, hôm nay mình sẽ không làm khó cậu, chúng ta sẽ nói chuyện với nhau như trước kia được không?”

“Chúng ta không thể quay lại trước kia nữa.” Hình Dục bình tĩnh đáp.

“Mình... lúc ấy mình bị điên rồi, không nên trút giận vào cậu.” An Dao buồn bã, nói: “Giờ nhớ lại những gì mình đã làm, mình thật sốc với chính mình.”

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Chuyện hủy hôn đã kéo dài lâu như thế, An Dao cũng cảm thấy mệt mỏi, nhưng khi tất cả lắng lại, cô mới ngộ ra rằng, mình đã từng làm bao nhiêu là việc ngốc nghếch. Huống hồ, Hình Dục lại hoàn toàn không dương oai giễu võ trên tư thế là người thắng cuộc, rõ ràng cô đã trách nhầm Hình Dục. Có điều không phải việc gì cũng có thể nói “sớm biết thế”, chuyện gì phải trải qua thì nên trải qua.

“Cậu nhầm rồi, người bị tổn thương không phải mình, mà là người đàn ông định nắm tay đi nốt nửa cuộc đời còn lại cùng cậu kia.” Hình Dục thở hắt ra, nói tiếp: “Mình chẳng cao thượng như cậu nghĩ đâu, và cũng chẳng phải là người bị hại gì gì cả. Mình vẫn luôn nghĩ, nếu có một ngày mình đi rồi, Hình Khải nên giao cho ai chăm sóc đây...” Nói xong, cô đứng dậy bỏ đi.

Nghe xong, An Dao nhìn theo bóng bạn, thở dài.

Nhớ lại những ngày đã qua, lần đầu gặp Hình Khải, cô đã yêu anh, đã trúng tiếng sét ái tình với anh. Con đường này là do cô tự chọn, thậm chí cô còn đưa ra cho mình tình huống xấu nhất, nếu cả đời này Hình Khải không yêu cô, hoặc đối với cô lạnh nhạt, cô cũng cam tâm tình nguyện chấp nhận.

Song, cô đã đánh giá quá cao tình yêu của mình, yêu một chút, mà lại muốn có được nhiều hơn, khi không đạt được kết quả như mong muốn, cô bắt đầu coi tất cả những người khác là kẻ thù, vô tình đánh mất con người đáng yêu trước kia của mình.

Lúc này, An Dao đột nhiên như nghĩ ra điều gì, sững lại một lát, rồi gọi: “Đợi đã Hình Dục!”

Cô vội vàng chạy đuổi theo Hình Dục, vừa đuổi vừa hỏi: “Cậu nói câu đó là có ý gì, cậu định đi đâu? Hình Khải có biết không?”

Hình Dục mím môi không để lộ ra nụ cười, trả lời mà như hỏi lại: “Cũng may cậu còn trẻ, mình hi vọng cuộc hôn nhân sau cậu sẽ hạnh phúc hơn. An Dao, quên hết những chuyện không vui đi, chỉ nhớ đến những quãng thời gian vui vẻ, nếu cậu cũng đã từng hối hận. Được không?”

An Dao lẳng lặng gật đầu, chăm chăm nhìn theo bóng Hình Dục đang đi xa dần, không hiểu được hàm ý trong nụ cười của bạn, hình như trong đó có chút bi thương.

Từ sau khi Hình Khải trở lại cuộc sống độc thân, gia đình họ Hình dần dần khôi phục lại cuộc sống trước kia. Hàng ngày Hình Dục về nhà đúng giờ, trong lúc Hình Khải kiệt lời hết sức, cô quan tâm tới Hình Khải từ những thứ nhỏ nhặt nhất, giúp anh nhanh chóng thoát khỏi bóng đen của cuộc hôn nhân thất bại.

Hình Khải cảm nhận được một cách sâu sắc sự ấm áp và bao dung mà người nhà có thể mang lại cho mình. Anh giờ đã hiểu rồi, tình thân mới là thứ tình cảm đáng tin cậy nhất trên thế giới này, cho dù bạn có đáng ghét tới đâu, người duy nhất không vứt bỏ bạn chính là người nhà bạn. Họ dang rộng vòng tay, mãi mãi là cảng tránh gió của chúng ta.

Sau bữa cơm tối.

“Tiểu Dục, chuyện anh nói với em, em đã quyết định chưa?”

Hình Khải giục giã nói, tháng sau là anh phải đi rồi, tên của người nhà đi theo vẫn đang bỏ trống.

“Em không đi, em không biết ngoại ngữ.”

“Anh có nói em chạy sang Hàn Quốc lấy anh đẹp trai đâu, không biết ngoại ngữ thì làm sao? Hơn nữa đại sứ quán được xây dựng giống như biệt thự vậy, không bảo em sang đây chịu khổ đâu mà sợ, ăn này chơi này đều đầy đủ cả, đồng nghiệp cũng là người Trung Quốc. Vả lại còn có anh nữa mà.”

“Nếu đi thì ít nhất cũng phải khoảng hai năm, còn phải nhìn vào biểu hiện của anh mới có thể quyết định bao giờ được về nước. Em không đi.”
Hình Dục vừa xem ti vi vừa chậm rãi nói.

Hình Khải tặc tặc lưỡi, dịch dịch ghế sang gần chỗ Hình Dục, giọng đáng thương tội nghiệp ra: “Em thật sự nỡ để anh một mình cô đơn nơi xứ người sao?”

“Nghe nói nước ngoài chỗ nào cũng có gái đẹp, anh sẽ không cô đơn đâu.”

“Nhân viên ngoại giao sao có thể yêu người nước ngoài.”

Hình Dục từ từ nhướn mắt lên: “Thật hay giả?”

“Em nghĩ anh đang lừa em à? Để chắc chắn nhân viên ngoại giao công tâm chấp pháp, có quy định rõ ràng rồi mà. Không tin thì em đi đọc xem, ở trên bàn anh có một bản đấy.”

“Ồ.”

“Ồ cái gì, có em ở cạnh, anh không cần bất kỳ người nào khác. Huống hồ anh sang đó bận tối mắt, làm gì có thời gian mà đi tìm hiểu yêu đương.”

Hình Khải suy nghĩ kỹ càng, mỗi một quyết định của anh, về cơ bản đều liên quan tới Hình Dục.

Dự định ban đầu của anh chưa từng thay đổi. Lùi một bước để tiến ba bước, anh có thể chấp nhận chuyện cô không yêu mình, nhưng quyết không cho phép cô rời khỏi tầm mắt anh. Bởi vì, anh vốn không thể rời xa người con gái này, từ năm mười lăm tuổi cô ấy đã bước vào cuộc sống của anh.

Cô không tuyên bố sẽ giam giữ anh mãi mãi, nhưng lại bắt mất hồn anh mang đi.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Lần này Hình Khải sẽ sang nhậm chức ở đại sứ quán cộng hòa nhân dân Trung Hoa đặt tại Hàn Quốc.

Đại sứ là một cấp lãnh đạo trong hàm ngoại giao, dưới đại sứ còn có rất nhiều những chức vụ khác. Họ lần lượt phân theo thứ tự cao thấp mà được gọi là: Công sứ, tham tán công sứ, tham tán, bí thư thứ nhất, bí thư thứ hai, bí thư thứ ba, tùy viên. Ngoài ra, còn có các tùy viên quân sự khác.

Chức vụ mà Hình Khải đảm nhận lần này là bí thư thứ ba, dựa vào năng lực cá nhân của anh, anh được phân về bộ nào đó.

Nói gì thì nói Hình Khải mới tốt nghiệp mà đã may mắn được cất nhắc vào vị trí này, rõ ràng anh đã bỏ không ít công sức vào đó.

“Tiểu Dục, em không đi cùng anh thật à?”

Hình Khải hỏi với giọng bất mãn, Hình Dục sau cả đêm suy nghĩ đã đưa ra câu trả lời từ chối. Thực ra anh không có ý định ở lại Hàn Quốc làm quá lâu, nói thẳng ra thì là, anh chỉ cần chút kinh nghiệm và quá trình công tác trong lý lịch, để có thể bước những bước rộng hơn trong con đường công danh sự nghiệp sau này khi quay về nước.

“Anh đi sớm về sớm, em đợi anh khỏi hoàn quay về.” Hình Dục cười cười.

Hình Khải vẫn không chịu từ bỏ: “Em suy nghĩ thêm đi.”

“Hình Khải, em muốn hỏi anh một câu, trước khi em bước chân vào nhà họ Hình anh sống thế nào?”

“Hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, chơi game, bao gái, đại khái là thế, sao nào?”

Hình Dục vuốt vuốt má anh, cô lo sự thay đổi môi trường sống sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe của Hình Khải, nhưng Hình Khải bản tính đã là kiểu người thích dựa dẫm phụ thuộc, không phải vì anh sợ hãi điều gì, mà là anh thiếu cảm giác an toàn, vì vậy gia đình vô hình trung đã trở thành nơi anh khao khát được trở về mỗi ngày nhất.

Về chuyện này, Hình Phục Quốc không tránh khỏi bị luận trách nhiệm, ông đã không cho con trai một tuổi thơ tươi đẹp tròn vẹn, khiến Hình Khải luôn sống trong trạng thái mơ màng lẫn lộn.

Thời gian đầu, khi Hình Dục thu dọn đống truyện tranh giúp anh đã đọc được một câu anh viết, nhìn nét chữ, có lẽ được viết khi đang học cấp hai: Tại sao phải sống? Chết đi liệu có ai biết không?

Từ ngày đó trở đi, Hình Dục đã biết Hình Khải thêm một gia đình ấm áp biết bao.

Hình Dục quay người, nhìn thẳng vào mắt Hình Khải, chậm chậm nói: “Mỗi người sau khi trải qua một vài chuyện sẽ càng hiểu bản thân mình hơn, đây là cái giá của sự trưởng thành, không hẳn đã là chuyện xấu.”

“Em tự nhận là em già dặn sao?” Hình Khải hỏi lại.

Hình Dục không tiếp lời, ngồi xuống giúp anh gấp quần áo, người là động vật quần cư, một khi cảm thấy cô đơn buồn bã, tự nhiên sẽ tìm cách để loại trừ sự cô đơn.

“Đúng rồi, chẳng phải anh nói hàng năm đều có kỳ nghỉ phép về thăm gia đình sao? Em đoán lần này anh đi cũng không quá lâu, quần áo bỏ bớt lại được không?”

Hình Khải lười nhác ngồi xuống chiếc giường mềm mại, hỏi với giọng chất vấn: “Em hãy nói thật đi, có phải trong lòng em có người con trai thanh mai trúc mã nào không?”

Hình Dục sững lại: “Sao anh hỏi thế?”

“Vừa rồi em hỏi về tuổi thơ của anh, chắc chắn là nghĩ tới tuổi thơ của mình! Nói nói nói mau, anh phải đấu với hấn ta một trận.”

Hình Dục phì cười: “Hồi nhỏ em toàn chơi một mình. Đá cầu, nhảy dây, cắt giấy... toàn chơi một mình thôi.”

“Nhảy dây mà nhảy một mình?”

“Vâng. Buộc một đầu vào cây, muốn nhảy bao lâu thì nhảy.”

“Không ai chơi với em à? Xem ra nhân duyên của em khi còn nhỏ còn kém hơn anh nhỉ?”

“Ai nói thế, là em không thích chơi với người khác thôi.”

Hình Dục không may mắn như Hình Khải, cho dù không có người thân bên cạnh nhưng vẫn có rất nhiều người quan tâm, bố mẹ cô thường xuyên đi chiến đấu ở những vị trí tiền tiêu nhất trên khắp mọi miền đất nước, còn sự ra đời của cô là một sự cố. Đương nhiên, chuyện này do cô nghe được từ miệng mẹ sau khi hiểu chuyện, tình cảm giữa bố mẹ cô không sâu đậm gì, có thể nói cuộc hôn nhân của họ là do bố mẹ hai bên quyết định. Các bậc phụ huynh mặc dù thỉnh thoảng vô tâm để hở ra một vài câu, nhưng lại quên rằng có những lời không thể nói bừa, sẽ khiến đám trẻ con già trước tuổi bị vỡ mộng tưởng.

Hình Khải neho mắt lại quan sát Hình Dục...

Mặc dù miệng cô vẫn cười, nhưng Hình Khải cảm thấy chẳng có gì thú vị cả, ít nhất thì anh còn có Đặng Dương Minh làm bạn, Hình Dục thì đúng là quá thảm.

Hình Khải nhắc chân lên dùng mũi chân cọ cọ vào sống lưng cô, nói: “Anh muốn bàn với em một việc, đợi khi nào chúng ta ba mươi tuổi, nếu em vẫn chưa lấy chồng anh cũng chưa tái hôn, thì coi như chúng ta gá ghép với nhau để qua ngày, lấy anh có được không?”

“Ba mươi tuổi? Còn năm sáu năm nữa, đến khi ấy rồi hãy nói.” Thái độ của Hình Dục rất thản nhiên.

“Ái chà chà, em đừng thu dọn đồ nữa, nói chuyện đi.” Hình Khải chép miệng ngồi thụp xuống cạnh Hình Dục, đặt mông ngồi luôn lên đồng quần áo.

“Em không thể đưa ra một lời hứa không thiết thực. Anh đừng ngồi đè lên quần, sẽ tạo thành nếp gấp đấy.”

Hình Dục đẩy đẩy Hình Khải, rút đồng quần áo dưới mông anh ra.

Hình Khải bản khoản từ chiều tới tối, anh sắp đi rồi, Hình Dục còn chưa thể cho anh một câu trả lời chính xác, nhưng bao nhiêu dấu hiệu kia đều cho thấy trong lòng cô không có người con trai nào khác cả? Chuyện gì thế này?

Hình Khải mang theo bản khoản trong lòng tới tận lúc ăn cơm, trên ti vi đang chiếu một bộ phim nhiều tập nào đó, diễn biến của câu chuyện không rõ ràng lắm, nhưng có một đoạn ngắn khiến Hình Khải phải chú ý, nữ chính bị mắc bệnh ung thư máu, để tránh cho nam chính phải chịu buồn đau quá độ, nên nữ chính đã đề nghị chia tay, thậm chí còn hôn người đàn ông khác trước mặt nam chính.

Hình Khải đột ngột nhìn khuôn mặt nhỏ bé trắng trẻo của Hình Dục, đặt bát đĩa xuống, kéo cô ngồi lên đùi mình chăm chú quan sát.

“Sao thế?” Hình Dục vuốt vuốt mái tóc vẫn còn ướt.

“Không. Chỉ là muốn nhìn em thôi.” Hình Khải dùng lòng bàn tay cọ cọ vào môi cô, anh không nên nghĩ theo chiều hướng tiêu cực, nhưng lại không tìm được suy nghĩ hỗn loạn của mình.

“Phải rồi, em đang làm ở bệnh viện phải không?”

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 71

“Vâng.”

“Ngày mai anh đến bệnh viện của bọn em chụp phim, gần đây cảm thấy phổi hơi tức thở.”

“Khó chịu thế nào?”

“Tức thở lắm, đặc biệt là khi ngủ.”

Hình Dục bắt đầu lo lắng, vội vàng đứng bật dậy: “Vậy đừng đợi đến ngày mai, đi luôn bây giờ đi.”

“Ôi trời, không nghiêm trọng đến thế đâu, ngày mai hãy hay.”

“Anh bị thế bao lâu rồi? Sao không nói gì với em? Chẳng phải anh vừa làm kiểm tra sức khỏe tổng thể à? Báo cáo xét nghiệm đâu mau đưa em xem.” Hình Dục đã bắt đầu đứng ngồi không yên.

Vừa tức thở đấy, có lẽ gần một phút.

“Kết quả kiểm tra tất cả các mục đều bình thường, chắc không có chuyện gì lớn đâu, em đừng căng thẳng quá, anh chỉ nói thế thôi.” Hình Khải kéo cô ngồi xuống ghế, về cơ bản anh đã xác định được vị trí của mình trong lòng Hình Dục, đồng thời cũng chứng minh được rõ ràng Hình Dục có chuyện giấu anh.

“Kiểm tra lại một lần nữa đi? Em sẽ nói với chủ nhiệm, có thể lấy kết quả ngay.”

“Ừ, anh nghe em.” Hình Khải cúi đầu và cõm. Anh cố tình sắp xếp như thế, Hình Dục ở bên đưa anh đi khám, tiện thể cũng bảo cô kiểm tra sức khỏe luôn, nếu cô từ chối làm xét nghiệm máu, thì chắc chắn là có bệnh gì đó đang giấu.

Sáng sớm hôm sau, họ cùng đến bệnh viện nơi Hình Dục làm.

Hình Khải nhìn thấy đủ mọi bệnh nhân khiến anh nhúu chặt mày lại, nói thật không có bệnh chẳng ai muốn chạy tới bệnh viện làm gì. Ồ, anh chính là người như thế.

“Anh, đi xét nghiệm máu.” Hình Dục cầm một tờ hóa đơn trên tay, người mặc blu trắng đi về phía Hình Khải.

Hình Khải thấy vẻ nghiêm túc của cô, trước ngực còn đeo ống nghe, rất có phong thái của một nữ bác sĩ làm việc cẩn thận.

“Bình thường em làm ở đâu?”

“Phòng cấp cứu.”

“Hả? Nơi đấy máu me lắm.” Hình Khải chưa bao giờ thật sự quan tâm tới công việc của Hình Dục, dù sao gia đình cũng không thiếu tiền tới mức phải cần tới lương của cô.

Hình Dục chỉ cười không nói, lúc này, có người gọi giật Hình Dục từ phía sau.

Nụ cười trên môi Hình Khải vụt tắt, dù sao cũng từng là vợ chồng một thời gian, giọng nói vẫn nhận ra được. Anh quay người lại, nhìn An Dao: “Lâu rồi không gặp.”

“Gần đây khỏe không?” An Dao rất bình thản, mỉm cười bước tới, cô nhìn Hình Dục cười gật đầu như muốn chào, mặc dù cô và Hình Dục cùng

thực tập trong một bệnh viện, nhưng hai người khác khoa, nên ít có cơ hội gặp mặt.

Hình Dục gật đầu mỉm cười, biết ý đứng lui ra một chút.

Hình Khải gượng gạo cười đáp lại: “Anh vẫn thế, còn em?”

An Dao khẽ thở mạnh: “Rất ổn, nhớ lại những gì em đã làm trước kia, em rất muốn xin lỗi anh, nhưng lại không đủ dũng khí.”

Hình Khải sửng lại. “Xin lỗi? Là có ý gì?”

An Dao ngồi xuống chiếc ghế cạnh hành lang, tay nghịch nghịch chiếc ống nghe đeo trên cổ, điềm nhiên cười: “Em đã quá kỳ vọng vào hôn nhân, em cứ nghĩ chúng ta sẽ sống hạnh phúc vui vẻ với nhau cả đời giống như những câu chuyện trong tiểu thuyết tình cảm, giờ nghĩ lại... thật ấu trĩ.” An Dao mím chặt môi, nói tiếp: “Không phải là vì anh đối với em không tốt, anh chẳng sai gì cả, mà là em luôn vờ hồ đồ, biết rõ em không phải là nữ chính trong câu chuyện của anh, mà vẫn cứ gượng ép bản thân...” Nhớ lại trước kia, Hình Khải thật sự đã cư xử với cô tử tế hết mức có thể rồi, nhưng trong sự tử tế đó thiếu yếu tố tình yêu.

Hình Khải trầm mặc hồi lâu, từ từ ngồi xuống cạnh An Dao, cười nói: “Chuyện đã qua rồi đừng nhắc lại nữa, nhìn thấy em bây giờ tươi tắn thế này anh cũng yên tâm. Anh sắp đi rồi, có lẽ lần này đi phải vài năm nữa mới có thể gặp lại em.”

“Anh vẫn quyết định ra nước ngoài làm việc?”

“Ừ, tháng sau lên đường, nhưng... chắc chắn không phải anh đi vì cô giáo Hàn Quốc như em nghĩ đâu, ha ha.” Hình Khải trêu.

“...” An Dao ngượng ngùng vuốt vuốt tóc, nói: “Đấy là lời nói trong lúc tức giận, thực ra từ lâu em đã biết người anh yêu là Hình Dục, có điều

Hình Dục hình như không hiểu điều này.”

Hình Khải cười không đáp, Hình Dục sao có thể không hiểu, vờ ngốc theo thói quen mà thôi.

“An Dao, em giúp anh một việc được không?”

“Vâng, anh nói đi.”

Hình Khải xé một mẫu giấy trên bao thuốc lá ra, vừa viết vừa nói: “Giúp anh để ý tới sức khỏe của Hình Dục, đây là số điện thoại của anh ở Hàn Quốc, nếu có chuyện gì, em hãy gọi cho anh ngay, cảm ơn em.”

An Dao cầm số điện thoại trong tay khẽ khựng lại: “Hình Dục cô ấy bị làm sao?”

“Chưa rõ, nhưng anh cảm thấy có lẽ tình trạng sức khỏe của cô ấy không ổn lắm. Cô ấy rất ít khi ốm, nhưng có một lần ốm rất nặng, khi anh phát hiện ra, cô ấy đã ngất trên nền, sắc mặt trắng bệch tay ôm chặt ngực. Đương nhiên, anh cũng hi vọng là do mình quá đa nghi...” Hình Khải lo lắng chau mày: “Còn nữa, em đừng đi hỏi cô ấy nhé.”

Nghe nói như thế, An Dao đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Đúng rồi, vào hôm chúng ta chia tay, Hình Dục từng nói với em rằng, phó thác anh cho em cô ấy mới yên tâm đi, nhưng không nói là sẽ đi đâu, lẽ nào cô ấy?...”

Hình Khải giật thót mình, trời ơi! Không phải là thật chứ?!

Hai người lập tức cùng thỏa thuận, An Dao nhận sự ủy thác của Hình Khải “theo dõi” nhất cử nhất động của Hình Dục, chỉ cần phát hiện ra bất kỳ manh mối nào là phải thông báo cho anh ngay. An Dao thấy Hình Khải vì Hình Dục mà tỏ ra lo lắng sốt sắng, nếu nói hoàn toàn không có cảm giác gì thì là nói dối, nhưng cô còn có thể thế nào nữa, trong mắt Hình Khải

hoàn toàn không còn có cô nữa, cô đành phải lui về sau sân khấu chúc phúc cho họ.

Phải rồi, con trai của viện trưởng đang theo đuổi cô, lần này, cô sẽ suy nghĩ thật kỹ con đường tương lai cho mình.

Đúng thế, họ đều đã thay đổi rồi.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Đúng như dự đoán của Hình Khải, Hình Dục không chịu làm xét nghiệm máu. Lý do mà cô đưa ra là: mình rất khỏe mạnh, không cần thiết phải làm xét nghiệm đó.

Ôi, phải thế nào đây, chuyện gì thì cũng không thể suy nghĩ sâu xa hơn được. Hình Khải buồn bực, từ sáng sớm ngồi tới tận sáu giờ tối, thần trí hoang mang, cho tới tận khi Hình Dục kết thúc buổi thực tập của mình, cả hai mới quay về nhà.

“Chú ý đèn đỏ!” Hình Dục kinh ngạc khi thấy bánh xe lao thẳng vào đường dành cho người đi bộ, cũng may lúc này không có ai sang đường.

Hình Khải đạp phanh gấp, đột ngột dừng lại, cả hai lao mạnh về phía trước.

Hình Dục lấy tay sờ vào trán Hình Khải, những giọt mồ hôi mát lạnh dính vào lòng bàn tay cô, cô vội vàng rút ra mấy tờ giấy ăn lau mồ hôi cho anh, ân cần hỏi: “Anh sao thế? Kết quả kiểm tra cho thấy anh không những bình thường mà còn hết sức khỏe mạnh nữa mà?”

Hình Khải không nghe thấy Hình Dục nói gì cả, chỉ biết lòng anh càng nghĩ càng rối bời hoang mang, anh đánh xe về lại đường thẳng, dừng lại bên lề đường, bước xuống xe: “Anh đói rồi, đi ăn cơm với anh.”

Hình Dục nhìn vào tiệm ăn bên đường, vâng lời.

Còn nhớ hồi cô mới đến Bắc Kinh, còn không biết thế nào là quán ăn nhanh, Hình Khải chê cười cô là đồ nhà quê, mặc dù cho tới bây giờ cô đã từng ăn một lần, nhưng vẫn không hiểu tại sao hai miếng bánh mì tròn tròn kẹp thêm miếng thịt ở giữa có gì mà đắt tới mười mấy tệ một cái.

Thông thường Hình Dục đi mua, Hình Khải ngồi ở bàn đợi, nhưng hôm nay, Hình Khải lại chủ động chạy ra quầy phục vụ, còn dặn Hình Dục ngồi yên đó đừng có chạy linh tinh.

Không lâu sau, rất nhiều những món ăn nhanh được bày khắp bàn, Hình Khải đặt một cốc sữa nóng xuống trước mặt Hình Dục, nghĩ kỹ lại thấy xấu hổ, quen nhau tám chín năm rồi, đây là lần đầu tiên anh “phục vụ” Hình Dục.

“Này, em đi đâu?” Hình Khải thấy cô đứng dậy.

“Đi rửa tay, anh cũng đi đi, ở bệnh viện nhiều vi khuẩn lắm.” Hình Dục quay đầu lại cười cười.

“Ừ... em đi trước đi.” Hình Khải chăm chú quan sát bước chân Hình Dục, gần như rất vững chắc.

Vài phút sau Hình Dục quay lại chỗ ngồi giục Hình Khải đi rửa tay.

Khi Hình Khải rửa tay xong quay lại... Hình Dục đã bóc tờ giấy bọc ngoài chiếc Hamburger ra gấp xuống, tiện lợi tới mức Hình Khải chỉ cần cầm lên là ăn được; Hình Khải không quen ăn khoai tây chiên chấm với nước sốt cà chua vì vậy cô lại bóp sốt cà chua vào nắp hộp đựng cánh gà rán. Đồ uống được đặt cạnh tay anh ở vị trí anh không dễ đụng phải. Tất cả đồ ăn đều được mở ra và đặt hướng về phía Hình Khải. Mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ chờ Hình Khải tới ăn thôi.

... Một cảnh tượng vốn hết sức quen thuộc, Hình Khải hôm nay lại thấy cảm khái muôn phần, thật không thể trách anh đã quá dựa dẫm vào

Hình Dục, cô luôn có thói quen làm mọi việc hết sức chu đáo, khiến anh không thể tìm ra bất kỳ sơ hở nào.

Hình Dục mím môi uống sữa, vô tình để ý tới hốc mắt của Hình Khải, cô suýt chút nữa thì phì cả sữa ra ngoài, cười hỏi: “rút cuộc là anh làm sao mà mắt lại đỏ thế kia?...” Hình Dục nhìn thành phần đồ ăn ghi trên bao bì, không có thứ nào có ớt cả, hướng hồ Hình Khải đâu sợ ăn cay.

Hình Khải cúi đầu im lặng, anh không còn là chàng trai sốc nổi mấy năm trước nghĩ gì hỏi nấy nữa, anh đã biết quan tâm tới tâm trạng của Hình Dục, cũng biết cân nhắc xem câu hỏi mà mình đặt ra liệu có làm khó cô không, nhưng anh không thể khống chế được đầu mình suy nghĩ lung tung, chìm vào trong nỗi khủng hoảng kỳ lạ.

“Chuyện kia... anh đã nghĩ rồi, từ sau khi kiến quốc, chưa có ai vừa tròn hai mươi tư tuổi mà gánh vác được trọng trách của chức vụ bí thư thứ ba, anh sợ mình không làm được, hay là tạm thời không ra nước ngoài nữa, bắt đầu từ một chức vụ thấp nhất, vài năm sau có kinh nghiệm sẽ đi sau, thế nào?...” Hình Khải không đùa, mặc dù hủy bỏ kế hoạch sẽ ảnh hưởng tới tiền đồ thên thang của anh, bố cũng sẽ nổi trận lôi đình, nhưng anh không sao có thể thuyết phục bản thân mình cứ thế này mà rời bỏ Hình Dục.

Hình Dục sững lại, nói: “Chính vì không ai được ngồi vào vị trí này ở tuổi hai mươi tư nên anh càng phải trân trọng nó hơn, em không cho rằng quyết định lúc này của anh đáng để đưa ra bàn bạc.”

“Em thật sự muốn anh đi sao?”

“Anh muốn nghe em nói thật không?”

“Ừ...” Hình Khải trầm tư.

“Đương nhiên em không muốn anh đi, nhưng chuyện này liên quan tới tương lai của anh, đợi sau này khi anh quay về rồi, thân phận và kinh

nghiệm sẽ hoàn toàn khác hẳn. Em thích thấy nhiều người nhìn anh với ánh mắt ngưỡng mộ.” Hình Dục xé một cái gà rán đưa lên miệng anh, cố mỉm cười thật tươi nói: “Đừng nói với em rằng, vì em không chịu đi cùng nên anh mới quyết định ở lại, nếu thế thật thì chắc chắn em sẽ cười nhạo anh.”

“...” Hình Khải ngậm ngừng, định nói gì lại thôi, cầm cúi ăn Hamburger.

Sau khi ăn no, anh cầm tay Hình Dục, không muốn lái xe mà muốn cùng cô đi dạo.

Đèn lồng treo rục rở, đèn neon lấp lánh, Hình Khải và Hình Dục tay nắm tay, lững thững bước đi không mục đích, những cặp tình nhân đi dạo gần đó, thỉnh thoảng vọng tới tiếng cười nói vui vẻ.

“Phải rồi, Tiểu Dục, em có nơi nào đặc biệt muốn đến không?”

“Dạ? Anh nói bây giờ ấy hả?”

“Không, chỉ muốn hỏi có nơi nào em thích đi du lịch không, còn một tháng nữa anh mới đi, chúng ta đi chơi một chuyến được không?” Hình Khải siết chặt những ngón tay cô.

Hình Dục ngẩng đầu lên nghĩ ngợi: “Em chưa bao giờ được thấy biển...” cô vừa nói xong, Hình Khải đã gọi điện đặt vé: đặt hai tấm vé bay thẳng tới đảo Hải Nam. Càng nhanh càng tốt.

Hình Dục nhón chân lên định giật lấy điện thoại của anh: “Làm gì mà vội vàng thế, em còn phải xin nghỉ phép đã.”

Hình Khải nâng cánh tay lên cao, nhanh chóng kết thúc việc đặt vé, ngay sau đó quay sang nhìn Hình Dục chớp chớp mắt: “Chuyến bay sáng mai, vé anh đã đặt xong rồi, khoảng sáu bảy giờ là đến Hải Nam, khách sạn

cũng đặt xong rồi. Ở ngay cạnh bờ biển, chỉ cần mở cửa sổ ra là nhìn thấy biển.”

“...” Hình Dục xịu mắt xuống, nhưng rõ ràng không từ chối lần du lịch đột xuất này, dù sao chuyện cũng đã rồi, ngược lại cô còn sốt sắng hơn, nói: “Chúng ta mau về nhà thu dọn hành lý thôi, trong lúc cuống quýt dễ bỏ sót hoặc mang nhầm lẫn.”

“Trời ạ! Ở đó trời rất nóng, mang mấy bộ quần áo mùa hè đi là được rồi.” Hình Khải vòng tay ôm vai cô, làm gì có cô gái nào thích suốt ngày chỉ ở trong nhà, còn tên đàn ông ngốc nghếch không hiểu chuyện là anh lại bỏ sót mất điểm này.

Hoàng hôn ngày hôm sau, trên bãi biển ở đảo Hải Nam.

Hình Dục đứng trước biển bao la không thấy bờ bến, như có thêm sức sống.

Hình Khải đặt vào tay cô một quả dứa, cô hút một hơi, nước dứa lạnh và ngọt mát khiến cổ họng thật dễ chịu, cô vui vẻ nheo mắt lại, đi chân trần trên cát nhảy nhót đầy sung sướng.

Sẩm tối, du khách đốt lửa trại suốt đêm, sóng biển xô nhau tạo ra những âm thanh vui tai, gió biển tấp vào mặt, thật sự là quá thoải mái.

Anh nhìn theo bóng dáng vui vẻ nhảy nhót như chú thỏ con của Hình Dục, chưa bao giờ thấy cô cười thoải mái như thế, thậm chí cuồng chân chạy loạn trên cát, gần như quên hết tất cả mọi thứ. Chuyến đi này quả không uổng phí.

Hình Khải đặt lon đồ uống xuống, lén lút chạy theo bước chân cô, đột nhiên bế bổng cô lên, Hình Dục kinh hãi hét lớn, nhưng rất nhanh chóng

thích ứng ngay với độ cao, khúc khích cười không ngớt.

“Anh, biển đẹp quá... cảm thấy tất cả mọi phiền não đều biến mất.”

Hình Khải cười gật đầu, lật tay đẩy cô ra sau lưng mình. Hình Dục ôm chặt lấy cổ anh, ngắm nhìn biển mênh mông xa xa, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hài Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 73

Hình Khải công cô đi ra sát bờ biển, bóng hai người in trên triền cát trắng, ánh trăng bàng bạc chiếu lên bóng hai người dính vào nhau đổ dài dưới nền, dính chặt không rời.

Hình Khải đi gần tới bờ biển, nước biển mát lạnh ập tới vỗ lên đầu gối anh, khiến một đám bọt tung lên trắng xóa. Hình Dục liếm liếm nước biển bắn lên môi: “Mặn quá...” Nói rồi cô lấy khăn tay ra lau mặt cho Hình Khải, độ muối trong nước cao cũng khiến làn da bị tổn thương.

“Tiểu Dục, vừa rồi em nói có... ừ phiền?” Hình Khải nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn không tìm được lên tiếng thăm dò.

Ngón tay Hình Dục ngừng lại: “Em chỉ là nói ra cảm xúc tức thời, không ừ phiền gì cả.”

Sắc mặt Hình Khải trầm mặc, xóc xóc cô lên, rồi tiếp tục chầm chậm bước, gió biển làm rối tung mái tóc dài của Hình Dục, một tay cô giữ tóc, tì cằm lên vai Hình Khải, nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác ngọt ngào và không gian yên tĩnh không dễ dàng có được này.

“Tiểu Dục, nếu em thích biển đến thế, đợi khi nào chúng ta già, sẽ về sống gần biển được không?”

“Phải già tới thế nào?” Cô buồn buồn hỏi.

“Năm, sáu mươi tuổi, đến khi ấy chúng ta đều đã nghỉ hưu rồi, đương nhiên có thể nghỉ hưu sớm, chủ yếu là em muốn thế nào thôi. Chúng ta sẽ

mua một chiếc du thuyền nhỏ, có thể vi vu trên biển, khi nào em muốn ra biển anh sẽ đưa em ra, ngắm cảnh, câu cá. Nếu em chán du thuyền rồi, chúng ta có thể mua một căn nhà nhỏ gần bờ biển, cùng ngồi tắm nắng trên bãi cát vàng, uống nước dừa, anh kể chuyện cho em nghe, dù hay dù không em cũng nên chiều lòng anh mà cười mấy tiếng, phải rồi, còn có thể nướng thịt trên bãi biển nữa, anh sẽ nướng tôm nướng cá cho em ăn, em bóc vỏ tôm, thế nào?”

Hình Khải đợi rất lâu vẫn không thấy Hình Dục trả lời, anh truy hỏi hai ba lần, Hình Dục mới từ từ gật gật đầu, cô cố gắng kiềm chế, nhưng cổ họng nghẹn ngào không chịu nghe lời.

“...Vâng...”

Hình Khải thu lại nụ cười vừa hé nở trên môi, bởi vì anh cảm thấy có một chất dịch ươn ướt rơi xuống vai mình, nhưng anh vờ như không biết, cười rạng rỡ, nói tiếp: “Ăn chán hải sản rồi cũng không sao, chúng ta có thể chuyển vào núi sống, chỉ cần mở cửa sổ ra là thấy sương mây ẩn ẩn hiện hiện, mờ ảo như sống trong tiên cảnh vậy. Nói gì thì nói trình độ bắn súng của anh cũng không tồi, anh sẽ săn bắn dã thú cho em ăn, à, còn nữa, mấy năm ở trường quân sự anh học được chút ít về nghề mộc, anh có thể đóng một cái hàng rào nho nhỏ xung quanh căn nhà gỗ của chúng ta, có thể làm giàn nho trong vườn, em có thể trồng hoa nuôi chim nuôi gà nuôi vịt, nuôi thỏ cũng được. Em muốn ăn rau rừng thì chúng ta sẽ trồng rau. Phân gà phân vịt là thứ phân bón thiên nhiên tốt nhất, trái cây và rau cỏ trồng được đều là những thứ rất sạch không độc hại, ôi trời ơi, thật tuyệt vời...”

Hình Dục vòng hai tay quanh người Hình Khải, ôm anh thật chặt, cô không nói gì bởi vì nước mắt cô đang rơi lã chã không ngừng.

Hình Khải ngửa cổ ra sau cọ cọ vào trán cô, trầm giọng nói: “Tiểu Dục, anh không đùa đâu, chỉ cần em muốn...”

“Đừng nói nữa, anh... anh đừng nói nữa...” Hình Dục cắn chặt vào tay mình, để kìm lại thứ cảm xúc mà cô đang không cách nào khống chế được.

Hình Khải dừng bước, đặt cô xuống, khoanh chân ngồi xuống bờ cát mịn mượt, để cô dựa vào ngực mình.

Ánh trăng rót xuống đôi mắt long lanh đầy nước của cô, nhìn cảnh biển này, cô từ từ động đậy lông mi, ánh nhìn bỗng như nhòe đi với đủ loại màu sắc.

“Anh, cuối cùng anh cũng đã trưởng thành thật rồi.”

“...” Hình Khải làm như không thèm chấp, khẽ xì một tiếng, nói: “Này, khẩu khí của em khiến anh nhớ tới người mẹ đã mất nhiều năm của mình đấy.”

“Thật không? Nói thật, em vẫn luôn tìm cách để thay thế vị trí quan trọng ấy, em muốn anh cảm nhận được sự quan tâm của em gần gũi như chân tay mà cũng ấm áp như của người mẹ...” Hình Dục ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt to đen láy của Hình Khải, dần dần, cô như cười như không: “Anh thích em làm em gái hay là mẹ anh? Thôn trang mà em từng ở đa phần là người già, nên bảo em phải đóng vai trưởng bối cũng không vấn đề gì.”

“...” Hình Khải trợn mắt lườm cô, đột ngột cúi đầu xuống, áp môi mình lên môi cô, khẽ cắn một cái như có ý trừng phạt.

Tiểu Dục, anh muốn em làm vợ anh, ngoài em ra, anh chẳng có cảm xúc đối với bất kỳ cô gái nào. Cho dù con đường phía trước có dài tới đâu, cho dù em còn sống được mấy năm nữa, thì anh cũng chỉ cần tình yêu của em mà thôi.

Cho dù xảy ra chuyện gì, hãy nhớ rằng anh yêu em biết bao, xin đừng rời xa anh, nếu không hơi thở của anh cũng sẽ vì thế mà ngừng lại.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Hình Khải đi một thời gian, dù bận dù mệt tới đâu, mỗi tối anh cũng đều gọi điện cho Hình Dục báo bình an. Đương nhiên, đó chỉ là cái mũ anh dùng để che giấu tâm trạng, anh muốn nghe giọng của Hình Dục, nghe tiếng cười của cô, tiếng cười khỏe mạnh.

Một năm nay anh thường xuyên gặp ác mộng, tỉnh dậy toàn thân ướt đầm mồ hôi. Thực ra anh không phải là một người dễ nằm mơ, mọi người thường nói, người dễ nằm mơ lạc quan vô cùng, có khả năng tưởng tượng phong phú. Nhưng, giấc mơ của anh ngoài cái chết ra thì là máu tươi, hoặc là một màu đen kịt, chẳng phải là một giấc mơ đáng để ghi nhớ.

Bây giờ, anh đã quen với việc có một cốc nước trắng ở tủ đầu giường, bên cạnh cốc nước là mấy viên thuốc an thần, nếu hôm sau có việc phải làm, anh chỉ còn cách là uống thuốc, ép mình phải ngủ.

Nếu không có việc, anh cũng không ngủ nữa, đi ra ngoài ban công đứng hóng gió, pha cốc trà, châm điếu thuốc, nhớ lại từng chút từng chút ký ức giữa anh và Hình Dục. Anh lúc thì cười, lúc lại u buồn, giống như một ông già sống dựa vào hồi ức vậy, ngồi trên ghế bố, ảo tưởng về một tương lai không có thật.

Không phải anh không muốn cố gắng, chỉ là bởi vì, nếu Hình Dục rời khỏi thế giới này trước, tất cả sẽ vỡ tan như bong bóng.

Anh hi vọng biết bao được quay trở lại căn nhà ấm áp của họ, ăn bát mì do Hình Dục nấu.

Nhưng Hình Dục không cho phép anh hủy hoại tiền đồ, vì vậy anh sẽ thuyết phục mình, nếu đây là tâm nguyện của cô ấy, anh sẽ cố gắng để thực hiện.

Giờ cuối cùng anh đã hiểu được lòng bố, sau khi mẹ qua đời, nguyên nhân chính khiến bố thà một mình nuôi anh khôn lớn chứ nhất định không lấy người khác.

Mặc dù anh căn bản không có nhiều ấn tượng đối với mẹ, nhưng anh có thể khẳng định, mẹ và Hình Dục cùng là một kiểu phụ nữ, lạnh lẽ, dịu dàng, hiền thực.

Họ biết cách lượng sức mình để hành động, biết rằng thứ mà người đàn ông thiếu nhất chính là sự quan tâm, vì vậy họ không bao giờ cần nhắc, không đòi hỏi, cam tâm tình nguyện bù đắp cho thiếu khuyết của tâm hồn người đàn ông, dùng đủ mọi cách mà họ cho là đúng đắn đầy mảnh đất yếu ớt đó.

Thường thì kiểu phụ nữ này không đủ yêu kiều mê hoặc, càng không thích trang điểm, nhưng có thể khiến trái tim người đàn ông dính chặt lấy họ như bị nam châm hút.

Mỗi lần nghĩ tới đây, Hình Khải đều không kìm được nhếch môi cười, chậm chậm nhìn về hướng tổ quốc... Tiểu Dục, em đã nói rằng, đợi anh Khải hoàn, nói được làm được.

Trung Quốc.

Hình Dục vẫn bận rộn như mọi ngày, thỉnh thoảng cô cũng không biết mình đang bận gì nữa, có thể chỉ là bận ngủ, bận tỉnh dậy, bận đi làm, bận về nhà, bận chờ đợi, đợi mỗi cuộc điện thoại Hình Khải gọi về.

Tám giờ tối hàng ngày, Hình Khải sẽ đúng giờ gọi về nhà, nếu cô phải làm thêm về muộn, anh sẽ gọi thẳng tới phòng cấp cứu.

Nhưng hôm nay rất đặc biệt, phòng cấp cứu đón một người công nhân thi công bị ngã, cô chẳng còn tâm trạng đâu mà chờ điện thoại của Hình Khải, bận rộn tới tận ba giờ sáng mới xong việc.

Cô tắm rửa xong, ngồi trước bàn làm việc chải đầu, nhìn vào đồng hồ báo thức trên bàn... mặc dù cảm thấy mệt mỏi, nhưng cô không buồn ngủ chút nào, xem ra tối nay sẽ mất ngủ rồi, thế là Hình Dục mở máy tính đọc tài liệu.

Cô do dự một lát, rồi đăng nhập vào QQ, đây là công cụ chat mà Hình Khải cài cho cô, có thể để trạng thái ẩn có thể để trạng thái hiện chứng tỏ mình đang online, vì vậy, cô chọn cách đăng nhập ẩn.

Cô không ngờ là, số QQ của Hình Khải lại đang sáng, và đang gửi tin nhắn cho cô.

Thế là, cô mở khung cửa sổ chat, nhìn thấy một loạt những dòng tin offline như đang tự nói với chính mình của Hình Khải.

Hình Khải: “Anh biết em ngủ rồi, không cần quan tâm tới anh, anh chẳng có việc gì làm nên ngồi nói vu vơ thôi”

Hình Khải: “Nhưng, hôm nay không nghe thấy giọng em, có lẽ vì đã quen rồi, nên nhất thời chưa thể thích ứng.”

Hình Khải: “Di động sao không mở máy? Chưa xong việc à?”

Hình Khải: “Phải rồi, vừa rồi anh mơ thấy em bị một con sư tử lớn cắn đi mất, khi ấy anh sợ quá, ra sức chạy đuổi theo, nhưng không sao đuổi được con sư tử đáng chết ấy. Nhưng sau đó em có đoán được chuyện gì xảy ra không? Em đã tay không giết được con sư tử đó, lại còn hỏi anh là có

muốn ăn thịt sừ tử nướng không. Trời ơi, em nói xem sao trong mơ em lại giỏi như thế, thì anh còn phải lo lắng gì nữa, đúng không?”

Hình Khải: “Gì nhỉ, tối nay anh ăn cơm với rau cải xào cay, chắc là cay quá, cho nên nửa đêm dậy tìm nước uống, tiện thể nhắn tin cho em, cũng không có việc gì đặc biệt cả...”

Hình Khải: “Tiểu Dục, anh thật sự chẳng có việc gì đâu, em đừng nghĩ lung tung, anh chỉ là... nhớ em thôi”

Hình Khải: “Trời ơi buồn ngủ rồi, anh đi ngủ đây, em cũng ngủ sớm đi. Nếu như em cũng mơ thấy con sừ tử, đừng sợ, anh vỗ ngực nói với em rằng, em tuyệt đối có thể đánh được nó! Ha ha, ngày mai gặp nhé.”

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 75

Hình Dục di chuột, lần lượt đọc lại những tin nhắn offline của anh, mỉm cười, mắt ươn ướt.

Ngày mai cho dù thế nào, cũng sẽ về nhà đúng giờ để nghe điện của Hình Khải. Hả? Không được, ngộ nhỡ bạn quá không về được thì sao, thôi, ngày mai nghỉ phép không đi làm nữa.

Nghĩ đến đây, cô đột nhiên đứng dậy, đi thẳng vào bếp. Hòa bột, trộn bột, cắt cà, băm thịt, bật bếp...

Mặc dù đã nửa đêm canh ba, nhưng phòng khách nhà họ Hình tràn ngập mùi thơm của món cà tím nấu mì.

Cô không đói, không đói chút nào cả, chỉ mong mùi hương quen thuộc này có thể bay thật xa, thật xa.

Cô ước gì có thể bay ngay tới bên cạnh Hình Khải, mặc dù cô không thể giúp gì được cho anh trong công việc, nhưng ít nhất cũng có thể nấu cho anh một bữa ăn hợp khẩu vị.

Hình Khải, nếu anh bay mệt rồi, thì dừng lại nghỉ ngơi đi. Không ai ép anh cả, thật đấy, mà cho dù có người ép anh, thì người đó nhất định không phải là em, nguyện vọng duy nhất của em là, đợi anh quay về.

Cuộc đời một con người không thiếu những cơ hội, nhưng cơ hội luôn dành cho những người đã có sự chuẩn bị.

Những thành tựu của Hình Khải về mặt ngôn ngữ nhận được những lời tán thưởng không ngớt từ đại sứ ngoại giao. Còn về nguyên nhân của việc này, nói trùng hợp thì cũng thật trùng hợp: Đúng vào ngày quốc khánh, nam nữ thanh niên trong cơ quan cùng nhau tổ chức chúc mừng ngày lễ này, phía Trung Quốc cũng tổ chức một buổi “Giao lưu hữu nghị”, nhiệt liệt mời các bạn nước ngoài tới uống trà nói chuyện, nhằm tăng thêm tình đoàn kết giữa Trung Quốc và các quốc gia khác.

Hôm ấy, bên phía Trung Quốc phái những cán bộ phiên dịch được đào tạo hết sức bài bản, bố trí ngồi bên cạnh các bạn nước khác. Và trong đó, bên phía Đức giữa đường gặp chút trục trặc nhỏ nên không thể tới buổi giao lưu này đúng giờ, gọi điện đến cáo lỗi với phía Trung Quốc, đồng thời thông báo họ sẽ tới chậm một giờ. Phiên dịch tiếng Đức được bố trí phục vụ vị đại sứ này sau khi biết tin, được sự cho phép của cấp trên, tạm thời có thể rời bàn tiệc vào toilet vài phút. Nhưng đúng lúc này, thì phía Đức vừa hay lại đến. Mặc dù không biết phiên dịch đi đâu, nhưng phía Trung Quốc quyết không để tình hình trở nên hỗn loạn, đầu tiên vẫn chào hỏi người bạn Đức bằng tiếng Anh khá lưu loát, phía bạn Đức đương nhiên cũng dùng tiếng Anh đáp lại, nhưng khi giới thiệu tới phu nhân của ông ta, phía Trung Quốc bất giác mờ mờ hồ hồ bởi vì phu nhân của người bạn Đức này lại là một người phụ nữ Pháp nhiệt tình, vừa nhiệt tình bắt tay với đại sứ vừa dùng tiếng Pháp để chào hỏi.

Lúc đầu Hình Khải đứng ở hàng thứ hai, anh không có thời gian để xin phép cấp trên, từ tốn bước đến cạnh cấp trên, khẽ nói với ông rằng, phu nhân của người bạn Đức muốn nói: bà ta đã từng tới Trung Quốc du lịch rất nhiều lần, đang khen ngợi của Trung Quốc rất đẹp.

Nói thông tục một chút thì là, nghi lễ ngoại giao chính là bộ mặt của Trung Quốc, đại diện cho hình tượng và thành tựu của người Trung Quốc, không được để xảy ra dù chỉ là một chút sơ suất. Lần này, nhờ có Hình Khải giúp cấp trên giải vây tại trận, cấp trên không suy nghĩ nhiều, chỉ thị

cho Hình Khải nói lại với phu nhân người Đức rằng: “Trung Quốc hoan nghênh bà.”

Còn Hình Khải, tất nhiên không bỏ lỡ bất kỳ một cơ hội xuất đầu lộ diện nào, anh không những thể hiện thái độ thân thiện của người dân Trung Quốc dành cho người dân Pháp, mà còn dùng tiếng Đức để lên tiếng mời người bạn Đức nếu có dịp cùng phu nhân tới Trung Quốc du lịch.

Nụ cười tươi rói nhiệt tình của Hình Khải cùng với sự phản ứng nhanh nhẹn lưu loát của anh, khiến vợ chồng người bạn Đức buông lời khen ngợi không ngớt. Đồng thời, phía Trung Quốc cũng tỏ ra rất hài lòng trước biểu hiện xuất sắc của Hình Khải.

Sau khi buổi liên hoan giao lưu kết thúc, cấp trên gặp nói chuyện riêng với Hình Khải. Trong buổi nói chuyện đại sứ được biết, Hình Khải năm nay mới hai sáu tuổi, không những tinh thông cả năm ngôn ngữ Hàn, Pháp, Đức, Anh, Nga, mà còn được huấn luyện quân sự chính quy, có đầy đủ yếu tố văn hóa chuyên nghiệp. Sau đó, đại sứ tiến hành một loạt những điều tra liên quan tới Hình Khải, cuối cùng quyết định, thăng chức cho Hình Khải.

Thế là cơ hội gần như dễ nắm bắt này đã được Hình Khải nắm trọn.

Nhưng, Hình Khải khéo léo từ chối chức vụ khiến những người xung quanh phải ghen tị này, mà đưa ra đề nghị điều động, xin quay về nước nhậm chức, hi vọng cấp trên có thể chấp thuận đề nghị của anh.

Lãnh đạo mặc dù không muốn để vuột mất người tài, nhưng mỗi người mỗi chí hướng, làm việc ở đâu thì cũng là phục vụ cho nhân dân Trung Quốc, vì vậy, ông ta đã viết một lá thư giới thiệu gửi thẳng Hình Khải tới bộ ngành có liên quan. Một tháng sau, căn cứ vào năng lực nghiệp vụ của Hình Khải, Hình Khải được đưa lên làm phó cục trưởng cục lễ tân nhà nước.

Hình Khải mới hai mươi bảy tuổi, có may mắn trở thành phó cục trưởng lễ tân trẻ nhất trong lịch sử từ khi kiến quốc tới nay.

Mặc dù nhận được rất nhiều điện chúc mừng, Hình Phục Quốc vẫn muốn bỏ hết công việc lại để chạy tới thành phố Seoul đón con trai, nói thật thì, người mà bây giờ Hình Khải muốn gặp nhất, mong nhận được sự thừa nhận nhất, vẫn là Hình Dục.

Xuống máy bay, Hình Khải lập tức đi thẳng về nhà, nghĩ đến Hình Dục, anh chẳng thấy mệt mỏi chút nào.

Để tạo cho cô sự ngạc nhiên, anh mua một bó hồng ở cửa hàng hoa đầu phố, nhìn những cánh hoa tươi tắn còn đọng mấy giọt nước long lanh trên đó, anh mơ tưởng tới cảnh Hình Dục chí ít cũng sẽ nở một nụ cười ngọt ngào với anh.

Hình Khải móc chìa khóa nhà ra, hai năm nay, anh dùng rất nhiều loại chìa khóa để mở vô số cánh cửa, có cánh cửa bên trong chứa cơ mật quốc gia, có cánh cửa bên trong chứa tài liệu quân sự của các nước. Nhưng cánh cửa khiến anh gấp gáp muốn mở ra nhất, lại chính là cánh cửa nhà mình, bởi vì trong đó có người đang đợi anh Khải hoàn trở về, người con gái anh ngày đêm mong nhớ.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hài Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 76

Đại Dục ngửi thấy mùi của chủ nhân, lao ra khỏi chuồng, chạy loạn lên quần lầy chân anh, anh giơ cao bó hoa, cười rạng rỡ.

“Tiểu Dục anh về rồi...”. Hình Khải gọi khẽ, rón rén đi vào phòng khách.

Trước mặt đồng nghiệp và cấp trên anh luôn tỏ ra chững chạc nhanh nhẹn, nhưng vừa về đến nhà, anh lập tức ném chiếc mặt nạ nghiêm túc xuống, chỉ muốn trở lại làm con người lười biếng và hay cáu kỉnh trước kia.

Nhưng Hình Khải gọi mấy tiếng vẫn không thấy Hình Dục trả lời, anh có thể chắc chắn Hình Dục ở nhà, bởi vì trong bếp đang hầm một nồi canh xương thơm phức, anh chỉ là không nói cho Hình Dục biết buổi chiều mình sẽ về mà thôi.

Hình Khải thấy cửa phòng ngủ của Hình Dục đóng chặt, cười gian tà, lén lén lút lút quay nắm đấm cửa, đúng như anh nghĩ, nha đầu này không khóa cửa, đột nhiên, anh đẩy mạnh cửa, cùng lúc hét lên dọa Hình Dục: “Á...” Tiếng hét kinh dị!

Vớ vẩn, không có trong phòng.

Hình Khải xụ vai xuống, nhìn quanh căn phòng sạch sẽ tinh tươm một lượt, hít một hơi thật sâu, cảm giác được về nhà thật tuyệt.

Anh tiện tay đặt bó hoa hồng lên bàn, không để ý đến cốc nước trên đó, khiến chiếc cốc bị nghiêng đổ xuống bàn, Hình Khải kinh ngạc nhìn nước trong cốc từ mặt bàn chảy xuống kẽ hở của ngăn kéo, thế là, anh vừa dùng khăn mặt chặn dòng nước lại, vừa luống cuống kéo mạnh tay nắm ngăn kéo, có lẽ anh đã dùng sức hơi mạnh, khiến chiếc ngăn kéo ở giữa vốn bị khóa, lại bị anh giật tới mức bật cả khóa bung ra, sức nặng đột ngột vượt qua cả sức chịu đựng của anh, “rầm” một tiếng, cả cái ngăn kéo văng ra đất.

Hình Khải nhìn một đồng hồ lật vãi tung dưới nền, vò vò tóc, làm thế nào bây giờ. À! Lau khô bàn, nhanh chóng thu dọn, đẩy ngăn kéo vào, đóng cửa phòng lại, coi như chưa có chuyện gì xảy ra!

Nghĩ đến đây, anh rón rén như một tên trộm, lau khô bàn và ghế, ngồi xồm dưới nền thu dọn đồ đạc vương vãi.

Đầu tiên anh nhìn thấy hai tờ chứng nhận liệt sĩ, nhưng anh lại liên tưởng tới một việc khác: ngày trước khi anh ghét Hình Dục, vì vậy mới vứt đôi giày thể thao màu trắng mà Hình Dục yêu quý đi. Nhưng sau này, khi anh biết đó là món quà cuối cùng mà bố mẹ Hình Dục tặng cho cô, anh lại cảm thấy tội lỗi vô cùng, để chuộc tội, anh đã đi khắp cả Bắc Kinh, mới mua được một đôi giày trắng giống như đôi giày ấy. Để khiến nó trông như đôi giày cũ, anh còn cố ý lau đi lau lại cho nó sần cũ, rồi lẳng lặng đặt lại vào phòng Hình Dục.

Lần đó, cũng là lần đầu tiên anh vào phòng ngủ của Hình Dục. Khi ấy Hình Dục không có nhà, anh vì tò mò, mới lật xem những đồ trong ngăn kéo của cô, lần đầu tiên biết tên thật của Hình Dục là “An Diêu”, được ghép từ họ của bố và mẹ. Sau đó, đúng lúc ấy Hình Dục về đến nhà, nên anh không tìm được tin tức đáng giá nào từ ngăn kéo nữa.

Có điều hôm nay... ha ha, dù sao cũng sẽ bị mắng, sao không thử đào bới nó một lần?

Hình Khải quỳ trước ngăn kéo, kéo mấy quyển sổ phía trên ra, lại một lần nữa nhìn thấy cái hộp gỗ bị khóa.

Anh lấy chiếc hộp ra lắc lắc, rất nặng. Anh lại nhìn thấy cấu tạo của ổ khóa, là một kiểu khóa móc đơn giản.

Hình Khải sờ sờ cầm, khóa móc thuộc loại khóa dễ mở nhất, chỉ cần uốn một sợi thép nhỏ lại tạo thành cái móc, thò vào trong lỗ khóa, khẽ gạt một hai cái, là sẽ mở được ngay. (Khi còn ở trường quân sự, anh và đám bạn quý đỏi trong ký túc xá thường xuyên dùng cách mở khóa này để lấy trộm bánh bao trong bếp).

Hình Khải có dự cảm, trong chiếc hộp nhất định giấu bí mật liên quan tới Hình Dục...

... Suy nghĩ không bằng hành động! Mở rồi nói sau!

Hình Khải nhanh chóng tìm được một sợi thép trong hộp dụng cụ, vừa lăm la lăm lét nhìn quanh đề phòng Hình Dục về đột ngột, một mặt bắt đầu mở khóa... cách một tiếng, không đến hai ba lần hất lật, chiếc hộp dễ dàng được mở ra.

Anh mở hộp, thấy một quyển sổ dày kiểu cũ, bìa da màu đỏ, kiểu sổ này rất thịnh hành ở đầu những năm bảy mươi, bình thường được dùng làm phần thưởng cho học sinh hoặc là sổ ghi chép của người lao động. Thấy vỏ bọc bên ngoài cũ kĩ của nó, ít nhất cũng hơn mười lăm năm rồi.

Hình Khải cẩn thận mở trang đầu tiên ra:

“Cho tới tận khi cuộc sống kết thúc mới dừng việc ghi chép này” – An Diêu, ngày 18 tháng 7 năm 1990, sinh nhật năm mươi tuổi.

Hình Khải đột nhiên cười ngất, ngồi dựa vào thành giường, mới mấy tuổi đầu mà đã lăm tâm tư thế cơ đấy.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 77

[Mẹ bớt chút thời gian về dự sinh nhật mình, tặng mình một cuốn sổ nhật ký rất đẹp, chính là quyển sổ mà mình đang ghi này, bìa bằng da đỏ nhìn rất rất vui. Nhưng bố không về, nói một câu bất hiểu thì, mình chỉ nhìn bức ảnh kết hôn treo trên tường, mới nhớ được khuôn mặt bố thế nào. Có điều không sao cả, mình đã sớm quen một mình tự chúc mừng sinh nhật mình rồi, mình sẽ tự nấu một bát mì, ăn ngay nhân lúc nó còn nóng, ước một điều ước năm nào cũng giống năm nào.

Hi vọng bố mẹ có thể cùng về dự sinh nhật con gái lần sau.] [À, mình nói sẽ viết tới khi nào tính mạng mình kết thúc, thì nhất định mình sẽ làm được, nhưng vấn đề là, nếu trước khi mình chết mà mắt bị mù thì phải làm thế nào? Hừ, mình nên là một người nói được làm được, bắt đầu từ bây giờ, mình sẽ tập viết trong lúc nhắm mắt, cho dù không nhìn thấy cũng không ảnh hưởng tới việc mình viết nhật ký, ha ha, thật là một ý hay].

Đọc đến đây, Hình Khải nhướn môi cười, Hình Dục quả nhiên không giống những cô gái khác, mới mười tuổi mà đầu óc đã có những suy nghĩ cổ quái thế rồi.

Anh bắt đầu lật nhanh những trang nhật ký, quả nhiên, những nét chữ càng về sau càng loạn, muốn đọc xem cô viết gì thật không dễ.

Cho đến khi anh lật tới một trang bị gập, mới từ từ giở chậm lại.

Hình Dục dùng cả trang giấy, dùng bút bi viết mấy chữ lớn: [Từ hôm nay trở đi, tôi không còn một mình nữa].

[Ngày 20 tháng 3 năm 1995. Lần đầu tiên mình nhìn thấy Hình Khải, anh lớn hơn mình một tuổi, nhưng lại cao hơn mình rất nhiều, và anh tràn đầy sự thù địch với mình. Thường nghe nói con của những cán bộ cao cấp luôn cho mình là đúng, nhưng mình lại không nghĩ thế, mà mình có thể nhận ra, sự ngạo mạn của anh chỉ là đang che giấu sự mềm yếu bên trong, anh sợ có người khám phá thế giới nội tâm của mình, bởi vì trong đó giấu một đứa trẻ cô độc, mình phải tìm được đứa trẻ đó, như thế mình mới có thể giúp đỡ anh. Không phải vì mình bác ái, mà mình hi vọng đứa trẻ đó sẽ đồng hành với một kẻ cô đơn như mình.]

[Ngày 15 tháng 6 năm 1995. Hình Khải rất thích viết thư làm quen. Thấy anh rất hứng thú với những cô gái khác ngoài mình, trong lòng mình rất vui, ít ra thì điều đó cũng có thể bù đắp được sự cô đơn trong anh.]

[Ngày 26 tháng 6 năm 1995. Hình Khải hẹn gặp một bạn gái quen qua thư, mình vốn không định làm phiền họ, nhưng cô bạn gái đó vừa nhìn đã biết không phải người tốt, mình sợ Hình Khải bị nhiễm thói xấu, nên mới bắt đầu làm loạn, khiến Hình Khải tức giận bỏ đi. Nhưng sau này nghĩ lại, hình như mình không nên quản quá nhiều chuyện, anh thích gì thì cứ để anh làm, anh vui là được.

Buổi tối, Hình Khải bắt đầu động tay động chân với mình, mình biết anh sẽ không làm gì mình cả, chỉ là muốn thấy mình khóc mà thôi, nhưng mình lại đánh vào đầu anh, khiến anh đau tới phát khóc. Mình cố ý đánh anh thật mạnh, anh xâm phạm mình không sao cả, nhưng nếu anh nghiện làm chuyện đó, rồi sẽ dùng thủ đoạn để xâm phạm những người con gái khác thì sao? Không nên vì sự thờ ơ của mình mà anh phải đi lệch đường. Vì vậy, xin lỗi Hình Khải, em ra tay hơi nặng.]

[Ngày 12 tháng 9 năm 1996. Hình Khải giành được giải nhất môn Taekwondo cấp trường, anh cho rằng cuối cùng cũng có thể vênh vang trước mặt mình được rồi, nhưng mình thật sự mừng cho anh. Hình Khải, anh giỏi thật đấy!] [Ngày 13 tháng 10 năm 1996. Hình Khải bắt đầu hứng

thú với thân thể đang dậy thì của mình. Thế là mình lên kế hoạch, dùng điểm số làm điều kiện trao đổi. Bởi vì mình biết anh là một chàng trai thông minh, khi mình nhìn thấy rất nhiều những phát minh nhỏ do chính tay anh làm trong phòng để đồ, mình đã biết anh lười học thôi. Còn nữa, thật ra mình đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, sớm muộn gì cũng cho anh, anh không cần phải sốt sắng.]

[Ngày 15 tháng 10 năm 1996. Có thể nói, hôm nay là một bước ngoặt trong cuộc đời mình, chính vào ngày nay, trong lúc mưa bụi bay khắp trời, đã xác định con đường mà sau này mình phải đi. Hình Khải vút đôi giầy trắng mà mình yêu quý nhất...] “Xoạt!” một cái, Hình Khải đột nhiên cảm thấy quyển sổ nhật ký lơ lửng giữa không trung... cùng lúc đó, Hình Dục đang nhìn anh bằng ánh mắt không vui vẻ gì. Hình Khải đờ đẫn chớp chớp mắt, đang đọc đến chỗ quan trọng nhất ha ha ha...

Hình Dục quay người bỏ đi, chạy vào trong phòng đọc, khóa trái cửa lại, nhét sổ nhật ký vào trong két bảo hiểm sau đó lập tức đổi mặt mã.

“Tiểu, Tiểu Dục, anh không cố ý đọc trộm đâu, thật đấy, vì anh làm đổ nước, tiện tay kéo ngăn kéo ra... thế là mở...” Hình Khải khẽ gõ cửa, chỉ chút xíu nữa là đọc được đến chỗ quan trọng rồi! Mẹ nó chứ, hối hận không kịp!

...

Hình Khải đứng ở ngoài cửa phải tới mười phút, Hình Dục mới chịu mở cửa ra gặp anh.

Cô nhìn chăm chăm vào mắt anh, Hình Khải chột dạ nhìn lảng đi chỗ khác. Sau khi cô biết Hình Khải vẫn chưa đọc được phần quan trọng nhất từ thần thái của anh, nghiêng đầu cười nhạt: “Anh, chào mừng anh trở về.”

Hình Khải hít một hơi thật lớn như trút được gánh nặng trên vai, ngay sau đó hai chân mềm nhũn, loạng choạng nằm vệt ra sàn nhà giả chết...

làm thế nào đây, muốn đọc tiếp nội dung trong quyển nhật ký đó quá, hay là cho nổ két bảo hiểm?

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hài Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 78

Tối nay, Hình Dục làm rất nhiều món để tẩy trần cho Hình Khải, nụ cười luôn nở trên môi, không khí ấm áp.

“Hình Khải, chúc mừng anh, cục trưởng.”

Không biết bắt đầu từ bao giờ, Hình Dục thỉnh thoảng lại gọi thẳng tên anh là “Hình Khải”, đương nhiên, đây là chuyện mà Hình Khải thấy hài lòng nhất. Chỉ cần đừng anh trai em gái trêu tức anh là được, đối với anh hành động này của Hình Dục được coi là một bước tiến bộ lớn.

“Cảm ơn em, có điều chỉ là phó cục trưởng thôi.” Hình Khải cười tươi, Hình Dục nhà anh vẫn là xinh nhất, nhìn kiểu gì cũng rất bắt mắt.

“Tiểu Dục, sinh cho anh một đứa con nhé.” Anh chỉ buột miệng, nói xong mới thấy hối hận.

Song, Hình Dục lại không nói gì, cũng không tỏ ra là không vui, chỉ liên tục gấp thức ăn vào bát Hình Khải.

“Bố... giục anh à?” Cô cúi gằm đầu xuống, lí nhí hỏi.

“Hả? Ừ đúng đúng, đương nhiên, anh thì chẳng vội gì, nhưng bố thì sốt ruột lắm rồi.” Hình Khải thầm búng tách tay một cái, có lối thoát rồi.

Mấy năm gần đây Hình Khải học được rất nhiều điều, đặc biệt là khả năng tùy cơ ứng biến. Nhà trường là nơi anh bổ sung kiến thức, nhưng nơi khiến anh hiểu về quan hệ giao tế là môi trường làm việc. Trong quá trình

tiếp xúc với những mối quan hệ, dần dần anh hiểu ra một đạo lý, hoặc nói cách khác, chính nó đã mài mòn tính cách góc cạnh trong con người anh.

Thứ mà Trung Quốc không thiếu nhất chính là người tài, vì vậy mới nói, cho dù là cơ quan chính phủ hay ở các bộ ban ngành, tuyệt đối không có chuyện đột phá nhờ thực tại hoặc bằng cấp, thỉnh thoảng cũng phải học cách thể hiện khả năng vô hại của mình.

Ngôn ngữ là một môn nghệ thuật tinh thâm uyên bác, mỗi một câu nói trước khi được thốt ra, phải học cách nghĩ đi nghĩ lại ba lần trong đầu đã, cố gắng hết sức để lựa chọn một phương thức hữu hảo và dễ được người khác chấp nhận nhất để từng bước từng bước tiến hành cuộc thảo luận. Do đó, duy trì tốt các mối quan hệ ngoài xã hội mới là bước đầu tiên thiết thực giúp người ta tiếp cận gần hơn với giấc mơ.

Đương nhiên, có vài người nhất định sẽ cười mũi, cho rằng, môi trường lớn sẽ mài mòn mặt chân thực nhất trong tính cách của con người, đối với những kẻ không có lập trường vững vàng như thế chỉ còn biết thờ dài thôi.

Nhưng Hình Khải lại không nghĩ thế, xã hội dù phức tạp biến hóa tới đâu, thì xã hội cũng có công dạy chúng ta trở thành một người không khiến người khác phải phẫn nộ. Ngược lại, anh có thể tùy tâm tùy ý, cao ngạo huênh hoang, nếu anh có thể đảm bảo không ai coi anh là tên hề ngoài xã hội.

Hình Dục ngồi ăn cơm, Hình Khải càng nhìn cô, cô càng cúi đầu thấp hơn.

Rất lâu, cuối cùng Hình Dục mở miệng: “Anh hãy hỏi ý bố trước đi...”

“Gì nhỉ... chuyện này sao lại phải hỏi ý của bố?” Hình Khải thật sự không hiểu.

“Hôm đó bố về nhà, khi ăn cơm có nhận mấy cuộc điện thoại, hình như họ muốn giới thiệu bạn gái cho anh.” Hình Dục mím mím môi.

Hình Khải tặc tặc lưỡi, bố chẳng phải vẫn luôn muốn anh lấy cô sao? Thật đúng là còn sợ chưa đủ loạn chắc.

Hình Dục thấy anh mặt nhăn mày nhíu, nói: “Thực ra cũng là việc bình thường thôi, mấy vị bác sĩ già trong viện cũng nhiệt tình lắm, hay giới thiệu bạn trai cho em. Cũng may em chỉ là bác sĩ làm ở phòng trị liệu, vì vậy mới không bị áp lực phải trực tiếp từ chối.”

Hình Khải nghi ngờ nhướn nhướn mày: “Em được lắm, anh ngờ là không phải em muốn giúp anh, mà đang lo lắng cho chính bản thân mình.”

Hình Dục cười khở: “Đương nhiên không phải.”

Việc hôm nay chớ để ngày mai, đây chính là câu nói mà Hình Khải luôn rất sùng bái, thế là anh gọi vào điện thoại của bố, ngay trước mặt Hình Dục, anh oang oang nói: “Bố! Chẳng phải bố đang muốn có cháu bé sao? Hình Dục nói rồi, cô ấy đồng ý sinh, còn chờ ý kiến bố.”

Hình Dục đỏ bừng mặt đứng bật dậy, cô giơ tay định giăng điện thoại của Hình Khải, Hình Khải giơ cao tay lên nghiêng trái né phải, Hình Dục thấp nên không thể với tới. Cô đánh mất sự điềm tĩnh hàng ngày của mình, vội vàng trèo lên ghế sofa, Hình Khải cầm máy di động càng trên cô hung hờn, khi cuối cùng Hình Dục cũng đã giăng được điện thoại, Hình Khải nói với cô rằng, bố muốn nói chuyện với cô.

Hình Dục biết thời gian của bố nuôi quý như vàng bạc, không dám lẩn tránh, cô nhận điện, thái độ vô cùng cung kính.

Hình Khải dương dương tự đắc, có câu gì mà không đánh không có được ấy nhỉ? Đúng thế thật. Trước khi gọi điện anh đã lén gửi cho bố một tin nhắn, nói với bố rằng lần này nhất định phải phối hợp với con trai để

“lừa con dâu” về, còn Hình Dục hoàn toàn không biết về “kế hoạch” của hai bố con anh.

“Vâng, con biết rồi, bố còn muốn nói chuyện với Hình Khải không? Vâng ạ, con đưa cho anh ấy.” Hình Dục đưa máy cho Hình Khải, nhảy xuống khỏi ghế sofa đi vào bếp.

“Tiểu tử thôi, bố già thế này rồi mà còn để con làm mất cả mặt! Trước cuối năm phải cưới được Hình Dục đấy.”

Nói xong, Hình Phục Quốc vội vàng cúp máy, nhưng ông rất vui, từ đầu đến cuối, trong lòng ông chỉ nhận một mình Hình Dục làm con dâu thôi, chưa bao giờ thay đổi.

Hình Khải chuồn đến trước cửa bếp, anh không biết Hình Dục đang bận làm gì, anh đi lên trước, vòng tay ôm lấy cô từ phía sau, sống lưng Hình Dục hơi cứng lại, từ từ quay người, ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vào đôi mắt đen láy của anh, nhón chân lên, chạm chạm vào môi anh.

Hình Khải ngược lại còn căng thẳng hơn, bao năm rồi? Anh đã đợi bao năm rồi? Thế mà vào giây phút này, tất cả mọi tưởng tượng dự đoán đều thành đồ bỏ, một vài chuyện lại trở nên hết sức thuận lợi.

Đột nhiên, anh nhắc cô lên, ép cô vào tường, nồng nhiệt hôn lên môi cô, cô khẽ ngửa cổ đón lấy những nụ hôn nóng bỏng có phần thô bạo của anh, quần lầy đầu lười anh không rời, sự đam mê hỗn độn, giải phóng dục vọng đang bùng bùng trong người cô.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 79

Áo khoác ngoài, quần, dây lưng, áo ngủ, từng chiếc từng chiếc một rơi xuống nền nhà, từ từ vương vào tận gối.

Anh ôm lấy cơ thể cô, hôn khắp nơi trên da thịt cô, cô khẽ run rẩy, hai tay luồn vào trong tóc anh, mỗi khi anh có ý đồ thâm nhập phá rào, cô vô thức túm chặt lấy những sợi tóc mà giật mà kéo, theo bản năng cô cong cả người lên, dần dần, hai má đỏ hồng, nhuộm hồng cả đôi môi mỏng.

Hình Khải chăm chú quan sát thần thái không cách nào che giấu của cô, bất giác mỉm cười. Thấy được sự căng thẳng và bất an trong tâm trạng của cô, ngược lại anh thấy rất thoải mái, ít nhất từ đó anh cũng biết được rằng cô không phải là người con gái không sợ trời mà cũng chẳng hãi đất.

Anh cúi người hôn lên môi cô, cố gắng làm dịu sự căng thẳng của cô...

Sau trận cuồng phong, Hình Khải vẫn ôm chặt cô vào lòng, vui mừng trước thắng lợi của mình, họ cũng nên có một cái kết rồi chứ nhỉ?

Lúc này, anh đột nhiên nhớ tới quyển nhật ký, thứ tài liệu duy nhất có thể giúp anh hiểu được thế giới nội tâm của Hình Dục.

“Phải rồi, đôi giày trắng, em còn giữ không?”

“Còn, ở dưới gầm giường. Đôi giày anh vất vả khổ sở tìm lại cho em, đương nhiên em phải bảo quản thật tốt.”

Hình Khải ho một tiếng khá thiếu tự nhiên, Hình Dục thật sự không nhận ra đôi giày trắng đó không phải là đôi giày của cô ư?

Nếu đúng là thật, thì bước ngoặt của cuộc đời cô có lẽ có liên quan tới anh. Nhưng khi đó cô chẳng có biểu hiện kích động khác thường, chỉ là làm cho anh một bữa tối thịnh soạn mà thôi.

“Tiểu Dục, em có biết em đã thay đổi nhân sinh quan của anh không?”

Hình Dục sững lại, cười cười lắc đầu: “Là sự chăm chỉ cần cù của anh đã gây dựng nên sự nghiệp này.”

“Còn nhớ ngày trước em đã dùng điểm số để ép anh không? Anh vì muốn nhìn thấy em cười đùa nên mới ra sức chăm chỉ học tập. Nhưng sau đó, do thành tích học tập khá lên, đột nhiên lại nhận được rất nhiều những lời biểu dương, những học sinh ngoan học sinh giỏi từng xa lánh anh giờ lại muốn tiếp cận anh, đám trẻ con trong khu đại viện này không còn sợ anh nữa, giáo viên nhìn thấy anh cũng không nhăn trán nhíu mày nữa, bố không những không đánh anh mà còn cười tới mức chẳng khép nổi miệng... lúc ấy anh mới nhận ra rằng, thì ra thành tích có thể chi phối hỉ hủ của những người xung quanh, nhưng anh vẫn là anh, vẫn đánh nhau gây chuyện, thế mà chẳng ai nói cho anh biết rằng nhân phẩm của anh có vấn đề. Còn anh, trong lòng anh vừa cười nhạo sự ngây thơ của họ, vừa dương dương tự đắc, sau đó hăng say học hành cho tới tận hôm nay như bị trúng tà. Em nói xem có phải anh là người quá coi trọng hư vinh không?”

Hình Dục sờ sờ vào viền môi anh: “Bởi vì anh là một người con hiếu thuận, không chịu được cảnh bố cả ngày vất vả lo lắng cho anh. Khi ấy anh mới chỉ mười bảy tuổi, cái tuổi chỉ thích phản nghịch, em chỉ tạo ra một động lực nhỏ để anh quyết định thay đổi tình trạng hiện tại của bản thân mà thôi. Nếu anh cho rằng con đường mình đang đi là đúng và anh hài lòng về nó, thì người mà anh thật sự phải cảm ơn chính là bản thân mình.”

“Nói thì nói vậy, nhưng trong nhật ký chẳng phải em đã viết thế sao... em đã dùng bốn từ “tương kế tựu kế”. “ Hình Khải vờ tỏ vẻ cảnh giác nheo mắt lại.

“Anh đọc trộm nhật ký của em thì thôi lại còn dám nói ra một cách công khai như thế à?” Hình Dục xịu mặt.

Hình Khải thấy cô tỏ ra giận dữ, lập tức thi hành quân lệnh với cô. Nha đầu này, nắm chắc anh trong tay rồi.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 80

“Hình Khải, xuống nhà ăn cơm đi.” Hình Dục gõ gõ cửa phòng gọi, sau đó bỏ đi.

Hình Khải ừ một tiếng, đóng máy tính lại, vội vã chạy xuống nhà.

Công việc ở bộ bận rộn và gấp gáp, từ sau khi Hình Khải nhậm chức anh gần như chưa về nhà đúng giờ hôm nào, chuyện cả tuần anh không về nhà cũng thường xảy ra như cơm bữa. Đương nhiên, những thứ anh phải học rất nhiều, anh biết, chỉ cần còn một hơi thở, thì biển học không có bờ.

Đúng cuối tuần, hiếm lắm Hình Khải mới có thời gian ở nhà nghỉ ngơi một hôm, Hình Dục bận rộn từ sáng tới trưa, làm một bàn đầy thức ăn đãi anh.

Hình Dục xới một bát cơm đầy đưa tới trước mặt Hình Khải, Hình Khải đang xem ti vi, di động lại đổ chuông không ngắt, chắc chắn lại muốn hỏi anh có rảnh không, có thể đi xem mặt không đây mà.

Cô thấy anh mặt mày nhăn nhó chán ghét, nói: “Không thể tắt máy sao?”

“Ừ, không được, gần đây phải ra chính sách mới, nên lúc nào cũng phải mở máy để nghe sai khiến.” Hình Khải bất lực trả lời, lẩm bẩm như tự nói với mình: “Chỉ cần anh vẫn độc thân thì họ quyết không tha cho anh.”

Hình Dục ho khẽ một tiếng, vừa đi vừa nói: “Em đi lấy canh gà cho anh.”

Hình Khải liếc mắt nhìn cô một cái, không ngừng thờ dài.

Sự việc phát triển không được thuận lợi như ý của anh, dù hai người đã ngủ cùng một giường, nhưng cô vẫn không chịu nghiêm túc suy nghĩ đến hôn nhân.

Có điều về chuyện giới thiệu đối tượng Hình Khải cũng không thể làm bừa.

Từ sau khi các cấp lãnh đạo biết Hình Khải vẫn còn độc thân, được lắm, lần này thì náo nhiệt rồi, nhà ai có con gái, cháu gái, cô lớn cô nhỏ, em họ chị họ gì gì cũng đem ra giới thiệu cho anh, mặc dù Hình Khải năm lần bảy lượt khéo léo cảm ơn và từ chối, nhưng các vị lãnh đạo quá nhiệt tình, dường như nếu Hình Khải không dẫn vợ mình ra mắt họ thì hành vi của anh bị coi là “gian lận”.

Ồ đúng rồi, còn một chuyện nữa không biết có được tính là chuyện tốt có duyên hay không nữa, Phó Gia Hào giờ đang làm phiên dịch ở cùng một bộ với anh, hai người thường xuyên chạm mặt nhau, thỉnh thoảng còn nói chuyện trong những bữa tiệc nhỏ, Phó Gia Hào bây giờ đã kết hôn và rất hạnh phúc trong hôn nhân, đã có con rồi, Hình Khải đã gặp con gái Phó Gia Hào, vừa đáng yêu vừa xinh xắn, giống hệt một con búp bê, Hình Khải rất ngưỡng mộ, đổ kị và ao ước được như Phó Gia Hào.

Hình Khải nghĩ mãi nghĩ mãi, đột nhiên hỏi: “Tiểu Dục, liệu em có nên đi khám phụ khoa một lần không?”

“Kiểm tra cái gì?”

Hình Khải vò vò tóc: “Tại sao mãi vẫn chưa có thai nhỉ?”

Hình Dục sững lại: “Tại sao đang yên đang lành lại nhắc tới chuyện này? Em cũng không rõ nữa, có lẽ là chưa rơi vào đúng ngày mà thôi.”

Hình Khải không hiểu chuyện này có gì mà còn phải đúng ngày với không đúng ngày, nhưng cả một năm rồi anh đều mờ hồ như tắm trong sự nghiệp “trồng người”, ngoài những ngày cô “đến kỳ” ra, gần như cả năm không ngừng không nghỉ, không lẽ phận anh lại hẩm thế sao?

“Này có phải em cố ý tránh anh vào đúng ngày không đấy?”

“Anh nghĩ có thai dễ lắm à?”

Hình Khải tặc tặc lưỡi: “Em là bác sĩ anh đâu nói được em, nhưng mà, cho dù anh không có bản lĩnh bách phát bách trúng, thì ít nhất tung lưới mãi cũng phải bắt được con cá tép chứ...”

Hình Dục nhướn mày, thần sắc rõ ràng là đang băn khoăn: “Ồ...”

“Chỉ biết ồ ồ ồ, em cũng sắp tới độ tuổi vàng để sinh nở rồi đấy, anh thật không hiểu, sắp đầu ba đến nơi rồi, mà làm tới làm lui cũng không khiến cho “chúng nó” gặp nhau chứ? Tên tiểu tử Phó Gia Hào đó ngày nào cũng mang việc này ra trêu tức anh, hai năm nữa, con gái cậu ta có thể làm việc nhà được rồi.”

Hình Khải than vắn thở dài, anh thật sự sốt ruột, anh chắc chắn rằng đứa con có khả năng cải thiện tình hình hiện tại của anh, “tám năm kháng chiến” trường kỳ cũng kết thúc rồi, anh đã kháng chiến mười ba năm còn chưa mãn hạn, nếu còn tiếp tục thế này, với tình trạng luôn bị quá tải và áp lực vì công việc như hiện giờ, e là thể lực của anh không thể trụ được nữa.

Hình Dục lại suy nghĩ không nói, cụp mắt xuống, chăm chú nhai cơm.

Hình Khải nhướn mày trừng mắt với cô, ồ, đã thấy sự giằng co đấu tranh trong đôi mắt cô rồi, ha ha.

“Anh Dương Minh cũng đã kết hôn đâu, anh ấy còn lớn tuổi hơn anh mà người ta còn chưa lo kìa.”

“Cậu ta là lãng tử mà, tự do tự tại ngao du khắp nơi non xanh nước biếc, anh thấy rõ ràng cậu ta muốn đi “hái hoa tươi” ở các vùng khác thì đúng hơn.”

Vừa nói xong, Đặng Dương Minh đã hăm hở bước vào: “Hình Khải cậu được lắm, cậu đang lén nói xấu mình đúng không?”

Hình Khải cười cười, gọi Đặng Dương Minh vào cùng ăn cơm. Đặng Dương Minh cũng không khách sáo, vốn anh đến để “ăn chực” mà, có điều đầu tiên phải chắc chắn Hình Khải ở nhà anh mới xuất hiện.

Hình Khải không quan tâm, đợi Hình Dục đi vào bếp, anh khoác vai Đặng Dương Minh, thì thầm: “Cậu hãy mau nghĩ cách giúp mình, làm sao có thể khiến một cô gái không muốn sinh con phải mang thai?”

“Ý cậu muốn nói ai, lẽ nào là Hình Dục? Ồ!” Đặng Dương Minh cố ý nói lớn tiếng, lập tức bị Hình Khải bịt miệng lại.

“Hét gì thế, để Hình Dục nghe thấy không ổn đâu. Mình chẳng phải đang muốn sinh con trước rồi mới cầu hôn sao?”

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 81

Hình Khải liên lảo nhìn quanh, căng thẳng vô cùng.

Đặng Dương Minh gạt tay bạn ra, rồi chán ghét đưa tay lên lau miệng, nhăn nhó: “Giờ cậu cũng là nhân vật có sừng có sạm trong giới chính trị, sao đến một người con gái cũng không giành được thế? Cậu còn nhớ trước khi vào trường quân sự cậu đã nói gì không? Cậu nói khi về sẽ lấy cô ấy, nhưng đã hơn mười năm trôi qua rồi Hình Khải, liệu cậu có làm được không? Dùng khả năng đối ngoại của cậu để thuyết phục cô ấy đi!”

“Được, mình thừa nhận với cậu mình vô dụng, mình không giành được cô ấy...” Hình Khải buồn bã nằm bò ra bàn: “Tuổi thanh xuân của mình cũng bị cô ấy bào mòn tương đối rồi, tính khí cũng bị mài giũa rồi, giờ mình chỉ chờ ngày về với trời đất thôi...”

“Có cần mình nói chuyện với cô ấy không?” Đặng Dương Minh nghiêm túc hỏi.

“Cậu nói gì với cô ấy?”

“Hỏi cô ấy xem có phải thực ra cô ấy muốn lấy mình, nhưng lại ngại cậu... à, cậu dám...” Đặng Dương Minh bị đánh ngã ngửa xuống nền, Hình Khải ngồi trên người anh ra sức bóp cổ.

Lúc này, Hình Dục bưng nôi canh tới, thấy hai “tiểu tử” đang vật nhau lăn lộn dưới nền, cô mím môi cười: “Nghịch ngợm cũng không kém năm xưa là bao nhỉ, cố lên” nói xong lại đi vào bếp.

Hình Khải lúc này mới nhận thấy hai người đàn ông mặc vest lịch sự lại chơi một trò chơi không phù hợp với độ tuổi chút nào, con người đúng là loài động vật “đòn sóc hai đầu”, trước mặt người khác thì làm bộ làm tịch, về tới nhà là lập tức hiện nguyên hình.

Hình Khải nghiêng người ngã nằm ra nền, lẩm bẩm nói: “Trong trận chiến này mình đã không ngừng hạ thấp tiêu chuẩn, yêu hay không yêu mình đã không còn bản khoăn nữa. Chỉ cần khi còn sống, cô ấy thừa nhận đã từng thích mình là được.”

“Hình Khải, mình vẫn biết cậu luôn là người trọng tình cảm, nhưng cậu có thể nghe mình khuyên một câu không, từ bỏ đi, nếu cô ấy muốn sớm đã làm rồi.” Đặng Dương Minh nằm bò trên ghế sofa, vỗ vỗ vai Hình Khải. Bộ dạng yếu đuối này của Hình Khải chỉ mình Đặng Dương Minh được chứng kiến, nhưng nhìn thì nhìn, trong lòng anh thật sự không dễ chịu chút nào.

Hình Khải cười chua xót: “Chỉ có cậu biết ngày nào mình cũng sống trong chịu đựng, trước mặt cô ấy mình không những phải tỏ ra vui vẻ mà còn phải đóng vai chính trong vở kịch tình yêu... nhưng, mình cũng muốn nói một câu mà nghe xong nhất định cậu sẽ buồn nôn, tình cảm mình dành cho Hình Dục không còn là thứ tình cảm mình có thể khống chế nữa, mình không thể từ bỏ cô ấy, cô ấy muốn bào mòn mình hành hạ mình mình cũng chấp nhận, cho tới khi già nua phải ngồi xe lăn là xong chuyện...”

Đặng Dương Minh không chế nhạo tấm tình si của Hình Khải, nhưng vô tình anh cũng bị những lời chân thành đó làm cho cảm động, con người tùy tiện bá đạo trước kia của Hình Khải đã hoàn toàn biến mất, đứng trước mặt anh bây giờ, là một kẻ điên vì tranh giành tình yêu mà không ngừng giày vò bản thân.

“Thật là, tình yêu, mẹ kiếp không biết nó là cái trò gì chứ?”

“Ha ha, vốn nó không phải là trò chơi rồi...” Hình Khải nhếch nhếch mép.

Đặng Dương Minh nhảy khỏi ghế sofa, ra sức lắc lắc vai Hình Khải, lo lắng hỏi: “Hình Khải, cậu hãy trả lời mình một cách nghiêm túc nhất, cậu chưa bao giờ nghĩ rằng vì không nhận được sự hồi đáp của cô ấy nên mới không chịu buông tay đấy chứ?”

Hình Khải cười khan, lắc lắc đầu một cách chắc chắn. Trời biết đất biết, anh chưa bao giờ mất Hình Dục, nhưng dường như cũng chưa từng có được cô. Mười ba năm rồi anh vẫn mãi đứng ở trên miệng vực trần trở, bao giờ cô mới chịu đi đến kéo anh lại đây?

Đặng Dương Minh thấy nhói lòng khi anh chứng kiến những người đàn ông bên cạnh Hình Dục lần lượt bị đánh bại và phải lựa chọn từ bỏ trước sự lạnh lùng của cô, chỉ có Hình Khải là chưa bao giờ thay đổi, nói cách khác, trái tim của Hình Khải đã dành cho Hình Dục từ lâu rồi, anh không dám lấy lại nữa.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 82

Hình Dục vẫn như mọi ngày đi làm ở phòng cấp cứu, lúc này, một tin tức chấn động như cuồng phong khiến cô gần như ngất lịm đi.

28 phút 0 giây ngày 14 tháng 5 năm 2008, ở Bắc Xuyên, Vãn Xuyên thuộc Tứ Xuyên xảy ra một trận động đất mạnh 8 độ richter, đây là trận động đất lớn nhất, có phạm vi ảnh hưởng và tàn phá rộng nhất kể từ khi tân Trung Quốc được thành lập cho tới nay.

Lần động đất này đã san bằng khoảng 50 vạn mét vuông diện tích, khu vực Triều Dương Môn của thành phố này, chính là vùng đất dưới tòa nhà văn phòng cũng chịu ảnh hưởng của trận động đất. Nhưng những tin tức liên quan chưa chính thức công khai, có bị thiệt hại về người hay không vẫn còn là một ẩn số.

Thực ra xung quanh bệnh viện cũng cảm nhận được sự rung chuyển, nhưng những nơi đông người là nơi thường tạo ra không khí khủng hoảng nhanh nhất, trong ngoài bệnh viện hỗn loạn, bệnh nhân và nhân viên y tế xô nhau chạy, ai cũng đang ở trong trạng thái không an toàn, lo âu chờ đợi.

“Hình Khải, Hình Khải... nghe điện đi.” Hình Dục lẩm bẩm tự nói, ngón tay run run bấm máy gọi cho Hình Khải. Chính vì tất cả mọi người ai cũng lo lắng cho bạn bè và người thân, nên di động, mạng... các phương tiện truyền tải thông tin đều tắc nghẽn.

Hình Dục không kịp cả thay đồ, vừa tiếp tục gọi vào di động cho Hình Khải, vừa lao ra khỏi bệnh viện, bên ngoài ồn ào huyên náo, cô len qua

biến người, cũng chẳng buồn quan tâm xem chiếc xe taxi đang đậu bên đường có hoạt động nữa không, cô lập tức chui đại vào xe.

“Bác tài, Triều Dương Môn. Nhanh.”

Bác tài vặn to radio trong xe, nhắc nhở Hình Dục: “Cô gái à, cô tự nghe tin tức đi, Triều Dương Môn, Kiến Quốc Môn đều đang động đất, cô đổi sang xe khác đi... Hả? Cô... cô thật quá đáng...” Anh chàng tài xế hoảng sợ mở tròng mắt, bởi vì một con dao sáng loáng đang kề vào cổ họng anh ta, còn “nữ sát thủ” mặc blu trắng này mặt đang đầy nước mắt.

Dân chúng trong thành phố này chỉ biết là đang có động đất, nhưng thật ra chưa ai ý thức được rằng lần động đất này rất mạnh, rào rào bàn tán, ai chẳng muốn sống chứ? Đáng tiếc trên đường ngoài ngõ chỗ nào cũng chật ních người, chẳng có cách nào tránh cho xa.

“Đi được bao xa thì đi, xin anh đấy.” Hình Dục quệt nước mắt, đặt mấy tờ một trăm tệ lên phía trước xe.

Anh chàng lái xe nào dám không nghe, tính mạng anh ta nằm trong tay nữ bác sĩ này mà! Thế là, nhấn ga cho xe chạy.

Hình Dục thấy xe đã khởi động, lúc này mới thu con dao phẫu thuật về, trịnh trọng nói lời xin lỗi: “Xin lỗi anh, người nhà tôi đang làm việc trong phạm vi khu vực bị động đất, điện thoại lại không gọi được. Anh đưa tôi đến gần đường vành đai hai là được rồi, tôi sẽ tự nghĩ cách tiếp.”

“Không sao không sao, có thể hiểu được. Cô cũng đừng lo quá, lần nào tin tức đưa chẳng sai với thực tế, bão mưa bão thì chỉ mưa phùn chứ? Tôi nhất định sẽ đưa cô đến tận nơi, ngồi vững nhé!” Anh lái xe tốt bụng an ủi. Đàn ông con trai thường chỉ ưa nhu chứ không ưa cương, bạn cứ nói chuyện khách sáo quá, đối phương lại còn cảm thấy ngại.

Hình Dục im lặng không đáp, nhìn về phía đám người đang chạy nạn, lòng rối như tơ vò.

Hơn hai mươi phút sau, chiếc taxi đi lên cầu vào Triều Dương Môn. Cảnh sát giao thông vì muốn đảm bảo an toàn cho nhân dân, đã nhanh chóng phong tỏa khu vực bị động đất, vì vậy Hình Dục đành phải đi bộ vào khu vực nguy hiểm đó, đoạn đường này nói dài thì cũng không dài, nói ngắn không ngắn, cô điên cuồng chạy suốt dọc đường...

Rất nhanh, cô đã đứng trước tòa nhà nơi Hình Khải làm việc, trước tòa nhà lớn hùng vĩ quốc kỳ bay phấp phới, các đồng chí cảnh vệ vẫn đứng im như tượng bên ngoài, từ ngoài nhìn vào, trông họ bình tĩnh dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Song trong nội bộ đã náo loạn hết cả lên, nói chính xác thì là, bận rộn căng thẳng. Các bộ ngành đang phối hợp chặt chẽ với nhau, chẳng ai còn thời gian mà để ý tới sự an toàn của bản thân.

Khi Hình Dục nói rõ thân phận của mình cho anh cảnh vệ biết, di động của cô đổ chuông, ngay lập tức, mười mấy tin nhắn liên tiếp được gửi đến.

Nội dung đại khái khá giống nhau: Tiểu Dục, Vấn Xuyên xảy ra động đất khá lớn, số người tử vong vẫn đang thống kê, khu vực bọn anh làm việc chỉ bị chấn động nhẹ, điện thoại hiện đang bị nghẽn mạng, không cần lo lắng cho anh. Hình Khải.

Tin nhắn báo bình an của anh khiến Hình Dục thở phào nhẹ nhõm, cô ngồi chờ dẫn trước bậc thềm của tòa nhà. Nhưng trước khi liên lạc được với Hình Khải, trái tim cô thật chơi vơi.

Lúc này, anh lính cảnh vệ ra lệnh cho Hình Dục đứng sang một bên chờ, dù sao bên trong tòa nhà này cũng không phải là nơi có thể tùy tiện ngồi nghỉ ngơi.

Tín hiệu điện thoại lại một lần nữa bị gián đoạn, Hình Dục đáp lại anh ta một tiếng, rồi đi đến bãi đỗ xe chờ máy kết nối.

Cùng lúc ấy, một nhóm nhân viên công vụ vội vàng vàng đi về phía bãi đỗ xe, Phó Gia Hào đang chuẩn bị mở cửa xe, thì nhìn thấy Hình Dục mặc áo blu trắng đứng gần đó.

“Tiểu Dục, sao em lại ở đây?” Phó Gia Hào nói với đồng nghiệp một tiếng, rồi chạy lại phía cô.

Hình Dục như gặp được cứu tinh, vội vàng chạy tới, lo lắng hỏi: “Hình Khải không sao chứ?”

“Không sao, có điều phòng cậu ấy đang bận lắm, đang bận an ủi đại sứ quán các nước.” Phó Gia Hào nhìn đôi mắt đỏ mọng của cô, nụ cười dần dần tắt lịm: “Thật sự không sao đâu, Tiểu Dục, vừa rời tòa nhà này đúng là có rung lắc một chút, nhưng từ tầng năm trở xuống thì không thể cảm nhận được.”

“Anh có thể đưa em vào gặp Hình Khải không? Em trốn ở một góc nhìn anh ấy cũng được.” Hình Dục vẫn không yên tâm.

Phó Gia Hào bối rối, suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 83

Trong thang máy, Phó Gia Hào nghiêng đầu nhìn Hình Dục, thoát cái đã sáu bảy năm rồi không gặp, cô không thay đổi nhiều, hoặc nói cách khác thì là, từ thời thiếu nữ cô đã luôn thể hiện trước mặt người khác một vẻ mặt bình tĩnh nhàn tản.

“Tiểu Dục, anh phải thừa nhận với em một chuyện, anh đã từng đọc trộm nhật ký của em.”

Hình Dục khẽ khượng người lại: “Em biết là có người đọc trộm, sợi tóc em kẹp trong đó biến mất. Thì ra là anh.”

Phó Gia Hào cúi mình xin lỗi, ngượng ngùng nói: “Rất xin lỗi em, lúc ấy anh thật sự rất yêu em, em cũng là người con gái đầu tiên mà anh nghiêm túc theo đuổi, không nhận được tình cảm đáp lại của em anh rất đau khổ... anh cũng chỉ là đoán mò em có thói quen viết nhật ký, vì vậy đã... Xin lỗi.”

“Tại sao anh lại cho rằng em sẽ có thói quen viết nhật ký?” Hình Dục cười, nói: “Thôi, dù sao anh cũng đã không tiết lộ nội dung trong đó với người khác. Điểm này em có thể khẳng định.”

Phó Gia Hào nhún nhún vai: “Không sai. Anh chẳng nói với bất kỳ ai cả, nhưng em đúng là cô gái tự tin tới đáng sợ, khiến tất cả bọn đàn ông con trai đều cảm thấy mình thất bại. Còn việc anh nghĩ đến nhật ký...” Anh ta điềm nhiên nói: “Thời gian ấy vì theo đuổi em, anh có tham gia một khóa học về tâm lý, trong sách có viết người không muốn thổ lộ tâm sự của mình cho người khác, đa phần đều biểu lộ tình cảm bằng con chữ. Cuộc đời mỗi

con người ai cũng có một cách để giải tỏa, bất luận là ôm búp bê khóc lóc hay dấm tay vào tường, đều giống nhau.”

Hình Dục lắc lắc đầu: “Em không phải muốn giải tỏa tâm sự qua con chữ, chỉ là em muốn ghi chép lại tất cả những gì xảy ra trong cuộc sống mà em trân trọng thôi.” Mặt Hình Dục thoáng buồn, nhưng rất nhanh cô đã lấy lại vẻ bình tĩnh.

Phó Gia Hào chau chau mày, đoán nói: “À há, không tưởng nào là không lọt gió, có phải Hình Khải cũng đọc được rồi không?”

“Đọc rồi, mà cũng có thể nói là chưa đọc được gì, vừa hay bị em phát hiện.” Hình Dục đưa tay lên miệng suy: “Đến đây thôi nhé, nếu anh đồng ý sẽ tôn trọng em.”

Phó Gia Hào đồng ý, bao nhiêu năm qua rồi, Hình Dục vẫn là kiểu con gái xinh đẹp băng giá như thế, dường như trong thế giới của cô không tồn tại hỉ nộ ái ố, cô ấy có thật sự hiểu thế nào là niềm vui không?

Phó Gia Hào đưa Hình Dục vào phòng nơi Hình Khải làm việc. Trong phòng điện thoại reo liên tục, nhân viên trong đó bận tới mức không có thời gian nói chuyện. Hình Dục đứng ở cửa tìm kiếm bóng dáng của Hình Khải.

Phó Gia Hào chạy vào phòng, khẽ tiếng hỏi tin tức của Hình Khải. Nghe đồng nghiệp của anh nói, Hình Khải đang tham gia một cuộc họp khẩn cấp, lần động đất đột ngột này, đã gây ra sự chú ý mang tính toàn cầu, cuộc họp này không thể kết thúc sớm được.

Nghe xong, cuối cùng Hình Dục cũng có thể chắc chắn Hình Khải bình an vô sự rồi, đột nhiên cô nhận thấy tay mình vẫn còn đeo găng bệnh viện, trên găng tay dính đầy những vệt máu do xử lý vết thương. Thế là, cô hỏi Phó Gia Hào dùng nhờ phòng tắm, vừa đi vào phòng tắm liền nghe thấy tiếng khóc nho nhỏ nghẹn ngào.

Hình Dục lần theo tiếng khóc rồi gõ cửa, hỏi thăm tình hình của đối phương. Không lâu sau, một nhân viên nữ mở cửa ra, bàn tay cầm di động của cô ấy toàn nước mắt, trông cô ấy thật bơ vơ, đột nhiên, ôm chầm lấy Hình Dục bật khóc nức nở.

Hình Dục loạng choạng hai bước rồi đứng vững, mặc dù không quen nhưng cô gái xa lạ này đã truyền sự bi thương vô tận của mình sang tim cô.

Hình Dục vỗ vỗ vai cô gái, nữ nhân viên đó áp chiếc di động vào tai Hình Dục, trong ấy vang lên những động thái đang xảy ra của trận động đất. Rõ ràng là, trận động đất vẫn đang diễn ra, số người tử vong từ vài trăm lên tới vài nghìn, và con số kinh hoàng ấy vẫn đang không ngừng tăng cao.

Còn cô gái này lại đến từ Văn Xuyên, cô ấy đã mất liên lạc hoàn toàn với người nhà, nên đang rơi vào trạng thái khủng hoảng tột độ.

Cũng có thể mới một giây trước, cô ấy vẫn còn nói cười vui vẻ với người thân bạn bè, nhưng chỉ ngay một giây sau, cơn ác mộng đã ập xuống.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 84

Hình Dục đứng ngẩn ra tại chỗ rất lâu... câu chuyện liên quan tới hạnh phúc, ai cũng có thể kể ra một phiên bản không giống nhau. Nhưng chờ đợi mà không biết đối phương còn sống hay đã chết, cảm giác lo lắng thấp thỏm bất an đó, cô lại cảm thấy đồng cảm, mỗi buổi tối khi đi ngủ, mỗi buổi sáng khi tỉnh dậy, đều sợ rằng ngay giây sau sẽ là sự biệt li.

Cô hít một hơi thật sâu, ngay lập tức đưa ra quyết định, rồi cười nói với cô gái đó: “Tôi sẽ tham gia đội tình nguyện, muộn nhất là một tuần sau đó sẽ tới Vãn Xuyên. Cô ghi họ tên và địa chỉ của người nhà cho tôi, mặc dù khả năng tìm được không cao, nhưng tôi sẽ cố gắng tìm giúp cô. Đừng khóc, trước khi nhận được thông báo tử vong thì tất cả vẫn còn là ẩn số. Còn sống đương nhiên là tốt, nhưng nếu không may... cô phải hiểu rõ một điều rằng, khóc lóc chẳng giải quyết được vấn đề gì cả. Cô phải kiên định lên, lạc quan lên một chút được không?”

Cô gái đó khóc nức không thành tiếng, lúc này mới nhận ra Hình Dục đang mặc quần áo của bác sĩ, cô ta gật gật đầu, nhanh chóng ghi lại tên tuổi và địa chỉ của người nhà đưa cho Hình Dục, nhưng cô ta còn chưa kịp cúi người để cảm ơn cô, thì đột nhiên thấy phó cục trưởng Hình đi vào phòng tắm nữ.

“Ai cho phép em tham gia đội tình nguyện viên?! Em còn sợ anh chưa đủ mệt, muốn anh lo lắng tới chết đúng không?!” Ánh mắt Hình Khải tràn đầy phẫn nộ, anh hoàn toàn quên mất rằng đây là nơi... đàn ông không thể vào.

Khi anh nghe Phó Gia Hào nói Hình Dục vì lo lắng cho mình mà tới tận đây để tìm, có trời biết anh đã cảm động thế nào, nhưng khi anh chạy tới trước cửa phòng tắm đứng đợi chuẩn bị tặng cô một cái ôm siết, thì bị ngay một cú sốc đập thẳng vào đầu như thế.

Cô gái đó chưa từng nhìn thấy Hình Khải nổi giận bao giờ, ngượng ngùng hành lễ, sau đó lách qua người anh chạy mất.

Hình Dục cup mắt không nói, Hình Khải cầm tay kéo cô đi vào văn phòng mình, rầm một tiếng đóng cửa lại.

Trong văn phòng, Hình Khải tức giận tới mức đi tới đi lui, hét lên: “Em biết tình hình lúc này là thế nào không? Trận động đất có sức tàn phá mạnh nhất từ trước tới nay trong lịch sử Trung Quốc vừa xảy ra một tiếng trước! Em mau ra đây!”

Hình Khải kéo cô tới trước màn hình máy vi tính, mở báo cáo cơ mật về trận động đất ra cho cô xem, ấn vào gáy khiến cô phải cúi xuống tự mình nhìn xem: “Trời đất sụp đổ! Tất cả chỉ còn lại một đồng đố nát hoang tàn! Em nghĩ với khả năng trói gà không chặt của em em sẽ sống sót mà ra khỏi đó sao?”

Hình Dục sững sờ nhìn vào màn hình máy tính, nhà cửa đổ nát, thi thể vãi vương, những cơ thể máu me be bét đang hiện ra trước mắt cô.

Cô chậm chậm nhấc tay lên, sờ vào màn hình, một cánh tay bị đè dưới tảng đá máu me bê bết vẫn vẹn, nước mắt nhòe nhoẹt.

“Hình Khải, anh còn nhớ bố mẹ đẻ em đã chết thế nào không? Lúc ấy em cũng nghĩ... cũng tức giận... Trung Quốc nhiều người như thế, có bao nhiêu ban ngành có thể lựa chọn, tại sao lại chọn họ làm vật hi sinh... nhưng bây giờ, em đã hiểu rồi, luôn phải có một đôi tay giơ ra níu kéo, nếu bây giờ em đang đứng cạnh đứa trẻ kia, có thể em đã nâng hòn đá lên và cứu nó ra rồi... anh cũng nhìn thấy rồi đấy, đứa trẻ đó chết thảm quá, em

muốn cứu nó, chỉ hận là không thể chui vào màn hình mà tới thẳng đấy...”
Hình Dục nức nở khóc, chầm chậm nằm bò ra bàn, khóc một cách rất thương tâm.

Nghe xong, Hình Khải lại thấy hoảng sợ thật sự, bởi vì Hình Dục là mẫu người một khi đã quyết thì sẽ làm bằng được, nhưng sao anh có thể để người con gái mình yêu dẫn thân vào nơi nguy hiểm? Sao anh có thể cho phép cô rời bỏ mình?

Thế là, anh kéo vai Hình Dục thẳng dậy, ôm chặt cô vào lòng, nhưng anh còn chưa kịp nói, thì cảm giác bất lực đã lan tỏa khắp toàn thân.

“Tiểu Dục anh xin em, xin em đấy, chúng ta đừng đi có được không? Sau này chuyện gì anh cũng nghe theo em hết được không? Anh xin em đấy Tiểu Dục...”

Tiểu Dục vòng tay ôm lấy eo Hình Khải, anh run rẩy gần như không thể khống chế được, cho dù cách một lớp áo, Hình Dục vẫn cảm nhận được cơ thể lạnh toát của anh...

“Em sẽ không có chuyện gì đâu, em sẽ bảo vệ mình... anh yên tâm đi nhé?”

Hình Khải chăm chú nhìn đôi mắt bình thản của cô, trong lúc cấp bách, gân xanh nổi hết cả lên. Anh thật sự bị cô bức tới muốn phát điên rồi, anh đang trong trạng thái kinh hãi tột cùng, còn cô lại điềm đạm nhẹ nhàng như không.

“Không được, không được, tuyệt đối không được! Em bảo anh làm sao mà yên tâm chứ! Cuộc đời này chỉ sống có một lần, em lấy gì ra để đảm bảo với anh?”

“Anh đừng giận vội... em đang bàn bạc với anh mà...” Hình Dục vừa vuốt vuốt ngực anh, vừa lau nước mắt, cô lại rút ra mấy tờ giấy ăn trên bàn

lau mồ hôi trên trán cho Hình Khải, dịu dàng nói: “Mặc dù em cho rằng khả năng nguy hiểm không cao, nhưng cũng không muốn khiến anh lo lắng, thôi, em không đi nữa.”

Hình Khải không kịp phản ứng, hoặc nói cách khác thì là anh không tin trong một thời gian ngắn như thế Hình Dục sẽ thay đổi quyết định của mình, anh giơ ngón tay chỉ về phía cô cảnh cáo nói: “Em đừng có lừa anh đấy, đừng tưởng bây giờ anh không thể về nhà mà tìm cơ hội trốn đi. Trước khi anh có thể về nhà, cấm em không được đi làm, anh sẽ điều mấy cảnh vệ tới nhà giám sát em 24/24.”

Hình Dục cười dịu dàng, gật đầu phục tùng.

Hình Khải còn chưa yên tâm, kéo cô ngồi lên đùi mình, vòng tay ôm lấy cô, nói : “Anh nhất định sẽ đến Vãn Xuyên một chuyến, nếu em muốn đi, đợi anh có thời gian đi cùng em được không?”

“Hình Khải, anh nói thật đi, khi anh nhìn thấy cảnh tượng ấy anh có buồn không?” Hình Dục chỉ vào màn hình máy tính.

“Em nói lãng nhãng gì thế? Em nghĩ anh không muốn đi cứu người bị nạn sao? Nhưng anh có trách nhiệm của mình, cho dù trong lòng có buồn bã cũng không được thể hiện ra mặt.” Hình Khải day day huyết thái dương, khi tai họa ập đến, tâm trạng ai cũng rất nặng nề.

Hình Dục vuốt vuốt mái tóc ngắn của anh, người khác nghĩ thế nào cô không biết, nhưng cô biết Hình Khải cũng muốn đi cứu người, bởi vì trong người anh cũng chảy một dòng máu đầy tinh thần hiệp nghĩa như thế, một tinh thần xả thân vì người khác.

Hình Khải vùi đầu vào người cô, bất lực nói: “Tiểu Dục, hãy hứa với anh là đừng đi nhé, hãy nói với anh em sẽ không bỏ anh lại.”

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 85

Hình Dục vòng tay ôm lấy cổ anh, dùng trán cọ cọ vào đầu anh: “Anh càng ngày càng nhát gan rồi đấy, khi còn nhỏ anh đâu có thế.”

“Đúng vậy, anh già rồi... già tới mức không còn sức lực để chịu đựng sự giày vò của lo lắng nữa, nếu em định cho anh sống thêm vài năm nữa, thì đừng khiêu khích anh.” Hình Khải mệt mỏi thở dài, sớm biết yêu khổ thế này, thà chết ngay vào đợt “SARS” năm đó cho xong.

Hình Dục cầm tay anh lên nắm chặt trong lòng bàn tay mình, xoa xoa, cô mong tay anh sẽ nhanh chóng ấm lên.

Hình Dục viết trong nhật ký.

9 giờ tối ngày 12 tháng 5 năm 2008

Nói thực, trước kia quyết định học y, tôi chỉ muốn mình có thể chăm sóc Hình Khải được tốt hơn.

Nhưng, sau khi tôi nhìn thấy những hình ảnh liên quan tới trận động đất kinh khủng đó, không chỉ ảnh hưởng của nó khiến tôi đau lòng. Bây giờ tôi mới vỡ ra rằng, thì ra dòng máu trong người tôi có cả tâm nguyện của bố mẹ.

Tôi là một nhân viên y tế được huấn luyện bài bản chuyên nghiệp, trách nhiệm nặng nề.

Do vậy.

Xin lỗi anh Hình Khải, trên đường về nhà em đã quay lại bệnh viện xin tham gia vào đội cứu hộ. Nhưng sau khi em tới đó, việc đầu tiên em làm sẽ là liên lạc với anh, chỉ cần di động có tín hiệu em sẽ liên tục gọi điện thoại báo bình an với anh, đừng lo lắng, em sẽ tự biết bảo vệ mình.

Nhưng lần này không biết là sẽ đi bao lâu, vì vậy em sẽ mang theo hai thứ quan trọng nhất trong cuộc đời mình: Đôi giày trắng và cuốn sổ nhật ký.

Em sẽ đi đôi giày trắng mà anh tặng, mang theo tinh thần kiên trì không từ bỏ của anh tới vùng đất đang lắc lư rung động đó, cố gắng hết sức mình cứu những người gặp nạn.

Hình Khải, em muốn nói với anh chỉ cần em hít một hơi thở, là em cảm thấy sự tồn tại của anh, cho dù phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng em cũng không run sợ.

Em thề đây là lần cuối cùng em rời xa anh, đợi em trở về, nhé?

Tiểu Dục, anh đến đón em về

Từ sau ngày 12 tháng 5 năm 2008, dư chấn xảy ra liên tục, bầu không khí nặng nề tang thương đè nặng khắp bầu trời Trung Quốc. Nhưng điều đáng để chúc mừng là, trong lúc sinh tử quan trọng này người dân Trung Quốc lại hết sức đoàn kết, một người gặp nạn ngàn người chi viện, đồng tâm hiệp lực để chống lại thiên tai.

Từ khi trận động đất xảy ra cho tới nay đã hai tháng trôi qua, ngoài khu vực bị ảnh hưởng nặng nề ra, cuộc sống ở những khu vực khác dần dần ổn định.

Nhưng trái tim Hình Khải vẫn luôn trong trạng thái thấp thỏm...

Mặc dù anh không ở trong khu vực địa chấn, mặc dù anh vẫn đang ngồi ở một tòa nhà văn phòng sáng rực rộng rãi, nhưng, mỗi ngày anh đều bị giày vò như đang sống trong địa ngục.

Sự sụp đổ từng giây từng phút đó, gần như rút hết mọi suy nghĩ trong đầu anh, anh gọi vào di động của Hình Dục hết lần này tới lần khác, từng giây từng phút kiểm tra danh sách người gặp nạn được cập nhật bằng hình ảnh, lo sợ thi thể người con gái anh yêu thương nhất đời sẽ nằm trong đống đổ nát kia. Nỗi lo lắng lan tỏa khắp người, anh cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Đúng lúc này di động đổ chuông, Hình Khải vui mừng bắt máy, người gọi đến là bố.

“Bố, con mặc kệ bố định làm gì, con muốn đến khu vực bị địa chấn...”

“Tiểu Khải! Đừng vì tình cảm nữ nhi thường tình mà quên đi trách nhiệm của mình, giờ quốc gia đang cần con.”

“Con mặc kệ ai cần con, con chỉ biết con không thể mất cô ấy, bố hãy xin bộ trưởng cho con đi, con phải đi tìm Hình Dục!” Hình Khải tức giận dấm mạnh xuống bàn, anh đã rất nhiều lần xin đi tới vùng bị nạn, nhưng cấp trên không chịu phê chuẩn.

Hình Phục Quốc thở dài, bình tĩnh nói: “Tiểu Khải, con nghĩ bố không lo sao? Nhưng đây là lựa chọn của Tiểu Dục, ngoài lo lắng bố còn thấy cảm kích nữa. Huống hồ đội cứu hộ Hoàng Kim mà bố đang điều động, trong tay người nào cũng cầm một tấm ảnh nhỏ của Tiểu Dục, chỉ cần gặp Tiểu Dục sẽ liên lạc với bố ngay, cho dù muộn tới đâu bận tới đâu, bố cũng sẽ thông báo cho con đầu tiên, con yên tâm mà công tác đi được không? Nghe lời bố Tiểu Khải, quốc gia đã nuôi nấng bồi dưỡng con bao nhiêu năm, luận về công về tư, bố đều không thể để con mạo hiểm...”

Bụp một tiếng, chiếc di động trong tay Hình Khải bay lên không trung, đập thẳng vào tường.

Hai tháng rồi, những đội cứu hộ hết đội này tới đội khác trở về, rồi lại đội mới chuẩn bị đi, Hình Dục vẫn bật vô âm tín, phía bệnh viện cũng mất liên lạc với cô.

Theo một nhân viên y tế đi cùng đợt với Hình Dục vào vùng bị nạn tả lại, trên đường xe vào khu vực bị địa chấn, đã gặp một cơn dư chấn khá lớn, cũng may lái xe xử lý nhanh nhẹn, thông báo cho những nhân viên đi cứu hộ ngồi trên xe chạy vào những khu mỏ hoang lánh nạn.

Lúc ấy, bọn họ tận mắt chứng kiến chiếc xe to kèn càng lật đổ, tình hình hỗn loạn, mỗi nhân viên cứu hộ đều cố gắng cứu số thuốc còn dư lại không nhiều, vì vậy phải tới hai ngày sau họ mới phát hiện ra Hình Dục và túi cấp cứu của cô biến mất.

Thiết bị định vị GPRS, các thiết bị dò tìm vị trí di động của Hình Dục, nói chính xác thì là, vị trí ấy không thể có sự sống tồn tại.

“Em đang ở đâu Hình Dục, em đang ở đâu Hình Dục...” Hình Khải hai tay ôm trán, nước mắt theo kẽ tay chảy xuống, anh đã từng nói, nước mắt cả đời này của anh đã chảy cạn vì người con gái này, thì ra nó vẫn chưa cạn, thì ra trong lúc sợ hãi anh chỉ biết khóc.

Lúc này thì Phó Gia Hào gõ cửa, đợi một lúc không thấy có ai trả lời, anh ta mới khẽ đẩy cửa đi vào. Anh ta vào đứng cạnh Hình Khải, do dự hồi lâu, anh ta vỗ vỗ lên vai anh, vốn định tiếp thêm cho anh chút sức mạnh , nhưng rồi chính bản thân anh ta lại rơi nước mắt...

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 86

Người đàn ông từng hùng hực sức sống, giờ đây bỗng trở nên tiều tụy khổ sở, mà cho dù là thế, anh lại không thể trốn vào một góc nào đó mà gặm nhấm nỗi đau, vẫn phải mặt mày tươi tỉnh đón tiếp đại sứ các nước.

“Hình Khải, Hình Khải... cậu phải cố gắng lên! Tiểu Dục không sao đâu, khả năng võ công của cô ấy khá lắm, cậu còn nhớ không? Chỉ một chưởng của cô ấy thôi mà khiến tôi ngã chổng vó, vì vậy cô ấy nhất định sẽ không sao đâu! Phải rồi, cả ngày cậu chưa ăn gì đúng không, hôm nay tôi mời! Ha ha...” Phó Gia Hào cố tỏ ra vui vẻ.

Hình Khải nằm bò trước bàn làm việc, chẳng nghe lọt tai bất kỳ lời an ủi nào, trừ phi lúc này Hình Dục nguyên vẹn khỏe mạnh đứng trước mặt anh, nếu không anh không thể kìm nén sự run rẩy của cơ thể mình, cảm giác này thật quá đáng sợ, còn đáng sợ hơn cả việc trái đất bị hủy diệt.

Phó Hào Gia thầm thở dài, vượt vượt lưng anh, nhận ra cơ thể anh đang run lên bần bật... một người luôn điềm tĩnh đối mặt với mọi thách thức như Hình Khải, thì ra người đàn ông kiên định vững vàng này, cũng có lúc suy sụp tới cùng cực.

Đột nhiên, Hình Khải đứng bật dậy, vòng tay ôm chặt lấy Phó Gia Hào, anh cần phải chứng minh rằng mình vẫn còn sống, anh cần nhiều hơn nhiều hơn nữa những lời an ủi, mặc dù những lời chúc phúc đó đều thật vô nghĩa.

Phó Gia Hào loạng choạng mấy cái rồi mới đứng vững, Hình Khải ghét nhất đàn ông con trai với nhau mà cứ ôm ôm ấp ấp, càng không bao

giờ để lộ sự buồn đau ra ngoài mặt, nhưng giờ anh đã hoàn toàn vô vọng.

Phó Gia Hào ôm chặt anh, nói chắc chắn: “Cậu yêu cô ấy, chính vì cô ấy có những tố chất không giống những người khác, đúng không? Hãy cho bản thân và cả cô ấy nữa thêm chút thời gian chờ đợi, mình nghĩ, vì cậu, cô ấy cũng sẽ không để bản thân xảy ra chuyện gì đâu.”

“Mình rất sợ cứ thế này mà mất cô ấy, mình thật hối hận vì đã tin khi cô ấy nói rằng “em sẽ không đi”, cô ấy biết rõ rằng mình sẽ lo lắng tới chết mà vẫn đi... cậu cho rằng cô ấy sẽ vì mình mà bảo vệ bản thân ư? Không đâu, cô ấy chỉ muốn dùng cách mà cô ấy cho là xứng đáng để hi sinh bản thân mình, trở thành tờ giấy chứng nhận liệt sĩ thứ ba của nhà họ An, người con gái ích kỉ đó, đáng ghét vô cùng...”

Cuối cùng Hình Khải cũng đã hiểu, anh không phải là thứ quan trọng nhất trong đời cô, cô thích mạo hiểm hơn anh, hoặc có thể trước khi bước chân vào nhà họ Hình cô đã đợi để đi theo bố mẹ mình, vì vậy cô mới chấp nhận chuyện tình cảm của họ.

Thôi được, cho dù là không phải, anh hoàn toàn có thể chấp nhận chuyện cô không yêu anh, nhưng bây giờ tại sao còn khiến anh phải sống những ngày lo âu thấp thỏm?

“Cậu ưu tú như thế, Hình Dục có phải kẻ ngốc đâu, sao cô ấy nở rời xa cậu chứ? Đừng nghĩ ngợi linh tinh.”

Phó Gia Hào không biết phải nói thế nào, thực ra cũng chẳng cần nói nhiều, Hình Khải giờ chỉ cần một người chịu lắng nghe anh mà thôi.

Hình Khải cười tự trào, giờ, anh chỉ còn cách nói liên tục mới không khiến đầu óc mình suy nghĩ linh tinh.

“Khi cậu quen mình mình đã trở thành một kẻ tương đối chấp nhận được, nhưng mình của ngày xưa là một đứa trẻ hư, đi đâu cũng gây chuyện

thị phi, cật bố là cán bộ cao cấp mà gặp ai cũng bắt nạt, bỏ học, chơi gái, đánh nhau... Tóm lại, Hình Dục đã nhìn thấy con người xấu xa nhất của mình, nhưng cô ấy chưa từng nói một câu nào.”

“Ngày đó mình thường xuyên mắng mỏ cô ấy, nói những lời rất khó nghe, động tí là đòi đuổi cô ấy ra khỏi nhà họ Hình, nhưng cô ấy chẳng nói gì cả, vẫn giúp mình giặt quần áo, nấu cơm, giống như một a hoàn để mặc mình giày vò trút giận...”

“Lâu dần, mắng mãi cũng mệt, từ từ mình chấp nhận sự tồn tại của cô ấy, thích những món ăn cô ấy làm, vì một bữa cơm, mình có thể vứt lại đám bạn hung hăng tan học là về thẳng nhà. Cô ấy sẽ ngồi ở ghế sofa đợi mình, dù mình nhăn nhó hay tỏ ra mệt mỏi, cô ấy cũng luôn tươi cười chạy đến đưa cho mình đôi dép lê, còn nói một câu là “Em nấu cho anh món mà anh thích ăn, mau vào rửa tay đi”. Cảm giác ấy, thật ấm áp... vì vậy vì cô ấy, mình nguyện trở thành người mà cô ấy muốn, còn cô ấy, lại chưa bao giờ thừa nhận chính cô ấy đã đưa mình về con đường đúng đắn.”

Nghĩ đến Hình Dục, Hình Khải lại bắt đầu lo lắng, anh siết chặt vòng tay, vùi mặt, giấu đi bộ dạng đáng thương để Phó Gia Hào không thể nhìn thấy. Bộ dạng kém cỏi nhất của anh đã bị Hình Dục nhìn thấy hết, anh chỉ có thể để lộ nhược điểm của mình trước mặt cô mà thôi, cũng chỉ người con gái ấy mới biết tính cách ngoan cố ngang ngược của anh thật khó coi tới mức nào.

Phó Gia Hào cảm thấy vạt áo mình bị thấm ướt, anh buồn bã thở dài, không ai có thể cứu vớt trái tim đang tan nát của Hình Khải. Bởi vì anh biết Hình Khải yêu Hình Dục biết bao, mười ba năm rồi, anh dùng thời gian mười ba năm đó yêu một người con gái, không gì có thể thay thế được, không gì có thể lay chuyển được.

Lúc này, điện thoại đổ chuông, thư ký của bộ trưởng mời Hình Khải sang gặp ông.

Hình Khải nhanh chóng chỉnh đốn lại hình thức, sau đó ra khỏi văn phòng.

Phó Gia Hào ngồi xuống trước bàn làm việc của Hình Khải, trên bàn đặt một bức ảnh của Hình Dục, trong ảnh, Hình Dục nhón chân đứng giữa vườn hoa, cười rạng rỡ.

Phó Gia Hào bất giác nhếch miệng lên, rút một tờ giấy ăn, nhẹ nhàng lau mặt kính của khung ảnh, trong lòng dấy lên cảm giác chua xót, rõ ràng nước mắt của Hình Khải đã làm ướt cả khung ảnh, hết lần này tới lần khác anh dùng nước mắt để tưới lên khuôn mặt thanh tú và u buồn khiến người khác rung động này.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 87

Hình Dục, em có thể phớt lờ cả thế giới, nhưng không thể phụ bạc Hình Khải, cậu ta yêu em như sinh mạng của mình.

Nửa tiếng sau, Hình Khải vui sướng đẩy cửa bước vào, nụ cười tươi tắn nở trên môi.

Bộ trưởng điều anh đi vào vùng địa chấn để thăm hỏi đại sứ các nước, mặc dù thời gian chỉ có một tuần nhưng anh đã mẫn nguyện lắm rồi.

Đương nhiên, Hình Khải hoàn toàn không biết rằng, Hình Phục Quốc đã đích thân xin với bộ trưởng nhất định cho phép con trai ông đi vào vùng nguy hiểm. Đưa ra quyết định khó khăn này, là người cha, cần phải có dũng khí hơn người.

Ngay chiều ngày hôm ấy, Hình Khải lên trực thăng chuyên dụng bay tới nơi giáp danh với huyện tự trị dân tộc Khương Bắc Xuyên, trong tình hình dư chấn có thể lên tới cấp 6, cấp 7, anh lại chỉ ước mình có thể mọc cánh bay tới nơi mà Hình Dục gặp nạn.

Trong tay Hình Khải cầm một tấm ảnh của Hình Dục, nhìn rồi lại nhìn, sờ rồi lại sờ, trên khuôn mặt tiêu tụy của anh cuối cùng cũng có thể nở một nụ cười...

Anh đến đây Hình Dục, đến đón em về nhà.

Cùng lúc này, Hình Dục và sáu người bị nạn khác đang bị giam ở trong một hang núi sụp. Trong đó có năm người lớn và một em bé.

Người bị thương nằm ngổn ngang trên đất rên rỉ, không khí trong hang rất loãng, nhưng cũng may còn có nguồn nước, dòng nước róc rách chảy vào qua khe đá, vì vậy cho đến hiện tại chưa có ai tử vong.

Hình Dục vừa bận rộn làm sạch vết thương cho những người bị thương, vừa chỉ huy những nông dân khác đào đất mở đường.

Khoảng ba ngày trước, họ còn có thể nghe thấy tiếng trực thăng, nhưng bây giờ thì tất cả đã chìm vào trong sự im lặng chết chóc.

Theo Hình Dục phân tích, vị trí mà họ đang ở rất hẻo lánh, xung quanh đất đá phủ lên, từ trên cao nhìn xuống, có lẽ chỉ nhìn thấy một đồng đất đá lộn xộn bị vùi lấp mà thôi, xem ra, những người cứu hộ đã không tin khu vực này còn người có thể sống sót.

“Bác sĩ Hình, sao vẫn chưa có ai tới cứu chúng ta...” Những người gặp nạn mặt nhăn mày nhíu hỏi.

“Đừng lo, có thể chúng ta cứ đào ra ngoài rồi sẽ gặp được đội cứu hộ đấy, cố lên!”

Qua ánh sáng yếu ớt, Hình Dục nhìn những người bị nạn đang mất dần niềm tin cười, cô tin rằng, lòng ham sống có thể tạo ra kỳ tích và sức mạnh vô hạn.

Quay ngược trở lại hai tháng trước, chính vào cái ngày xe chở đội cứu hộ bị lật, cô thấp thoáng nghe thấy tiếng trẻ con khóc vọng lại từ trong núi, vì vậy trong lúc khẩn cấp cô cầm theo túi thuốc của mình chạy vào trong núi, ai ngờ cô vừa đặt chân lên núi thì lại một trận rung lắc dữ dội nữa xảy ra, khi ấy cả quả núi lắc lư, chặn đứng đường về của cô.

Nhưng cô chẳng nghĩ ngợi nhiều, bởi vì tiếng khóc xé gan xé phổi kia đang văng vẳng ngay bên tai, cô tiến lên phía trước để tìm kiếm, và vô tình phát hiện ra một ngôi làng nhỏ đến cái tên cũng không có ngay dưới chân

núi, dân số chưa đến ba mươi mấy người, bình thường sống nhờ nghề săn bắn. Trận động đất xảy ra đột ngột, mấy người đàn ông trong làng đều bị mắc kẹt trong núi.

Hình Dục cùng với những người già và phụ nữ trong làng hợp lực đốt lên một đồng lửa, hi vọng sẽ gây được sự chú ý với đội cứu hộ, cô vác xẻng lên đồi, tự mình đi tìm những người gặp nạn.

Song, cô không ngờ được rằng, dư chấn liên miên không ngớt, trên đường đi cô gặp không ít người bị thương. Trong tình hình chẳng có công cụ gì thay thế, cô đành phải cứu giúp từng người từng người một, công từng người quay lại ngôi làng nhỏ kia để cứu chữa.

Trong lúc đi đi lại lại, cô đã giẫm lên con đường bị phong kín một nửa này hàng nghìn lần.

Năm ngày trước, trong một lần đi cứu hộ cô gặp phải động đất. Động đất lần này rất mạnh khiến cô bị kẹt giữa đường.

Ánh sáng yếu ớt xuyên qua những kẽ đá, đột nhiên rơi thẳng lên tấm thân đang bện rện của Hình Dục.

Hình Dục xắn tay áo lên, lau bùn đất trên mặt, trước mặt hiện ra cảnh Hình Khải đang hoảng loạn, cô không cầm được lòng để nước mắt rơi.

“Cô ơi đừng khóc... chúng ta nhất định có thể thoát ra được, cô yên tâm, cháu là đàn ông, cháu sẽ bảo vệ cô!” Một đôi tay nhỏ mũm mĩm sờ lên má Hình Dục, giúp cô lau đi vệt nước trên đó.

Hình Dục nghiêng đầu cười, ôm đứa bé trai lên nựng nịu: “Ừ có con bảo vệ cô rồi, cô chẳng sợ gì hết...”

Người ta xem nhẹ tính mạng của mình, bởi vì có người coi trọng sự tồn tại của bạn.

Do đó, có thể cô sẽ thất hứa, không bảo vệ được bản thân, người duy nhất cô thấy có lỗi, là Hình Khải.

Hình Khải, anh nhất định phải tha thứ cho em.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 88

“Phó cục trưởng Hình, khu vực này đã được đào xới tìm kiếm nhiều lần, không còn ai sống sót đâu, người nào có thể cứu đều đã cứu cả rồi.” Đội trưởng đội cứu hộ có thể hiểu được tâm trạng lo lắng cho người thân của Hình Khải, nhưng năm ngày trước họ đã thuận lợi cứu ra một đám thôn dân bị thương, cho tới ngày hôm nay thôn trang đó đã hoàn toàn biến mất, tang thương phủ khắp nơi.

Hình Khải mặc quân phục rằn ri, nhảy lên đỉnh một đồng hồ nát quan sát xung quanh.

Suốt dọc đường đi anh trầm mặc không nói, trong mắt vẫn lấp lánh niềm vui, bởi vì qua lời một người được cứu anh biết rằng nơi cuối cùng Hình Dục xuất hiện ở gần đây, cô rời đi từ tám ngày trước, đối với anh mà nói, đây là một tin tức hết sức tốt đẹp.

Anh tin, Hình Dục còn sống.

Hình Khải chậm chậm ngẩng đầu, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ tâm trạng vui vẻ lạc quan.

Tiểu Dục, ngày 18 tháng 7 là sinh nhật 28 tuổi của em, rất xấu hổ, bao nhiêu năm chưa bao giờ ở bên em vào ngày sinh nhật, năm nay định xin nghỉ phép mấy ngày đưa em đi chơi, thì trời lại không chiều lòng người.

Sang năm! Anh hứa với em, nhất định sẽ cùng em tổ chức một sinh nhật vui vẻ.

Tiểu Dục, xin em, bằng bất cứ giá nào cũng hãy tin vào lời anh đã hứa.

Mặc dù anh không biết em đang lâm vào cảnh khó khăn như thế nào, nhưng anh tin em có thể nghe thấy tiếng anh gọi em. Mười ba năm rồi, mười ba năm rồi Tiểu Dục, chỉ cần đây là việc Hình Khải anh hứa với em, có việc nào anh chưa làm được, em nói xem có đúng không?

Vì vậy lần này, em nhất định phải tin tưởng nơi anh, dùng hơi thở yếu ớt hoặc mạnh mẽ của em, giúp anh chỉ ra con đường đi đến bên em. Con đường đó có khó khăn gập ghềnh tới đâu, hay là phải dời núi lấp biển, chỉ cần tìm được em, anh nguyện sẽ đi.

Tiểu Dục, xin hãy giúp anh tìm ra phương hướng, anh biết em còn sống, nhất định còn sống. Mười ba năm nói dài không dài nói ngắn không ngắn, em chắc chắn không rời xa anh khi chưa nói lời tạm biệt, đúng không?

Chờ đợi một phút.

Hai phút...

Đúng vào lúc ấy, một cơn gió lạnh thổi tới, nhân viên cứu hộ người nào người nấy như bưng bình, nhảy lên thang mà chiếc trực thăng vừa thả xuống.

“Cục phó Hình, mặt đất đang chuyển động, mau lên đi!” Đội trưởng đội cứu hộ túm lấy loa gọi lớn.

Hình Khải lơ đi như không nghe thấy, anh thậm chí còn không muốn nghe thấy những kết luận được đưa ra từ máy thăm dò nữa, anh phải dùng cách nguyên thủy nhất, dùng thính giác, hơi thở, dùng trái tim để cảm nhận, để tìm thấy người con gái anh trân trọng hơn cả bản thân mình.

Chậm chậm, Hình Khải giơ ba ngón tay lên, trái tim kiên định như thép không dễ gì lay chuyển.

Tiểu Dục, chẳng cần phải bàn bạc gì nữa, anh cảnh cáo em một lần nữa, hoặc là cùng chết, hoặc là cùng sống!

Cứ thế, lại chờ đợi thêm vài phút...

Không biết do ông trời cảm động sự si tình của anh, hay đúng lúc có một tia sáng rọi thẳng vào mắt, Hình Khải chậm chậm mở to đôi mắt, nhìn về hướng đông trong rừng sâu.

Anh cầm ống nhòm lên nhìn... thấy một con suối nhỏ đang không ngừng chảy từ trên cao xuống. Ánh sáng phản chiếu qua mặt nước đến vị trí của anh, một điểm sáng, sáng lấp lánh như kim cương.

Rất dễ thấy rằng, những nơi có nước mới có đủ điều kiện cơ bản để sự sống sinh tồn.

Trái tim Hình Khải đập thành thịch, nhanh như một mũi tên nhảy lên thang dây, chỉ huy người phi công xuyên qua rừng cây rậm rạp, đi về phía nguồn nước!

Mặc dù không ai tin một nơi bị núi sập xuống như thế còn có sự sống, nhưng tất cả vẫn tuân theo mệnh lệnh của Hình Khải. Dù sao, kỳ tích vốn do con người tạo ra.

Trực thăng ù ù tiến về phía đó, nhưng khu rừng rậm rạp không có nơi để đáp xuống, dư chấn lúc nào cũng có thể xảy ra, Hình Khải không thể vì một mình mình mà hi sinh tính mạng của những thành viên trong đội cứu hộ, vì vậy anh tự mình nhảy xuống, ra lệnh cho mọi người tạm thời ở trên không trung, đợi anh thông báo tình hình.

Đầu tiên Hình Khải tìm tới nơi nguồn nước bị đứt dòng, một mô đất đổ nát, con suối đó thuận theo kẽ đá chảy vào trong. Anh vội vàng mở máy dò tìm tín hiệu sống ra, lau mồ hôi, sau đó chậm chậm di chuyển cái máy, chỉ đợi trên màn hình tĩnh lặng kia nhảy ra báo cáo về sự tồn tại của một sinh mạng.

Nửa tiếng qua đi, máy thăm dò trên trực thăng phát ra tín hiệu cảnh báo, đội trưởng đội cứu hộ vội vàng xin Hình Khải mau quay lại trực thăng, địa chấn có thể xảy ra trong vòng một giây sau đó.

Hình Khải tắt máy bộ đàm, đây là cơ hội cuối cùng của anh, người đã đến đây rồi, không định quay về một mình.

Thời gian chậm chậm trôi đi, dù mồ hôi thấm ướt bộ quân phục của anh, nhưng anh vẫn bình tĩnh, vẫn kiên trì tin rằng, nhất định sẽ tìm thấy cô.

Tiểu Dục, anh biết em ở ngay cạnh anh thôi, mặc dù đất đá làm mất liên lạc giữa chúng ta, nhưng huyết mạch anh vẫn đang chảy rất mạnh mẽ, sự mạnh mẽ đó, cho thấy em đang ở rất gần anh, rất gần...

Trời không phụ lòng người, cuối cùng, bảy phút sau, từ máy dò tìm phát ra tín hiệu vui mừng “tít tít tít”.

Hình Khải ngồi bệt xuống đất, rơi nước mắt vì chuỗi âm thanh liên tiếp này: “Tất cả mọi người mau tới đây, tìm thấy rồi, tìm thấy rồi.”

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 89

Nhận được mệnh lệnh, trực thăng quay vòng vòng trên trời, khi tới độ cao cho phép, nhân viên cứu hộ nhảy xuống, không có máy xúc máy khoan, họ phải dùng mìn để phá đá mở đường.

Tiếng nổ vang trời đánh thức thính giác của một người gặp nạn đang mắc kẹt, anh ta từ từ mở mắt sau khi bị hôn mê.

Vốn đang có bảy người gặp nạn trong hang này, nhưng qua những đợt dư chấn, giờ chỉ còn lại một người là chưa mất hoàn toàn tri giác.

Mặc dù người bị nạn này không nhìn thấy gì, nhưng từ ngày hôm qua, trong hang động tối om giờ nằm bàn tay ra trước mặt cũng chẳng nhìn thấy gì, đã không còn ai nói với anh ta câu nào nữa, còn anh ta chỉ có thể nghe thấy hơi thở yếu ớt của chính mình.

Đồng thời, chân trái của anh ta bị đá đè nên anh ta không thể nhúc nhích, càng chẳng có hơi sức mà kêu cứu, trong bóng tối, anh ta hoảng loạn lần sờ, với ý đồ tìm được vật gì đó có thể tạo ra âm thanh... nhưng, chỉ có mấy miếng giấy vụn rách nát, anh ta cố gắng lật về phía trước, thò một ngón tay khô gầy của mình ra ngoài khe sáng.

Rất nhanh, đội cứu hộ phát hiện ra người bị kẹt đầu tiên, tất cả mọi người đều nở nụ cười sung sướng. Nhưng bất hạnh là, phải tiến hành phẫu thuật cắt chân cho người này gấp. Thế là, được sự đồng ý của người bị nạn, đội cứu hộ bắt đầu chuẩn bị phẫu thuật.

Hình Khải lại chú ý tới mẫu giấy nát mà người được cứu đang cầm trong lòng bàn tay đầy máu của anh ta, anh vội vàng bóc tờ giấy ra, cố gắng nhìn những nét chữ trên đó và lờ mờ đọc được chữ “Hình Khải...”

Nước mắt của anh, lại một lần nữa trào ra.

“Hình Dục ở trong đó, tôi chắc chắn cô ấy ở trong đó, đưa xẻng cho tôi, đưa cho tôi tất cả mọi dụng cụ có thể đào được...” Hình Khải đã không còn nói được theo thứ tự gì nữa, tâm trạng đó không thể diễn tả bằng lời, mặc dù không thừa nhận bằng lời, nhưng trong lòng đã khẳng định chắc chắn. Bây giờ, Hình Dục của anh, đang ở một nơi rất gần chờ anh tới cứu. Tìm lại được rồi, tìm lại được rồi!

Nhưng, khi một hòn đá được lật ra, khi nhân viên cứu hộ phát hiện ra Hình Dục, trong lòng cô đang ôm cậu bé trai, cả tảng đá lớn đè lên lưng cô, nếu họ không nhìn nhầm thì, xương sống lưng của cô đã bị gãy giập biến dạng, từng đám máu đen sì đọng lại xung quanh, đến đôi giày trắng đang đi ở chân cũng bị nhuộm đỏ... bộ dạng đó của cô, giống như đã chết rồi, hoàn toàn không còn sự sống.

Lúc này, ánh mắt của những đội viên đội cứu hộ đang chăm chú quan sát nét mặt của Hình Khải, còn Hình Khải thẫn thờ mở mắt nhìn trừng trừng vào cơ thể gần như bị đè nát của Hình Dục...

Anh rất muốn ôm lấy cô, nhưng hai chân anh không thể nhúc nhích nổi, thậm chí còn hoảng sợ giật lùi về phía sau, chỉ lắp bắp nói: “Không... không.”

RẦM một tiếng, Hình Khải ngất xỉu.

Ngay sau đó, ngón tay đứa bé cử động, rồi một tiếng khóc ré lên, xuyên thẳng lên trời cao. Ngón tay bị thương của Hình Dục nhét trong miệng đứa trẻ, máu tươi nhỏ ròn ròn, đấy chính là kỳ tích giúp duy trì sự sống cho nó.

Không chỉ đứa trẻ, trong trận chiến với trời này, qua sự cố gắng không ngừng nghỉ của cô, đã cứu sống được hơn mười mạng người. Mặc dù không ai biết tên họ cô, nhưng nụ cười không thỏa hiệp của cô mãi mãi khắc sâu trong lòng những người được cứu sống.

Tối đó, khi Hình Khải tỉnh dậy, đã thấy mình đang nằm trên giường bệnh.

Đột nhiên, anh giật phắt ống truyền trên tay ra, loạng choạng chạy khỏi phòng bệnh, nhưng anh vừa ra khỏi cửa, hai nhân viên cứu hộ đã đứng chặn đường anh.

“Cục phó Hình, xin anh hết sức bình tĩnh, các bác sĩ đang gắng hết sức để cứu Hình Dục.”

“Cô ấy, chưa chết, phải, phải không? Còn sống, còn sống phải không?” Hình Khải chưa bao giờ nghĩ mình còn dễ khóc hơn cả con gái thế này, nước mắt anh túa ra như chiếc vòi hoa sen, chảy mãi không dứt.

Sắc mặt đội trưởng đội cứu hộ u buồn, nặng nề gật đầu, rồi lại báo cáo tình hình: “Lần này đội cứu hộ tìm được tất cả bảy người, sáu người lớn và một trẻ con, trong đó bốn người đã chết, một người gãy chân, đứa bé bình an vô sự, còn Hình Dục... trước khi hôn mê có lẽ đã tự tiêm cho mình một loại thuốc cấp cứu nào đó, vì vậy may mắn vẫn còn chống đỡ được. Nhưng phần đầu của cô ấy bị thương rất nặng, toàn thân bị gãy bảy chiếc xương, đâm vào nội tạng khiến chảy máu trong... tạm thời không thể biết tỉ lệ sống sót là bao nhiêu.”

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 90

Báo cáo xong, đội trưởng đội cứu hộ lại lấy ra một cuốn sổ ghi chép văn vện vết máu vết đất trên đó đưa cho Hình Khải, nói: “Quyển sổ này ở dưới tay Hình Dục, có một phần nội dung bị ai đó xé mất, chúng tôi đã cố gắng tìm kiếm, giao cho anh giữ.”

Nghe xong, Hình Khải phải giơ tay lên tới ba lần mới cầm được quyển sổ, đấy là quyển nhật ký của Hình Dục, tất cả mọi bí mật của cô đều được cất giấu trong đó, nhưng, không có cô ấy, anh chẳng còn hứng thú tò mò với bất kỳ chuyện gì...

Đầu như bị rót thủy ngân vào, đau tới mức co giật, anh đã không còn dám nghĩ nữa, không dám đến gần phòng phẫu thuật, không dám nghe bất kỳ tin tức nào liên quan đến Hình Dục, tất cả những âm thanh xung quanh đều khiến anh hoảng sợ.

Anh quay về phòng bệnh, khóa cửa lại, ngồi thu lu ở góc tường, ngón tay bám chặt vào cuốn sổ nhật ký dính máu, gục đầu vào giữa hai đầu gối, bóng tối cô đơn sao mà lạnh lẽo, còn anh dường như quay lại buổi tối nào đó của mười ba năm trước, những ngày tháng không có Hình Dục, không có cô, anh chỉ là một đứa trẻ mất phương hướng.

Xin em, đừng bỏ anh lại, đừng nhẫn tâm như thế, xin em đừng được không...

Hình Phục Quốc mặc dù không thể tới hiện trường, nhưng đã tìm được bác sĩ ngoại khoa giỏi nhất trong thành phố về phối hợp với bệnh viện để bàn bạc phương án chữa trị cho Hình Dục, đích thân gọi điện hỏi thăm tình

hình của cô, khi từng tin tức không mấy khả quan lọt vào tai ông, đôi mắt khô khốc của ông lại trào dâng cảm xúc.

Hình Dục đã nằm trong phòng phẫu thuật mười tám tiếng đồng hồ rồi, bác sĩ các khoa đã lần lượt vào phòng phẫu thuật, nhưng vẫn chẳng có tin tức vui vẻ nào lọt ra.

Hình Dục nằm trên bàn phẫu thuật chịu đựng sự giày vò, còn Hình Khải cũng không ăn không uống ở lì trong phòng bệnh, về mặt tâm hồn anh cũng chịu sự giày vò như thế.

Anh có cảm giác trong nháy mắt mình già đi mười tuổi, chỉ hít thở một hơi thôi cũng mệt nhọc vô cùng.

Trong bệnh viện thường xuyên có những tiếng rên xiết yếu ớt, nhưng không ai la hét thất thanh đầy kinh hoàng cả, khi ông trời cho bạn một hoàn cảnh sống giống nhau, chúng ta gần như chỉ có thể khuất phục, chỉ có thể cố gắng để thích ứng, chỉ có thể bình thản chờ đợi nó hết giận.

Còn nữa, đội cứu hộ lại tìm được trong đồng đồ nát chiếc di động của Hình Dục...

Trong thẻ nhớ của máy di động, chỉ lưu ba số điện thoại: số thứ nhất là số máy Hình Khải dùng để làm việc, số thứ hai là số máy bàn ở văn phòng của Hình Khải, số thứ ba là số máy cá nhân của Hình Khải.

Không muốn khóc lóc than vãn, không muốn tỏ ra yếu ớt như con gái, nhưng anh còn có thể làm gì, cầu nguyện ư? Đừng nói linh tinh nữa, tính khí ông trời rất khó chịu, nhân dân Trung Quốc, thậm chí dân trên toàn thế giới cũng đã từng lĩnh giáo rồi.

Hình Khải nắm chặt chiếc di động, ngồi bên cửa sổ, nhìn vầng trăng treo lơ lửng trên không trung, lẩm nhẩm hát, lời bài hát anh muốn hát nhưng lại không nhớ rõ...

Đều là tai họa do ánh trăng mang tới, ánh trăng thế này thật quá đẹp quá dịu dàng, trong giây phút ấy mới nảy ra ước muốn được sống cùng em tới khi đầu bạc, và giây phút ấy trở thành sự vĩnh hằng trong anh. Hình Dục, dù lần này có li biệt thật hay không, anh cũng phải khiến em hiểu rõ rằng, anh yêu em, em là hạnh phúc duy nhất của Hình Khải này...

Đợi khi nào chúng ta đều nghỉ hưu rồi, sẽ thực hiện kế hoạch dưỡng lão hoàn mỹ đó. Chúng ta sống ở bên bờ biển, anh kể chuyện cười cho em nghe, không buồn cười em cũng phải cười giữ thể diện cho anh.

Em nướng cá biển cho anh ăn, cá em nướng chắc chắn là rất ngon, vì vậy anh không cần phải tỏ ra phối hợp cũng sẽ giơ ngón cái lên tán thưởng em. Em là người phụ nữ như thế, ngoài việc không chịu lấy anh ra, em là người phụ nữ không có tật xấu dù là rất nhỏ.

A, phải rồi, còn một việc nữa quên không nói với em, nếu em không chịu cùng anh thực hiện kế hoạch đó, thì anh cũng chẳng có hứng, đành cùng em đi đến nơi em muốn đến.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 91

Vô não của Hình Dục bị tổn thương nghiêm trọng, hiện giờ cô đang ở trạng thái hôn mê sâu, hoàn toàn mất ý thức, nhưng vẫn duy trì được sự vận động của hơi thở và nhịp tim.

Không biết bao giờ Hình Dục mới tỉnh lại, có thể, mãi mãi không bao giờ tỉnh lại.

Song, đấy không phải là tin xấu nhất, bởi vì Hình Dục còn chưa qua được thời kỳ nguy hiểm, có thể qua được cửa ải này hay không hoàn toàn phụ thuộc vào cô.

Hình Khải ngồi trước giường bệnh, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch với chằng chịt các vết thương trên đó, mái tóc dài không còn nữa, ống thở được cắm vào hai bên mũi, mu bàn tay cắm kim truyền, hai chân và tay trái đang bó bột, các loại máy móc kêu tí tí liên tục bên cạnh... có lẽ cô khó chịu lắm.

Anh nhẹ nhàng áp tay mình vào tay Hình Dục, vẫn nóng, những thứ khác không nói nữa, còn sống là tốt rồi.

“Chẳng phải em không cho anh đọc nhật ký của em sao?” Hình Khải giơ cao quyển nhật ký, tâm trạng bình tĩnh lại, cố làm ra vẻ đặc ý, phá lên cười: “Đến năm mơ em cũng không nghĩ là cuốn sổ này lại tự động chạy vào tay anh phải không? Không muốn anh đọc thì tỉnh dậy mà cướp lại... ha ha, có điều vì em chậm chạp nên anh cho em mười phút suy nghĩ, nghe thấy không hả? Bắt đầu đếm ngược...”

Nói rồi, anh không cười nữa, nhìn lên đồng hồ treo tường, mười phút chậm chậm trôi qua.

Hình Khải buồn bã thở dài, lật cuốn nhật ký rách nát tàn tạ không nguyên vẹn ra, lúc này phải cảm thấy nên mừng vì sự cố chấp của cô, lại có lúc tưởng tượng mình sẽ mù, nên viết nhật ký theo cách viết của người mù, chữ rất to, những nội dung bị mất không nhiều.

“Quang minh chính đại đọc lên nhật ký của em, ồ, không phục thì dặng mà giành lấy...” Hình Khải khịt khịt mũi, lật tới trang anh đang tò mò nhất mà chưa đọc hết...

Ngày 15 tháng 10 năm 1996

Có thể nói, hôm nay là một bước ngoặt trong cuộc đời tôi, chính vào ngày này, trong lúc mưa bụi bay khắp trời, đã xác định con đường mà sau này tôi phải đi: Hình Khải vứt đôi giày trắng mà tôi yêu quý nhất... tôi buồn tới muốn chết...

Nhưng sau đó, chuyển thẳng tới ngày 20 tháng 11...

Hình Khải đã làm một việc mà tôi không ngờ tới. Từ sau hôm anh ấy đội mưa ngồi lật tìm đôi giày trắng ở bãi rác mà không có kết quả, chuyện này đã trôi qua hơn một tháng. Hôm nay, anh ấy lại mua một đôi giày màu trắng giống hệt đôi đã mất để an ủi tôi, thậm chí còn cố ý bịa ra một câu chuyện chẳng logic chút nào để làm tôi vui lòng...

Từ nhỏ tới giờ, tôi chẳng nhận được bất kỳ sự quan tâm nào của ai, cho dù là từ bố mẹ, cứ như tôi là vật thể sống dư thừa, dư thừa tới mức giống như cát bụi chẳng cần phải trân trọng, càng chẳng ai quan tâm tới hạt bụi này có tình cảm hay không.

Song, trong lúc tôi hoang mang trước giá trị sự tồn tại của mình, một người con trai tên là Hình Khải xuất hiện, cùng với sự biết lỗi chân thành,

không những khẩn cầu xin tôi tha thứ, khi sự buồn tủi của tôi khiến anh quay ra tự trách mình, tôi sao có thể tiếp tục oán trách anh nữa?

Tôi phải thừa nhận rằng, tôi đã thật sự bị cảm động, chưa bao giờ có ai đối xử với tôi tốt như thế, càng không có người nào bù đắp cho tôi một cách thành khẩn như thế sau khi phạm lỗi lầm. Đương nhiên, anh cũng giống như đại đa số khác, vì một vài việc không cần thiết mà hứa hẹn, vì vậy tôi cũng không coi là thật.

Nhưng tôi thật sự không ngờ, anh ấy lại không quên lời hứa của mình, cho dù không tìm được đôi giày trắng, cũng nghĩ cách để tìm một đôi giày khác tương tự trả cho tôi.

Lời hứa, là thứ tôi không tin nhất trên đời này.

Hành động của anh, có thể chỉ mang ý nghĩa muốn chuộc lỗi, và anh sẽ nhanh chóng quên đi, nhưng đối với tôi nó lớn tới mức đủ sức chinh phục tôi.

Do đó, vì anh ấy, tôi nguyện từ bỏ mọi oán hận, vui vẻ nỗ lực để sống.

...

Tóm lại một câu là, cho dù sau này anh ấy có thành người thế nào, bắt đầu từ hôm đó. Hình Khải là người đàn ông duy nhất trên đời này của An Diêu, tôi đã chọn anh.

Tôi sẽ cố gắng hết sức để chăm sóc anh, quan tâm anh bằng cách riêng của mình.

Ít nhất thì bây giờ tôi phải làm sao cho anh đừng ghét tôi nữa đã.

Ngày 22 tháng 11 năm 1996

Hình Khải thích một bạn nữ trong lớp, cô ấy tên là Phùng Xuyên Xuyên. Khi anh nhìn thấy cô bạn gái xinh đẹp đó, trong mắt anh hoàn toàn không có tôi, tôi không ngừng an ủi bản thân rằng, ai chẳng yêu cái đẹp, anh ấy còn trẻ con, tôi không cần phải quá để ý tới chuyện này.

Trước khi tôi vào nhà họ Hình, chú Hình không nói với tôi, tôi xuất hiện ở đây với thân phận là vợ chưa cưới của Hình Khải, vì vậy khi chú làm rõ mọi chuyện trước mặt Hình Khải, tôi rất kinh ngạc, nhưng không phản đối, dù sao chú Hình cũng là ân nhân của tôi.

Vào giây phút biết tin cha mẹ chết tôi đã không còn muốn sống nữa, tôi căm hận những vị quan chức nhà nước, căm hận họ không coi trọng tính mạng của binh sĩ, vì vậy tôi muốn chết trước đầu xe của một vị quan đó, làm ma cũng không tha cho họ.

Nhưng tôi chưa từng nghĩ rằng, chú Hình hoàn toàn không quát nạt mắng mỏ tôi, ngược lại còn dìu tôi lên xe tránh mưa, lại còn giúp tôi lau bùn đất ở chân, thậm chí bỏ dở công việc đang làm, đích thân đưa tôi tới nơi quân trại xa xôi để tôi được nhìn bố mẹ lần cuối.

Tôi chỉ là một đứa trẻ quê mùa ốm không ai lo chết không ai thương, ông hoàn toàn có thể mặc kệ tôi, nhưng ông không làm thế. Chú Hình muốn tôi theo chú về nhà, sống cùng đứa con trai mà chú thương yêu nhất đời, tôi đã đồng ý.

Ngày 29 tháng 11 năm 1996

Hình Khải hẹn Phùng Xuyên Xuyên, anh Dương Minh và tôi cùng đi xem phim, tôi mãi mãi không quên được ngày hôm đó. Trong rạp chiếu phim tối mò Hình Khải đã cầm tay tôi, mặc dù ngồi ngay bên cạnh anh ấy là người bạn gái hiện tại, nhưng tim tôi đập rất mạnh, suýt nữa thì bị anh nhìn thấu.

Thực ra tôi muốn dùng hành động thực tế để nói với anh rằng, tôi đang cố gắng, cố gắng tạo ra cho anh một chỗ dựa, khi anh mệt mỏi, có một người con gái, chỉ cần người con gái ấy còn sống, thì sẽ nguyện vì anh gọi mà tới vì anh đuổi mà đi.

Ngày 24 tháng 12 năm 1996

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 92

Hình Khải đưa ra đề nghị chia tay với Phùng Xuyên Xuyên, yêu nhau mới một tháng, Phùng Xuyên Xuyên lại tỏ ra rất buồn, Hình Khải thản nhiên. Nhưng trước đó thì sao, Hình Khải đã thích thú yêu quý Phùng Xuyên Xuyên biết bao, chỉ ước một ngày cả hai mươi tư tiếng được ở bên cạnh cô ấy.

Đúng như tôi nghĩ, trong điều kiện thông thường tình yêu không thể chiến thắng được thử thách, có mới nói cũ là bản tính của đàn ông, Hình Khải lại chẳng phải người khác thường, bởi vì anh ấy đã quá cô đơn rồi. Tôi nghĩ cả đời này anh ấy có lẽ cũng không thể sống ổn định, mặc dù luôn miệng nói tôi không cần tình yêu, nhưng khi tôi nhìn thấy anh ấy đi giữa vườn hoa đầy màu sắc, lòng vẫn rất khó chịu. Thậm chí còn oán giận.

Ngày 25 tháng 1 năm 1997

Hình Khải có kết quả thi cuối kỳ, điểm số trung bình là 84.5, lòng tự trọng của Hình Khải bị tổn thương, tôi không biết làm thế nào để khiến anh ấy nghĩ thoáng hơn, vì vậy mới cởi hết quần áo để thay đổi tâm trạng cho anh, chiêu này rất hiệu quả, nhưng khi anh nằm đè lên người tôi, đột nhiên tôi lại thấy hơi sợ, bởi vì tôi vẫn chưa biết làm thế nào để tránh thai, vì vậy tạm thời tôi từ chối anh.

Ngày 26 tháng 1 năm 1997

Qua thư ký, chú Hình biết được điểm thi của Hình Khải, chú không ngờ rằng con trai mình có thể giành được số điểm cao như thế, hơn nữa điểm tiếng Anh của anh còn đứng thứ nhất toàn trường, vì vậy chú Hình

vui sướng vô cùng, quyết định mua cho Hình Khải một chiếc xe làm phần thưởng. Rõ ràng là ông đã nuông chiều hư con trai nhưng lại luôn đi hỏi người khác rằng, tại sao mình không thể quản giáo được con.

Tối hôm ấy, Hình Khải uống rất nhiều rượu.

Ngày 27 tháng 1 năm 1997

Thư ký của chú Hình mang tới một con chó lông vàng, nói là tặng cho tôi, mặc dù con chó nhỏ này rất đáng yêu, nhưng tôi chẳng muốn nuôi nó chút nào, tôi nhả tâm bắt nó ở ngoài vườn không cho vào nhà.

Hình Khải làm một cái chuồng cho con chó, mắng tôi không có tình yêu thương động vật, tôi thừa nhận, còn nguyên nhân thì... tuổi thọ của chó quá ngắn, một khi lún vào tình cảm sâu đậm với nó, tôi sẽ lại phải đối mặt với sự mất mát, xin lỗi Đại Dục, mà đừng hận tao nhé.

Ngày 30 tháng 1 năm 1997

Chú Hình hỏi Hình Khải muốn học đại học hay vào trường quân sự, Hình Khải đến hỏi ý kiến của tôi, lựa chọn khác chính là câu trả lời của tôi, chưa bao giờ tôi quan tâm tới việc anh bay cao bay xa đến đâu, tôi chỉ quan tâm anh bay như thế có mệt hay không thôi. Hơn nữa, trong trường quân sự rất gian khổ, đương nhiên tôi không muốn anh vào đó, vì vậy tôi nói muốn anh học đại học trong thành phố này, nhưng anh ấy không nghe.

Ngày 26 tháng 8 năm 1997

Hình Khải nói anh ấy thích Porsche, tôi đến hiệu sách tra tài liệu, rõ nhất cũng phải mất hơn bảy mươi vạn tệ, tôi nghĩ cả đời này tôi cũng chẳng kiếm đủ tiền để mua chiếc xe ấy, vì vậy, tôi đành lén lút đi làm thêm kiếm chút tiền, định mua cho anh một chiếc mô hình Porsche.

Nhưng sau này, bên cảnh sát tìm ra được nơi làm của tôi, tôi bị giam trong đồn gần mười tiếng đồng hồ, trước khi đi, cục trưởng cục cảnh sát hỏi tôi có phải là quen Hình Khải không, tôi liền biết ngay chính Hình Khải báo cảnh sát. Tôi đoán, anh ấy muốn tôi cầu cứu anh ấy, nhưng tôi không thể làm thế, cho dù không phải anh báo cảnh sát, tôi cũng không cầu cứu anh. Bởi vì từ nhỏ bố đã dạy tôi rằng, tự mình phải học sống thật kiên cường, không ai có thể kiên cường thay mình cả. Dựa dẫm vào người khác quá mức sẽ khiến người quan tâm tới bạn cảm thấy nặng nề.

Ngày 18 tháng 7 năm 1998

Hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của tôi, nhưng tôi không nói với Hình Khải. Tôi đến trường thăm anh ấy, anh ấy cháy nắng nên rất đen, trông răn rỏi hơn nhiều, chúng tôi đã cùng nhau trải qua một buổi tối vui vẻ. Mặc dù trước khi rời khỏi trường quân sự đã cãi nhau, nhưng sau khi về đến nhà tôi vẫn cười thầm mất mấy ngày, có Hình Khải cùng đón sinh nhật thật vui.

Ngày 21 tháng 1 năm 1999

Được sự cho phép của nhà trường, Hình Khải về thăm nhà nửa tháng, nhưng bố nuôi đúng lúc ấy cũng ở nhà, Hình Khải đành phải ở bên ngoài. Anh thường tìm cơ hội như muốn tâm sự với tôi, thực ra tôi cũng biết, nhưng sự xuất hiện của An Dao, con gái hiệu phó trường tôi cùng ánh mắt sùng bái của cô ấy dành cho anh, khiến tôi lại một lần nữa không tìm được ưu điểm gì trên con người mình.

Tôi có thể nấu cơm giặt quần áo cho anh, nhưng những điều này phàm là phụ nữ ai cũng biết làm cả, khiến tôi không thể trịnh trọng mà nói với An Dao rằng, tôi là bạn gái của anh ấy.

Hình Khải, không phải em không tin tình cảm anh dành cho em, nhưng em thật không dám chìa tay ra đón nhận. Anh còn nhớ không? Anh

thường xuyên nói vu vơ trước mặt em rằng, anh thích người con gái này thích người con gái kia, anh cũng từng thề hẹn với những người con gái ấy, nhưng cuối cùng vẫn nói lời chia tay. Vì vậy, em sợ, đến một ngày, em và anh sẽ là hai người xa lạ.

Đợi thêm vài năm nữa nhé, đợi khi anh chơi bời đủ rồi, chín chắn rồi, đến lúc ấy, nếu anh còn cần em...

Ngày 3 tháng 7 năm 2000

Hình Khải học xong quay về, người đàn ông tôi ngày đêm nhung nhớ đã quay về rồi, vui tới muốn quay mòng mòng.

Nhưng tối đó, anh ấy lại hẹn An Dao đến nhà ăn cơm. Lòng tôi bỗng dưng nguội ngắt, tôi còn có thể tin anh không?

Trước khi nổi giận tôi ra khỏi nhà, lang thang khắp nơi trên đường, đầu óc không ngừng hiện ra cảnh anh và An Dao chàng chàng thiếp thiếp, trong lòng buồn bực.

Nửa đêm về đến nhà, tâm trạng tôi vẫn hết sức bình tĩnh. Tôi cứ nghĩ ngủ một giấc rồi mọi chuyện sẽ ổn, nhưng không ngờ anh ấy lại đang đợi tôi, càng không ngờ là anh ép hỏi tôi bằng được về động cơ tôi rời nhà. Dường như là tôi cố ý tạo cơ hội cho họ được ở riêng với nhau.

Nghe xong những lời ấy, tôi thật sự rất giận, lần đầu tiên không thể khống chế được tâm trạng của mình. Tôi đâu phải người mời An Dao tới, còn anh ấy biết rõ An Dao có tình ý với mình còn gọi cô ấy đến nhà? Thế là tôi liền nói ra một loạt những lý do khiến anh nghe xong không thể nào chối cãi được, bao gồm cả những áp lực do sống trong gia đình cán bộ cao cấp vân vân...

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 93

Tôi thừa nhận, bây giờ tôi không thể giống như mấy năm trước coi chuyện anh yêu đương là một trò chơi nữa, tôi càng ngày càng không thể đặt mình đứng ngoài chuyện tình cảm của anh, đúng, tôi đang ghen, tức giận tới cùng cực.

Hình Khải cũng rất giận, chạy ra ngoài uống rượu, tôi không yên tâm về anh, len lén theo anh suốt dọc đường, định đợi anh ra rồi sẽ xin lỗi, nói với anh rằng những lời vừa rồi là do tôi quá giận.

Nhưng, tôi đã nhìn thấy gì, An Dao dìu Hình Khải lên taxi.

Viết đến đây, tim tôi như bị dao đâm.

Hình Khải, em có thể mắng anh là kẻ khốn nạn không? Đến bao giờ anh mới có thể khiến một người con gái lúc nào cũng thiếu cảm giác an toàn này được yên tâm?

Giờ này phút này, em hiểu rõ một sự thật, em vốn chẳng có hấp lực để níu giữ trái tim anh.

Bởi vì, mặc dù em có bất mãn với anh đến đâu, cũng không thể nghe thấy một ngày anh nói với em rằng: “Hình Dục, tôi bắt đầu ghét cô rồi, cô cút đi.”

Vì vậy, em đành nỗ lực để trở thành người thân của anh. Tình thân có thể tồn tại mãi mãi, còn tình yêu chỉ là chốc lát. Hình Khải, anh là kẻ đa tình khốn nạn, khốn nạn.

Ngày 7 tháng 3 năm 2001

Hôm qua là sinh nhật hai hai tuổi của Hình Khải, tâm trạng của anh không tốt, tôi cũng không biết làm thế nào để anh vui. Tôi vô tình được biết lớp Hình Khải có một học sinh mới chuyển đến, tôi đi gặp người đó, đúng như tôi nghĩ, là một anh chàng con lai tự yêu bản thân hơn cả Hình Khải, tên Phó Gia Hào.

Tôi đánh cho Phó Gia Hào một trận, mặc dù anh ta vô tội, nhưng tôi chẳng cảm thấy ăn năn áy náy, bởi vì người mà Hình Khải không thích thì tôi còn không thích hơn. Hình Khải vui, thế giới của tôi thật rực rỡ.

Song, khi tôi đang hăm hở vui vẻ đi về nhà, lại gặp An Dao và Hình Khải đang ôm ôm ấp ấp, đầu óc tôi trống rỗng, thật muốn xông tới cho anh một cái bạt tai, nhưng tôi không có quyền làm thế, họ mới là người yêu của nhau, Hình Khải thích An Dao, tôi nên yêu người yêu cả vật, do đó, tôi là “em gái” anh...

Ngày 18 tháng 7 năm 2001

Hình Khải đột nhiên quyết định sẽ lấy An Dao, tôi mừng ly chúc mừng anh, anh lại không khống chế được nổi trận lôi đình, biểu hiện phản kháng mạnh mẽ đó khiến tôi lần đầu tiên thay đổi cách nhìn với Hình Khải, cách nghĩ cho rằng anh có mới nới cũ, tôi khóc rất đau lòng, suýt nữa thì nói ra tình cảm của mình dành cho anh, chỉ suýt nữa thôi.

Nhưng anh đã lựa chọn như thế rồi, tôi còn có thể nói gì nữa?

Chỉ có thể thường xuyên cảnh cáo mình, đây là con đường mà tôi chọn, cho dù phải quỳ cũng phải đi bằng hết.

Còn nữa, hôm nay là sinh nhật hai một tuổi của tôi. Ôi...

Ngày 8 tháng 8 năm 2001

Hôm nay là ngày Hình Khải và An Dao đính hôn.

Tôi đau đớn cầu cho anh ngày nào cũng vui vẻ hạnh phúc.

Ngày 8 tháng 8 năm 2002

Hôm nay là ngày họ đính hôn được một năm, An Dao chính thức tuyên chiến với tôi, cô ấy nói tôi là vật cản giữa hai vợ chồng cô ấy, tôi biết ngày này sớm muộn cũng đến... thôi, không nhắc nữa, thực ra giờ tôi chỉ lo cho Hình Khải, rất sợ ảnh hưởng tới tâm trạng của anh ấy. Việc học nặng như thế, nhìn anh ngày một gầy mòn, tôi rất đau lòng.

Ngày 14 tháng 5 năm 2003

Dịch Sars xuất hiện, lôi cả Trung Quốc vào vòng xoáy. Hình Khải tiếp tục sốt nhẹ không rút, bề ngoài anh ấy tỏ ra bình tĩnh, thực ra trong lòng rất sợ, ai không sợ chết chứ? Có điều tôi sẽ không để anh ấy một mình cô đơn đi xuống tuổi vàng, cho dù tôi may mắn thoát khỏi đại dịch này, cũng sẽ lựa chọn tự sát để đi cùng anh ấy. Đừng sợ Hình Khải, nhân gian, địa ngục, ở đâu em cũng sẽ bên anh.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 94

Đọc đến đây, hai bên lông mày của Hình Khải nhíu chặt, trước kia nếu nói là hiểu lầm anh nên cô tự nhận mình xui xẻo, nhưng sau này thì sao? Mấy năm gần đây anh đâu có trêu hoa ghẹo nguyệt, Hình Dục tại sao vẫn không thể chấp nhận anh? Nhưng không nghi ngờ gì cả, những hàng chữ này chứng minh một điều Hình Dục yêu anh.

Thế là anh lật thẳng sang mấy trang cuối cùng, đọc tiếp.

Thực ra khi đọc những dòng này Hình Khải rất bức bối, có điều thương xót nhiều hơn, anh không hề biết là nhân sinh quan của Hình Dục lại tiêu cực như thế.

Anh nặng nề thở hắt ra, lật trang cuối cùng ướm đẫm máu.

Tay Hình Khải run run, anh đứng dậy, đi ra đứng trước cửa sổ, đọc kĩ từng chữ từng từ một.

Bởi vì toàn bộ tâm sự của cô, đều tập trung ở đây.

Ngày 26 tháng 7 năm 2008

Tôi bị kẹt trong một hang núi ở vùng xảy ra động đất, cơ thể tôi bị một phiến đá đè vào, nhưng còn một tay có thể hoạt động, vì vậy, có lẽ đây là những dòng nhật ký cuối cùng mà tôi viết.

Trong thời khắc phải đối mặt với cái chết, đầu tiên tôi cảm thấy mình thật may mắn khi vẫn có thể viết Nhật ký trong đêm tối. Thứ nữa, tôi cảm

thấy vô cùng may mắn vì những hành động tuyệt tình mà trước đó mình đã làm.

Hình Khải, em vẫn luôn muốn nói với anh rằng, con người thật nhỏ bé, không ai biết ngày mai sẽ ra sao, em sợ em sẽ giống bố mẹ mình vĩnh viễn lìa khỏi cõi đời này, càng sợ hơn anh sẽ giống em phải sống trong quá nhiều nỗi tiếc, quá nhiều nước mắt, muốn khóc cũng không biết ôm ai để khóc.

Càng sợ hơn cả là, anh vì em, hi sinh tính mạng quý báu của mình.

Trước khi chết em phải thả lỏng một lần.

Hình Khải, em yêu anh, em yêu anh.

Thực ra chỉ một từ “yêu” không đủ để thể hiện tình cảm mà em dành cho anh, em có thể khẳng định với anh rằng, anh chính là sinh mạng của em, mỗi phút mỗi giây, em đều sống vì anh.

Mặc dù bây giờ mọi thứ đã được định đoạt, em cũng không từ bỏ, vì một tia hi vọng, em vẫn cố gắng thở, cố gắng giành giật lại sự sống cho mình, uống máu tươi của chính mình để duy trì sự sống...

Nhưng anh xem, không vì em yêu anh, mà cái chết không tìm đến em nữa. Không vì em yêu anh, mà tảng đá trên người em sẽ mọc cánh bay đi; càng không phải vì em yêu anh, mà anh sẽ xuất hiện trước mặt em...

Rõ ràng, tình yêu chẳng thể ngăn cản được bất cứ việc gì, tình yêu càng không phải kỳ tích.

Trải qua những thăng trầm của mấy năm nay, thời gian chẳng khiến em kiên cường hơn, ngược lại khiến em ngày càng sợ hãi cái chết.

Đời người có họa có phúc, nếu em chết rồi, anh làm thế nào? Nói thật là...

Càng yêu anh, càng không có dũng khí để bỏ đi thế này.

Hình Khải, em sắp ba mươi rồi, đã qua cái tuổi đẹp nhất của đời người con gái, em cũng lo đến ngày mất mờ chân chậm.

Còn anh đang ở trong giai đoạn huy hoàng nhất cả trong độ tuổi lẫn sự nghiệp, em luôn nghĩ, hôm nay anh nói yêu em, nhưng ngày mai anh sẽ yêu ai?

Thôi được, em thừa nhận mình vừa tự ti lại thiếu lòng tin, lúc nào cũng so đo sự chân thành của anh, em xin lỗi, chần chừ mãi bao nhiêu năm, phụ sự kỳ vọng anh dành cho em, em xin lỗi.

Nhưng, chỉ cần em còn sống, em mãi mãi vẫn đứng ở một góc nào đó trong cuộc đời anh, cho dù anh gặp phải bất kỳ sự tổn thương nào, bất kỳ tai họa nào, chỉ cần quay người ít nhất vẫn còn có em mỉm cười với anh.

Em có thể dành cho anh cái ôm yêu thương của người thân hoặc nụ hôn của người tình. Ít nhất trong cuộc đời này của anh có một người con gái như em, lặng lẽ yêu anh, anh không cần phải có trách nhiệm với người con gái này, nhưng người con gái này, nguyện mãi mãi ở bên anh. Người con gái này, có thể lắng nghe tâm sự của lòng anh, giải tỏa tâm tư cho anh, quan tâm đến anh. Còn anh, không cần lo lắng cân nhắc cái gì nên nói cái gì không nên. Đúng không?

Thậm chí, người con gái này vì anh, có thể làm tổn thương bất kỳ ai, đương nhiên bao gồm cả bản thân cô ấy.

...

Đọc đến đây, xuất hiện vài trang giấy trắng, nói chính xác thì là, trạng thái khi đó của Hình Dục, gần như không còn sức để lật sang trang tiếp theo, vết máu dầy lên mặt giấy, vì đau khổ, nên đã để lại những vết cào.

Hình Khải giữ chặt ngực, một tay tì vào bệ cửa, cố gắng chống đỡ cơ thể sắp khuyu xuống của mình, anh run run lật đọc tiếp, cho tới tờ cuối cùng, chỉ còn vài hàng chữ...

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 95

Em không biết mình đã hôn mê bao lâu, cũng không biết bây giờ là ban ngày hay đã tối, thần chí dần dần hỗn loạn, hít thở ngày một khó khăn hơn... Hình Khải, em rất nhớ anh, nhớ đến anh, có thể làm giảm sự đau đớn, nhớ đến anh em có thể cười và ngừng thở...

...

Em xin lỗi Hình Khải, trước khi chết em đã làm một việc thật nhẫn tâm, vĩnh viễn không để anh đọc được nội dung trong cuốn nhật ký này, bởi vì em đang dùng chút sức tàn lực kiệt của mình để tiêu hủy nó.

Mỗi lần xé một trang, liền khiến em nhớ tới những ngày đã qua của chúng ta, em nghĩ, khi nước mắt của em đã cạn, thì quyển nhật ký đồng hành cùng em suốt mười tám năm này cũng sẽ cùng em trở về với cát bụi. Cũng tốt, coi như chôn vùi tình bạn, tình thân, tình yêu vừa tròn mười ba năm của chúng ta và cả tính mạng em ở đây...

Em không còn nhiều thời gian nữa, đầu óc đã bắt đầu lộn xộn, nhớ tới hồi em còn bé.

Trước năm mười lăm tuổi, em sống trong một ngôi làng “liệt sĩ”, những người già tóc hoa râm, cả ngày dùng nước mắt để rửa mặt. Còn em, ngày nào cũng sống trong sự hoảng sợ, sau đó lại kiên định nói với mình rằng, bố mẹ nhất định sẽ trở về khỏe mạnh, bởi vì họ đã hứa với em, sau khi chấp hành xong nhiệm vụ lần này, họ sẽ nhanh chóng về nhà, cùng em ăn sủi cảo.

Thế là, em mang bao chờ đợi ngóng trông, hàng ngày đều đứng ở đầu làng chờ bố mẹ, đợi từ khi mặt trời mọc cho tới khi mặt trời lặn, từ khi hoàng hôn cho tới tối muộn...

Nhưng cuối cùng, kết quả của sự chờ đợi lại là hai thi thể giá lạnh.

Vì vậy, Hình Khải, yêu anh càng sâu nặng, em càng sợ. Có hứa hẹn là có chờ mong. Khi lời hứa một ngày nào đó trở nên vô dụng, chúng ta sẽ không thể quay về trước kia được nữa. Một khi mất anh, em không còn tìm được lý do để sống tiếp.

Nhưng, em vẫn không muốn chết, em muốn được sống bên anh cho tới già, cùng anh thực hiện tất cả những việc mà anh muốn làm, anh thích ở đâu em sẽ ở đó, cho dù em chỉ sống bên anh với thân phận là người em gái.

Tình yêu em dành cho anh, cuồn cuộn như nước; tình yêu em dành cho anh, nặng như đá.

Hình Khải, cảm ơn anh đã tặng em đôi giày trắng, cảm ơn anh đã mua quần áo đẹp cho em, cảm ơn anh bảo vệ em như người thân như người tình, cả đời này em đã mãi nguyện lăm rồi.

Hình Khải, khi một lúc nào đó mà anh nhớ tới em, đừng buồn, đừng bao giờ buồn, bởi vì những năm tháng được sống bên anh, vô cùng hạnh phúc...

Còn bây giờ, em đành phải nói lời vĩnh biệt.

Em gái cả đời sống vì anh, Hình Dục.

Người con gái cả đời chỉ yêu Hình Khải, An Diêu.

Vĩnh biệt.

Đọc xong, Hình Khải đột nhiên cảm thấy trời đất tối sầm.

Rầm một tiếng, anh đập quyển nhật ký vào tường.

“Sao em có thể ngu ngốc như thế? Em mau ngồi dậy cho anh! Ngồi dậy nói với anh sao em lại ngu ngốc như thế?!” Hình Khải điên cuồng dấm tay vào cửa sổ, ngay sau đó nước mắt làm mờ tầm nhìn của anh, anh mở trừng đôi mắt đỏ mọng chỉ thẳng vào Hình Dục lúc này đang nằm trên giường bệnh, tức tới mức nghiến răng trèo trẹo.

“Em đã lãng phí mười ba năm của anh em có biết không? Khiến anh phải giày vò tự vấn bản thân xem mình đã làm sai chỗ nào, tại sao mãi vẫn không nhận được sự tha thứ của em, có điểm nào khiến em không chịu lấy anh! Mẹ kiếp, anh còn nghĩ em đã mắc bệnh nan y gì cơ! Em nói xem sao bố mẹ em lại có thể sinh ra một kẻ biết giày vò người khác như em chứ? Trời ơi...”

Mắt Hình Khải vẫn những tia máu đỏ, anh túm chặt lấy mũi bịt chặt miệng, ngửa cổ cho nước mắt chảy ngược vào trong, cố gắng như thế rất lâu rất lâu...

Anh cắn môi, ngồi xuống bên giường, dịu dàng thận trọng, cầm tay cô, cúi đầu nhìn vào khuôn mặt tiêu tụy bất động của cô, nước mắt gần như ướt nhòa mặt, chảy xuống ướt cả tay Hình Dục, thấm xuống ga giường, những giọt nước mắt nóng hổi, giống như dòng chảy hồi sinh, cứu vớt ngọn lửa trong lòng anh.

Đột nhiên, anh lau sạch nước mắt, mỉm cười, nói chắc như đinh đóng cột: “Cho dù em có mù, có điếc, có ngốc, hay sống thực vật, anh cũng sẽ không bao giờ rời xa em nữa, nghe thấy không hả, không ai có thể chia rẽ chúng ta, em càng không được.

“Anh nói cho em biết, anh chưa bao giờ quên những lời đã nói với em năm mười bảy tuổi, anh đã nói em là hạnh phúc nửa phần đời còn lại của anh, em còn nhớ em đã nói gì không? Em nói... vì anh chưa đủ trưởng

thành nên mới nói ra những lời ngốc nghếch như thế, em còn bảo anh cứ chờ mà xem.

“Nhưng chớp mắt đã mười mấy năm trôi qua, trái tim anh chưa bao giờ thay đổi, vẫn là tên tiểu tử ngốc nghếch đứng chên vênh nơi bờ vực chờ em phán quyết, em còn định giày vò anh bao nhiêu năm nữa? Anh sẽ chơi cùng em cho tới ngày cuối cùng của cuộc đời, được không?”

“Tiểu Dục, anh yêu em, anh hận mình sao có thể yêu một người con gái có trái tim sắt đá như em, anh càng hận mình hơn khi không thể làm em cảm nhận được tình yêu anh dành cho em kiên định vĩnh hằng thế nào, anh xin lỗi, Tiểu Dục, anh đã khiến em hoang mang, sợ hãi...”

Anh gục đầu vào mu bàn tay cô, run lên bần bật một cách vô vọng.

“Hãy tỉnh lại và nói rằng “em yêu anh” được không? Tiểu Dục, Hình Dục, An Diêu, cho dù em là ai, anh vẫn muốn chính miệng em nói với anh, xin em đấy, anh đợi câu này mười ba năm rồi, xin em, xin em hãy tỉnh lại...”

Nhưng ngón tay của Hình Dục không giống như những gì chúng ta vẫn nhìn thấy trên ti vi – cử động, mắt cũng chẳng nhòe nước... máy đo nhịp tim vẫn không có gì khác biệt, mỗi phút mỗi giây vẫn chờ đợi, đợi sự phán quyết của sinh mệnh...

Rõ ràng, dù là An Diêu của ngày ấy, hay là Hình Dục bây giờ, cô cuối cùng vẫn đã bỏ lỡ điều quan trọng nhất.

Một khi bạn đã cho đi tất cả tình yêu, khi bạn coi đối phương là sinh mệnh, điều đó cho thấy đối phương cũng yêu bạn sâu đậm như thế. Vì anh ấy yêu bạn, trong mắt chỉ có bạn, nên bạn mới cam tâm tình nguyện vì anh ấy mà cho đi nhiều như thế. Đối phương đáp lại bạn, ngoài tình yêu ra, còn cả tính mạng mà anh ta có thể chi phối. Nếu không có bạn, cuộc đời anh ta cũng trở nên vô nghĩa.

Vì vậy cái gọi là tình yêu đến chết cũng không thay đổi, tuyệt đối chỉ là tình yêu từ một phía.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 96

Thành phố này, lại một lần nữa tiến hành cải cách cơ cấu.

Giống như mọi lần, mỗi lần cải cách đều là một cuộc “cách mạng”, và việc phân bổ nhân sự cũng như thay đổi về chức năng trong cơ cấu, là mấu chốt quan trọng quyết định thành bại của cuộc “cách mạng” này.

Cùng với cuộc cải cách kinh thiên động địa, thì vận mệnh mới của những viên chức nhà nước lại có chuyển biến lớn.

Nguyên phó cục trưởng cục lễ tân nhà nước mới ba mươi một tuổi Hình Khải, lại xuất sắc vượt lên trong lần cải cách này, phương án quy hoạch hệ thống của anh rất được khen ngợi. Sau khi qua rất nhiều lần thảo luận nghiêm túc, toàn thể tán thành bỏ phiếu, bầu Hình Khải tiếp nhận chức phó bộ trưởng một bộ nào đấy. Trong thời đại mà bộ máy chính phủ đang ở giai đoạn già hóa, không nghi ngờ gì việc này chính là đòn cảnh cáo dành cho họ.

Sau khi nhận được tin, Hình Khải cũng chẳng có vẻ gì là kích động, nghi thức nhận chức diễn ra long trọng, song niềm vui của anh, chỉ muốn chia sẻ với người con gái mà anh yêu nhất.

Tay anh cầm tờ giấy bổ nhiệm màu đỏ tươi, tắt máy, tạm thời cách li bản thân với những lời chúc mừng từ khắp nơi gửi tới, lên xe, quay về căn nhà nhỏ nơi anh và cô đang sống.

“Tiểu Dục, anh về rồi.”

Mùi thức ăn khét lẹt chờn vờn trong phòng khách, lại nghe thấy “loảng xoảng” tiếng vật kim loại rơi, nụ cười trên môi anh vụt tắt, chạy thẳng vào trong bếp.

Trong bếp khói mù mịt, anh vội tắt bếp ga, xuyên qua làn khói, nhìn thấy Hình Dục đang sặc sụa ngồi co lại một góc.

Anh ngồi xuống cạnh cô, ôm lấy cô, giọng hơi có ý trách mắng: “Anh đã bảo em không phải nấu cơm rồi mà, sao không nghe lời thế?”

Hình Dục không dám quay đầu, hai tay ôm chặt má, chu miệng, lẩm bẩm tự trách mình: “Anh nói trước kia em nấu cơm rất ngon, em muốn nấu cho anh ăn, em xin lỗi, lúc nào em cũng làm hỏng hết, huhu.”

“Anh nói đùa thôi, em có bao giờ biết nấu ăn đâu, hưởng hồ thứ anh thích nhất chính là mì tôm do em nấu, các món khác cứ để anh, lẽ nào em không thích ăn thức ăn do anh làm sao?” Hình Khải vò vò mái tóc của cô, kéo cô ra ngoài phòng khách, nhưng không được đi quá nhanh, đi quá nhanh, cô sẽ bước tập tễnh.

Hình Dục nước mắt lưng tròng, lắc lắc đầu: “Anh phải đi học, buổi trưa còn phải về nhà nấu cơm cho em ăn, em...” Cô còn chưa nói xong, hai mắt đã lại ướm đỏ, biết mình vô dụng, chân tay vụng về chẳng làm được việc gì ra hồn.

Hình Khải kéo cô ngồi lên đùi mình, giúp cô lau nước mắt, cười nói: “Thật ra cũng có thể đặt cơm, nhưng vấn đề là... không nhìn thấy em anh không có tâm trạng để học. Nếu em biết nấu ăn rồi thì anh đâu còn cơ hội mượn cớ để về buổi trưa nữa, coi như em vì anh, đừng vào bếp nữa nhé, được không?” Nói rồi, anh lấy từ trong hộp kẹo ra một chiếc kẹo sữa hình chú thỏ trắng, bóc vỏ, và bỏ vào miệng Hình Dục, Hình Dục ngậm viên kẹo ngọt ngào, khịt khịt mũi, gật đầu thật mạnh, cười vui vẻ.

Hình Khải thấy cô cười, cũng cười theo, chỉ cần nhìn thấy nụ cười của cô, sự mệt mỏi của anh liền tan biến.

Hình Khải vuốt vuốt tóc cô, ngón tay vô tình chạm vào vết sẹo trên trán Hình Dục, mỗi lần Hình Dục nhìn thấy vết sẹo kinh khủng này cô đều khóc, Hình Khải vì muốn tránh tâm trạng cô xúc động, liền bỏ hết gương trong nhà đi. Thực ra, có thể phẫu thuật cấy da để xóa đi vết sẹo đó, nhưng làm phẫu thuật đều rất đau đớn, Hình Khải cho rằng không cần phải khiến cô đau đớn thêm nữa.

Quay lại một năm trước, cuối cùng Hình Dục cũng tỉnh lại sau một thời gian hôn mê, câu đầu tiên cô nói khi tỉnh lại là gọi “Hình Khải”, gào khóc gọi Hình Khải, nhưng khi Hình Khải sung sướng chạy vào đứng trước mặt cô, cô lại nói không quen “Hình Khải” này. Nhìn thì rất giống, nhưng trong ký ức của cô, Hình Khải có lẽ chỉ tầm mười bảy mười tám tuổi.

Theo phân tích của các bác sĩ chuyên khoa ngoại, tổ chức não bộ của Hình Dục bị tổn thương, một phần ký ức không thể khôi phục lại được, đây cũng là một hiện tượng của mất trí nhớ, có điều hiện tượng này rất hiếm gặp, ký ức của cô quay trở lại mười năm về trước, trí nhớ giảm sút, không thể hoàn toàn tự lo cho cuộc sống của mình.

Vì vậy, để phù hợp với hình ảnh của Hình Khải mà Hình Dục muốn gặp, Hình Khải đã cắt tóc ngắn, cắt đầu cua như ngày xưa, đi khắp nơi để tìm những kiểu trang phục mà năm mười bảy tuổi anh thường mặc. Mỗi lần trước khi về nhà, anh đều cởi vest bỏ lại trong xe, thay đồng phục của học sinh, giày thể thao... rồi lại bỏ những tài liệu của cơ quan vào trong cặp sách, thay đổi hoàn toàn diện mạo rồi mới vào nhà.

Hình Khải học cách nấu ăn, học cách sử dụng những thiết bị điện trong nhà, học làm việc nhà, bón cơm cho cô ăn, tắm rửa, đỡ cô đi ngủ. Sau khi anh tận tay làm tất cả những việc ấy anh mới biết, thì ra làm việc nhà không hề đơn giản.

Còn Hình Dục, sau khi gặp nạn trong trận động đất ấy, phần đùi của cô cũng bị thương nặng, trước khi hồi phục hoàn toàn, cô đi hơi khập khiễng. Thông qua những bài tập trị liệu, phía bệnh viện đảm bảo khả năng đi lại của cô có thể hồi phục bình thường, nhưng cần phải cố gắng một khoảng thời gian dài.

Để cô đi lại được thuận tiện, Hình Khải chuyển ra khỏi khu biệt thự độc lập ba tầng, mua một căn nhà vườn nhỏ gần Bắc Hải. Trong vườn anh trồng một giàn nho, xung quanh còn trồng rất nhiều các loại rau mà Hình Dục vẫn còn có thể nhớ được, ví dụ như cà chua, khoai tây, tỏi tây, v.v... Dựa vào phương pháp nuôi trồng mà Hình Khải in ra mang về cho Hình Dục, cô chăm bón chúng và rõ ràng rất thích công việc này.

Mặc dù việc phục hồi này rất gian khổ, nhưng sau mỗi lần phục hồi kết thúc, Hình Khải sẽ đưa Hình Dục đi chèo thuyền trong công viên Bắc Hải. Hình Dục rất thích vừa ăn kem vừa nhào người ra ngoài mạn thuyền nghịch nước trên mặt hồ phẳng lặng. Nhìn đám cá tung tăng đùa nghịch dưới nước, cô sẽ quên cả những cơn đau, thỉnh thoảng còn cười vui vẻ không dứt. Hình Khải ngồi ở đầu thuyền chụp ảnh cho cô, thỉnh thoảng giơ cao máy, kê vai tựa đầu chụp chung, những bức ảnh của họ được anh rửa ra và nhét đầy vào ba bốn cuốn album.

Cứ như thế, suốt một năm nay, Hình Khải không chỉ phải giải quyết những công việc bề bộn, còn phải chăm sóc cho Hình Dục thỉnh thoảng lại khóc lóc gây chuyện như một đứa trẻ. Vài người hàng xóm không hiểu chuyện lại tỏ ra tốt bụng khuyên nhủ: Hình Khải à, mời một hộ lý về chăm sóc cho vợ cậu, cậu là đàn ông vừa phải đi làm lại phải chăm sóc cho một người vợ trí óc có vấn đề thân thể tàn tật, sao làm được chứ? Huống hồ cậu còn trẻ, trông cũng rất có phong độ, ngàn hoa đua nở ngoài kia, không cần phải tập trung toàn bộ tâm trí vào một người phụ nữ.

Đương nhiên, người hàng xóm này hoàn toàn không hề biết Hình Khải không những là con trai của một lãnh đạo cao cấp mà trong lần cải cách

này anh còn được rất nhiều người trọng vọng.

Còn Hình Khải chỉ cười trước sự “quan tâm thương yêu” của người hàng xóm. Hiện giờ Hình Dục rất sợ người lạ, đến bố anh và Đặng Dương Minh xuất hiện trước mặt cô cô cũng núp sau lưng anh run rẩy, nói gì tới việc tìm một hộ lý mà cô không hề quen biết về chăm sóc cho cô.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 97

Huống hồ, cuộc sống của anh mười năm qua đều do Hình Dục chăm sóc lo lắng, mười năm sau, hai mươi năm sau, ba mươi năm sau, anh sẽ dốc toàn tâm toàn lực chăm sóc cho Hình Dục. Cho dù Hình Dục có chấp nhận sự chăm sóc đặc biệt của người khác thì anh cũng không thể giao bảo bối lớn của nhà mình vào tay người lạ.

Lời “yêu” chót lưỡi đầu môi ai cũng có thể nói được, nhưng chẳng mấy người có thể làm đến nơi đến chốn. Có điều Hình Khải anh, tuyệt đối có thể làm được. Cho dù Hình Dục có trở thành người thế nào, anh cũng không vứt bỏ cô, bởi vì anh đã nói, cô là hạnh phúc nửa phần đời còn lại của anh, trước kia là vậy, bây giờ cũng vậy, và mãi mãi về sau cũng vậy.

Trở thành người duy nhất cô có thể dựa dẫm, là vinh hạnh của anh.

Mùa hè, sau buổi trưa oi ả nóng bức, họ ngồi dưới giàn nho hóng mát, Hình Dục dựa vào lòng Hình Khải ngủ trưa, gió mát thổi tới, khiến những tán lá nho rung rinh hoan hỉ.

Hình Khải ngồi trên chiếc ghế tựa thoải mái, một tay ôm Hình Dục, một tay cầm chiếc quạt giấy quạt cho cô, chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt say sưa ngủ của cô, miệng anh nở một nụ cười vui sướng.

Vào giây phút anh sung sướng biết tin Hình Dục đã tỉnh lại sau cơn hôn mê, anh đã không muốn gì thêm nữa, chỉ cần cô không nằm im bất động trên giường như một cái xác, đối với anh đã là quá mãn nguyện rồi.

Từ đó về sau, anh tin với sự nỗ lực không ngừng của mình, cuối cùng sẽ có ngày, cô nói với anh rằng: Hình Khải, việc đứng đắn nhất trong đời mà Hình Dục em làm, là yêu anh.

Hình Khải cúi đầu, khe khẽ hôn lên trán cô, Hình Dục của anh vẫn xinh đẹp như thế, chính vì cô quá xinh đẹp quá thông minh, khiến ông trời phải đố kị, vì vậy mới vô tình vạch một đao trên trán cô. Nhưng trong mắt anh cô vẫn xinh đẹp như thế, xinh đẹp khiến trái tim anh rung động.

Trong giấc mơ Hình Dục thấy mình đang lắc lắc chân, chân cô đi một đôi giày màu trắng sạch sẽ, bây giờ trong tủ giày của cô có mười mấy đôi màu trắng, không cần phải vì mất một đôi mà buồn bã khóc lóc nữa.

Cô dụi dụi mắt, ngẩng đầu lên, như một chú mèo con lười biếng, dụi dụi vào má Hình Khải.

“Đói chưa?” Hình Khải khẽ hỏi.

Hình Dục lắc lắc đầu, mở đôi mắt to long lanh, trong mắt lóng lánh nước và cả sự bất an: “Em lúc nào cũng cáu gắt với anh, liệu một ngày nào đó anh có vứt bỏ em không?”

Hình Khải phì cười, vòng tay qua cổ cô ép cô nằm xuống vai mình, rồi vỗ vỗ lên lưng, trêu: “Đương nhiên là không, anh sinh ra là để làm người cho em trút giận, em thích đánh thì đánh, thích mắng thì mắng.”

Hình Dục lúc này mới yên tâm mỉm cười, cô ôm chặt cổ Hình Khải: “Đợi khi em lớn, chúng ta sẽ kết hôn nhé...”

Hình Khải sững lại, đây là lần đầu tiên Hình Dục nói về vấn đề này, bất luận là khi cô còn khỏe mạnh hay thần chí bất định như bây giờ, đều là lần đầu tiên. Anh đưa tay lên bịt miệng, cố gắng khống chế cảm xúc, tránh để Hình Dục kích động.

Hình Dục lại nôn nóng muốn câu trả lời, thấy bộ dạng của Hình Khải khác lạ, nhưng không hiểu được suy nghĩ của anh. Thế là, cô tách những ngón tay trên miệng Hình Khải ra, chu môi lên, chạm chạm vào môi Hình Khải, sau đó lén cười.

“Ai, ai dạy em?”

“Mấy cô mấy chú trong ti vi dạy em... anh không thích à?”

Hình Khải sững sờ mất một giây, rồi liên tục gật đầu: “Thích, thích, rất thích.”

Hình Dục cười khúc khích, ngả đầu vào vai anh, im lặng lắng nghe nhịp đập của trái tim anh, cô cảm thấy trái tim Hình Khải đập rất nhanh, vì vậy cô nhắc chân lên, ngồi lên người Hình Khải, vít cổ anh xuống, áp tai anh vào ngực mình: “Anh mau nghe xem...”

“Nghe gì? Sao, sao hôm nay em lại không mặc áo ngực thế?” Khi đầu mình chạm vào phần ngực mềm mại của cô, phần sinh lý của anh nhanh chóng xuất hiện phản ứng.

“Nghe tiếng tim đập, có thể nghe thấy tiếng thành thịch thành thịch không?” Hình Dục trả lời xong câu hỏi thứ nhất, sau đó bất mãn bĩu môi, giống như một đứa trẻ vừa bị bắt nạt, ấm ức nói: “Mặc áo lót không thoải mái chút nào, cài khuy cũng khó, anh lại chẳng cài giúp em...”

Hình Khải tưởng tượng tới cảnh ấy thôi cũng đã muốn chảy máu mũi rồi, đúng là một cảnh tượng... thông tục.

Hình Dục không biết Hình Khải có nghiêm túc nghe nhịp tim mình hay không, chỉ biết anh ôm cô rất chặt, dùng môi cọ cọ vào ngực cô.

Hình Dục đẩy vai anh ra, mím môi cười: “Đừng đùa đùa nữa, buồn lắm.”

Hình Khải nhìn nụ cười ngây thơ của cô, những suy nghĩ đen tối lập tức biến mất.

Anh vòng tay ôm eo Hình Dục, chậm chậm dùng đưa cái ghế, buồn bã thở dài: “Haizz, bao giờ em mới lớn, không phải em định bắt anh chờ tới tận ngày tóc bạc trắng đấy chứ...”

Hình Dục đưa tay lên miệng nuốt một tiếng, khum hai ngón tay lại đưa sát vào tóc anh, bật, cô nhổ được một sợi tóc bạc trong mái tóc đen nhánh của anh.

Hông rồi hồng rồi, anh mới ba mươi tuổi đầu đã vì Hình Dục mà u sầu tới bạc cả đầu.

Hình Dục thấy anh mặt nhăn mày nhí, cười ngọt ngào, thổi bay sợi tóc bạc trên tay, vuốt vuốt má Hình Khải, cười an ủi anh: “Hết rồi hết rồi, anh đừng lo.”

Nói xong, cô hôn vào má Hình Khải một cái.

“Phải rồi giờ anh đang làm phó chánh văn phòng.” Hình Khải nhướn nhướn mày.

“Phó chánh văn phòng là làm gì? Lớn hơn lớp trưởng không?” Hình Dục hoang mang, cô chỉ nhớ chức vụ cao nhất trong lớp là lớp trưởng.

“Ồ, lớn hơn một chút.”

“Thật không? Anh giỏi quá!” Cô vỗ vỗ tay, niềm vui lấp lánh trong ánh mắt.

“Hôn anh cái nữa đi.” Hình Khải chỉ chỉ vào môi.

“Vâng.” Hình Dục rất nghe lời, áp sát lại hôn anh một cái thật kêu, sau đó giơ ngón cái lên tỏ ý khen ngợi. Mặc dù cô không hiểu phó chánh văn

phòng là làm gì, nhưng Hình Khải đã nói là quan lớn thì chắc là quan lớn.

Hình Khải nhìn điệu bộ thơ ngây của cô, ánh mắt anh không còn thoáng buồn thương nữa, anh nở một nụ cười mãn nguyện. Nói thật, anh thích Hình Dục bây giờ hơn, một người con gái hoàn toàn dựa dẫm vào anh, một người con gái chỉ chịu ngủ khi nghe anh kể chuyện cổ tích, cho dù cả đời này cô như vậy, anh cũng không oán thán.

Vì anh yêu cô, mỗi lần cô nở nụ cười, chỉ khiến anh càng yêu cô hơn.

Chờ đợi mười lăm năm, anh mãi vẫn chưa đợi được cô nói một câu “em yêu anh”.

Nhưng, ít nhất anh còn có hai lần mười lăm năm nữa để đợi, quá tam ba bận, cứ quyết định thế đi!

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Ngoại Truyện 1 – Tỉnh Lại

Hôm nay là sinh nhật hai mươi chín tuổi của Hình Dục.

Song, Hình Dục vẫn lặng lẽ nằm trên giường bệnh, cô gầy yếu như một tờ giấy, trên mu bàn tay có vô số vết kim châm.

Có điều may mắn là, nhịp tim trên máy vẫn đập ổn định.

Hình Khải vẫn bận rộn trong phòng bệnh như mọi ngày, mang vào một chậu nước để lau người cho cô, anh không thích người khác chạm vào cơ thể Hình Dục, bởi vì cơ thể Hình Dục đã quá mong manh gầy yếu rồi, ngộ nhỡ họ mạnh tay làm cô đau thì sao? Vì vậy anh tình nguyện tự mình làm, làm tất cả những việc anh có thể.

Sau khi lau người cho Hình Dục xong, Hình Khải khẽ khàng mặc quần áo lại cho cô, sau đó ngồi bên giường massage cho cô.

“Tiểu Dục, hôm nay là sinh nhật của em, đã nói là sẽ đưa em đi du lịch, nhưng em vẫn lười chưa chịu dậy, thật là heo lười mà.” Hình Khải nghiêng đầu hôn vào bàn tay cô một cái, nhìn thấy móng tay cô lại dài rồi, thế là, tạm thời bỏ công việc massage ở đấy đã, lấy cái cắt móng tay ở chiếc tủ đầu giường ra, nhắc tay cô lên, cẩn thận giúp cô cắt móng tay.

“Trước kia, em luôn là người dậy sớm nhất nhà, khi trong nhà chỉ có hai chúng ta, ha ha, sau khi em dậy, bao giờ cũng nấu đồ ăn sáng, sau đó mới gọi anh dậy, nếu anh lười không chịu dậy, em liền gấp chăn cho vào tủ, rồi rút gối dưới đầu anh ra, cho tới khi trên giường chỉ còn lại anh và cái ga trải giường, anh nổi cáu quát em, thế là tỉnh luôn.”

Hình Khải đột nhiên cười, vuốt vuốt má cô, lẩm bẩm nói một mình: “Bác sĩ bảo anh phải nói chuyện với em thật nhiều, nghe nói có thể em vẫn nghe được, nhưng anh cứ cảm thấy như em không nghe thấy gì, nếu em có nghe được, sao em nỡ để anh phải buồn thế này, đúng không... gần đây công việc của anh bận rộn, họp hành suốt ngày, nếu em thật sự thương anh, thì chớp chớp mi mắt cũng được.”

Cùng lúc ấy, Hình Khải cầm những ngón tay của cô chà sát lên môi mình: “Phải rồi, tiểu tử Đặng Dương Minh sắp kết hôn, em còn nhớ không? Hôm qua còn mang vợ chưa cưới vào thăm em, mua cả hoa cho em nữa... mà sao em chẳng lễ phép gì cả, cũng không thềm ngồi dậy chào người ta một tiếng. Ồ còn nữa, anh nói riêng với em thôi nhé, tên tiểu tử Đặng Dương Minh đó còn đứng trong phòng tắm khóc đấy, suýt, anh còn tưởng hẳn ta không có cảm xúc cơ... hắc hắc.”

Hình Khải khịt khịt mũi, rồi lại nghiêm túc chất vấn: “Cái gì nhỉ, cái tên éo lá Phó Gia Hào sao lại biết hôm nay là sinh nhật em? Anh hỏi cậu ta, cậu ta bảo em nói cho cậu ta biết, anh nói không thể nào, cậu ta bảo anh tới hỏi em, em mau giải thích xem chuyện này là thế nào? Không nói rõ ràng không xong với anh đâu...”

Hình Dục mặt không cảm xúc nằm im trên giường, cả một năm nay rồi, cô vẫn chỉ một vẻ mặt ấy biểu hiện ấy, cho dù Hình Khải nổi giận gào thét hay lẩm nhẩm tự nói với chính mình thì cô vẫn chẳng buồn động tay động chân.

Hình Khải thở dài, nói tiếp: “Tiểu Dục, em đừng trách bố không đến thăm em, bố không dám đến. Đến thăm lần nào bố buồn thương lần ấy, bố cũng nhiều tuổi rồi, không thể chịu đựng được sự xúc động mạnh. Gì nhỉ, nếu em không nể mặt anh thì cũng nghĩ cho bệnh tim của bố có được không? Em mau dậy mà xem bố đã già tới thế nào rồi, em cứ để người khác phải lo lắng mãi thế...”

Hình Khải mím môi, vuốt vuốt đôi tay gầy guộc của cô, mắt cay xè.

“À, anh còn phải cải chính một quan niệm của em, trong nhật ký em viết, không vì em yêu anh, mà cái chết không tìm đến em nữa. Không vì em yêu anh, mà tảng đá trên người em sẽ mọc cánh bay đi; càng không phải vì em yêu anh, mà anh sẽ xuất hiện trước mặt em... Em nói tình yêu chẳng thể ngăn cản được bất cứ việc gì, tình yêu càng không phải kỳ tích... anh không nhớ nhầm chứ?” Hình Khải nghiêng đầu cười, quay người ngồi xuống cạnh giường, nhẹ nhàng xoa bóp cơ thể cô.

Hình Khải nhớ lại cảnh tượng khi ấy, trái tim như bị dao đâm: “Em sai rồi Tiểu Dục, bởi vì anh yêu em, anh nguyện mạo hiểm vì em, thế nên, anh mới tìm được em ở cái nơi không ai có khả năng sống sót ấy. Vì anh yêu em, anh mới có một sức mạnh vô tận như vậy, đẩy phiến đá ra khỏi người em. Vì anh yêu em, nên anh mới xuất hiện trước mặt em. Chính vì anh yêu em, anh càng không thể để em đi một mình... sự thực chứng minh, tình yêu, làm nên kỳ tích. Thật sự là có kỳ tích, anh tin, tình yêu có thể tạo ra kỳ tích, em sẽ tỉnh lại, nhất định là thế, chỉ bởi vì : Em yêu thương anh hơn bất kỳ ai...”

Lúc này, di động của Hình Khải đổ chuông, anh thấy là cuộc gọi quan trọng, liền rời tay khỏi người Hình Dục, đi ra ngoài nhận điện.

Đúng vào lúc Hình Khải quay người đi ra, mi mắt Hình Dục khẽ rung rung.

Ngoài hành lang, Hình Khải nhận được chỉ thị của cấp trên, yêu cầu anh quay về đơn vị xử lý công việc gấp, anh nhìn đồng hồ, cả đi và về chắc phải hai tiếng đồng hồ, đợi khi anh quay lại sẽ chúc mừng sinh nhật Hình Dục vậy.

Thế là anh đứng ngoài phòng bệnh dặn dò y tá, rồi vội vàng quay về văn phòng.

Sau khi Hình Khải rời đi không lâu...

Hình Dục từ từ mở mắt, ánh mặt trời rực rỡ chiếu qua kính cửa sổ, cô nheo mắt, vốn định nhấc tay lên chắn ngang, nhưng chợt thấy đau nhói.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 99

Cô nhắc cao cánh tay lên, nhìn ống truyền dịch được cắm trên mu bàn tay mình, cô từ từ rút ra, sau đó lần lượt rút hết những thứ ống cắm trên người mình ra. Cô chỉ xử lý mọi thứ một cách vô thức, sớm quên mình đã từng là một bác sĩ được đào tạo bài bản.

Hình Dục chống tay cố ngồi dậy, nhìn quanh phòng bệnh toàn màu trắng, liếm liếm đôi môi khô nứt, thử lên tiếng tới ba lần, cuối cùng cũng bật ra được cái tên lúc nào cũng thường trực hiện ra trong đầu cô.

“Hình Khải, Hình Khải...”

Bật ra cái tên này, cô cũng không biết vì sao, nước mắt không ngừng chảy, dường như cả thế giới chỉ có một mình “Hình Khải” là nguồn năng lượng để duy trì sự sống cho cô. Giống như khát phải tìm nước uống, đói phải tìm cơm ăn, cô gọi ra một cách đầy bản năng.

Song, Hình Dục gọi mà không có kết quả.

Đối mặt với một môi trường hoàn toàn xa lạ, Hình Dục cảm thấy sợ, vòng tay ôm lấy cơ thể đang run lẩy bẩy, trốn thôi, đi tìm Hình Khải. Đầu cô xuất hiện suy nghĩ: Chỉ khi có Hình Khải bên cạnh cô mới an toàn.

Bụp một tiếng, Hình Dục ngã xuống đất, cô đâm đâm vào hai bên đùi đau nhức không có lực của mình, cô muốn đi, nhưng hai chân lại không chịu nghe lời, thế là cô bật khóc tức tưởi.

Những tiếng động trong phòng bệnh khiến y tá chú ý, họ vội đẩy cửa chạy vào.

Đột nhiên, y tá và Hình Dục đối mặt với nhau, sững sờ ba giây, rồi bất giác vui vẻ gọi to: “Trời ạ, Hình Dục đã tỉnh lại rồi!”

Trong tòa bệnh viện lớn này, chỉ cần là những y tá đã có thâm niên làm ở đây trên một năm, đều biết trong phòng bệnh đặc biệt có một nữ bệnh nhân tên là “Hình Dục”.

Sự tích anh hùng về việc hi sinh thân mình cứu người của Hình Dục là một trong những nguyên nhân. Có điều, cô chỉ là một trong những người may mắn thôi, dù sao khi trận động đất xảy ra, việc hi sinh thân mình cứu người rất được đề cao, có những người đã bỏ thân nơi đó.

Vì vậy mới nói, lãnh đạo cao cấp Hình Phục Quốc đích thân tới bệnh viện thăm Hình Dục, khiến rất nhiều người chú ý đến Hình Dục.

Sau chuyện này, điều khiến mọi người xung quanh cảm động lại là Hình Khải, con trai của lãnh đạo cao cấp của quốc gia, viên chức trong một bộ ngành quan trọng, lại chăm sóc lo lắng cho Hình Dục suốt một thời gian dài, ngày nào cũng như ngày nào.

Chăm sóc người bệnh mất ý thức, không chỉ đơn thuần là lau người, massage, lật người... những công việc đơn giản, mà còn phải đối mặt với những vấn đề người bệnh đại tiểu tiện một cách không kiểm soát. Mặc dù có máy móc trợ giúp người bệnh đưa chất thải ra ngoài, nhưng cơ thể con người không phải là một thứ máy móc dễ thiết lập, khi mất kiểm soát thì đây là điều khó tránh.

Mỗi lần gặp phải tình huống này, Hình Khải cũng không cau mày nhăn trán, mà ôm Hình Dục vào nhà tắm, giúp cô tắm rửa sạch sẽ.

Nghe thì có vẻ đơn giản, bạn thử làm một ngày xem sao, nhưng một năm ba trăm sáu lăm ngày anh đều kiên trì như một, mỉm cười trước cơ thể vô tri vô giác của cô, sự khó khăn và chua xót cũng chỉ có đương sự mới cảm nhận được.

Có điều, Hình Khải thường nói ngắn gọn một câu là: “Tôi không lo cho cô ấy thì ai lo? Cô ấy là vợ tôi.”

Lúc Hình Dục tỉnh dậy, Hình Khải đang trong phòng họp, cuộc họp khẩn cấp đang tiến hành được một nửa, Phó Gia Hào đột nhiên xông thẳng vào, anh ta thở hồng hộc, mắt lấp lánh những giọt lệ vui sướng.

“Hình Khải! Tiểu Dục tỉnh lại rồi! Cảm ơn trời phật, cô ấy tỉnh rồi...”

Hình Khải nhìn anh ta, từ từ đứng dậy, anh không dám tin vào tai mình nữa.

Hình Khải lay mạnh hai vai Phó Gia Hào: “Cậu nói gì, nói lại xem nào?”

Phó Gia Hào khịt khịt mũi, lập tức cười sáng khoái, đập vai Hình Khải một cái rất mạnh: “Bên bệnh viện không liên lạc được với cậu, nên gọi cho mình, bác sĩ nói... Hình Dục, Hình Dục của cậu, cô ấy tỉnh lại thật rồi! Có điều, giờ cô ấy từ chối lại gần bất kỳ ai, chỉ không ngừng gọi tên cậu!”

Đột nhiên, trong mắt Hình Khải không còn nhìn thấy ai nữa, anh lao ra khỏi phòng họp, chạy như bay, điên cuồng, nước mắt giàn giụa, đầu óc chỉ nghĩ được một điều Tiểu Dục, Tiểu Dục, đợi anh Tiểu Dục, Hình Khải lập tức bay đến bên em.

Cấp trên nhìn thấy thế, không những không trách Hình Khải, thậm chí còn lập tức thông báo cho cảnh sát giao thông trên tuyến đường đó, nhanh chóng giúp Hình Khải mở đường đi thẳng tới bệnh viện.

Mười phút sau, Hình Khải lách qua đám người, hào hứng lao vào phòng bệnh: “Tiểu Dục!”

Hình Dục thu người ngồi trong góc nhà, giọng nói quen thuộc vang bên tai, cô từ từ ngược đôi mắt nhòe lệ lên, nhìn Hình Khải mặc vest đi giày tây, mặc dù rất xa lạ, nhưng trái tim mách bảo cô rằng, Hình Khải đến rồi, đây chính là Hình Khải.

Mấy giây sau, cô chầm chậm dang rộng hai tay, nước mắt lăn chã rơi: “Hình Khải... Hình Khải... em sợ.”

Hình Khải cuối cùng cũng tận mắt chứng kiến tất cả, Hình Dục của anh đang gọi anh, cô cần anh, vô cùng cần anh.

Thế là, anh lau nước mắt, tiện tay đóng cửa, chạy về phía người con gái mà anh yêu tới khắc cốt ghi tâm.

Anh ôm chặt cơ thể Hình Dục vào lòng, anh có bao nhiêu lời muốn nói với cô, nhưng lại không thể nói ra dù chỉ một từ.

Hình Dục dựa vào lòng Hình Khải, tâm trạng bất an dần lắng xuống, cô khóc rồi cười, cười rồi khóc.

“Hình Khải, sao anh lại già thế này? Chuyện gì đã xảy ra... ..” Hình Dục sờ sờ lên râu trên cằm Hình Khải, hôm qua Hình Khải vẫn còn mặc đồng phục đi học mà.

Hình Khải cầm bàn tay nhỏ nhắn của cô đặt lên môi hôn: “Nhớ, em nhớ tới...”

Nghe xong, sắc mặt Hình Dục ửng hồng, cô cọ cọ trán mình vào ngực anh, vòng tay ôm anh, những ngón tay đan xen vào nhau, khẽ nói: “Em cũng nhớ anh, mặc dù mới không gặp nhau có một ngày, nhưng em rất nhớ anh...”

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 100

Hình Khải khẽ khựng lại, sự thẳng thắn và dịu dàng của Hình Dục khiến anh không kịp thích ứng. Nhưng, những việc đấy không còn quan trọng nữa, anh chỉ biết, Hình Dục của anh, vì không muốn anh đau buồn hơn nữa, cuối cùng đã tỉnh lại.

Hình Khải bế Hình Dục, ôm cô đặt ngồi lên bệ cửa sổ, dồn bao nhiêu nhớ nhung tâm trạng của mình vào trong cái ôm này.

Tình yêu có thể cảm động trời đất, tình yêu có thể biến sự hoang đường thành kỳ tích, nhất định có thể. Chỉ cần không từ bỏ, kỳ tích không còn là kỳ tích nữa.

“Tiểu Dục, chúc mừng sinh nhật.”

Hình Dục sững lại, không biết hôm nay là sinh nhật của ai, nhưng có ai đó từng nói sinh nhật là một chuyện vui vẻ, cô nghiêng đầu cười, tươi tắn như hoa, dựa đầu vào vai Hình Khải sưởi nắng... thật hạnh phúc quá!

Khi hai từ “hạnh phúc” lướt qua đầu, mắt cô lại hiện lên một bức tranh ấm áp.

Vào một buổi tối trời mưa rất to, một chàng trai mười sáu mười bảy tuổi đạp xe trong mưa, còn cô lại ngồi trên gióng xe ấy, cố gắng cầm ô che mưa cho chàng trai. Chàng trai hư này, thường xuyên thích trêu chọc cô, cũng sẽ vì cô mà cố gắng, đau lòng khi thấy cô buồn.

Không biết từ bao giờ, cô đã lặng lẽ tự nói với mình, cuộc đời này, cô sẽ chỉ tốt với một mình anh, quyết không rời xa anh.

Chỉ cần cô sống một ngày, sẽ yêu anh một ngày.

Và người con trai đó, tên là Hình Khải.

Thế là trong tim cô thầm ước, mong rằng sinh nhật mỗi năm đều có Hình Khải ở bên, không cần bất kỳ món quà nào, chỉ cần Hình Khải cười và nói với cô rằng: Chúc mừng sinh nhật.

Nghĩ đến đây, ký ức của cô bị đứt đoạn, chỉ là theo bản năng giơ cao tay lên, vui vẻ.

“Hình Khải sinh nhật vui vẻ!”

“Tiểu Dục, sinh nhật vui vẻ!”

Hình Khải vuốt vuốt tóc cô, hôn lên trán cô.

Hạnh phúc, chính là được dựa vào nhau cùng sưởi nắng.

Hạnh phúc, chính là khi em cười anh cũng cười.

Hạnh phúc, chỉ đơn giản như vậy nhưng lại khó đến vậy.

Tiểu Dục, anh yêu em.

Dù em có nhớ anh hay không, anh vẫn mãi là Hình Khải yêu em sâu đậm.

Không hối hận, không bao giờ hối hận.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 101

Năm 2011, thành phố tràn ngập sắc xuân.

Công việc của Hình Khải ngày càng bận rộn, thoảng cái anh đã nhậm chức phó chánh văn phòng được một năm. Biểu hiện xuất sắc của Hình Khải khiến cấp trên không ngừng tán thưởng còn cấp dưới thì vô cùng kính phục.

Nhưng chỉ có một điều kém vui đó là, Hình Khải không chấp nhận bất kỳ một công việc khảo sát nào ở nước ngoài. Về điểm này những người biết chuyện đương nhiên hiểu anh vì Hình Dục, anh có thể thức cả đêm để làm việc chứ không thể một ngày không gặp cô.

Vì vậy, lâu dần, tất nhiên ít nhiều sẽ xuất hiện những lời bàn tán, những nhân viên công vụ mới vào không hiểu đầu đuôi câu chuyện, mặc dù không nói ra miệng, nhưng thầm đưa ra những lời xì xầm chính vì Hình Khải là con trai độc nhất của một vị lãnh đạo cao cấp nào đó, nên bộ trưởng mới nhẹ tay với anh như thế.

Mặc dù Hình Khải có thể hiện xuất sắc tới đâu cũng khó tránh được những lời bàn ra tán vào dù ít dù nhiều.

Không phải Hình Khải không nghe thấy những lời xì xầm ấy, và trong lòng anh cũng chẳng dễ chịu gì. Nhưng sao anh có thể để Hình Dục ở nhà một mình chứ? Mặc dù lại thêm một năm nữa “trưởng thành” hơn, Hình Dục có thể tự chăm sóc cho việc ăn uống ngủ nghỉ của mình. Anh một ngày không được gặp Hình Dục là không yên lòng.

Nghĩ đến Hình Dục, Hình Khải bất giác bật cười thành tiếng.

Gần đây không biết do Hình Dục xem quá nhiều phim truyền hình hay thấy hàng xóm nói chuyện mà cô bắt đầu chú ý tới việc ăn mặc nhiều hơn, tóc buộc lệch một chút cũng không được.

Tối qua, Hình Khải hết giờ làm về nhà, Hình Dục đòi ăn kẹo bông. Hình Khải vốn định đi mua cho cô, nhưng cô lại không giống như mọi ngày ngoan ngoãn gật đầu ở nhà đợi, mà tự ý thay quần áo, kéo tay Hình Khải, muốn đi cùng anh.

Người đi chợ đêm đông đúc, Hình Khải nắm chặt tay Hình Dục, chỉ sợ cô bị lạc. Hình Dục lại tỏ ra rất bình tĩnh, cầm cao cây kẹo bông vừa đi vừa ăn, những cảnh vật lọt vào mắt cô đều thấy rất mới mẻ.

Khi đi ngang qua một gian hàng bán dây và cặp tóc, bước chân cô chậm lại, kéo kéo ngón tay Hình Khải, ánh mắt thèm muốn nhìn anh.

Hình Khải chỉ cười không nói, vuốt vuốt tóc cô, bước ngang sang một bên, lấy thân người chắn cho cô để cô được thoải mái lựa chọn.

Cứ thế, Hình Dục vốn là một người chẳng mấy mặn mà thiết tha với những đồ nhỏ xinh xinh, lại ngồi thụp xuống trước quầy hàng, chọn một ôm những đồ vật nhỏ xinh đó.

Trả tiền xong, Hình Khải định cầm hộ cô, nhưng cô không chịu, nhất định tự mình ôm cái túi đó trong lòng, vẻ mặt vui sướng khó tả.

Hình Khải thấy cô vui, ánh mắt anh cùng cười theo. Thích vòng vèo hoa tai chẳng phải rất dễ sao? Chỉ cần cô vui, anh thậm chí còn tìm cho cô được nhiều thứ đẹp hơn thế, tinh tế hơn thế.

Trong văn phòng của phó chánh văn phòng, tiếng gõ cửa khiến Hình Khải bừng tỉnh.

“Phó chánh văn phòng, bưu phẩm của anh.” Thư ký cười vui vẻ mang đồ lên.

“Cảm ơn.” Hình Khải đón lấy cái túi.

Đợi thư ký ra khỏi phòng, Hình Khải mới gác công việc sang một bên. Anh mở phong bì ra, cẩn thận mở hộp trang sức, lấy từ trong hộp ra một chiếc vòng cổ bằng thủy tinh lóng lánh bắt mắt. Đây là chuỗi vòng cổ được coi là chiếc vòng bị thất lạc của “nữ thần Hy Lạp”.

Hình Khải móc nó trên tay... Hình Dục đeo chắc chắn sẽ rất đẹp.

Nhưng, trước khi Hình Khải chuẩn bị về, phó bộ trưởng tìm anh để nói chuyện.

Lúc đầu, hai người nói chuyện phiếm, sau đó phó bộ trưởng lại một lần nữa nhắc đến chuyện Hình Khải không chịu đi công tác.

Hình Khải cũng hiểu công việc là công việc, lãnh đạo không có nghĩa vụ chăm sóc đến cuộc sống riêng tư của anh. Nhưng anh đã tận tâm tận lực với công việc rồi, anh không cần tăng lương thăng chức, chỉ để đổi lấy chút quyền lợi này, mà cũng không được sao?

“Hình Khải, tạm không nói đến khả năng thiên tài về ngoại ngữ của cậu, mà chỉ nói đến trách nhiệm cậu đang mang trên vai, cậu thân là phó chánh văn phòng, không ai thích hợp hơn cậu trong việc tiếp đãi tổng thống nước M đến thăm Trung Quốc lần này, tháp tùng họ suốt chuyến công du cũng chỉ cần một tuần, hãy đặt quốc gia lên trên lấy đại cục làm trọng, dù cậu có bất kỳ khó khăn nào, thì cũng vẫn phải nhận nhiệm vụ quan trọng lần này.” Phó bộ trưởng thấy Hình Khải chần chừ không tỏ thái độ, nên thẳng thắn đưa ra mệnh lệnh.

Cái gọi là tháp tùng suốt chuyến công du, chính là phải theo sát họ một bước cũng không được rời. Một mặt có thể đưa ra những giảng giải

chính xách và đúng lúc, mặt khác là giám sát hành vi của đối phương. Không có tâm hại người nhưng nên có tâm phòng người, đây là tính cảnh giác mà bất kỳ nhân viên chính phủ nào cũng phải có.

Hình Khải đồng ý một cách khó khăn.

Anh có thể gọi điện cho bố, bởi vì phó bộ trưởng là cấp dưới của bố, không nhìn mặt tăng phải nể mặt phật. Anh cũng có thể từ chối tiếp đón tổng thống nước M tới thăm Trung Quốc lần này, nhưng sẽ chỉ tự vạch thêm một vết đen nữa lên cái lý do cũ khó hiểu của mình. Ôi, làm người thật khó.

Trên đường lái xe về nhà, tâm trạng Hình Khải có phần nặng nề, một tuần không được gặp Hình Dục, một tuần là bảy ngày... Hình Dục chính là “thuốc kích thích” giúp anh vượt qua mọi thử thách, không có Hình Dục anh chẳng còn tâm trạng tập trung toàn tâm toàn ý vào công việc.

Anh đi ngang qua một quán bar lộ thiên, không nghĩ nhiều, dừng xe, gọi một chai bia, mượn rượu giải sầu.

Gió xuân mát lạnh thổi loạn tâm tư của Hình Khải, anh biết làm thế nào để giải thích với Hình Dục về sự thật tàn khốc anh phải xa nhà một tuần đây?

Bởi vì, sự dựa dẫm của Hình Dục vào anh thật sự không có thuốc chữa nữa. Mỗi ngày khi hoàng hôn xuống, Hình Dục cầm một chiếc ghế ra vườn, hai tay khoanh trước ngực, vừa chăm sóc cây cỏ vừa đợi Hình Khải.

Dần dần, cô có thể nhận ra tiếng động cơ của xe anh trong rất nhiều những tiếng động cơ hỗn tạp khác. Vì vậy, mỗi lần Hình Khải đẩy cổng bước vào trong, Hình Dục đã mỉm cười đứng trước mặt anh, ngay sau đó lao vào lòng ôm chặt lấy anh. Mỗi lần như thế, tâm trạng Hình Khải thật vui vẻ ấm áp.

Cô không cần giặt quần áo nấu cơm cho anh, càng không cần phải lo lắng về công việc của anh, chỉ cần ôm và quét sạch sự mệt mỏi trên người anh thôi.

Hình Khải nhìn trời bầu trời đầy sao, anh lắc lắc đầu vội vàng đứng dậy trả tiền rồi đi, có điều bước chân không vững vàng lắm.

Ngồi vào xe, khi tới lần thứ ba anh vẫn không thể cắm đúng khóa vào trong ổ để khởi động, anh lập tức xuống xe, giơ tay đón taxi.

Có điều lần này anh đã không cẩn thận, trước khi vào nhà quên mất thói quen phải thay vest bằng đồng phục trường.

Hình Dục chỉ nhớ Hình Khải năm mười bảy tuổi, khi cô tỉnh dậy là vậy, bây giờ vẫn vậy. Vì vậy trước khi vào nhà Hình Khải bao giờ cũng thay bộ đồng phục anh mặc năm mười bảy tuổi, sau đó nhét cặp tài liệu vào trong cặp sách, hết ngày này tới ngày khác, dường như nó trở thành một thói quen. Đồng thời Hình Khải cũng không tìm cách đánh thức trí nhớ của Hình Dục, cô nhớ được bao nhiêu thì nhớ, anh không miễn cưỡng ép buộc.

Một giây sau, Hình Khải lê bước vào vườn, anh thì gọi là lê bước nhưng thật ra đã lắc lắc lư lư.

Đợi khi anh đi vào tới cửa, cảnh tượng trước mắt khiến anh vừa kinh hãi vừa lo lắng. Cổng mở toang, Hình Khải lao như tên bắn vào trong nhà, nhìn khắp xung quanh, thấy các chậu hoa đổ ngã nghiêng dưới đất, thức ăn trong chuồng thỏ cũng không có, mặc dù không lộn xộn lắm, nhưng cũng rất khác thường.

“Tiểu, Tiểu Dục...”

Hình Khải hoảng sợ, vừa chạy vừa hét lao vào phòng ngủ chính, trong phòng sạch sẽ không một hạt bụi, đi vào bếp, cũng không thấy bóng dáng

Hình Dục đâu, căn nhà này không lớn, nếu Hình Dục ở trong nhà nhất định đã nghe thấy tiếng anh gọi.

Anh lao ra khỏi nhà, trong lúc lo lắng phát điên anh chỉ còn biết gào lên gọi, tiếng gọi xuyên qua cả khu dân cư, anh chẳng còn nghĩ được đến việc mình làm phiền tới họ nữa, chỉ biết là anh không thấy Hình Dục đâu.

Hình Khải nhanh chóng chạy về phía hồ nước, bóng đêm từ từ bao phủ khiến anh càng thêm kinh hoàng.

Anh chỉ về nhà muộn vài tiếng, Hình Dục đã biến mất.

Ngộ nhớ Hình Dục xảy ra chuyện gì, anh có khóc cũng không kịp nữa!

Sau nhiều phút điên loạn tìm kiếm, đằng sau Hình Khải thấp thoáng vang lên giọng nói quen thuộc:

“Anh... em ở đây.”

Hình Khải đột ngột quay phắt đầu lại, anh thở phào nhẹ nhõm, sau đó lao về phía cô.

“Em chạy đi đâu thế, có biết anh lo tới phát điên rồi không?”

Hình Dục biết mình đã sai, cô lo lắng giật lùi về phía sau hai bước, vội vàng giấu đôi tay lấm bẩn ra sau lưng.

Nhưng cô lại không biết rằng, trong khi chạy nhảy đùa giỡn với Đại Dục, khắp người cô đã dính đầy bùn đất rồi.

Hình Khải thấy cô giật lùi lại phía sau, tâm trạng dần bình tĩnh lại, đi tới trước mặt cô, ngồi thụp xuống, kéo cô ngồi lên đùi mình.

Hình Dục chỉ cúi đầu không nói, ngồi trên đùi Hình Khải, lặng lẽ khóc.

“Tiểu Dục, anh xin lỗi... tại anh lo quá, không định quát em đâu, thật sự là vì quá lo lắng...” Hình Khải không muốn thấy cô đau lòng, vội vàng lau nước mắt cho cô, nhưng không ích gì. Anh lại bế cô lên, ôm cô vào lòng vỗ lưng nhẹ nhẹ.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 102

Hình Dục vừa khóc vừa lắc đầu, nói với giọng hối lỗi: “Là em không tốt, không nghe lời anh chạy lung tung, anh đừng giận...” Nói rồi cô lấy trán cọ cọ vào má Hình Khải, hoàn toàn không để ý Hình Khải ăn mặc khác ngày thường.

Thực ra, khi Hình Khải ra sức gào thét gọi tên cô, cô cũng cố gắng tìm tới nơi phát ra tiếng gọi, nhưng Hình Khải bước đi nhanh quá, còn chân cô lại vừa hồi phục chưa lâu, vì vậy trong lúc đuổi theo anh vấp ngã mấy lần, có điều cô không khóc, cũng không cảm thấy đau, chỉ bò dậy chạy tiếp.

Có thể, trong lúc tất cả mọi người không ai để ý, Hình Dục đã không còn quan tâm tới việc rút cuộc Hình Khải có còn là Hình Khải năm mười bảy tuổi nữa không rồi, thứ mà cô quan tâm, chính là sự vui buồn của Hình Khải, nếu anh lo lắng, cô có thể cảm nhận được và sự lo lắng của anh chạm vào tim cô, cũng khiến cô lo lắng và tự trách mình.

Hình Khải đang định nói gì đó thì thấy thấp thoáng cái đuôi thò ra từ trong bụi cây.

Hình Dục nhìn theo ánh mắt của Hình Khải, kinh ngạc khi thấy chú chó bị phát hiện, cô vội vàng hít một hơi thật sâu, rồi giơ tay bịt mắt Hình Khải lại.

Hình Khải gỡ tay cô ra, rồi nắm luôn lấy tay cô trong tay mình.

Hình Dục bĩu bĩu môi, cúi đầu nhận lỗi.

Hình Khải nhìn chăm chăm về phía con chó, trời ơi, sao càng nhìn càng quen...

“Đại Dục! Mau cút ra đây cho tao!”

“Gâu gâu gâu...” Đại Dục so vai rụt cổ chạy ra từ bụi cây, hai mắt chớp chớp tội nghiệp.

Đúng là Đại Dục, sao nó có thể chạy từ quân khu đại viện tới đây, mặc dù nơi anh ở cách Bắc Hải không xa, nhưng cũng bảy tám cây số chứ có gần đâu.

Nhớ lại một năm trước, khi Hình Khải xây dựng xong căn nhà này, anh chưa vội mang Đại Dục sang đây, bởi vì sau khi tỉnh lại tâm trạng Hình Dục không ổn định, vì vậy tạm thời anh giao Đại Dục cho Đặng Dương Minh nuôi.

Hình Khải thỉnh thoảng rẽ qua nhà Đặng Dương Minh để thăm Đại Dục, cũng kể qua về tình hình của Hình Dục cho Đại Dục nghe. Mỗi lần Hình Khải nhắc tới hai từ “Hình Dục” thì cái tai lười biếng của Đại Dục cũng khê động dậy, nó chăm chú nghe như là nó hiểu, cũng có thể là nó vẫn nhớ người con gái đã từng cứu mạng nó một lần, tên là Hình Dục.

Nhưng nghĩ thì nghĩ thế, còn... tại sao một con chó như nó có thể tìm tới tận đây chứ?

Hình Khải chẳng quan tâm tới Đại Dục, ôm Hình Dục về nhà, Đại Dục thấy Hình Khải quay người bỏ đi, nghệt mặt đứng đó.

Hình Khải đột nhiên đứng lại, bất giác ngộ ra, chính vì Đại Dục tìm được tới căn nhà này nên mới gọi Hình Dục ra ngoài?

Lại nhìn cả chó cả người đều lấm lét, sắp không thể phân biệt được lông chó trên người ai nhiều hơn rồi nữa. Nghĩ tới đây, Hình Khải đá đá

nhẹ vào hông Đại Dục, có điều vẫn khiến Đại Dục loạng choạng vài bước.

“Đừng có đi theo tao, cút sang một bên!” Hình Khải trừng mắt nhìn Đại Dục.

Đại Dục khịt khịt, nằm mọp xuống đất, đợi Hình Khải đi, nó lại nguẩy hông đi theo.

Hình Dục nhìn thấy vậy đau lòng, vòng tay ôm cổ anh lắc lắc: “Đại hoàng rất ngoan, đừng thấy nó to mà sợ, thực ra nó rất dịu dàng, anh đừng bắt nạt nó...”

“Trời ơi trời, giờ có Đại Dục rồi hắt hủi anh phải không?” Hình Khải nhướn mày trêu.

Hình Dục vội vàng xua tay, giải thích: “Không phải không phải, Tiểu Dục thích anh mà..” Nói rồi cô không kìm được liếc mắt về phía con chó lông vàng, Đại Dục nhìn cô lắc lắc đầu, Hình Dục phì cười, tự phân tích nói: “Chó vàng này tên Đại Dục phải không? Em là Tiểu Dục, chẳng trách nó lại chịu chơi với em...”

Hình Khải phì cười: “Ừ, nếu Tiểu Dục thích Đại Dục, thì chúng ta giữ nó lại nuôi, được không?”

“Được không anh?” Hình Dục vui mừng.

“Được, nhưng em phải phụ trách việc cho nó ăn.”

“Vâng vâng.” Hình Dục kiên định gật đầu, cô trượt khỏi tay anh đứng xuống, cười ngọt ngào, ngồi xổm trước mặt Đại Dục.

Đại Dục lần đầu tiên thấy Hình Dục dang hai tay ra với mình, rõ ràng nó ngớ ra mắt một giây, sau đó, lao vào lòng Hình Dục, đồng thời, cọ cọ cái

đầu to trong lòng cô một cách rất... biết điều, chứ không dùng cái thân hình khổng lồ của mình để đè ngã Hình Dục.

Hình Dục ôm Đại Dục thuần phục đáng yêu, cọ cọ vào người nó, vui sướng vô cùng.

Nhưng đúng lúc này, mắt cô hiện lên một cảnh.

Vào buổi chiều một ngày nào đó, Hình Khải chạy đuổi theo một con chó vừa tắm xong khắp vườn, vì giúp nó lau nước trên người, Hình Khải đã gọi Hình Dục, gọi cô mau mang khăn bông ra, vội vàng giúp lau khô nước trên lông con chó. Đúng lúc Hình Dục cầm khăn ra, cả con chó và Hình Khải đều hất cô ngã, hai người một chó cười đùa vui vẻ, sau đó...

Soạt một tiếng, Hình Dục đỏ mặt, bởi vì cảnh tượng tiếp theo hiện ra trong đầu. Hình Khải và cô dính chặt lấy nhau trong nhà tắm, Hình Khải vượt ve và hôn khắp người cô.

“Tiểu Dục, em làm sao thế?”

Hình Khải kinh ngạc khi thấy Hình Dục đột nhiên ôm mặt, rồi lại đẩy Đại Dục ra, anh cứ nghĩ tại Đại Dục liếm vào mắt cô.

“Không, Đại Dục rất ngoan, không cắn em, em chỉ là...” Hình Dục định nói lại thôi, kéo cái vòng trên cổ Đại Dục, đi thẳng về không cả ngoảnh đầu lại.

Hình Khải vò vò tóc, chuyện gì thế này?

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hà Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 103

Về đến nhà Hình Dục, cho Đại Dục ăn trước, sau đó nó nằm bò trước cổng trông nhà.

Rõ ràng là Đại Dục cuối cùng đã tìm được vùng đất mà nó yêu quý, vì vậy, bất luận là xe hay người đi qua, nó cũng đều cảnh giác đứng thẳng người dậy. Cho dù nó không làm hại người lạ, nhưng những kẻ mập mờ thì nó cũng nhe nanh múa vuốt để dọa dẫm người ta. Đại Dục bây giờ đã thật sự trở thành một chú chó cảnh sát được đào tạo chuyên nghiệp rồi.

Còn Hình Dục lại bắt đầu giở chứng, sống chết không chịu để Hình Khải tắm cho mình, thậm chí còn khóa cửa nhà tắm lại.

“Tiểu Dục, hôm nay em làm sao thế?”

“Không, em có thể tự tắm.”

Hình Dục trong lúc chạy đuổi theo Hình Khải, không cần thận bị ngã đập đầu gối, thực ra cô không muốn Hình Khải phát hiện, và nguyên nhân chủ yếu là, hình ảnh nóng bỏng của cô và Hình Khải trong nhà tắm đó khiến cô không thể tiếp tục để anh tắm cho mình.

Cô vuốt vuốt khuôn mặt nóng bừng của mình, mặc dù nghĩ đến đã thấy xấu hổ, nhưng cô lại vẫn nghĩ theo hướng đó, thậm chí còn thấp thỏm hi vọng cảnh tượng ấy thành sự thật... có phải cô bị ốm rồi không?

Hình Khải vốn uống cũng không ít bia, vừa rồi lại chạy ra ngoài vội vàng và hét gọi, nên giờ tâm trạng khi bình tĩnh lại bỗng cảm thấy có chút

mệt mỏi.

Anh lười biếng cởi bộ vest ra, nới lỏng cà vạt. Ti vi đang chiếu cái gì anh cũng chẳng biết, chỉ biết mình nằm trên ghế sofa nhắm mắt mơ màng. Nhưng anh không thể ngủ, bởi vì Tiểu Dục vẫn còn đang tắm, từ sau khi tỉnh lại đây là lần đầu tiên cô tự tắm, vì vậy anh không thể lơ là, ngộ nhỡ cô bị ngã thì thật phiền phức.

Đồng hồ trên tường gõ mấy tiếng, Hình Khải ngước mắt lên, chớp mắt đã mười một giờ rồi.

“Tiểu Dục, em tắm gần một tiếng rồi đấy, có cần anh vào giúp không?” Hình Khải quay đầu lại gọi.

“Không, em sắp xong rồi.” Hình Dục trả lời vọng ra.

Hình Khải nghe thấy giọng cô vẫn bình thường, lúc này mới hơi yên tâm, có thể anh đã bảo vệ cô quá mức cẩn thận, nhưng ai có thể hiểu được tâm lý vuột mất rồi lại tìm thấy của anh? Sinh tử li biệt trải nghiệm một lần là đủ rồi, thật sự quá đủ rồi.

Trí nhớ của Hình Dục vẫn chưa khôi phục lại hoàn toàn, trên trán vẫn còn một vết sẹo, như vậy theo lý sẽ không có ai chú ý tới cô ấy. Ai ngờ, mấy hôm trước anh đưa Hình Dục đi kiểm tra sức khỏe ở bệnh viện, Hình Khải chỉ lơ là một khắc, Hình Dục đã bị một nam bác sĩ tới bắt chuyện. Bác sĩ! Chẳng có tự trọng nghề nghiệp gì nữa! Đồ mặt dày, lại dám lén lén lút lút nhét số di động vào tay Hình Dục.

Cũng may Hình Dục từ trước tới nay vẫn là một cô gái ngoan, lập tức đưa danh thiếp cho Hình Khải xử lý.

Hình Khải chẳng buồn nể mặt liền tố cáo vị bác sĩ kia, thì ra là một bác sĩ thực tập, nếu không phải là vì thấy đối phương còn trẻ và có thái độ

xin lỗi thành khẩn, Hình Khải đã định mang cậu ta ra luyện tập tay chân rồi.

Anh khe khẽ thở hắt ra, cô cũng gần ba mươi tuổi rồi, nhưng đôi mắt to long lanh kia, khuôn mặt trái xoan xinh xắn thanh tú thật linh lợi. Một vết sẹo căn bản không thể che giấu được vẻ đẹp trời ban của cô, trời ơi, khiến người ta yêu muốn chết.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, Hình Khải ngáp dài, ngáp người trên ghế sofa, chớp chớp đôi mắt nặng trĩu, sắp ngủ mất rồi.

Không biết bao lâu, những giọt nước lách tách rơi xuống ngực Hình Khải, anh mơ màng mở mắt ra, bất giác sững lại.

Lúc này, Hình Dục đang ngồi trên người anh, mái tóc ướt đẫm đang nhỏ nước, người cô chỉ quấn một chiếc khăn tắm, đôi tay trắng nõn và cặp chân dài xinh đẹp... lồ lộ trước mắt anh.

Hình Khải vô thức nuốt nuốt nước miếng, mặc dù ngày nào anh cũng được chiêm ngưỡng cơ thể Hình Dục, nhưng hôm nay có lẽ do anh uống nhiều quá, hay ánh đèn mờ ảo rơi lên người Hình Dục khiến cô trở nên hấp dẫn đầy ma mị, bất giác anh nảy sinh tà ý.

“Tiểu, Tiểu Dục... anh giúp em sấy tóc trước nhé.” Hình Khải lắc mạnh đầu, bản tính lỗ mãng suýt nữa thì lộ ra.

Song, anh định ngồi dậy, Hình Dục lại ép vai anh nằm xuống, nhìn anh chăm chăm không rời.

Hình Khải chậm chậm chớp chớp mắt, không ngừng nhắc nhở bản thân, Hình Dục tới bây giờ vẫn chỉ coi quen anh là một đứa trẻ.

Tâm lý và trí nhớ của Hình Dục lúc này chỉ như đứa bé mười hai tuổi. Đồng thời, ký ức của cô gần như là trắng, ngoài việc nhận ra Hình Khải, thì

đến bố anh cô cũng không nhớ.

Có điều, chuyên gia tâm lý chuẩn đoán tâm trí cô không theo kịp với độ tuổi, nhưng không có nghĩa nói cô kém thông minh, chỉ là cô sẽ quên đi tất cả những thứ khác trong cuộc sống, ví dụ không biết sử dụng các thiết bị điện trong nhà, xào rau cho dầu trước hay bật lửa trước, đại loại là những kiến thức thông thường của cuộc sống. Không phải đần độn mà là bị quên.

Đồng thời, chuyên gia ngoại khoa cũng cảm thấy rất kinh ngạc về cách ghi nhớ đặc biệt của Hình Dục.

Phải là một tình cảm khắc cốt ghi tâm nên trong khi cô hoàn toàn không nhớ gì về những chuyện khác, lại vẫn không thể quên Hình Khải.

“Anh, có phải em đã quên mất người nào không...” Hình Dục nghi ngờ hỏi.

Gần đây Hình Dục thường rất buồn bực, trước mắt luôn hiện ra những hình ảnh kỳ lạ, trong hình ảnh đó có cô, còn có cả những người lạ cô chưa gặp bao giờ. Những người đó dường như rất biết cô, già có, trẻ có, còn cả làng quê, dê bò... nhưng mỗi lần như thế cô lại rất đau đầu, không muốn nghĩ tiếp nữa.

Hình Khải thấy cô như sắp khóc, anh cảm nhận được, cô đang giằng co trong đau khổ, thế là, anh kéo Hình Dục vào lòng.

Hình Dục ôm chặt lấy anh, cô chẳng cần gì cả, thậm chí chẳng cần ký ức, cô chỉ muốn ở bên anh mãi mãi.

“Đừng nghĩ nữa, chỉ cần em nhớ anh là ai là được... nghe lời anh,” Hình Khải hôn nhẹ lên đầu cô, cơ thể Hình Dục khẽ run lên, Hình Khải hận mình không thể chia sẻ bớt đau khổ với cô.

Hình Dục lẳng lạng gật đầu, rồi lại siết chặt vòng tay, nói: “Em sợ mơ thấy ác mộng, tối nay ngủ cùng em, được không?”

Hình Khải cười đồng ý, ôm cô về giường, nhẹ nhàng đặt cô xuống, lấy máy sấy tóc, để cô ngồi dựa vào vai mình, bắt đầu sấy khô tóc cho cô.

Tâm trạng Hình Dục đến đi như gió, cô ngồi khoanh chân trên giường, lòng ôm con thú bằng bông, thỉnh thoảng lại ngửa cổ cười đùa với Hình Khải.

Hình Khải cúi đầu xuống làm mặt quý với cô, dùng cằm tì vào vai cô cù cù, khiến Hình Dục thỉnh thoảng lại cười phá lên vui vẻ.

Sấy khô tóc xong, Hình Dục chui vào chăn trước, đầu xuân nên thời tiết vẫn se lạnh, rõ ràng cô đã rùng mình, nhưng rút cái khăn cuộn quanh người rồi vớt ra ngoài chăn, bởi vì chỉ như thế khi cuộn chăn vào mới ấm hơn, đến khi Hình Khải chui vào sẽ không lạnh ha ha...

Hình Khải ngồi bên giường cởi quần áo, lúc này mới nhận ra, Hình Dục đã không còn để ý việc anh mặc áo vest đi giày da nữa.

Anh quay đầu lại hỏi: “Tiểu Dục, em không cảm thấy hôm nay anh ăn mặc rất lạ sao?”

Hình Dục dụi dụi mắt, mơ màng hỏi: “Lạ ở chỗ nào?”

“Ờ, không có gì. Mau ngủ đi.” Hình Khải chậm chậm quay đầu, về mặt Hình Dục bình thản, ngược lại chính anh lại thấy mình không bình thường, thế là thế nào?

Hình Khải đang suy nghĩ về sự thay đổi của Hình Dục, vì vậy không để ý cô hoàn toàn không mảnh vải che thân đang nằm trong chăn. Trước khi lên giường anh tiện tay với tắt luôn ngọn đèn trong phòng.

Trong bóng tối, một tay Hình Khải đặt dưới đầu làm gối, tay kia vòng qua ôm lấy Hình Dục, nhưng thứ mà tay anh chạm vào không phải lần áo ngủ, mà là làn da của Hình Dục.

“Trời ơi, anh quên lấy áo ngủ cho em. Đợi anh một lát.” Nói rồi, Hình Khải lần mò để bật đèn, Hình Dục kéo tay anh lại, ôm trong lòng, đồng thời gối đầu lên ngực anh, giống như chú mèo nhỏ đang tìm hơi ấm.

Phần ngực mềm mại của Hình Dục áp sát vào sườn ngực anh, hương thơm nhẹ lan tỏa trong không khí hấp dẫn biết chừng nào.

Cơ thể Hình Khải bắt đầu căng thẳng, anh là một người đàn ông khỏe mạnh về tâm sinh lý, đừng có làm thế này để thử thách sự kiên định của anh!

“Tiểu Dục, Tiểu Dục, thế này không được... không được” Anh khẽ rút tay ra, anh không muốn làm Hình Dục tổn thương, nhưng cơ thể anh lại không bị tổn thương sao? Nha đầu này rõ ràng muốn sống để giày vò cho anh chết đây mà!

“...”

Hình Khải đột nhiên nhắm chặt mắt hít thở thật sâu, hít hết hơi này tới hơi khác, ra sức giữ sự điềm tĩnh cho mình.

Không phải anh muốn có phản ứng, thật sự không phải, rõ ràng là hơi rượu đang hoành hành, đúng thế.

Nhưng khi Hình Khải vừa cố gắng bình ổn tâm trạng thì một lần nữa anh lại bị sự “to gan” của Hình Dục làm tổn thương lòng nhân ái của anh.

Hình Khải ngửa cổ thở dốc, huyết mạch vẫn nóng bỏng chảy rần rật, thật muốn khóc chẳng xong.

Hình Dục vốn đã lơ mơ ngủ, nhưng cô lại cảm giác như mình đang ngủ trong một lò lửa nóng bức, hơi thở nặng nhọc và nóng bỏng của anh phả vào tai cô, cơ thể cô càng lúc càng nóng lên, gần như đưa cô rơi vào một trạng thái mà cô chưa từng được biết đến.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 104

“Anh... có thể ôm em ngủ không?”

Cho dù nóng vậy nhưng Hình Dục vẫn muốn được Hình Khải ôm trong lòng, rất muốn.

“Không, không được.” Hình Khải quả quyết từ chối.

Hình Dục sững lại, bất mãn bĩu môi, đột ngột ngồi dậy, lật người ngồi lên đùi Hình Khải.

Ánh trăng mờ ảo chiếu qua cửa sổ vào phòng, thứ ánh sáng màu bạc đó bao trùm lên cơ thể trắng nõn của Hình Dục, tỏa ra một sức hấp dẫn mê mị. Tối nay, ánh mắt cô đã mất đi vài phần ngây thơ, lại như thêm vài phần mơ hồ.

Hình Khải vội quay đầu đi, không thể nhìn tiếp được nữa, nhìn tiếp không chừng anh sẽ gây ra một chuyện xấu mà “trời đất không dung” mất.

“Mau xuống đi Tiểu Dục, nghe lời anh, nghe lời, em ngoan...” Giọng Hình Khải bắt đầu khàn khàn, anh không dám động vào người Hình Dục, ít ra là bây giờ không được.

“Anh, không tốt với em nữa...” Mắt Hình Dục ầng ầng nước, thái độ của Hình Khải hôm nay rất đáng ghét, đầu tiên là không chịu ôm cô ngủ, giờ lại muốn vứt cô sang một bên, có phải bắt đầu ghét cô rồi không?

Nước mắt bắt đầu lăn rơi xuống chiếc áo T-shirt của Hình Khải, anh cố gắng quýt, nhưng không dám mở mắt nhìn thẳng vào mắt cô, anh sao có thể giải thích với Hình Dục “ngây thơ” về hành động bất thường của mình chứ?

“Anh không trả lời là thừa nhận rồi, anh không còn cần em nữa...” Hình Dục nước nở, đau lòng không thôi.

“Đương nhiên là không phải, cho dù anh không cần mình thì cũng vẫn cần em...”

Hình Khải lắp bắp trả lời, Hình Dục khóc thì khóc nhưng xin em đừng dùng cơ thể “không mảnh vải che thân của mình di qua di lại... nửa thân dưới của anh nữa! Những mạch máu của anh sắp nổ tung rồi!

“Anh quát em... hu hu...” Hình Dục ngửa cổ khóc lớn, Hình Khải chán ghét bản thân.

Tiếng khóc của Hình Dục khiến anh đau lòng, thế là, anh lau sạch nước mắt cho cô, lại một lần nữa hít sâu, rồi bật người ngồi dậy, kéo Hình Dục ôm vào lòng, khẽ vỗ vỗ lên lưng cô an ủi.

“Đừng khóc, đừng khóc, kiếp này, cả kiếp sau nữa Hình Khải cũng không thể rời xa Hình Dục, em chính là tính mạng của anh...”

“Thật không?”

“Thật.” Hình Khải cười, hôn lên má cô.

“Có thể em nghe không hiểu anh đang nói gì, nhưng em chỉ cần nhớ một điều thôi là được... anh yêu em.”

Dần dần, tâm trạng Hình Dục bình ổn trở lại, cô ngừng khóc, nâng mặt Hình Khải lên, cứ thế lẳng lặng nhìn anh, rất lâu, rồi đôi môi bắt đầu hé

cười.

Hình Khải thấy cuối cùng cô cũng đã cười, thậm thở phào nhẹ nhõm.

Hình Dục cũng thích nhìn nụ cười rạng rỡ của Hình Khải, cô nghiêng đầu nhìn anh, lẩm nhẩm: “Anh, anh rất đẹp trai...”

Hình Khải mím môi, bất giác đưa tay lên vò vò tóc, già đầu rồi mà còn xấu hổ nữa.

Đúng vào lúc Hình Khải đang đặc ý, thì đôi môi mềm mềm chạm vào khóe môi anh. Hình Khải khẽ khượng người lại. Hình Dục đã đẩy lưỡi mình vào trong miệng anh, tự nhiên như cô đã từng hôn anh rất nhiều rất nhiều lần rồi vậy.

Khi ba từ “Em yêu anh” vang lên trong đầu cô, không ai dạy cô bước tiếp theo phải làm gì, cô chỉ muốn hôn anh theo bản năng, dùng nụ hôn để thể hiện tình cảm của mình.

Còn Hình Khải, không còn sức lực mà đẩy cô ra nữa, tâm trí vỡ tung, nhấn chìm lý trí của anh.

Ánh trắng trắng lóa chiếu lên bóng hai người đang quấn lấy nhau.

Lưỡi quấn lấy lưỡi, giống như một bản tình ca, đánh thức khối ký ức mờ nhạt trong Hình Dục, khơi gợi ngọn lửa ngàn ngạt bị chôn vùi của Hình Khải.

Hơi thở của Hình Khải càng lúc càng nhanh: “Tiểu Dục, anh...”

Hình Dục đưa hai ngón tay ra chặn lên môi anh, cười khúc khích, sau đó, cô hơi nghiêng đầu, ngậm lấy dải tai đang nóng rực của Hình Khải, dùng chiếc lưỡi nhỏ nhắn của mình từ từ đánh thức dục vọng của Hình Khải.

Đôi tay Hình Dục tùy tiện buông lơ lơi nơi bờ vai anh. Cô thích bộ dạng lúng túng ngượng ngùng của Hình Khải, anh ấy đẹp trai như thế, dịu dàng như thế, cô rất sợ những cô gái hàng xóm cướp mất Hình Khải của mình... bởi vì họ đều là những cô gái xinh đẹp, không những biết làm việc nhà mà còn biết cách nói chuyện khiến Hình Khải cười.

Cô biết những chị những cô ấy không đến đây vì cô, mà mượn cơ mang thứ này thứ kia cho cô ăn để tới gặp Hình Khải, cô không ngốc, cô hiểu được cái thứ cảm giác ấy, chua chua, giống như ăn phải cả bình giấm.

Song, cô không biết phải làm thế nào để thu hút sự chú ý của Hình Khải, không nên biểu đạt thế nào về nỗi thương cảm nếu như cô mất anh.

Cô rất muốn lớn tiếng nói với những cô gái với đôi mắt hổ đói ấy rằng: Hình Khải là của cô, không ai được tơ tưởng, chỉ cần cô còn sống một ngày, thì không cho phép ai nhớ nhung tới người con trai cô trân trọng hơn tính mạng mình ấy.

Đúng thế, trong lòng cô Hình Khải không phải là anh trai, không phải là cha, càng không phải là bạn.

Vì vậy, cô muốn trở thành một người phụ nữ dịu dàng hiền thực.

“Tiểu Dục!”

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hà Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 105

Tạm thời lúc này Hình Khải đang rơi vào trạng thái bị động, để mặc Hình Dục hôn lên tai anh, cổ anh, nhưng anh không ngờ, cô lại mạnh mẽ chuyển sang môi anh, ngay sau đó ra sức cắn mạnh một cái.

Mùi máu nhàn nhạt lan tỏa trong miệng của cả hai, Hình Dục không rút lưỡi ra, mà càng cuốn lấy lưỡi anh chặt hơn, cô dùng đầu lưỡi liếm sạch máu trên môi anh, hi vọng máu của anh sẽ hòa vào cơ thể mình, như thế, sẽ không bao giờ bị chia cắt nữa.

Mặc dù Hình Dục không nói gì, nhưng Hình Khải biết vì cô giận nên mới cắn anh, anh hiểu cô, cho dù cô có quên cả thế giới nhưng sự bất an trong lòng không biến mất cùng trí nhớ.

Thế là, anh ôm chặt cơ thể run rẩy của Hình Dục, cuồng nhiệt hôn lên người con gái đang nằm trong lòng mình... anh không thể nhượng bộ nữa, cũng có thể càng cẩn thận chăm sóc cô, càng khiến cô hiểu nhầm rằng thứ tình cảm đó không phải là tình yêu.

“Ôi!”

Một lúc sau.

“Hình Khải... Hình Khải... Em...”

Hình Dục thở dốc, không thể dùng lời để diễn đạt cảm xúc mình lúc này, cô chỉ biết không ngừng gọi tên anh. Đôi môi Hình Khải như có ma

lực, cơ thể cô từng chút từng chút một bị hút rỗng, cổ họng khô khốc khó chịu, cô chặc chặc, chỉ có Hình Khải mới có thể giải cứu cô.

“Hình Khải...”

Cô khẽ chau mày, bất giác liên tục gọi khẽ. Có điều, tiếng gọi của cô, sớm đã chuyển từ trong sáng sang trạng thái dụ dàng như nước, cô vòng ôm lấy đầu anh, những ngón tay thon dài lùa vào tóc anh.

Từ bao giờ, cô cũng đã từng cùng anh tận hưởng niềm vui hoan hỉ này, anh thân thuộc cơ thể cô, giống như cô thân thuộc nhu cầu của anh vậy, như có sự thỏa thuận ngầm đầy ăn ý.

Nhưng có chỗ không giống là, Hình Dục ngày ấy không dám thả lỏng bản thân trong lúc “yêu”, cô chọn cách nằm chờ dẫn bên dưới anh như một khúc gỗ, cẩn thận che giấu sự mãnh liệt của mình.

Còn cô bây giờ, cô dùng những tiếng rên xiết để thể hiện niềm vui, cô thể hiện tình yêu sâu đậm của mình dành cho anh không chút do dự, trong mắt cô viết rất rõ ràng là: Cô cần anh, không thể không có anh.

Sau đó.

Hình Dục nằm gối đầu lên cánh tay Hình Khải, lười biếng, nheo mắt cười.

Hình Khải hôn lên khuôn mặt nhỏ xinh đẹp.

“Tiểu Dục, anh yêu em...”

Hình Dục dựa vào vai anh, mắt sáng lên, cô siết chặt vòng tay, ra sức gật đầu.

“Hình Khải, em cũng yêu anh.”

Động tác chuẩn bị châm thuốc của Hình Khải đột ngột dừng lại, anh vừa nghe thấy gì?

Hình Dục cảm thấy cơ thể mình khựng lại, cô nghĩ Hình Khải nghe không rõ, vì vậy nhắc lại từng câu từng chữ một cách rõ ràng:

“Hình Khải, em yêu anh.”

“Em... có biết yêu nghĩa là gì không?” Trái tim Hình Khải, sắp vỡ tung rồi.

Anh thầm cầu nguyện trong lòng, hi vọng lời thổ lộ của cô là thật lòng, nhưng...

“À, yêu ạ... chính là thích, chính là không bao giờ rời xa, chính là không thể không có anh, hi hi.”

Hình Dục từ từ ngẩng đầu lên, giơ một ngón tay ra nâng cằm Hình Khải, kiên định nói: “Đợi bao giờ em lớn, nhất định sẽ làm vợ anh, anh là của em.”

“Ừ, em là của anh.” Hình Khải xịu vai xuống, cô ấy vẫn nghĩ mình chỉ là một đứa trẻ.

Song, chính vào lúc Hình Khải buồn bã.

Đột nhiên, Hình Dục ngời thẳng dậy, giữ thẳng mặt Hình Khải, đầu tiên là lấy tay vuốt thẳng những nếp nhăn trên trán anh, sau đó nghiêm túc nói: “Em quyết định rồi, sau này ngày nào em cũng sẽ nói với anh. Hình Khải, em yêu anh.”

Hình Khải ừ một tiếng, vuốt vuốt tóc cô.

Anh kéo Hình Dục nằm xuống ngực mình, một sự thất vọng nho nhỏ dậy sóng, nhưng không có nghĩa anh không cảm động, có người nói câu

“em yêu anh”, rõ ràng chỉ là nói suông, nhưng anh biết Hình Dục không như thế, cô ấy cái gì cũng cho mình cả rồi, một câu “Em yêu anh”, dường như trở thành thừa thãi có cũng được không có cũng không sao, hoặc, anh chỉ là vì muốn thỏa mãn lòng tham của mình mà thôi.

ANH HẬN ANH YÊU EM

Tiểu Hải Tử Người Tới Đây

www.dtv-ebook.com

Chương 106

Lúc sau.

“Đúng rồi, Hình Dục, anh phải đi công tác một tuần, anh sẽ gọi vợ của Dương Minh tới chăm sóc cho em.”

Hình Khải suy nghĩ, cuối cùng vẫn phải nói ra câu chuyện không vui này.

Phản ứng của Hình Dục khá bình tĩnh, cô lắc lắc đầu, nũng nịu nói: “Không, anh đi đâu em đi đấy.”

“Anh sẽ cố gắng rút ngắn thời gian, có thể chỉ hai ba ngày thôi.”

“Không đâu! Mang theo em đi, em ăn ít lắm...” Hình Dục chu môi, ôm chặt Hình Khải.

Hình Khải nhìn bộ dạng đáng thương của cô, thật lòng chỉ muốn cho cô vào hành lý rồi mang theo luôn, nhưng nhiệm vụ lần này không phải thường, vì vậy anh chỉ có thể ngăn ý nghĩ đó lại, nghiêm mặt nói: “Không nghe lời rồi...”

Hình Dục chau mày, cô tin Hình Khải chắc chắn là bất đắc dĩ nên mới phải rời nhà đi công tác xa, nhưng thật sự cô không nỡ, môi cô run run, giật phắt chần ra, nhẫn tâm đập một cái, chỉ một cái đã khiến Hình Khải rơi khỏi giường.

“...”

Hình Khải ngã bụp xuống đất, trời ơi, đập cũng chuẩn quá nhỉ!

“Tiểu Dục!”

“Xì! Anh ra ngủ ngoài ghế sofa đi.”

Hình Dục cuộn chân lăn ba vòng, khiến cả cái chăn ôm gọn lấy cô, quay lưng về phía Hình Khải, tức giận nhắm mắt lại.

Hình Khải liếc mắt nhìn Hình Dục nằm chắn ngang cả cái giường, anh chặc chặc lưỡi, lấy chiếc đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường kẹp dưới nách, ôm gối đi ra ngoài phòng khách.

Anh nằm trên ghế sofa, vốn muốn suy nghĩ xem nên giải thích với Hình Dục thế nào, nhưng anh đã mệt tới không chịu nổi nữa, vừa rồi lại lao lực quá sức, nên vừa đặt mình xuống đã ngủ luôn.

Cho tới sáng sớm hôm sau, đồng hồ báo thức đúng giờ reo inh ỏi.

Hình Khải đau khổ ấn nút tắt, đang chuẩn bị lật người ngủ tiếp, nhưng phát hiện ra cánh tay mình không thể cử động được, anh mơ mơ màng màng mở mắt, phát hiện ra Hình Dục không biết chạy ra từ lúc nào, đang cùng anh chen chúc nằm trên chiếc ghế sofa chật hẹp.

Hình Khải từ từ chớp chớp mắt, cúi xuống nhìn Tiểu Dục đang ngủ say trong lòng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vẫn còn hằn vết nước mắt, Hình Khải bất giác thấy đau lòng vô cùng, khe khẽ siết chặt cô trong lòng. Anh định gọi cô dậy, nhưng nghĩ đến chuyện xảy ra tối qua chắc chắn khiến cô không dễ chịu, anh nhẹ nhàng hôn lên tóc cô, hối hận.

Lúc này, di động đổ chuông, Hình Khải nhận ra áo khoác ngoài đang vắt trên ghế sofa, vì vậy tiện tay móc di động ra, đầu tiên phải tắt tiếng,

sau đó nhắn tin cho đối phương: “Phó bộ trưởng, mười giờ tôi sẽ đúng giờ có mặt ở sân bay.”

Xong việc, anh thở dài, Tiểu Dục làm thế nào đây?

Anh vừa suy nghĩ vừa nhét di động vào lại trong áo khoác, ngón tay lại chạm phải một hộp gì đó cứng cứng, anh sửng lại, lấy thứ đồ đó ra xem, trí nhớ kiểu gì thế này, sao anh lại quên không tặng cho Tiểu Dục chiếc dây chuyền được anh lựa chọn kĩ càng này chứ.

Hình Khải liếc mắt về phía Hình Dục đang say giấc, cười gian xảo, một tay tiếp tục ôm Hình Dục, một tay thò ra ngoài chặn, xé cái hộp, dùng răng giật móc ra.

Anh cẩn thận đeo chiếc vòng vào cổ Hình Dục, thủy tinh sáng lóng lánh nổi bật trên làn da trắng ngần, phập phồng theo hơi thở của cô, thật đẹp tới huy hoàng.

Song anh đã không còn nhiều thời gian để ngắm nhìn tiểu tiên nữ xinh đẹp của mình nữa, vì vậy sau khi than ngán thở dài, anh rón rén đi vào phòng tắm.

Hình Khải lấy mấy bộ quần áo, vừa sắp xếp vừa liếc Hình Dục trên ghế sofa, Hình Dục chưa tỉnh dậy, xem ra đúng là cô rất mệt.

Hình Khải khe khẽ thở dài, một tuần không gặp Hình Dục, anh còn khó chịu hơn cô, còn không nở hơn cô. Trong lúc tức giận nói thì nói vậy, thật không thể không đi, huống hồ ai bảo anh là phó chánh văn phòng chứ, đã nhận lời rồi không có cơ hội rút lại.

Trước khi xuất phát, anh đã liên lạc với Đặng Dương Minh, đợi khi xác định chắc chắn vợ Đặng Dương Minh sẽ đến nhà mình trong vòng một tiếng nữa, Hình Khải mới thấy yên tâm. Anh lảng lạng lấy chiếc áo khoác bên cạnh Hình Dục, rón rén đi ra cửa, khi đóng cửa, lại không tìm được

quay đầu nhìn cô mấy lần, sau khi ngập ngừng chừng mười phút, cuối cùng anh đành bất lực khép cửa lại.

Đi ra đến sân, Đại Dục lập tức ngoáy ngoáy đuôi quần lấy chân Hình Khải, Hình Khải vực một nắm thức ăn dành cho chó bỏ vào bát của Đại Dục, sau đó nghiêm mặt ra lệnh: “Tao cảnh cáo mày, đừng chỉ biết ăn rồi lại ngủ! Phải bảo vệ Tiểu Dục, nghe chưa?”

“Gâu gâu gâu.” Đại Dục vẫy vẫy đuôi mặt mày hớn hở.

Hình Khải đang định nói thêm gì đó, thì bên ngoài đã vang lên tiếng còi xe giục giã. Anh lập tức xì mặt, cầm cặp đi ra ngoài, ngay sau đó ngồi vào xe không chút do dự.

Trong con ngõ chật hẹp, xe công vụ lại to, vì vậy đi với tốc độ khá chậm.

Hình Khải ngồi ở ghế sau, lập tức lật giở xem tài liệu vừa được đưa vào tay. Đúng lúc này, một thân hình mảnh khảnh xuất hiện ở gương sau...

Chỉ thấy Hình Dục người mặc quần áo ngủ, chân đi dép lê, ra sức chạy đuổi theo sau đuôi chiếc xe, Đại Dục chạy ngay sau cô, đuổi theo Hình Khải.

“Gâu gâu gâu!”

Mấy tiếng sủa rất lớn khiến lái xe và Hình Khải phải chú ý.

Hình Khải nghe thấy tiếng quay lại nhìn, kinh ngạc khi thấy Hình Dục đang chạy đuổi theo mình, anh lập tức kêu lái xe dừng lại.

Anh vội vàng nhảy xuống xe, quay người đón Hình Dục, Hình Dục ngay lập tức lao vào lòng Hình Khải, nước mắt giàn giụa.

“Tiểu Dục, đừng khóc, Tiểu Dục... Anh sẽ về nhanh thôi, không bỏ lại em một mình đâu, em có tin anh không?”

Hình Khải thực ra rất sợ Hình Dục tỉnh dậy, chỉ là một tuần xa cách nhưng với anh mà nói lại quá lâu. Anh ôm Hình Dục trong lòng, vốn không muốn đi, Hình Dục lại đuổi theo như thế, anh càng tâm trí hỗn loạn.

Hình Dục vừa khóc lóc vừa lắc đầu, ôm chặt lấy mặt Hình Khải hôn lấy hôn để.

“Cái vòng, rất đẹp, cảm ơn anh, em chỉ chạy theo để nói một tiếng cảm ơn...” Cô cầm chiếc vòng cổ lên, mặc dù nước mắt vẫn rơi lã chã, nhưng vì không muốn Hình Khải lo lắng, cô thà tự mình cố tỏ ra kiên cường mỉm cười.

Hình Khải ra sức mím chặt môi, cố gắng đè nén tâm trạng của mình rồi.

“Tiểu Dục nhà anh đeo cái gì cũng đẹp, ha ha!”

Hình Dục lẳng lặng gật đầu, ngón tay túm chặt cổ áo Hình Khải, nhưng không sao thuyết phục mình buông tay ra được. Cô biết mình rất trẻ con, nhưng liệu có thể để Hình Khải ở lại với cô mấy phút không...

“Phó chánh văn phòng, sắp không kịp nữa rồi.” Lái xe biết mình phiền phức, nhưng không thể không lên tiếng nhắc nhở.

Hình Khải quay đầu ừ một tiếng, ổn định lại tâm trạng, bình tĩnh buông Hình Dục ra, không biết nên nói gì, bởi vì nói gì cũng đều khiến cả hai buồn bã, đến một câu “tạm biệt” cũng không muốn nói.

Thế là anh quay người đi lên xe.

Hình Dục vẫn cúi gằm đầu, cho tới khi bánh xe chậm chậm lăn đi, cô đột nhiên lao lên phía trước, vồ vồ vào cửa sổ xe, và hét lên.

“Hình Khải, hôm qua em đã nói, từ nay về sau mỗi ngày, em đều nói với anh rằng “em yêu anh”. Anh còn nhớ không?”

Nhưng, Hình Khải chỉ biết là cô đang hét gì đó, chứ không nghe rõ nội dung mà cô muốn nói, khi anh thả cửa sổ xe xuống, thì lọt vào tai anh là những lời tự đáy lòng Hình Dục, nhẹ nhàng dịu dàng nhưng khiến Hình Khải cảm động vô cùng.

Thứ hai, Hình Khải, em yêu anh;

Thứ ba, Hình Khải, em yêu anh;

Thứ tư, Hình Khải, em yêu anh;

Thứ năm, Hình Khải, em yêu anh;

Thứ sáu, Hình Khải, em yêu anh;

Thứ bảy, Hình Khải, em yêu anh;

Chủ nhật, Hình Khải, em yêu anh;

Em yêu anh Hình Khải, anh chính là hạnh phúc duy nhất của cuộc đời em!

Anh phải nhớ nhé!

Em chính là Hình Dục người yêu anh sâu đậm sâu đậm nhất...

Hình Dục dừng lại không chạy đuổi theo nữa, đứng nguyên tại chỗ, hai tay bắc lên miệng làm loa, cười nói: “Em yêu anh Hình Khải! Đợi anh trở về cưới em!”

Cô nhìn theo hướng chiếc xe đang chậm chậm lăn bánh, cười tươi như hoa, nước mắt cô dưới ánh nắng mặt trời trở nên lóng lánh.

...

Nước mắt nóng hổi làm nhòe tầm nhìn của Hình Khải, đột nhiên, anh bịt chặt miệng ngón tay kích động run run...

Đây không phải ảo giác, tuyệt đối không phải ảo giác, Hình Dục của anh, hạnh phúc của anh, cuối cùng đã trở về rồi.

“Dừng xe, Dừng xe!”

Hết

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)

[Chương 61](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79](#)
[Chương 80](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89](#)
[Chương 90](#)
[Chương 91](#)
[Chương 92](#)

[Chương 93](#)

[Chương 94](#)

[Chương 95](#)

[Chương 96](#)

[Chương 97](#)

[Chương 98: Ngoại Truyện 1 – Tỉnh Lại](#)

[Chương 99](#)

[Chương 100](#)

[Chương 101](#)

[Chương 102](#)

[Chương 103](#)

[Chương 104](#)

[Chương 105](#)

[Chương 106](#)